

תלמוד בבלי - מנחות - תוספות

● פרק ראשון - כל המנחות ● פרק שני - הקומץ את המנחה ● פרק שלישי - הקומץ רבה ● פרק רביעי - התכלת ● פרק חמישי - כל המנחות באות מצה ● פרק שישי - רבי ישמעאל ● פרק שביעי - אלו מנחות נקמצות ● פרק שמיני - התודה היתה באה ● פרק תשיעי - כל קרבנות הציבור ● פרק עשירי - שתי מדות ● פרק אחד עשר - שתי הלחם ● פרק שנים עשר - המנחות והנסכים ● פרק שלושה עשר - הרי עלי עשרון

פרק ראשון - כל המנחות

ב. ב. ג. ג. ד. ד. ה. ה. ו. ו. ז. ז. ח. ח. ט. ט. י.
י. יא. יא. יב. יב. יג.

פרק שני - הקומץ את המנחה

יג. יד. יד. טו. טו. טז. טז. יז.

פרק שלישי - הקומץ רבה

יז. יח. יח. יט. יט. כ. כ. כא. כא. כב. כב. כג. כג. כד.
ד. כד. כה. כה. כו. כו. כז. כז. כח. כח. כט. כט. ל. ל.
לא. לא. לב. לב. לג. לג. לד. לד. לה. לה. לו. לו. לז.
ז. לז. לח.

פרק רביעי - התכלת

לח. לח. מט. מט. מ. מ. מא. מא. מב. מב. מג. מג. מד. מד.
מה. מה. מו. מו. מז. מז. מח. מח. מט. מט. נו. נו. נא.
נא. נב. נב.

פרק חמישי - כל המנחות באות מצה

נג. נג. נד. נד. נה. נה. נו. נו. נז. נז. נח. נח. נט. נט.
ס. ס. סא. סא. סב. סב. סג. סג.

פרק שישי - רבי ישמעאל

סד. סה: סה: סו. סו: סו. סז: סח. סח: סט. סט: ע:
ע: עא: עא: עב: עב:
עב:

פרק שביעי - אלו מנחות נקמצות

עג. עג: עד. עד: עה. עה: עו. עו:
עו:

פרק שמיני - התודה היתה באה

עז. עז: עח. עח: עט. עט: פ. פ: פא. פא: פב. פב: פג.
פג:

פרק תשיעי - כל קרבנות הציבור

פד. פד: פה. פה: פו. פו: פז.

פרק עשירי - שתי מדות

פז: פח. פח: פט. פט: צ. צ: צא. צא: צב. צב: צג.
צג.

פרק אחד עשר - שתי הלחם

צד: צה. צה: צו. צו: צז. צז: צח. צח: צט. צט: ק: ק:

פרק שנים עשר - המנחות והנסכים

קא. קא: קב. קב: קג. קג: קד. קד:

פרק שלושה עשר - הרי עלי עשרון

קה. קה: קו. קו: קז. קז: קח. קח: קט. קט: קי.

מתני' כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות אלא שלא עלו לבעלים כו'. עבודה קמייתא נקט וה"ה נתינה בכלי והולכה והקטרה כדקתני סיפא ד' עבודות יש בקומץ כנגד ד' עבודות שיש בדם כדאמרינן לקמן בפ"ב (ד' טז.) ובפ"ק דזבחים (ד' ד.) ובאותן ד' עבודות פסלה מחשבה שלא לשמן ומחשבת פיגול דחוץ לזמנו וחוץ למקומו אבל בתנופה והגשה אין מחשבה פוסלת אע"ג דבעי כהונה ובפ"ק דזבחים (דף ד:.) ילפינן מקראי דמחשבה פוסלת בשלמים בד' עבודות ושאר זבחים ילפינן משלמים בהיקישא דזאת התורה ומקרא דמוצא שפתיך ומצריך להו ונראה דלמנחות נמי ילפינן למצוה משלמים מההיא היקשא גופה כמו בזבחים דמדרשא דר' שמעון דדריש בגמרא בסמוך קדשי קדשים היא כחטאת וכאשם מנחת חוטא הרי היא כחטאת מנחת נדבה הרי היא כאשם לא מצינן למילף דלא עיקר דרשא היא כדאמרינן בפ"ק דזבחים (דף יא.) דעיקר קרא לכדרי' יהודה בריה דרבי חייא בא לעובדה ביד עובדה בימין כחטאת כו' ולעכב במנחת חוטא מפרש התם מדכתיב בה היא כמו בחטאת וכן מפרש נמי בפירקין (דף ד.) דגמר מנחת חוטא ומנחת קנאות דפוסלות שלא לשמן דכתיב בהו היא ואם תאמר ועופות דבעו לשמן כדאמרינן בגמרא וכדתנן בזבחים בפ' חטאת העוף (דף סו:.) מנלן דאי מהיקשא דזאת התורה אי אפשר לומר כן לפירוש הקונט' דפ"ק דחולין (דף כב.) גבי עולת העוף דכתיב ואת השני יעשה עולה כמשפט דדריש התם כמשפט חטאת בהמה דאינו בא אלא מן החולין וביום ובידו הימנית שהקשה שם הקונטרס דמהיקשא דזאת התורה נפקא דדריש מיניה בסוף התודה (לקמן דף פג.) מה חטאת אינו בא אלא מן החולין אף כל דבר שבחובה אינה באה אלא מן החולין. ופירש בקונטרס (דמתוך כך) דעוף לא כתב בההוא קרא ולא אמרינן אלא בקרבן בהמה ואין לתרץ דילפינן עופות מזבחים לענין לשמן דאיכא למיפרך מה לזבחים שכן טעונין כלים דכי האי גונא פריך בפ' איזהו מקומן (זבחים דף מח:.) גבי צפון ומיהו לפירוש הקונטרס דחולין קשה דעל כרחיך עופות כתיבי בקרא דזאת התורה דמסיק התם דביום דחטאת העוף מביום צוותו נפקא דכתיב בתר היקשא דזאת התורה וכן במגילה בפ' הקורא למפרע (דף כ:.) גבי כל היום כשר למליקה דדריש בגמרא מביום צוותו ובפ' קמא

דזבחים (דף ז:): גמרא חוץ מן הפסח דריש פסח לענין לשמן למצוה מדאיתקוש לשלמים מדכתיב ביום צוותו להקריב את קרבניהם זה בכור מעשר ופסח א"כ כיון דעופות נמי מביום צוותו נפקי שמע מינה דעופות נמי אתיין בהיקשא דזאת התורה והוא הדין לענין שלא לשמן למצוה מדאיתקוש לשלמים ולעכב בחטאת העוף דדרשינן בתורת כהנים מדכתיב היא והא דאיצטריך לן כמשפט בפי' קמא דחולין (דף כב.) יש לפרש אליבא דר' אליעזר דפי' התודה (לקמן דף פב:) דלית ליה היקשא דזאת התורה וצ"ע דההיא דרשא דמייתי בפי"ק דחולין (דף כב.) דמשלו ולא משל ציבור ולא משל מעשר דריש לה בפרק התודה (לקמן דף פג.) אליבא דר' עקיבא ודלא כר' אליעזר ועוד היכי ילפינן עופות מחטאת בהמה הא חטאת בהמה דקאמר על כרחיך לאו מפרו של אהרן קאי דמה עניינו לשם אלא מחטאת בהמה דלעיל מינה קאי שמביא בעשירות שזו באה חליפין לה כדפי' שם בקונטרס וחטאת בהמה מפרו של אהרן ילפא מדאיקרי חטאת והיינו למד מן הלמד ועוד קשה למה לי למדרש התם בפרו של אהרן משלו ולא משל מעשר תיפוק ליי' כדאמרינן בסיפרי בפרשת ראה אנכי בענין דממעט עולות משום דכתיב גבי מעשר ואכלת ופרו של אהרן לשריפה קאי ומיהו בזה י"ל הא דכתיב אשר לו עיקר אתא למידרש משלו ולא משל ציבור ונראה לפרש דמיתורא דרשינן כל חטאות דכתיב בפרו של אהרן את פר החטאת אשר לו דהוה מצי למכתב את הפר אשר לו וכתיב החטאת למימרא דכל חטאות בין חטאת בהמה בין חטאת העוף משלו דהיינו מן החולין ולא משל מעשר והשתא ניחא דלא הוי היקש ומיהו אכתי קשה למה לי כמשפט לענין חולין גבי עולת העוף תיפוק ליה מדרשא דסיפרי דהא אינה נאכלת וי"ל דס"ד דאתא והקריבו לחלק לענין חולין כדדריש התם דחלק הכתוב בין חטאת העוף לעולת העוף מדכתיב והקריבו מתוך כך ניחא ליה דלא הוה ילפינן לה מהקישא דזאת התורה משום דכתיב והקריבו וא"ת אם כן מאי פריך התם ביום מביום צוותו נפקא דילמא הייתי מחלק מוהקריבו וי"ל דביום צוותו כתיב על זאת התורה לעולה דמשמע כל עולות ולוג שמן של מצורע דבעי לשמן כדתניא לקמן בהקומץ רבה (דף כז:): (גמר) שבע הזאות שבפרה (דקתני בברייתא) ושפנים ושבמצורע שלא לשמן פסולות פיי' להרצות כדמסיק יש לפרש דנפיק מהקישא דזאת התורה דביום צוותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא ז) איירי נמי בלוג שמן של מצורע דאיקרי קרבן כדדרשינן בפי' ואלו מנחות (לקמן ד' עג.) לכל קרבנס לרבות לוג שמן של מצורע אבל אין לתרץ דהוי בכלל אשם מצורע דאם כן יפסל שלא לשמו לר' אליעזר כאשם ולקמן בהקומץ רבה (דף כח.) מסקינן דלא

מיפסיל משום דהוי למד בהיקש ודבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בהיקש ומהא דדריש במגילה (דף כ:) מליקה מביום צוותו ושחיטה מביום זבחכם ולא דריש שחיטה מביום צוותו כמליקה משום דשחיטה לאו עבודה היא: **שלא** לשמן. לכאורה משמע דאיירי בשינוי קודש כדמפרש בסיפא לשם מנחת חוטא לשם מנחת נדבה והוא הדין שנוי בעלים כדמוכח בגמרא בפ"ק דזבחים (דף ד.) ושמא פשיטא ליה להש"ס בכל דוכתי דשנוי בעלים כשנוי קדש כתירוצו של רבה דמשני בגמרא כאן בשנוי קדש כאן בשנוי בעלים אי נמי ממתניי דפרק בית שמאי (זבחים דף מו:) לשם ששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זובח: **לשמן** ושלא לשמן. בפ"ק דזבחים (דף ב:) מסקינן דסתמן כלשמן קאמר: קרי ליה נדר וקרי ליה נדבה משמע מהכא דכל היכא דכתיב נדר נדר דוקא ונדבה נדבה דווקא וכן בפ"ק דר"ה (דף ו.) לענין בל תאחר ואפילו לר"מ דפ"ק דחולין (דף ב.) ושם: ד"ה אבל) דדריש טוב אשר לא תדור טוב מזה ומזה שאינו נודב כל עיקר אלמא קרי לנדבה נדר שאני הכא דדריש מדשני קרא בדיבוריה אי נמי בחולין דריש דכיון דחייש קרא לתקלה לא שנא נדר ולא שנא נדבה דבתרוייהו איכא למיחש אי נמי משום דנדר נפקא לן מכי תחדל שמע מינה דטוב אשר לא תדור לנדבה אתא: **ואם** לאו יהא נדבה. אע"ג דבפ"ק דראש השנה (דף ו.) דריש ליה לענין בל תאחר דלא שייך לאחר שחיטה הכא דריש מפשטיה דקרא דמשמע דקרי ליה לנדר נדבה:

דף ב - ב

שחיטה אחת לכולן. לקמן פריך דחלוקים בשחיטתן דיש בצפון ויש בדרום והא דלא קתני הולכה אחת לכולן משום דאיירי הכא אליבא דרבי שמעון דלא חייש בהולכה בפ"ק דזבחים (דף יד:) משום דהויא עבודה שאפשר לבטלה ורבי שמעון דפליג אהילוך בזבח לא איצטריך לפלוגי בהילוך דמנחות (לקמן דף יב.) אבל תימה קצת אמאי לא פליג בקבלה דמנחות דאיפשר נמי לבטלה לר"ש כדלקמן פרק הקומץ רבה (דף כו.) מאי טעמא דרבי שמעון בא לעובדה ביד עובדה בימין כחטאת א"כ לא בעו קבלה: **זריקה** אחת לכולן. ואע"ג דיש במתנה אחת ויש במתן ארבע פי' בקונטרס דתנן אם ניתנו כולן במתנה אחת כיפר ומיהו קשה דהניתנין במתן ד' שנתנן לשם ניתנין במתנה אחת לירצו דמעשיהן מוכיחין כשיתן

השניים וי"ל דבשעה שנתן הראשונה שלא לשמו עדיין אין מעשיהן מוכיחין עד שיתן האחרון ובשניה אין מחשבה פוסלת כדתנן בפי' בית שמאי (זבחים דף לו:) דבמתנה אחת כיפר אבל קשה מחטאת לשם עולה דחטאת למעלה בקרנות ובאצבע ועולה למטה ביסוד ובזריקה מן הכלי ועוד קשה מקבלה דאשם קבלתו אף בשמאל וחטאת בימין ואף לרבי שמעון בפי"ב דזבחים (דף כד.) ולקמן בפירקין (דף י.) ונראה דודאי היה יכול להקשות כן לקמן: **מנחת** חוטא הרי היא כחטאת. אין זה דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש דאע"ג דחטאת ילפי' למצוה משלמים בפי"ק דזבחים (דף ח.) מכל מקום הא כתיב ביה היא לגופיה לעכב אבל קשה הא דיליף מנחת נדבה מאשם דאינו מרצה ואשם גופיה משלמים ילפינן בפי"ק דזבחים (שם) וי"ל דהך דרשא דהכא אסמכתא בעלמא כדמפרש בזבחים דעיקר קרא לכדר' יהודה בריה דר' חייא [אתי] וילפינן מנחה משלמים בהיקשא דזאת התורה: **מכדי** מחשבה דפסל רחמנא הקישא הוא. דאע"ג דהקישא דכחטאת וכאשם לאו עיקר מ"מ אתיא בהקישא דזאת התורה וכיון דהקישא הוא מה לי שינוי קודש מה לי שינוי בעלים וא"ת מה מקשי אביי לרבה תיקשי ברייתא גופה דמוכחא שיש חילוק מדמפרש טעמא משום דמעשיה מוכיחין וי"ל דיכול ליישב הברייתא כהני אמוראי דלקמן א"נ קסבר אביי דכיון דשינוי קודש לא פסול משום דמעשיה מוכיחין הוא הדין שינוי בעלים דילפינן משלמים כי הי"ג דמה שלמים לא חלקת לפסול אף מנחה לא תחלוק להכשיר דכי הי"ג דריש תנא דבי חזקיה בפי' אלו נערות (כתובות דף לה.) גבי מכה אדם ומכה בהמה והך סברא דלא חלק אשכחן בפרק קמא דזבחים (דף ז.) גבי שלמים: **עולת** העוף שמלקה למעלה. קס"ד אע"ג דכשירה כחטאת מכל מקום אין דרך לעשות למעלה שלא יפול הדם לארץ קודם שיבא למטה למצוה:

א

-

ג

דף

מיצה דמה בכל מקום במזבח כשירה. אע"ג דכתיב בה יסוד כדכתיב (ויקרא ה) ימצה אל יסוד המזבח האמרינן בפרק חטאת העוף (זבחים דף סה: ושם) דמיצוי לא מעכב אפי' לא מיצה כלל ופלוגתא היא בפי"ב דמעילה (דף ח:): **חטאת** העוף שהזה דמה. לפי שהתחיל להקשות ממיצוי

והזאה מקשה כמו כן עתה אבל כמו כן (עתה) היה יכול להקשות ממליקת חטאת שמלקה למטה לשם עולה דמליקת עולת העוף למעלה כדאמריי בזבחים בפרק קדשי קדשים (דף סה. ושם) מה הקטרה בראשו של מזבח אף מליקה: **דאי** קדשים קלים בדרום הוה עביד להו. ס"ד משום דלא ליתי למיטעי ולומר שהם קדשי קדשים: **ומיעבר** הוא דעבר ושחטינהו בדרום. הא דלא משני הכי לעיל גבי קושיא דחטאת העוף שהזה דמה למטה לשם עולת העוף פ"י בקונטרס משום דאיכא תרתי ולא טעי שיעשה הזאה ולמטה ולפירושו קשה דא"כ תקשי לו מחטאת בהמה לשם עולה דאיכא תרתי שינויי כדפרישנא לעיל ונראה דהשתא חוזר בו משינויא דלעיל דלזבחים ולא לעופות דאכולהו איכא לשנויי דאמריי מיעבר עבר: **אלמא** קביעותא דמנא לאו כלום הוא. ובפרק בתרא (לקמן דף קד:) תנן פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא חמשתן ומוקי לה בגמרא כר"ש והיכי אתיא כוותיה דר"ש הא לר"ש אפי' פירש מחבת והביא מרחשת יצא ושמא התם בבא לצאת ידי שמים ואי נמי כגון דאיכא חדא דמייתי וקאמר אם זו נדרתי תהא לנדרי ואם לאו תהא נדבה: **לא** שנא אמר עלי ולא שנא אמר זו. הקשה הרב ר' יצחק בן הר"ר מאיר תינח מחבת לשם מרחשת אלא חריבה לשם בלולה אמרי הא בלולה היא ומיעבר הוא דעבר ועביד לה חריבה וכן בלולה לשם חריבה ויש לומר דבהא לא טעי אינש שיעשה חריבה בלולה ובלולה חריבה ועוד י"ל דניחא בלאו הכי בין למ"ד מנחה קדושה בלא שמן בין למ"ד אין מנחה קדושה בלא שמן לקמן צ"ע: **כיון** דאיכא שעיר נשיא. ואם עולה זו איל אמרי שעיר נשיא הוא כדאמרינן בסמוך אמרי דיכרא אוכמא הוא: **אמר** לשם אשם גזילות לשם אשם מעילות מאי איכא למימר. וא"ת אכתי אמרי דאי עבר עבר ומייתי ליה בן שנה דהאמר בתמורה בפרק אלו קדשים (דף יט:) אשם בן שנה והביאו בן שתים בן שתים והביאו בן שנה כשירה אלא שלא עלו לשם חובה ויש לומר דרבי שמעון לטעמיה דאמר התם כל עצמה אינה קדושה: **דהאי** צמר והאי שיער. צמר לבן כדכתיב (ישעיה אם יאדימו כתולע כצמר יהיו שיער שחור כדמשמע בריש המוציא יין (שבת דף עז:)) מאי טעמא עיזי מסגי ברישא והדר אימרי כברייתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא והיינו דקאמר הכא אמרי דיכרא אוכמא הוא ובקונטרס לא פירש כן:

כאן בקומץ מנחה לשם זבח. בחנם נקט רבא ענין זה דלא איירי ביה בשום דוכתא דתירוץ זה עצמו שמחלק משום דכתיב זאת תורת המנחה היה יכול לתרץ כמו שתירץ רבה כאן בשינוי קודש כאן בשינוי בעלים בשינוי קודש כשר משום דתורה אחת לכל המנחות ושמה לפיכך שינה לשונו של רבה דהוה משמע אם היה אומר כאן בשינוי קודש דשינוי קודש כשר אפי' במנחה לשם זבח ועוד יש לומר דדייק לישנא דברייתא דמשמע ליה קמצה שלא לשמה פסולה בשינוי קודש ולקמן דקאמר כולהו כרבה לא אמרי ולא מפרש טעמא זה ניחא לו למימר טעם השוה לכל האמוראים: **אע"ג** דמחשבה דלא מינכרא היא ותיפסל. הרבה יש לתמוה למה שינה לשונו מלישנא דלעיל בריש שמעתא דמה שקורא לעיל מינכרא קורא הכא לא מינכרא וחד פירושא לתרוייהו דמינכרא היינו שניכר שמחשבתו שקר ולא מינכרא דהכא היינו דאין ניכר שיהא כמו שהוא מחשב אלא אדרבה ניכר שאינו כמו שהוא מחשב ושמה שינה הלשון לפי שהוא כמו נתינת טעם דתיפסל לפיכך ניחא ליה למינקט הכא ולעיל על פסול לשון לא מינכרא ובסוף שמעתא דקאמר כולהו כרבה לא אמרי אדרבה מחשבה דמינכרא פסל רחמנא משום דקאי ארבה נקט לשון מינכרא על פסול: **לר"ש** ה"נ. משמע דרבנן לא דרשי זאת תורת החטאת אע"ג דבפי' דם חטאת (זבחים ד' צב.) גבי דם חטאת שניתז על הבגד טעון כיבוס דרשינן תורה אחת לכל החטאות וליכא מאן דפליג במידי דכתיבא בחטאת גופיה דרשי ליה כ"ע כגון הני דפרק דם חטאת אבל שינוי קודש לא כתיב בחטאת ועוד דכיבוס בגדים כתיב בההיא פרשתא דזאת התורה וא"ת דבפ"ק דזבחים (ד' ט:) אמר רב משמיה דמבוג חטאת ששחטה לשם חטאת נחשון כשירה דתורה אחת לכל החטאות ופריך רב משרשיא לרבא מברייתא דר"ש טעמא דמעשיה מוכיחין עליה הא אין מעשיה מוכיחין עליה לא לימא זאת תורת המנחה ומאי קושיא הא רבא הוא דמפרש הכא טעמא דר"ש מזאת תורת ואומר ר"ת דהתם גריס רבה ורבה לטעמיה דמשני לעיל כאן בשינוי קודש כאן בשינוי בעלים ועוד י"ל דאפילו גריס התם רבא רוצה ליישב דברי רב ככולהו אמוראי דהכא ולפרי"ת קשיא דנראה דרב משרשיא תלמידו של רבא היה ולא של רבה ועוד יש לומר שרוצה רבא ליישב שם דברי רב משמיה דמבוג אפילו כרבנן דפליגי עליה דר"ש דלית להו זאת תורת ורב משרשיא כשהקשה לו מר"ש היה יכול להקשותו ממתני' אלא ניחא ליה לאקשווי מברייתא דאפילו ר' שמעון דמכשר לאו מזאת תורת מכשר וכן משמע שם פירוש הקונטרס:

לשם חטאת דם לשם חטאת עבודת כוכבים כשירה. הך מילתא איתא בפ"ק דזבחים (גי'ז שם) בשמעתא דמבוג ובלאו קרא דזאת תורת מכשר חטאת לשם חטאת כדקאמר התם רבא (לעיל) אאידיך מילתא דושחט אותה לחטאת אמר רחמנא והרי חטא' לשם חטאת נשחטה אבל לשם עולה ודאי פסולה והוא הדין לשם חטאת נזיר ומצורע דכעולות דמו כיון דאין באין על חטא ואע"ג דר"ש הוא דאמר דחטאת נזיר באה לפי שציער עצמו מן היין אין זה על חטא כיון דאצער יין לא מייתי חטאת אלא דרך נזירות ועוד דמשום חטא זוטרא כי האי לא מיקרי חטאת: **כאן** בקומץ מחבת לשם מרחשת גרסינן. ואית דגרסי כאן בקומץ מנחת מחבת לשם מרחשת ושניהם יש ליישב:

א

-

ד

דף

חטאת קרייה רחמנא. לפי טעם זה לא היה צריך ללמוד בפ"ק דזבחים (דף ח:) דשמיעת הקול במה הצד ובמסקנא דשמעתין לא קאי אלע יליף לה מדכתיב הוא: **מאי** נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל. בכיסוי הדם (חולין ד' פה.) ופרק המפלת (נדה דף כב:) משני מדדמי ליה ילפינן לפי שהג"ש מכחישות זו את זו אבל כאן ובהוריו' בס"פ הורה כהן (ד' ח:) דאפש' לדרוש דרשי' להו לתרוייהו וההיא דבפי' התכלת (לקמן ד' מה: ושם) קשיא גבי כבשים מעכבין את הלחם לא וגמר בן ננס יהיו מיהיו ולא גמר יהיו מתהיינה והתם מצינן למילף תרוייהו דלחם וכבשים מעכבין זה את זה וכן בפ"ב דיבמות (דף יז:) לא מכחשי אהדדי דמצי למילף דמן האב ולא מן האם או מן האם ולא מן האב מיקרי אחווה: **ליגמר** עונו מעונו דשמיעת הקול. אע"ג דשמיעת הקול גופא ילפינן במה הצד בפ"ק דזבחים (ד' ח:) ובעיא היא בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נא.) אי דבר הלמד בבנין אב חוזר ומלמד בג"ש ולא איפשיטא מכל מקום פריך שפיר דלגמר עונו מעונו דשמיעת הקול או נפשט מהכא דבר הלמד בבנין אב אין חוזר ומלמד בג"ש תימה דבהוריות פרק הורה כהן (דף ח:) יליף דלא מייתי אשם תלוי אלא על ספק חטאת קבועה בג"ש דנאמר אשם באשם תלוי ונאמר ואשמו בצבור ואדרבה נילף עונו מעונו דשמיעת הקול דעולה ויורד דהא דבעי למימר דמותרה נדבה הוא דגמירי לא קאי ובפ"ק דשבועות (דף י.) אשכחנא דיליף שעיר דראש חדש מעוון עונו: **חטאת**

טעמא מאי דכתיב בה היא. בכמה דוכתי משמע דילפינן עיכובא בחטאת דכתיב בה היא כאן ובפרק קמא דזבחים (דף י:) בשני מקומות רבי אליעזר אומר אף האשם אמר לו רבי יהושע חטאת נאמר בה היא בשחיטה כו' עד התם חטאת טעמא מאי דכתיב בה היא ותימה דהתם בה היא פירקא (שם ז:) אמר חוץ מן הפסח והחטאת יליף מקראי אחריני ותירץ ה"ר חיים דחד לחטאת ששחטה לשם עולה וחד לחטאת ששחטה לשם חטאת נזיר ומצורע וקשיא לפירושו א"כ מאי פריך לעיל דלשם חטאת נזיר ומצורע תהא כשירה ותרצה משום דכתיב זאת תורת החטאת תורה אחת לכל חטאות ויש דוחקים דהכא דריש הוא לעכב היינו הוא דכתיב בשעיר נשיא משום דקאמר בפ"ק דזבחים (דף ה.) אינן כשירין למה הן באין ואמרינן מצינו בבאין לאחר מיתה שהם כשרין ואינם מרצין דאשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו יורשיה עולתה ואשם נמי קרב למותרו והשתא אי לאו דכתיב הוא בשעיר נשיא הוה אמינא חטאת נקבה דהיא גופה לא קרבה מותרה אלא לדמים כגון מפריש שתי חטאות לאחריות הוא דפסל רחמנא שלא לשמה אבל שעיר נשיא דהוי זכר והוא גופיה קרב עולה למותרו ליתכשר שלא לשמו כתב רחמנא הוא וכי תימא לילפו שאר חטאות מיניה בקל וחומר שמא לא ילפינן יחיד מנשיא ועוד י"ל דהוא דחטאת אתא לגלויי אהוא דאשם דלא מעכב כהוא דפסח בפ"ק דזבחים (גם זה שם) ושמא אי לא כתב אלא בפסח לא הוה דרשינן הכי א"נ האי [הוא] דחטאת אתא לגלויי אההוא דמנחת חוטא ומנחת קנאות דמעכב כדדריש הכא: **לאחר** הקטרת אימורים. והא דכתיב קודש קדשים הוא דריש בת"כ הוא קרב ואין תמורתו קריבה ולמעט תודה ואיל נזיר דאינו נשחט בצפון ופרק קמא דזבחים (גם זה שם) פירש בקונטרס דלא ילפינן מיניה משום דלא משמע להו לשמו אלא כשכתב הוא עם שם הקרבה כגון חטאת הוא אשם הוא ואע"ג דכתב אשם הוא אשם אשם [לה'] דריש בת"כ למעוטי אשם נזיר ואשם מצורע מכסף שקלים והא דדריש בספרי בפרשת זאת תהיה גבי אשם מצורע כי כחטאת כאשם הוא פרט לששחטה שלא לשמה נראה דאסמכתא בעלמא הוא: **אלא** הוא למה לי לכדרב הונא. משמע דהוא דכתב לאחר הקטרת אימורין קא דריש והקטיר אותם הכהן המזבחה אשה לה' אשם הוא (ויקרא ז) ולא כספרים דגרסי בפרק ואלו קדשים (תמורה ד' יז:) במילתיה דרבי עקיבא אשם הוא אשם אשם [לה'] הוא (הוא) קרב ואין תמורתו קריבה דלבסוף מוקי ליה לכדרב הונא ועוד דבת"כ דריש ליה למעוטי אשם נזיר ומצורע מכסף שקלים: **אשם** שניתק לרעייה ושחטו סתם כשר לעולה. הא תימה אמאי כשר לעולה הא אמרינן בתמורה בפרק

אלו קדשים (גם זה שם דף יח.) דגמירי דכל שבחטאת מתה באשם רועה וכי תימא הי"מ לכתחילה אבל בדיעבד כשר אכתי הא דתניא בפסחים בסוף אלו דברים (דף עג.) ובפרק קמא דשבועות (דף יב.) אשם שמתו בעליו או שנתכפרו

דף - ד - ב

בעליו ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו עולה בדמיו אין אבל הוא גופיה לא גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה הלי"ל משום דגמירי דבאשם רועה ומתוך פי' הקונטרס משמע דלא גמירי אלא ניתק לרעייה בעלמא ומשמסרו לרועה כשר לעולה משם ואילך אפילו הוא בעצמו דשוב אין שם אשם עליו ותימה גדול הוא לומר כך ועוד דהוה ליה למימר גזירה לאחר ניתוק אטו קודם ניתוק ועוד דמשמע בהדיא התם בפסחים דניתוק לרעייה דרבנן מדדייק אמילתיה דרב הונא דהכא דאמר שחטו סתם כשר לעולה אלמא קסבר לא בעי עקירה אי הכי כי לא ניתק נמי ומשני גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ורבינו שמואל לא גריס התם כי לא ניתק נמי אלא הכי גריס א"ה לכתחילה נמי פירוש יכול לשוחטו סתם כיון דלא בעי עקירה ואמאי נקט ושחטו סתם דמשמע דיעבד דבשלמא אי הוה אמר ושחטו לשם עולה דבעי עקירה הוה ניחא דנקט דיעבד אפילו לאחר ניתוק גזירה שמא ישכח לעוקרו ומשני דכי לא בעי עקירה נמי אסור לכתחילה כמו לפני כפרה ודוחק הוא שמגיה הספרים ועוד דהוה ליה לשנויי גזירה אטו לפני ניתוק ור"ת לא גריס כאן ובפ"ק דזבחים (דף ה.) ובנזיר (דף כה:) ניתק אין לא ניתק לא ובתמורה אינו ברוב ספרים בפי' ואלו קדשים (דף יח.) ובפ"ב דזבחים (דף כח.) אינו בשום ספר דקרא דהוא בהוייתו יהא לא לפסול בלא ניתוק קאתי דרעייה דרבנן היא והכי גמירי הלכתא דכל שבחטאת מתה באשם קרב עולה ומשום דתקון רבנן רעייה גזירה אטו לפני כפרה נקט הש"ס באשם רועה וקרא אתא למימר דכשר לעולה בלא עקירה דבהוייתו מה שבסופו להיות לאחר עקירה יהיה בלא עקירה דהיינו עולה כדגמירי ואין לחוש אי קאי קרא אהילכתא דכי האי גוונא אשכחנא בפי' הלוקח עובר פרתו (בכורות ד' טז.) דאיצטריך קרא ואיצטריך הילכתא והשתא ניחא הא דפריך בפסחים (דף עג.) אי הכי כי לא ניתק נמי ועוד יש לפרש דגרסינן הכא שפיר ניתק אין לא ניתק

לא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא קודם כפרה והיכא דאבד והפריש אחר
ונמצא הראשון והרי שניהם עומדים דפליגי בפרק שני שעירי (יומא דף
סד.) דרב אמר מצוה בראשון ור' יוחנן אמר מצוה בשני לא אמר שיהא
חבירו קרב מיד עולה דבהויי אשם יהא קודם כפרה הילכך ניתק אין לא
ניתק לא משום דגזרינן אטו לפני כפרה ובפסחים (דף עג.) דפריך כי לא
ניתק נמי היינו לאחר כפרה אלא שלא ניתק דבשלמא אי בעי עקירה הוה
ניחא דבעי ניתוק כדי שיהא נזכר לעוקרו לשם עולה וא"ת ומותר הפסח
דקרב שלמים (לימא) דבעי עקירה וליבעי ניתוק כדי שיהא נזכר לעוקרו
ועוד אמאי לא גזרינן ביה אטו לפני כפרה כמו באשם וי"ל דשאני פסח
שאין זמנו רק ערב הפסח מחצות ולא שייך למיגזר ביה כלל בשאר ימות
השנה וא"ת בשלמא אשם שמתו בעליו איכא למיגזר אטו קודם מיתה
ונתכפרו בעליו אטו קודם כפרה דהוא גופיה לא ליקרב עולה אלא תמורת
אשם וולד תמורת אשם דתנן בפרק ואלו קדשים (דף כ:) ירעו ובעי
למימר בגמרא קודם כפרה דגזרינן שמא הוא עצמו יקרב ואיתותב התם
מאי גזירה איכא והלא אף קודם כפרה דיש ליקרב עולה וא"כ הוא עצמו
יקרב עולה וי"ל דגזרינן אטו אשם גופו לפני כפרה וקצת קשה לפי ר"ת
מנזיר (דף כה:) דר' ישמעאל דריש ולד חטאת ותמורת אשם אי מקריב
ליה קאי עליה בעשה מדכתיב רק ר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר
אשם הוא הוא קריבה ואין תמורתו קריבה ופריך למה לי קרא והא
הילכתא גמרינן ליה כל שבחטאת מתה באשם רועה ומשני אין ה"י וכי
אתא קרא לכדרב הונא כו' משמע דהוא אתא למעוטי מהקרבה ולא
לאכשוריה להקרבה: **מכשירין** לית בהו דאתו לאחר מיתה. פי' בקונטרס
חטאת יולדת מכשיר היא כדאמרינן בפ' דם שחיטה מפני שמכשרתה
לאכול בקדשים ואגב ריהטיה לא דק שם ומשנה היא בפ' המביא אשם
תלוי (כריתות דף כה:): ה"ג בת"כ האשה כו' עולתה ומתה לא יביאו
יורשים חטאתה. משמע אבל היא אם היתה חיה היתה מביאה חטאתה
אחר עולתה ועלתה לה עולתה לשם חובה וכן משמע [בת"כ] בפרשת אשה
כי תזריע שאם הביאה עולתה תחילה תביא חטאתה ממין עולתה וכן
במסכת קנים (פ"ב מ"ה) ותימה דבפ' תמיד נשחט (פסחים ד' נט.) אמרי'
זה בנה אב שכל החטאות קודמות לעולה אפילו חטאת עוף קודם לעולת
בהמה ואפילו דיעבד קאמר מדמשני שאני עולת מצורע דרחמנא אמר
והעלה שהעלה כבר והיינו דיעבד דלכתחילה חטאתה קודמת כדכתיב
בקרא בהדיא ש"מ דבעלמא אפילו דיעבד לא ותירץ ה"ר חיים דה"ה
בעלמא והא דבעי קרא במצורע משום דכתיב ביה הויה זאת תהיה
בהוייתו יהא דמשמע עיכובא כדאמרינן בשמעתין בסוף אע"ג דמסקינן

לקמן יש מחוסר זמן לבו ביום אין לפסול בעלמא מטעם זה דלא הוי אלא בסדר מצורע כמו שאפרש לקמן: **לא** יביאו יורשין חטאתה. הגירסא משתבשת בת"כ בפרשת ויקרא [בפי' אם לא תגיע [וגו'] אחד לחטאת ואחד לעולה שממין חטאת יביא עולה שאם הביא חטאתו ומת יביאו יורשין עולתו ומנין שאם הביא עולתו ומת שיביאו יורשין חטאתו ת"ל אחד לחטאת ואחד לעולה וכך יש להיות הגירסא יכול שאם הביא עולתו ומת שיביאו יורשין חטאתו ת"ל אחד לחטאת פי' חטאת קודמת לעולה ואסמכתא בעלמא היא דמהילכתא הוא דנפקא לן דחטאת שמתו בעליה למיתה אזלא: **לא** נהנין ולא מועלין. בנזיר בפרק [מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר] ואני (דף כד:) תנן כי האי גוונא: **ואין** טעונין לחם. אע"ג דבסמוך גבי אשם מצורע שלא לשמו קתני דטעון נסכים יש לחלק בין נסכים דשייכי בכל הקרבנות לחם ועוד כדפי' בקונטרס משום דבעינן על כפי הנזיר וליכא ומיהו קשה למה הטעינו כאן זרוע בשילהי יותר משלא כמצוותו ושלא לשמו בפי' התכלת (לקמן דף מח:): וי"ל דשלא כמצוותו הוי משונה יותר מדאי ועוד שלא כמצוותו נראה דהיינו בן שנה והביא בן שתים או מחוסר זמן דהוי משונה יותר מדאי וקצת תימה כיון דאין טעון לחם יפסול כדאמר בפי' שתי מדות (לקמן דף פט:): גבי אשם מצורע ששחטו שלא לשמו טעון נסכים שאם אי אתה אומר כן פסלתו והכא נמי יהא טעון לחם שאם אי אתה אומר כן פסלתו ויש לחלק כמו שפי' דנסכים אלימי מלחם ובפי' שתי מדות אאריך בעזרת האל:

א

-

ה

דף

גילח על אחד משלשתן יצא. ואפי' לרבנן דלא שרו לשתות ביין עד שיביא חטאתו בפי' גי' מינין (נזיר דף מו.): **תיובתא**. הוה מצי למימר רב תנא הוא ופליג כדקאמר בכמה דוכתי: **שהמנחות** טעונות כלי. וא"ת אדרבה זו היא קולא לגבי עופות דבעו מליקה בעצמו של כהן וי"ל דבקדושה איירי שצריך לקדשו בכלי שרת מה שאין כן בעופות: **ואם** איתא במנחות נמי משכחת לה. פי' ואם איתא שתהא כשרה: **ואי** אין מחוסר זמן לבו ביום אמאי יחזור ויתן. לבסוף מסקינן דיש מחוסר זמן לבו ביום ותימה דביומא בפי' הוציאו לו (דף ס:): מצריך חוקה שלא ישנה את הסדר והיכא דלא כתיבא חוקה לא חיישינן אם משנה וי"ל דדוקא בהדי מצורע חשיב

מחוסר זמן במה שעדיין לא הגיע זמן טהרתן אבל סדר עבודת יוה"כ דלכפרה לא חשיב מחוסר זמן: **שחיטה** לאו עבודה היא. פי' הקונטרס מדאכשרה רחמנא בזר וא"א לומר כן דאהכשר זר גופיה מייתי לה לקמן בפירקין (דף ו:) ובספ"ק דזבחים (דף יד:) ומיהו יש ליישב פירושו דכיון דבשום מקום לא בעי כהן בשחיטה לאו עבודה היא ולא דמי לשמאל דיש מקום שצריך ימין ולהכי פריך עלה [בזבחים] מפרה והרב רבי יצחק מאורליני"ש מפרש לאו עבודה היא לפי ששווה בחולין ובקדשים אם כן לא מטעם עבודה צוה המקום שחיטה ונראה לפרש דלאו עבודה היא מדאכשרינן בפ"ב דזבחים (דף כו.). עמד בדרום והושיט ידו בצפון ושחט בקדשי קדשים ובמקבל פסול דדרשינן אותו בצפון ולא שוחט בצפון אבל מקבל בצפון ובשלמים מכשירין עמד בחוץ והושיט ידו לפניו ושחט ואם קיבל קבלתו פסולה דדרשינן בפ' כל הפסולים (זבחים דף לב:) בן הבקר לפני ה' ולא שוחט לפני ה' אבל אם קיבל קבלתו פסולה משום דכתיב לעמוד לפני ה' לשרתו אלמא כל שירות לפני ה' ש"מ מדאכשרה רחמנא עמד בחוץ והושיט ידו לפניו ושחט מכלל דשחיטה לאו שירות היא ועוד מדאמר בההיא שמעתא בפ"ב (דף כו.). דנתלה ושחט שחיטתו כשירה שחיטה על ירך אמר רחמנא ולא שוחט על ירך אלמא שחיטה לאו עבודה היא דאי עבודה היא לא היה מכשיר לה רחמנא בכה"ג דהא נתלה וקיבל אמר דקבלתו פסולה משום דאין שירות בכך ומיהו מדפריך לקמן (דף ו:) ובפ"ק דזבחים (ד' יד:) ובפ' חטאת העוף (שם ד' סח:) מפרה דאמר רב שחיטת פרה בזר פסולה משמע קצת כפירוש הקונטרס ומיהו גם לפי מה שפירש יש ליישבו אבל קשיא דא"כ לשמעון התימני דבעי בפרק כל הפסולין (שם דף לב:) שיהו ידיו של השוחט לפניו מן הנשחט הו"א שחיטה עבודה: **שחיטה** לאו עבודה היא. לא מצי לשנויי דר"ש בן לקיש סבר דעבודה היא דבזה לא מצינו שום מחלוקת דאע"ג דפריך לקמן משחיטת פרה בזר ומשני דקדשי בדק הבית היא ומשמע דאי קדשי מזבח היא הוה דייקי מינה דעבודה היא ובפ' טרף בקלפי (יומא דף מב.) איכא למ"ד דשחיטת פרו בזר פסולה ופרו קדשי מזבח הוא אין זה דיוק דמ"מ כיון דאשכחן שחיטת פרה בזר פסולה אע"ג דקדשי בדק הבית היא א"כ מה שפסלה הכתוב גבי פרה לאו משום דהוי עבודה דהא בפרה אין שחיטה עבודה דפסלה כדמפרש מידי דהוה אמראות נגעים דבעי כהונה תדע דהא בזבחים (דף יד:) אמרי רבה ורב יוסף הולכה בזר מחלוקת ר"ש ורבנן ומסקינן התם לר"ש שחיטה לאו עבודה היא ושאני פרה דקדשי בדק הבית היא ולקמן בהקומץ רבה (דף יט.) משמע דלר"ש שחיטת פרו בזר פסולה דקאמרינן מדגלי רחמנא גבי פרו של אהרן ושחט (אהרן) את

פר החטאת אשר לו מכלל דבעלמא לא בעינן בעלים ומיהו קשיא מהא דאמרינן בפרק טרף בקלפי (יומא דף מב.) מ"ש פרה דכתיב בה אלעזר וחוקה פרו נמי הכתיב וכו' ומשני שאני פרה דקדשי בדק הבית היא וכיון דמפרה ידעינן פרו א"כ מאי קא משני וקל לתרץ דה"ק שאני התם בפרה שהיא קדשי בדק הבית ולא שייך בה עבודה א"כ יש להעמיד אלעזר וחוקה אשחיטה כמו אשאר דברים שבה אבל פרו שהוא קדשי מזבח אין סברא להעמיד אהרן וחוקה אלא אעבודה שבו ולא אשחיטה דלאו עבודה היא: **שחיטה** לאו עבודה היא. תימה הא איכא קבלה דעבודה היא ודילמא משום קבלה הוא דקאמר שלא יהא אחר ממרס בדמה משום דכתיב בה הוייה וי"ל דהוייה לא קאמר אלא אמידי דכתיב באותה פרשה: **אלא** א"ר פפא ה"ט דרשב"ל. משמע הכא דסבר רב פפא יש מחוסר זמן לבו ביום ותימה דבפ"ק דזבחים (דף יב ושם) גבי הא דפסיל בן בתירא פסח ששחטו בי"ד בין לשמו בין שלא לשמו מסיק רב פפא דאי אפשריה שחרית או בלילה לאו דחוי מעיקרו הוא דאין מחוסר זמן לבו ביום וי"ל דאין לדמות הפרשה להך דהכא דאטו בההיא דשמעתין מי לא מודה רב פפא במצורע שיכול להפריש החטאת קודם שיקריב האשם דדוקא קתני הקדים חטאתו לאשמו ששחטו קודם האשם כדקתני לא יהא אחר ממרס בדמה וההיא דיומא פ' שני שעירים (ד' סב:) גבי שעירי יה"כ ששחטן בחוץ שהגריל עליהן דמסיק עלה דאין מחוסר זמן לבו ביום וליכא מאן דפליג אין לדמות כמו כן כאן דלגבי שחטי חוץ חשיב ראוי לפתח אהל מועד כיון דחזי בו ביום:

דף - ה - ב

האיר המזרח מתיר. וא"ת נהי דמתיר הלאו עשה מיהא איכא כדמוכח לקמן בפרק רבי ישמעאל (דף סח. ושם) דעד הביאכם את קרבן אלהיכם למצוה ומיהו קשיא בההיא שמעתא גופא דפריך מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואי ס"ד מצוה משום מצוה ליקו וליגזור מאי קושיא אמאי לא נגזור משום עשה אפילו באיסור הכנה דרבנן אשכתן בפ"ק דביצה (דף ה:) דגזרינן שמא יבנה בית המקדש לפיכך נראה דאינו אלא מצוה מן המובחר בעלמא ואפילו עשה ליכא: **במי** שראוי לעבודה. דאע"פ שהכהן נפסל או כשקיבלו פסולין וזרקו את דמו או שנפגם המזבח ס"ד דמהניא

מחשבה לקובעו בפגול כדאשכחן גבי יוצא בסוף פירקין : **ובדבר** הראוי לעבודה. פירש בקונטרס כגון מנחת חוטא לאפוקי מנחת העומר של שעורים דאינה ראויה אלא לעבודה זו בלבד וקשיא דא"כ מנחת קנאות לא תיפסל שלא לשמה ונראה לפרש דחשיב מנחת העומר דבר שאין ראוי לעבודה משום דאפילו לגבוה אסור להקריב חדש קודם העומר ולפירוש הקונטרס יש קצת לדחוק דבמנחת העומר דלא שייך ביה שינוי בעלים דהא דציבור היא ולא פסול בה (נמי) שינוי קדש כיון דלא הוי ראוי לעבודה ובקונטרס תירץ דשאני מנחת חוטא דחטאת קרייה רחמנא וכי תימא הרי עומר שעורין ראוי לעבודה גבי סוטה חדא דהתם קמח והכא גרש ועוד אין זה ראוי לעבודה דלברר עון אתיא : **שכן** קדושתה אוסרתה. פירוש שקדושתה גורמת לה להיות חלוקה ואינה מותרת בשחיטה כשאר חולין : **כרבי** עקיבא דאמר ספיחים אסורין. פירש בקונטרס לאחר הביעור וקשיא לר"ת דבהא רבנן מודו דכלה לחיה שבשדה כלה לבהמתך שבבית ועוד דרבי עקיבא דריש לה בפי' מקום שנהגו (פסחים דף נא :) מקרא דהן לא נזרע ולא נאסוף ואילו לאחר ביעור נפקא לן מלבהמתך ולחיה ועוד דבשעת העומר לא היה ביעור שאדרבה אז התבואה במילואה ואינה כלה לחיה שבשדה עד שנה ח' בימות החורף במרחשון ובפרק מקום שנהגו (גי'ז שם) פירשתי : **שכן** באה להתיר לאו שבתוכה. פירש בקונטרס שלא יעבור בה האוכל שירי העומר משום לאו דחדש אלא משום שביעית וזהו תימא אם לא יתיר עומר איסור שביעית איקרי כאן ממשקה ישראל ועוד מאי קפריך טריפה נמי תיקרב להתרת לאו שבתוכה שיאכלו הקרבן של טריפה והלא אינו מתיר איסור שביעית ולמה יתיר איסור טריפה :

א

-

ו

דף

מה לכלאים שכן מצותו בכך. ואע"ג דאפשר לקיים בטלית של צמר מ"מ בסדין של פשתן שחייב בציצית לא אפשר לקיים בכך וא"ת ולימא גיד הנשה במחובר יוכיח דאין מצותו בכך ושרי לגבוה כדאמר בריש ג"ה (חולין ז :) וכי תימא מה לג"ה שכן מחובר הנך יוכיחו וי"ל כיון דאין לו היתר אלא על ידי חיבור לא שייך למיעבד מיניה יוכיח : **בעל** מום נמי הותר בעופות. ונ"ל דהשתא מצי למילף ממחוסר אבר ויוצא דופן ולבסוף

כשאמר שכן מומן ניכר אתי הכל שפיר: **שכן** מומן ניכר. ואין לומר דמחוסר זמן ואותו ואת בנו ומוקצה ונעבד ורובע ואתנן ומחיר יוכיחו דכל הני יש להם קול יותר מטריפה בבני מעיים שאין יודע כלל כי היכי דחשיב יוצא דופן מומו ניכר משום דיש לו קול ומחיה דשריא להדיוט ואסורה לגבוה אין ללמוד טריפה דמה לחיה שכן אין במינה לגבוה ושכן מומה ניכר: **דומיא** דערלה וכלאי הכרם. וא"ת והא אמרינן פ' כל שעה (פסחים דף כה.) ובכל הבשר (חולין דף קטז.) זאת אומרת כלאי הכרם עיקרן נאסר הואיל והיתה להם שעת הכושר קודם השרשה ויש לומר דכלאים דכתיבי בהאי קרא איירי בענבים שעושין מהם יין לנסכים כדדרשינן (פסחים דף מח.) מן המאתים ממותר ב' מאות שנשתיירו בבור הנהו לא היתה להם שעת הכושר דדוקא דחרצן שנזרע הוא שהיתה לו שעת הכושר קודם השרשה ומן החרצן אין עושין נסכים וא"ת אותם ענבים עצמן היתה להם שעת הכושר קודם שהוסיפו מאתים וי"ל דמה שנתוסף באיסור אחר שנעשה כלאים שגדל אחרי כן לא היה לו מעולם (אחרי כן) שעת הכושר והאי דמיתסר אף מה שגדל קודם לכן לפי שא"א להבדיל זה מזה להפריש תערובתם: **כתב** רחמנא כל אשר יעבור. אע"ג דמוכח דהיכא שהיתה לו שעת הכושר לא ילפינן ממשקה ישראל אפי"ה מייתי ליה בכל דוכתא בפ' כל האסורין (תמורה דף כט.) גבי נעבד משום דע"י תלתא קראי מסקינן דאין לחלק: **שקמצן** זר אונן כו'. והוא הדין שתויי יין ופרועי ראש במיתה ומחלי עבודה כדאמרינן בפרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פג:) ותנא ושייר: **בן** בתירא אומר יחזור ויקמוץ בימין. למאי דמוכח בגמרא דהוא הדין אכולהו פסולי דלעיל יש לתמוה דלא עריב פסול שמאל בהדי פסולי דלעיל וי"ל משום דס"ד דשמאל כיון דאית ליה הכשירא ביום הכיפורים קבוע עבודה ולא תועיל בה חזרה: **חסר** שקמצו בראשי אצבעותיו. אגב דמפרש יתר חוזר ומפרש חסר כיוצא בו אף על גב דצרוור וגרגיר וקורט משום חסר הוא:

ב

-

ו

דף

שלא יהא חוטא נשכר. תימה במה נשכר והלא בין יש עמו נסכים בין אין עמו נסכים הוי כסלע ותנן לקמן בפ' בתרא (דף קז:) הרי עלי שור יביא הוא ונסכיו במנה כבש יביא הוא ונסכיו בסלע ובחטאת של טומאת

מקדש נמי בסלע אף על פי שאין עמה נסכים ולא פירכא הוא: **הואיל** ואוקמינן רישא דלא כר"ש. תימה לרב אשי דריש פירקין דאתיא כר"ש מאי איכא למימר: **לא** יביא מתוך ביתו וימלאנו. סולת עשרון דקסבר קדושת כלי קבעה לשם מנחה דשוב אין מוסיפין עליה ומיפסלא בחסרון כדאמרינן בהאי פירקא (דף ט:) מן המנחה פרט לשחסרה כך פי בקונטרס וקשה דהא ר"ש בן לקיש איתותב לקמן דאמר מנחה שחסרה קודם קמיצה לא יביא מתוך ביתו וימלאנה וע"ק למה לי קרא לקמן לבן בתירא וקמץ משם ויחזור ויקמוץ מנא תיתי לן דקדושת כלי קבעה ונראה לפרש דכולהו [ס"ל] כר' יוחנן דקדושת כלי לא קבעה אלא בקמיצת פסולים פליגי אי קבעה אי לא קבעה ומצי למימר דהכי ר"ל פירוש הקונטרס: **שאני** פרה דקדשי בדק הבית היא. משמע דליכא מאן דפליג ובפ"ק דחולין (דף יא.) ובפ"ק דשבועות (דף יא:) פירשתי: **וכי** תימא מבמה לא ילפינן. פירש בקונטרס קודם שנבדל אהרן משמע שרוצה לומר דלאחר אהרן לא הותר זר בבמה וא"א לומר כן כדמוכח בפ' בתרא דזבחים (דף קיח.) דדריש איש (איש) להכשיר את הזר והיינו לאחר שנבדל אהרן ועוד מצינו (ש"א יג) שאול ושמאל שהקריבו בבמה: **לו** שהרי יוצא כשר בבמה. וא"ת והרי יוצא דדם כשר בבמה ותנן בפ' המזבח מקדש (זבחים דף פד.) ושיצא דמה חוץ לקלעים לרבי יהודה אם עלתה תרד וי"ל דהאברין ודאי ירדו אבל הדם אינו מתקנח מכותלי המזבח: **אלא** טעמא דאשמועינן. בשום מקום לא פריך בענין זה דקשיא ליה הכא אמאי איצטריך ליה לרב לאשמועינן הא דתניא בברייתא ושמא שגורה היתה בפי כל: **ממקום** שרגלי הזר עומדות. לקמן בפירקין מפרש אצטריך סד"א הואיל וכתוב והגישה וקמץ מה הגשה בקרן מערבית דרומית אף קמיצה כו' ובקונטרס לא פירש כן: **וכיון** דקרא סתמא כתיב מה לי שמאל כו'. וא"ת בפרק המזבח מקדש (שם) דתנן שקיבלו פסולין וזרקו את דמן שאם עלה לא ירד ומוקמינן לה בפסולין דחזו לעבודת צבור ומרבי לה (הכא) מזאת התורה ואמאי לא פריך דכיון דקרא סתמא מה לי חזו ומה לי לא חזו ויש לומר משום דדרשינן זאת היא העולה הרי אלו מיעוטינן:

קומץ לכלי מין במינו אינו חוצץ: א"ר יוחנן זאת אומרת כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. והא דפליגי חזקיה ורבי יוחנן לקמן בפרק התודה (דף עח:): [גבי תודה] ששחטה על שמונים חלות וקאמר רבא דכולי עלמא כלי שרת מקדשין שלא מדעת שאני התם דמתוך שמקדש מדעת מקדש נמי שלא מדעת והא דמשמע בסוף לולב וערבה (סוכה דף נ.). דחזקיה סבר כלי שרת אין מקדשין שלא מדעת גבי הא דתנן כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת ופריך בגמרא ונייתי במקודשת התם אין כל המים ראוין להתקדש אבל בהתודה כיון דראוין לקדש מקדש שלא מדעת וצ"ע דכיון דאין שיעור למים הרי כולם ראוין להתקדש ונראה דכיון דשלא בזמנו הוא אע"ג דכלי שרת מקדשין שלא בזמנו כדמסקינן בסוף שתי הלחם (לקמן דף ק.). שלא מדעת מיהא אין מקדשין ואע"ג דלילה אין מחוסר זמן: אין מקדשים ליקרב. הקשה ה"ר פטר דלפי' הקונטרס בזבחים פרק המזבח מקדש (דף פז:): משמע שהשיבו ר' יוחנן דמקדשין לכתחילה ליקרב דקאמר התם בעי מיניה ר"ש בן לקיש מר' יוחנן מהו שיקדשו את הפסולין ופ"י שם בקונטרס דלענין פדיון קא בעי דאי מקדש הכלי אין להם פדיון א"ל תניתוה כשם שמזבח והכבש מקדשין את הראוי להם כך כלי שרת מקדשין את הראוי להם ואע"ג דמזבח וכבש איירי לענין דאם עלו לא ירדו אייתי מינה ראייה לענין פדיון א"ל לכתחילה ליקרב קא מיבעיא לי הא נמי תנינא שקיבלו פסולין וזרקו את דמן מאי לאו קבלו פסולין וזרקו פסולין פ"י הא זרקו כשרין אף לכתחילה יעלו האברים אלמא מקדשי לכתחילה ליקרב ועוד קשה מהא דתנן התם ואלו אם עלו לא ירדו הלן והיוצא והטמא והנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו וכולהו איירי בשזרק הדם כדמוכח בגמ' דקאמר עולא אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמים לא ירדו נעשו לחמו של מזבח אמר ר' זירא אף אן נמי תנינא שנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים ומה התם דאם בא לזרוק אינו זורק אמרת אם עלו לא ירדו הכא כו' ומדלא מייתי מכל הני ש"מ דאחר זריקה מיירי ואפ"ה לכתחילה לא יעלו אלמא אין מקדשין לכתחילה ליקרב האברים ומיהו יש לדחות דאכולהו קאי וזרקו את דמם ועוד קשה דבכמה דוכתי (פסחים דף טז:): אמרינן נטמא הדם לא יזרוק ואם זרק הורצה ולמה לא יזרוק הא כלי שרת מקדשין לכתחילה ליקרב ובפ' שני שעירי (יומא דף סב.). אמרינן נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלח ישפך הדם למה ישפך וכן בדם פסולין ישפך לאמה ובפ' המנחות (לקמן ק:): תנן נטמאו משהוקדשו בכלי אין להם פדיון דמשמע הא מיקרב לא קרב ויש לדחות כל הני בשעירה אחר כך לכלי חול והא דשמעתין נמי יש ליישב לפי' הקונטרס דהא דמשמע שהשיב לו אין

מקדשין היינו לפי שדוחה שם לא שקיבלו פסולים אי"נ וזורקן פסולין ועוד קשה לפי הקונטרס דמדקאמר לכתחלה ליקרב קא מיבעיא ליה משמע שגם רבי יוחנן היה יודע דליקרב קמיבעיא ליה אלא שהיה סבור דמבעיא ליה בדיעבד ולא מיירי כלל לענין פדיון ולפרי"ת דמבעיא ליה אם מקדשין הפסולין לענין דאם עלו לא ירדו דאע"ג דאי לאו כלי היה מזבח מקדשם השתא דאיכא כלי גרע שמפסיק בין הפסול למזבח ומסיק דלכתחילה ליקרב מיבעיא ליה אם קידשו הקומץ פסול בכלי אם מעליהו דדילמא כשם שהמזבח מקדש דלא ירד כך כלי מקדש דיעלה ופריך דהא נמי תנינא שקיבלו פסולים וזרקו דמשמע זרקו דיעבד אבל לכתחילה לא יזרקו והא דקאמר מאי לאו קיבלו פסולין וזרקו פסולין לאו מלשון פסולין דייק אלא המשנה קא מסיים ופירושא דמתני' כך הוא תדע דהא ר"ש בן לקיש דדחי בפסולין נמי מוקי לה מכלל שלא דקדק רבי יוחנן בפסולין: **אמר** ליה מכלי זה. למאי דמסיק דמגבה ליה כהן יש לתמוה מאי חידוש השיבו מכלי זה ושמא אשמעינן אע"פ שלא נמשח שעבודתו מחנכת אי"נ של עץ היה כרבי יוסי ברבי יהודה דאמר בפרק החליל (סוכה דף נ:) דעושין כלי שרת של עץ: **שכן** מצינו בסילוק בזיכין. הא מילתא דלא כרבי חנינא דאמר לקמן (דף ח.) לא זו קדושה בלא זו דאיהו לא יליף מילתא ממילתא:

ב

-

ז

דף

מדם ילפינן לה. דקידוש קומץ כנגדו קבלת דם: **הדר** ביה רבא. מהך סברא דקם רבא בשיטתא דרב נחמן רביה: **גמר** מלהזות. משנה היא במסכת פרה: **מקנח** ידו בגופה של פרה. שהרי פרה לפניו נשרפת לאחר שיורד מן ההר דכתיב ושרף את הפרה לעיניו כך פי' רבינו שלמה ונראה דלא מייתי קרא אלא משום דכתיב בסיפיה ואת דמה ישרוף אלמא דמה טעון שריפה ולפיכך מקנח ידו בגוף הפרה ופי' הקונטר' מגומגם: **אלא** אצבעו במאי מקנח. כאן פי' הקונטרס לפי שהיה מזה מדמה בהר המשחה אל פני אהל מועד ופרה לפניו נשרפת לאחר שיורד מן ההר והיאך היה יורד בין כל הזאה והזאה מהר המשחה לקנח בגוף הפרה ובזבחים בפי' דם חטאת (דף צג:) פירש שלא היה יכול לקנח אצבעו בגוף הפרה שלא יתלכלך אצבעו בנימין דהכי נמי חיישינן בנימין בפי' כל כתבי (שבת

קטז): גבי מפשיט את הפסח עד החזה ולפיי הקונטרס דהכא אין להקשות מהא דאמרינן בפרק בתרא דזבחים (דף קיג.) דשחיטה והזאה כנגד פתחו של היכל דבשביל כך לא היו במקום אחד אלא שתיהן היו מכוונות כנגד פתחו של היכל: **ואם** איתא לילף מדם. וא"ת והא בדם ליכא מתוך והכא איכא מתוך ובשאר מנחות משמע דמודה רבי אלעזר דאין קדושה לחצאין כיון דלא קרבין לחצאין ומיהו יש לפרש דדם נמי קרב לחצאין שיש די מתנות וז' הזאות דפרה שכל אחת עבודה בפני עצמה ושיעור טבילה דלעיל לאו למעוטי חצי הזאה אלא שיהא בכלי שיעור ז' הזאות והא דאמרינן (בסמוך) גבי הפריש חצי עשרון ודעתו להוסיף דאמר רב אינו קדוש [ופריד] ואי כרבי אלעזר ס"ל לילף מחביתין מצינו לפרש דחשיב ליה דעתו להוסיף כמו טעמא דמתוך וקדוש לחצאין ועוד דאפילו ליכא מתוך בשאר מנחות מ"מ כיון דקדשי חביתין לחצאין מאיזה טעם שיהיה ילפינן שאר מנחות מינייהו אי נמי הא דנקט רבי אלעזר טעמא דמתוך משום דרבי יוחנן נקטיה דאפילו פלגיתו בשאר מנחות בחביתין אודו לי מיהת מטעם מתוך:

א

-

ח

דף

מנחה שנקמצה בהיכל כשרה שכן מצינו בסילוק בזיכין. ואם תאמר אמאי לא קאמר כדי שלא יהא טפל חמור מן העיקר כדאמר בסמוך גבי שלמים ששחטן בהיכל וגבי כהנים נכנסין בהיכל ואוכלים קדשי קדשים ושירי מנחות י"ל דהתם כתיב (ויקרא ג) פתח אהל מועד (שם ו) בחצר אהל מועד שייך למימר שלא יהא טפל חמור מן העיקר לפי שתלה הכתוב באהל מועד: **מקטיר** עליו את הבזיכין. פירש בקונטרס דלא גמרינן ממנחה ולא היה לו לפרש כן דלקמן (דף ט:): פריד מינה למ"ד שיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה אין מקטיר קומץ עליהן ומשני רבי אלעזר היא גם שמועה זו אי אפשר ליישב: **מאי** טעמא דרבי יוחנן. וא"ת לימא משום דיליף מדם ושמא קבלה היה בידו טעם זה אי נמי כדפרישית לעיל דלאפוקי דרבי יוחנן מפרש ר' אלעזר טעמא דמתוך (ראשון ראשון קדוש ולית ליה דרבי יוסי): **ולרבי** חנינא עשרון למה נמשח למנחת חוטא. תימה אכתי חצי עשרון למה נמשח לרבי חנינא דלקמן בפ' שתי מדות (דף פז.). מוכח דנמשח למנחת חביתין ומנחת חביתין טעונה שמן ולבונה וי"ל

משום דמתחילה היו מקדשין המנחה של חביתין בביסא עם השמן והיה גנאי בדבר להוציא לכלי חול אחר שנתקדשה ולכך נמשח חצי עשרון וטעם זה אנו צריכין נמי לרבי יוחנן דאמר לעיל דאינה קדושה לחצאין דאחר שנתקדשה שלימה היה גנאי להוציאה מכלי שרת לכלי חול וצריך לומר השתא לרבי חנינא שלא היו מערבין בביסא המנחה עם השמן אלא בתוך הביסא עצמה היה זה לצד אחד וזה לצד אחר שאם היה הכל מעורב לא היו יכולין אחרי כן לחלק בחצי עשרון מפני לוג ומחצה שמן שהיא עודף על החצי עשרון ולכ"ע נמי צ"ל כן דבמתניתין דשתי מדות (שם) מוכח שהיו מחלקין הסולת בחצי עשרון והשמן במדה שהיא מחזקת לוג ומחצה ואם תאמר לר' מאיר דאמר לקמן בפי' שתי מדות (שם) דשני עשרונות היו במקדש אחד גדוש ואחד מחוק

ב

-

ח

דף

ובמחוק היו מודדין לחביתין כ"ג ועשרון המחוק (לא) נמשח לרבי חנינא דאין מנחה קדושה בלא שמן וי"ל פן יבא לטעות בשום פעם ולמדוד במחוק למנחת חוטא אבל אין לתרץ דר"מ סבר כר' יוחנן דאמר בפי' כל המנחות באות מצה (לקמן דף נו:): גמרינן דחייב על לישתה דמדת יבש לא נתקדשו בפי' שתי מדות (לקמן דף צ.). משמע דסבר ר"מ דנתקדשו גבי הא דתנן התם כל מדות שבמקדש היו גדושות ומוקי לה כר"מ ואפי' עשרון גדוש אפשר דמקדש דהא דאמר לעיל שהחזירן לביסא גדושה ומיבעיא לן נמי בפי' שתי מדות (שם פז:): גבי שולחן אי מקדשי בגדוש או לא משמע דשאר כלים לא מקדשי ההוא גדוש לא צריך אבל גדוש זה שהוא מדתו של כלי מקדש וזה אין להקשות לרבי אלעזר דאמר לעיל מנחת חביתין קדושה לחצאין עשרון מחוק לר"מ למה נמשח דבלאו טעמא דפרישית שלא יבא לטעות מצוה לקדש שלימה ולא מקרא דמחציתה דההוא אוקימנא לעיל להביא חביתו שלם ולעכב משום דחוקה כתיבא ביה וא"ת לר"ש דאמר לקמן בפי' שתי מדות (דף פז:): דמדה יתירה היתה שם של לוג ומחצה שבה היה מודד לחביתין כ"ג לוג ומחצה בבוקר ולוג ומחצה בערב למה נמשח כיון דאין שמן קדוש בפני עצמו לר' חנינא וי"ל דתחילה מניחין שלשה לוגין שמן עם הסלת בביסא וכדפרישית לעיל שהיה גנאי להוציא מכלי שרת לכלי חול: כלי הלח

מקדשין את הלח ומדות היבש כו'. מה שדקדק התנא דקרי לשל לח כלי ולשל יבש מדות משום דבשל יבש היו מדקדקין לעשות כענין זה שיהא גדוש תילתא כדרך כל שאר מדות מ"מ גם על של לח שם מדה עליו כדקאמר שמואל ל"ש אלא מדות אבל מזרקות מקדשין ובשל לח איירי ובפי שתי מדות (שם פז:): תנן ז' מדות היו במקדש וקא חשיב דלח ובפי המזבח מקדש (זבחים פח. ושם) פירש הקונטרס דכמה כלים היו מיוחדים ללח שאינם מדות כגון מזרקות וקערות לדם ליין ולשמן אבל ליבש לא היו מיוחדין אלא שתי מדות של יבש שהיו במקדש עשרון וחצי עשרון דכלים שנותנין בו מנחה כלי לח היו שמזרקות וקערות ראויין לכך: **אבל** מזרקות מקדשין [כו'] שנאמר שניהם מלאים סולת. פירש בקונטרס (דדייק) דאלמא מזרקות וקערות קידשו בלא שמן וזהו תימה דהכתיב בלולה בשמן ומנא ליה דמנחה קדושה בלא שמן ופירש ר' שמואל דדייק מדסבר (רישא) דמזרקות מקדשין שאינו ראוי לה כמו מנחה הואיל וראויה להתקדש בכלי אחר דהיינו ביסא אף מנחת סלת מתקדשת בלא שמן ולבונה אע"פ שאינה ראויה לכלי זה הואיל ומתקדשת בכלי אחר כגון מנחת חוטא ומלשון המשנה דקדק ר' שמואל דקתני פרק המזבח מקדש (זבחים פו.) כשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להם כך כלים מקדשים ומדלא קתני כלי שרת מקדשין את הראוי להם ש"מ דמקדשין אע"פ שאינו ראוי להם כגון מזרקות של דם שמקדשין את המנחה ועל חנם הוצרך רבי שמואל לדיוק זה והא דלא ילפי' מינה מדות משום דלא נראו מעולם אלא זו למדידת לח וזו למדידת יבש ועוד יש לפרש דדייק הש"ס מדאמר שמואל אבל מזרקות מקדשין ולא קאמר מקדשין מנחות ונסכים דכתיב בההוא קרא ש"מ דאפי' מנחת חוטא קאמר דילפינן מלתא ממילתא ומדמקדשין מזרק וקערה מה שאין ראוי להם הואיל וראוי לכל אחד כ"ש זה הכלי שמקדש מה שראוי להיות בתוכו עוד יש לפרש דדייק מדיליף שמואל דורות משעה מנשיאים כ"ש דילפינן מילתא ממילתא כרב דמנחה קדושה בלא שמן כמו שמצינו במנחת חוטא ואע"ג דמוכח לקמן בהקומץ רבה (ד' יט:): דלא יליף שמואל דורות משעה אלא משום דתנא ביה קרא תריסר זימני מ"מ כיון דיליף דורות משעה בכל ענין שילמדו הוא הדין מילתא ממילתא:

רבי יוחנן אמר פסולה. אע"ג דלא בלל כשרה בלל חוץ לחומת העזרה. גרע ולא דמי לההיא דזבחים בפי קדשי קדשים (דף סג:) דתלינן טעמא מיצה דמה בכל מקום במזבח כשרה שאם היזה ולא מיצה.. כשרה דהתם בפנים והכא בחוץ: ריש לקיש אמר כשרה. הכא משמע דאע"ג דקדושה היא לא מיפסלא ביוצא ואפילו רבי יוחנן לא פליג אלא משום דעשה הבליה בחוץ אבל משום יוצא לא וכן משמע בפרק התכלת (לקמן דף מז.). דאמר רב ששת הני תנאי כרבי סבירא להו דאמר שחיטה מקדשא (היא) איפסילא ביוצא ובסוף שמעתא (שם מח.) קאמר הא דלא כרבי כיון דאמר שחיטה מקדשא דפריק להו היכא אי אבראי איפסילו להו ביוצא משמע משום דשחיטה מקדשא הוא דאיפסיל ביוצא הא לאו הכי לא דאע"ג דאית ליה תנור מקדש בפרק רבי ישמעאל (לקמן דף עב:) ומיהו יש לדחות דבאין עם הזבח שאני דהא נסכים הבאין עם הזבח לא מיפסלו בלינה אלא בשחיטת זבח כדאמר זעירי לקמן בפרק התודה (דף עט.) ואילו בפני עצמן תנן קדשו בכלי נפסלין בלינה ויש עוד ראייה מהא דתנן בפי שני דמעילה (דף ט.) גבי מנחות ושתי הלחם קרמו בתנור הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה אבל יוצא לא קתני ואע"ג דגבי עופות וזבחים הוה מצי למיתני (אגב אחרינא) לא תני אגב שתי הלחם ולחם הפנים ומנחות והא דאמר בפרק כל שעה (פסחים דף לו.) גבי לישה דמנחות נהי דבזריזין ליתא במקום זריזין איתא אורחא דמילתא נקט שדרך לעשותה במקום זריזין והא דאמרינן בפרק המזבח מקדש (זבחים פח.) אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל היינו בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה אבל לא ביוצא ובקונטרס פ"י לקמן בריש שתי מדות (דף פז:) גבי שולחן אבל מקדשין ליפסל בלינה וביוצא ובפרק המזבח מקדש (זבחים פח.) פ"י בקונטרס אבל מקדשין ליפסל ביוצא אם יצא חוץ לקלעים או נגע טבול יום ולא יתכן ומה שפירש רבינו שלמה בפרק שני דזבחים (דף כ:) גבי יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים כדרך כל הקדשים שקדשו בכלי הנפסלים ביוצא אין הטעם תלוי בכך כלל (ועוד) דהא קאמר התם כיון דפריש אסוחי מסח דעתיה והא דדייק בפי שתי הלחם (לקמן צה: ושם.) אמרת לישתן ועריכתן בחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה וכן בסוף כל המנחות באות מצה (שם סג.) דדריש. ר' שמעון תנור תנור שתי פעמים שתהא אפייתן בתנור ושתהא הקדישן בתנור ופריך והתנן ר' שמעון אומר לעולם הוי רגיל לומר. שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשרות אבי פאגי לאו משום דנתקדשה הוי

מיפסיל ביוצא אלא משום דדבר מכוער הוא להוציא לחוץ לאחר שנתקדשה וא"ת וכיון דבקדושת כלי לא מיפסלא ביוצא מנחת כהנים וחביתי כהן גדול דלית בה קמיצה אימא מיפסל ביוצא ושמא באותם מועיל קידוש כלי כדאמריי (בזבחים דף מה:) שאין להם מתירין משיקדש בכלי: **מקמיצה** ואילך מצות כהונה. הגשה ותנופה נמי בעו כהונה שאין זר קרב אצל המזבח אלא הכא בד' עבודות שבמנחה איירי שמתחילין משעת קמיצה ומיהו בלאו הכי ניחא דליכא תנופה אלא במנחת עומר וקנאות כדתנן בפי' כל המנחות באות מצה (לקמן סא.) ובמנחות קנאות אין יציקה ובלילה. דלית בה שמן ובמנחת העומר אע"ג דטעונה שמן לא כתיב בה וקמץ הכהן: **ומדכהונה** לא בעיא פנים נמי לא בעיא. וא"ת הרי שחיטה דלא בעיא כהונה ובעיא פנים דכתיב (ויקרא א) ושחט את בן הבקר לפני ה' כדדרשינן בפי' כל הפסולין (זבחים דף לב:) דבעינן שיהא בן הבקר לפני וי"ל דשאני התם משום קבלה נמי שכן מיני דמים: **חסר** הלוג עד שלא יצק ימלאנו. משנה היא במס' נגעים (פי"ד מ"י) ותימה שלא היה יודע ר' שמעון בן לקיש וכה"ג [קשה] בפי' במה טומנין (שבת נ:.) דפריך ממתניתין דהטומן לפת וצנונות: **עד** שלא יצק ימלאנו. משמע הא משיצק לא ימלאנו ותימה דלעיל (דף ה.) תניא הקדים מתן שמן למתן דם ימלאנו שמן כו' והיינו לאחר יציקה וי"ל דההיא כר' שמעון דפליג במס' נגעים (פי"ד מ"י) ומייתי לה במס' יומא שאם חסר עד שלא נתן שימלאנו ואפי' לאחר יציקה ואע"פ שכבר נתן קודם מתן דם הואיל דבפסול נעשית לא שמה מתנה ומהאי טעם אתיא נמי כתנא קמא דיציקה הנעשית בפסול לא שמה יציקה: **מאן** דפסיל כרבי יהושע. הא דא"ר יוסי בפי' כיצד צולין (פסחים עח. ושם) דמסתברא כי היכי דפליגי רבי אליעזר ורבי יהושע בזבחים הכי פליגי במנחות לאו דוקא לר' שמעון בן לקיש אלא כי היכי דפליגי בזבחים בלא נשתייר פליגי במנחות בחסרו שיריים וא"ת הא דקאמר התם דעיקר קראי כי כתיבי בזבחים כתיבי והא במנחות נמי איכא קראי דדריש בסמוך המנחה ויש לומר דהתם לרבי יוחנן קאמר דלדידיה ליכא קראי היכא דחסרו שיריים עד כזית דמקטיר קומץ עליהם:

אותן שיריים אסורין באכילה. וא"ת כיון דאסירי הרי הוא כאילו לא נשתייר כלום והיאך מקטיר קומץ עליהם הא בכל זבחים קא"ר יהושע דהיכא דלא נשתייר כלום דאין זורק הדם וי"ל כיון דילפינן מנחה מזבח תהא כזבח דכיון דלא אבדו הוי כאילו הן בעין וצריך לחלק בין זה לנטמא דכיון דאין זבח נפסל ע"י חסרון אע"ג דשיריים נפסלין עבדינן ליה כזבח להקטיר קומץ עליהם: **אותן** שיריים מה הן באכילה. הוה מצי למיפשטה מהא דאם משנפרקה נפרס לחמה הלחם פסול: **אין** מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות. ואם תאמר ולשתוק מתרוייהו וכי האי גוונא מצי להקשות בכל מיעוט אחר מיעוט: **על** בהן ידו הימנית כו'. בין דעני בין דעשיר קא בעי דכיון דכתיב על דם האשם ועל מקום דם האשם ממילא ידעינן בשמן והי"ה דמצי למיבעי מתנוך אוזן ולפי שהתחיל לדרוש כף דמצורע קא מסיק על בהן מאי דרשת ביה בין דעני בין דעשיר:

א

-

י

דף

על דם האשם ועל מקום דם האשם למאי אתו. פירוש דלכתוב או אידי ואידי על מקום או אידי ואידי על דם: **אמר** רבא מאחר דכתב על דם. כו' וכתיבא ימנית בדם על בהן ידו הימנית כו' למה לי. דנהי דעל בהן דעני ודעשיר צריכין לצדדין ולצידי צדדין מ"מ ימנית למאי אתא אלא אמר רבא יד יד לקמיצה יד ימנית דשמן דמצורע עשיר אתא לג"ש דקמיצה ודמצורע עני לפרשה שנאמרה לשנות כך פירוש הסוגיא לפירוש הקונטרס וקשה דמשמע לרבא דימנית דדם איצטריך בין בעני בין בעשיר ואמאי לא ילפי מהדדי כמו (נמי) בצדדין ובצידי צדדין והוה לן למימר דימנית דדם דעני הוי לפרשה שנאמרה ונשנית כמו ימנית דשמן דעני ושמא לענין ימנית לא הוה ילפי אי לאו דהוה כתיבי בהדיא כיון דחלוקין בקרבנותיהם אע"ג דילפי מהדדי לצדדין ולצידי צדדין עוד קשה דמשמע שבא רבי ירמיה להקשות לרבי זירא ולפירוש הקונטר' לא מקשי מידי ועוד קשה הא דלא נקט ר' ירמיה נמי תנוך אוזן ועוד כיון דר' ירמיה לא בעי על בהן למה לי אלא מכח דכתיב על דם האשם ועל מקום דם האשם אם כן הוה ליה למימר מאחר דכתיב על דם האשם ועל מקום דם האשם על בהן למה לי כדקאמר רבא ונראה לפרש דפריך משום דדריש רבי זירא מכפו דכל מקום שנאמר כף אינו אלא ימין אם כן בעל בהן ידו דהוי דומיא דכף

לא הוה צריך למכתב ימין ולפי הספרים דגרסינן במצורע עשיר למה לי לאו דוקא והוא הדין דהוה פריך מצורע עני אלא נקט. עשיר משום דאפילו בעשיר קשיא ליה אמאי איצטריך חד להכשיר צדדין וחד לפסול צידי צדדין פירוש ימנית דעשיר וימנית דעני ואע"ג דימנית לא משמע לא צדדין ולא צידי צדדין מייתורא בעלמא דריש ובמילתיה דרבא גרסינן מאחר דכתיב על דם האשם ועל מקום דם האשם וכתב ימנית בדם של מצורע עשיר ימנית דכתב בשמן דמצורע עני למה לי ואיני יכול לישבו יפה וצריך לדקדק בו: **שמאל** למאי אתא. משמאל שני דעשיר קא בעי דקמא אתא לגופיה להכשיר שמאל ומשני דאתא למעט ימין ולמיעוט אחר מיעוט דנרבי ימין אין לדרוש דא"כ לא לכתוב אלא חד והדר בעי ואידך שמאל למאי אתא היינו דעני:

דף - ב

והרי זריקה כו' ותנן זרק בשמאל פסול ולא פליג רבי שמעון אמר אביי פליג בברייתא. תימה דאין זה בא במשנה בשום מקום ועוד הקשה ה"ר יעקב מאורליני"ש אמאי פליג רבי שמעון נהי דלא כתב בה אלא כהונה מ"מ אתיא מהיקשא דזאת התורה דאמר לקמן בסוף התודה (דף פג.) ובזבחים פרק דם חטאת (דף צח.) מה חטאת אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית אף כל כו' ופריך ידו הימנית מדרבה בר בר חנה נפקא דכל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינו אלא ימין ומשני כדי נסבה אי נמי סבר לה כרבי שמעון דכהונה בעיא אצבע משמע בהדיא דר' שמעון יליף שאר קרבנות מחטאת והשיב לו ר"ת דגרסינן הכא והרי מליקה כו' ותנן מלק בשמאל פסולה ומשנה היא בזבחים בפרק חטאת העוף (דף סח.) הכי תנן לה התם כל הפסולים שמלקו מליקתן פסולה ואינה מטמאה בגדים אבית הבליעה מלק בשמאל או בלילה כו' והש"ס הביאה בקוצר שכן דרך הש"ס לקצר כמה משניות והסופרים טעו כאן וכתבו במקום מליקה זריקה ועוד אמר ר"ת דאפי' גרסינן זריקה מצינן למימר דהאי תנא סבר כרבי שמעון אבל ר' שמעון לא סבר לה כוותיה דלא יליף ימין בזריקה בשאר קרבנות מחטאת וקשה לפר"ת דאפילו גרסי' דמלק על כרחין אמת הוא דמכשר ר' שמעון זריקה בשמאל כדמוכח בסמוך ומייתי לה בפרק קמא דזבחים (דף יא.) ופרק שני (דף כה.) מאי טעמא דרבי

שמעון בא לעובדה בכלי עובדה בשמאל כאשם והיינו בזריקת אשם שהוא בשמאל דבקבלה לא מיירי דאפי' חטאת נמי לא בעי ימין בקבלה לרבי שמעון כדמוכח בפ"ב דזבחים (דף כד.) דאמר ר' שמעון וכי נאמר יד בקבלה כו' וצריך לתרץ דהאי תנא סבר לה כר' שמעון אבל ר' שמעון לא סבר לה כוותיה ואם תאמר לפר"ת אי נמי גריס מלק מליקה נפקא לן בפ"ק דחולין (דף כא.) מדכתיב ואת השני יעשה עולה כמשפט דדרשינן כמשפט חטאת בהמה מה חטאת בהמה אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית והתם נמי פריך ימנית מדרבה בר בר חנה נפקא ומשני דכהונה בעי אצבע ומהיקשא נמי דזאת התורה נפקי עופות למאן דאית ליה היקשא כמו שפירשתי בריש פירקין ויש לומר דמליקה שהיא כנגד שחיטה לא נפקא ובהזאה מיירי דבעיא ימין אי נמי ההוא תנא סבר לה כההוא תנא דפליג בפ"ב דזבחים (דף כד.) על ר' שמעון ופוסל קבלה בשמאל משום דקסבר מקרא נדרש לפניו ולאחריו ומוקי אצבע דכתיב גבי חטאת גם על קבלה ולדידהו ילפינן שפיר מליקה בימין מחטאת דקבלה לא שייך למילתא דליתא בעוף וילפינן מליקה אבל ר' שמעון דקאמר קבל בשמאל כשר ולית ליה ימין בחטאת בהמה אלא בהזאה לחודה בעולת העוף נמי לא הוה בעי ימין במליקה אלא בהזאה דוקא ואם תאמר כיון דר"ש פליג במליקה א"כ מתניתין דזבחים פרק חטאת העוף (דף סח.) דמלק בשמאל כו' לא אתיא כרבי שמעון הא ע"כ כר"ש אתיא מדקתני סיפא או בלילה אינו מטמא בגדים אבית הבליעה ומפרש טעמא משום דכל שפסולו בקודש אינו מטמא בגדים כו' ומפרש בגמ' דכיון דהך שחיטה מתרת את האיסור פירוש שאם עלה לא ירד והיינו כר' שמעון דלר' יהודה נשחטה בלילה תרד דממעט לה מזאת היא העולה בפ"ב דזבחים (דף כז:) ויש לומר דההוא תנא סבר לה כר' שמעון בחדא ופליג עליה בחדא אי נמי אפילו ר' יהודה היה מודה בעופות דלא ירדו משום לילה כיון דהוה פסולו בקודש דלא כתיבי מיעוטי אלא בבהמה ואם תאמר דבריש המזבח מקדש (שם פג:) מפקי ר' עקיבא ור' יוסי הגלילי מעולה וכבשים דמזבח מקדש את הראוי לו ומאן דדריש מכבשים פוסל הרבה בעוף יותר מבהמה וי"ל דר' יהודה סבר כמאן דדריש מעולה ולא כבשים או משאר דרשות דהתם ורבינו שמואל מיישב גירסת הספרים ומפרש והרי זריקה דלא כתיבא בה אלא כהונה ותנן זרק בשמאל פסול ומכיון דתנא כל הזבחים שקיבל בשמאל פסול כל שכן זריקה שהיא עיקר כפרה ולא פליג רבי שמעון אלא אקבלה ואי הוה פליג אזריקה הוה ליה לאשמועינן כח דהיתירא דמכשר ר' שמעון בזריקה וכל שכן בקבלה וא"ת וכיון דילפינן אצבע דחטאת מג"ש מאצבע מצורע דהוי

בימין היכי ילפינן ימין בשאר קרבנות מחטאת בהיקי שא דזאת התורה
הא פלוגתא דאמוראי היא בריש איזהו מקומן (זבחים נ.) אי דבר הלמד
בג"ש חוזר ומלמד בהיקי שא או לא ונרא' מתוך כך דכל שכן דניחא הכי
טפי דהכי פריך והרי זריקה דלא כתיבא ביה אצבע ולא פליג ר' שמעון
ואע"ג דדרשינן ימין מהיקי שא דחטאת הניחא למ"ד דבר הלמד מג"ש
חוזר ומלמד בהיקי שא אלא למ"ד אין חוזר ומלמד בהיקי שא אמאי לא
פליג ר' שמעון והשתא הא דמשני בחולין (דף כב.) סבר לה כר' שמעון
דכהונה בעיא אצבע היינו כמ"ד חוזר ומלמד בהיקי שא ואידך שנויא
דמשני בפרק התודה (לקמן פג.) כדי נסבה הוי כמ"ד אין חוזר ומלמד
בהיקי שא ומיהו בפרק קמא דחולין (דף כב.) ליתא שינויא דכדי נסבה
אבל בסוף דם חטאת (לקמן צח.) משני תרווייהו ומיהו אפשר דהכא מודו
כולי עלמא דחוזר ומלמד בהיקי שא כיון דמצורע חול דהוא מלמד ראשון
ולתירוץ זה אנו צריכין בסמוך דדריש בא לעובדה ביד עובדה בימין
כחטאת דהיינו חטאת והיקי שא גופיה מג"ש ילפינן לה : פליג בברייתא.
הקשה בקונטרס ליתי מקמיצה דלא כתיב בה אלא כהונה ותנן קמץ
בשמאל פסל ולא פליג רבי שמעון ותירץ דהיינו טעמא דלא פליג ר' שמעון
דנפיק ליה דשמאל פסול מקדשי קדשים היא כחטאת וכאשם וקשה דאי
ידע לברייתא דבסמוך מאי קשיא ליה מזריקה הא בהדיא פליג דמכשר
זריקה בשמאל כדקתני לעובדה בכלי עובדה בשמאל כאשם דהיינו
כזריקת אשם ונראה דהוה משני מיד יד נפקא : ולמאן דאמר נמי בעי
קידוש קומץ. היינו רב נחמן בר' יצחק ואיתותב לקמן בהקומץ רבה (דף
כו.) ומכל מקום ניחא לפרושי מילתיה דר' שמעון ככולי עלמא : בשמאל
אכשורי מכשר. פירש בקונטרס כדאמרינן לקמן בא לעובדה בכלי עובדה
בשמאל כאשם וקשה דהתם מיירי במעלה הקומץ בכלי להקטיר אבל
כשנותן הקומץ בכלי שרת לקדשו לעולם אימא לך דבעי נתינה בימין כמו
שהקמיצה בימין ובזבחים (דף כה.) פירש בקונטרס דמכשר בשמאל
משום דלא עדיף מקבלה דמכשר רבי שמעון בשמאל וגם זה קשה דלעולם
אימא לך דעדיף משום דכתיב בה קרא יד יד דרבא ושמא לא מסתבר ליה
למדרש דעדיף מקבלה ואם תאמר מאן דבעי קידוש קומץ היינו רב נחמן
לקמן בהקומץ רבה (דף כו.) פליג איהודה בריה דרבי חייא ויש לומר
דהוה מפרש בא לעובדה ביד בקמיצה גופה כדמשמע הכא או בהעלאה
ביד להקטיר לאחר שנתקדש בכלי : לקומץ דמנחת חוטא. אף על גב
דוימלא כפו ממנה לא כתיב במנחת חוטא ומיניה ילפינן לעיל יד יד
לקמיצה : קמץ ועלה בידו צרור. ואם תאמר מאי איריא עלה אפי' נשאר
בשיריים נמי דהויא לה מנחה שחסרה קודם קמיצה ופסולה כדאמרן

לעיל ויש לומר שאין רגילות לצמצם העשרון שלא יהא בו מעט יותר ואם תאמר ולרבי יהודה בן בתירא נימא דיחזור ויקמוץ ושמא סתם לן תנא דלא כוותיה אי נמי יש לחלק בין קמיצה פסולה לקמיצה הנעשית מפסולין:

דף יא - א

וזו היא עבודה קשה שבמקדש. למ"ד בפרק אלו מנחות (לקמן עה:): שמחזירן לסולתן אינה קשה יותר ממנחת סולת אלא סבר לה כמ"ד שהיה מחלקה לשנים ושנים לארבעה: והא איכא חפינה. כשהיה נכנס לפני ולפנים ולא כשהיה חופן בלשכת בית אבטינס ועבודה קשה היא מאד כדמוכח ביומא (דף מט:): **מלמטה** למעלה. פירש בקונטרס שהכניס ראשי אצבעותיו בקמח וגבי ידו כנגד הקמח וקמץ ואין זה כראשי אצבעותיו דלעיל דהתם פס ידו כנגד הקמח ומכניס ראשי אצבעותיו וקומץ מלא קומצו עד פס ידו והשתא לפי הקונטרס קורא ראשי אצבעותיו למטה וכן מפרש ר"ת במסכת שבת (דף צד:): גבי ציצין הפורשין למעלה פירוש לצד פיסת היד ומביא ראיה מהא דאמר בפי כל היד (נדה יג.) מן העטרה ולמעלה דלצד הגוף קורא למעלה ואינה ראייה כל כך דלגבי מילה שהיא תלוייה שייך לקרות ראש המילה למטה אבל אצבעות שאדם זוקף אצבעותיו למעלה שייך לקרות למעלה ראשי האצבעות ומלמטה למעלה יש לפרש שמכניס ידו בקמח דרך פס היד עד שמגיע לראשי אצבעותיו:

דף יא - ב

קומץ ולבונה שחסר כו'. בכל דוכתי משמע דשיעור לבונה כקומץ ולקמן בפרק בתרא (דף קו:): גמר דלבונה לא יפחות מן הקומץ דכתיב והרים ממנו בקומצו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל הלבונה מקיש לבונה

להרמה דמנחה מה הרמה דמנחה קומץ אף לבונה קומץ ולבונה באה בבזיכין שני קמצים יליף לה בת"כ בג"ש דנאמר כאן אזכרתה וגבי קומץ אזכרתה מה להלן מלא הקומץ אף כאן מלא הקומץ והיינו שני קמצים מלח הקומץ לסדר זה ומלא הקומץ לסדר זה: ר' יהודה סבר כל ואפי' חד קורט. משמע הכא דרבי יהודה סבר דהלבונה כולה לבונה משמע והיינו אית ליה בפ"ק דבכורות (דף ג.) בכור כוליה בכור משמע כתב רחמנא כל דאפי' כל שהוא ותימה דבפרק כסוי הדם (חולין פח.) שמעינן ליה לר' יהודה דמו מקצת דמו משמע ושמא משום דכתיב דמו בוי"ו דריש דדם כל דם משמע כתב רחמנא דמו דאפי' מקצת דמו ולפי סברא זו לא יתכן מה שפוסק ר"ת כרבי יהודה דאמר אם יש שם דם שלא הוא פטור מלכסות דהא אמר בבכורות (דף ג.): לית דחש לה להא דר' יהודה דאמר שותפות עובד כוכבים חייבת בבכורה ושמא יש לחלק בין דם לבכור וכמו כן צריך לחלק דלא תקשי ההיא דבכורות אהא דאמר פרק אלמנה ניזונית (כתובות צז:) לית דחש לה להא דר"ש דאמר מקצת כסף ככל כסף ובשמעתין משמע דאית ליה לר"ש הלבונה כולה לבונה והא דדריש רבי יהודה הכא כולה לבונה וכן לקמן בפ' כל המנחות באות מצה (דף נו:) דריש כל מום ובריש אלו עוברין (פסחים מג.) לא דריש כל לקמן אפרש בפרק כל המנחות באות מצה (דף נו:) בע"ה: **ורבי** שמעון את לא דריש. פ"י לא דריש להא דרשא אבל דלא דריש כלל לא קאמר דשמעינן דדריש את בפ"ק דבכורות (דף ו:) גבי את הגמל דדריש ליה לאסור את חלבו ולקמן בפרק כל המנחות באות מצה (דף ס:) דדריש ר"ש את המנחה לרבות שאר מנחות להגשה ומש"ה לא מייתי הכא ההיא דשמעון העמסוני כדמייתי לה התם בבכורות על רבנן וכן יש לתרץ מרבי יהודה דדריש הכא את ובפ"ב דסוטה (דף יז.) דריש רבי יהודה צוואות וקבלות מהאלות כר"מ ואלבא דר"מ מסיק התם דאת לא דריש וע"כ כמו כן יאמר לרבי יהודה אלא ודאי לא דריש לההיא דרשא קאמר ומיהו י"ל דר' יהודה את לא דריש ואת דריש והכא כתב ואת כל הלבונה ועוד קשה דר' יוסי הגלילי דריש בפרק שור שנגח ד' והי' (ב"ק מב.) נקי מדמי ולדות אלמא דריש הנאת עורו מאת בשרו כדמשמע התם ובפרק בהמה המקשה (חולין דף ע:) משמע דלא דריש את בגמרא בהמה שמת עוברה כו' דקאמר על מילתיה דר"י הגלילי קלוט במעי קלוטה ליטמא משמע דסבר כרבנן דר"ש דשרו פרק קמא דבכורות (דף ו:) קלוט (במעי קלוטה) ולא דריש אתין ומיהו יש לפרש דפריך בחולין (שם) מקלוט במעי קלוטה שראשו ורובו דומה לאמו דשרי לכ"ע: **כגון** שהפריש לה שני קמצים. וא"ת והיאך קדשי אי בבת אחת האמרינן בפרק התודה (לקמן עח:)

תודה ששחטה על שמונים חלות לא קדשו לר' יוחנן ואי בזה אחר זה האמרי' בקדושין בפ"ב (דף נ:) דכל שאינו בזה אחר זה אפי' בבת אחת אינו והכא כיון דליתיה בבת אחת כל שכן בזה אחר זה וי"ל כגון דאמר יקדש קומץ אחד מתוך שני קמצים כדאמר בפרק התודה (שם) הכל מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים דקדישי: **כגון** שהפריש לה שני קמצין. בלשון אחד פי' בקונטרס דההיא דקתני פסולה שהפריש לה שני קמצין ואי אפשר לומר כן דלעיל משמע דבהפריש לה שני לוגין יש לי להכשיר יותר הואיל והאי חזי ליה והאי חזי ליה וה"ה הכא שיש להכשיר יותר בהפריש לה שני קמצים מבקומץ וחצי ועוד דקאמר בסמוך הפריש שני קמצים ואבד אחד מהן קודם קמיצה לא הוקבעו פירוש וכשרה אבד לאחר קמיצה הוקבעו והויא

א

-

ב

דף

יתירה ופסולה והשתא כיון דבלא אבד פסולה אמאי נקט אבד על כן נראה דבלא אבד כשרה דתרוייהו חזו לה ואבד לאחר קמיצה: **וחכ"א** אחד זה ואחד זה פסול ואין בו כרת. וא"ת היינו ת"ק וי"ל דאתא למסתם כוותיה דכי האי גוונא משני בפי' המפלת (נדה ל:): **ה"מ** יוצא דאיתיה בעיניה כו'. הוה מצי למימר ה"מ יוצא מקצתו אבל יוצא כולו לא כדאמרינן בפ"ק דמעילה (דף ו:) והכא כיצא כולו דמי כיון דאסורין באכילה ומיהו פלוגתא היא התם וא"ת למ"ד יצא כולו לא הא דתניא פרק כל שעה (פסחים לד:) נטמא בשר או נפסל או שיצא חוץ לקלעי' ר"א אומר יזרוק פי' דיש דם אע"פ שאין בשר ר' יהושע אומר לא יזרוק פי' דאם אין בשר אין דם ומודה ר' יהושע דאם זרק הורצה על כרחך ביצא כולו דאי נשתייר כזית זורק לכתחילה ומדקאמר אם זרק הורצה ש"מ דזריקה מועלת ליצא כולו ושמא דרבי יהושע עדיפא מדר"ע א"נ לענין הרצאה שאני לרבי יהושע בין לכתחילה בין לדיעבד אפי' ביצא כולו כדאמר בפי' כיצד צולין (שם עז:) אבל לעולם לא מיקבע בפיגול ולא נפיק מידי מעילה היכא דיצא כולו מידי דהוה אחסרון לרב הונא: **ותני** רבי חייא כו'. ולא תני או כזית רבי חייא תני בברייתא דידיה בשיטת משנתנו אלא דלא תני או כזית והכי תני הקומץ את המנחה לאכול שיריה כו' זה הכלל כל הקומץ ונותן בכלי והמוליך והמקטיר כו' ועל כרחין הא דמשמע

ליה לרבי חייא או כזית מיירי בשחסרו שיריים ועמדו על כך לאו היינו או כזית משירים דרישא כדפי' בקונטרס דא"כ הוה ליה מנחה שחסרה קודם קמיצה ופסולה בקומץ ותו לא מיקבע בפיגול אלא משום דזה הכלל דסיפא קאי אכל מה דתנא ברישא וברישא תנא או כזית א"כ נותן בכלי ומוליך ומקטיר עליה נמי קאי ובכזית משירים מיתוקם שפיר בשחסרו שיריים דהא מקטיר קומץ עליהן אבל כזית מקטיר קומצה לא מיתוקם כשחסר קומץ ועמד על כזית דאי חסר קומץ בשעת מחשבה כבר נפסלה המנחה ותו לא מיפגלא ומשמע ליה לרבי חייא דמאי דמיתוקם כזית משיריה מיירי בחסר ועמד על כזית

ב

-

יב

דף

מש"ה לא תני רבי חייא או כזית ברישא משום דבסיפא במתן כלי והילוך והקטרה לא מיתני ליה או כזית בקומצה או כזית בשיריה פירוש אפי' בשירים לא מיתני ליה או כזית משום דלא מיתני אקומץ לא תני ליה כזית ברישא ומה שכתוב בספרים בשירים נמי לא גרס נמי אבל תנא דמתני' לא חייש ותני ליה ברישא אע"ג דבסיפא לא הוי בשיריה : **הוא** שאם נפרסה אחת כו'. פי' בקונטרס בלחם הפנים דכתיב כי קדש קדשים הוא לו ונראה דע"כ כשנפרסה משפירקה איירי או משראויה לפרק דאי עד שלא פירקה מאי קשיא ליה לרבא מהכא הא כי אמר רבא דמהניא ביה הקטרה הני מילי בשחסרו בין קמיצה להקטרה והכא ה"ל כמנחה שחסרה קודם קמיצה דפסולה היא ואין מקטיר עליה את הקומץ כדאמר לעיל (דף ח.). עד שלא פירקה נפרס לחם פסול ואין מקטיר עליו את הבזיכין ועוד דדייק מינה הא יצאת או נטמאת והיינו לאחר שפירקה ודומיא דהכי מיירי נפרסה אחת מחלותיה לאחר שפירקה דמקטיר עליו את הבזיכין כדאמרינן לעיל ותימה היכי דייק מהכא דלא מהניא הקטרה למיקבעיה בפיגול ולאפוקי מידי מעילה ודוחק לומר דמדקתני לשון פסולות דייק דהוה ליה למימר אין נאכלות ועוד אם כן לידוק נמי מההיא דלעיל דקתני הלחם פסול ומקטיר עליו את הבזיכין ושמה הכא איכא לדחויי דהא מני רבי אליעזר היא דאמר אין זריקה מועלת ליוצא אבל מהך דייק ואפילו לרבי עקיבא ואם תאמר למה לי למידק רבי עקיבא היא משום דמשמע הא יצאת הנך דאיכא גוואי כשרה הוה ליה למידק

הא יצאת אין שום פסול עליהם ומהניא להו הקטרה לפיגול ומעילה אלמא רבי עקיבא היא וכי האי גוונא הוי מצי למידק מההיא דלעיל דרבי עקיבא היא ושמא לא משמע ליה למידק הא יצאת מלשון פסולות כמו אהא דקתני כולן כו' ועוד נראה לפרש דדייק הכל מדדרש ליה קרא מדכתיב הוא שמע מינה לא מהניא להו הקטרה כלל אי נמי דייק מדאחמיר כולי האי דכי נפרסה האחת כולן פסולות שמע מינה דלא מהניא ליה הקטרה לפיגול ומעילה: **שאם** נפרסה אחת מחלותיה כולן פסולות. למאי דמסיק דאתיא כרבי אליעזר אבל לרבי עקיבא האחרות כולן כשרות יש לתמוה דמאן דיליף מילתא ממילתא יי חלות שבמנחה של מחבת או של מרחשת כשחסרה אחת אמאי כולן פסולות כדדרשינן לעיל (דף ט:) פרט למנחה שחסרה נילף מהכא דכשרות ושמא התם חשיבי כולהו טפי כחלה אחת: **אלא** אימא הא לאכול ולאכול דבר שדרכו לאכול. מכאן ואילך כתובה בספרים בשיבוש וצריך להגיה כאן כמו שהיא כתובה בסוף פ"ב דזבחים (דף לא:):

דף - **יג** - **א**

פרק שני - הקומץ את המנחה

מתני' הקומץ את המנחה. לעיל בסוף פרק קמא (דף יב.) דייק מדרבי חייא דלא תני או כזית דלא מצי למידק מהכא דהכא לא איצטריך למיתני או כזית כיון דתנא בפי' קמא: **קמ"ל** דבהאי מודה. והא דבעי למימר בסמוך דר' יוסי דלא כר"מ דאמר מפגלין בחצי מתיר לא דמי דהכא קומץ המנחה חשיב עבודה שלמה כיון שאין כיוצא בה בלבונה כדמוכח בכוליה פירקין לקמן וכך פירש בקונטרס בסמוך:

משום הולכה נגעו בה קסבר הולכה שלא ברגל כו'. בסוף פ"ק דזבחים (דף יג:) שמעתי שטבילת אצבע מפגלת וחד טעמא הוא דמסיק עלה אף אנן נמי תנינא כי הכא ואפי"ה לא קאמר עלה קסבר הולכה שלא ברגל הוא: **לאכול** אחד מן הסדרים. הוא הדין חלה אחת מן הסדרים שאותו הסדר פיגול מדבעי רבי יוחנן בגמ' בלחמי תודה מהו במנחת מאפה תנור מהו משמע דמיבעיא ליה משום דהווי שני מינים אבל אותו מין פשיטא דנתפגל והא דקאמרינן בגמרא אילו איטמא חד אבר מי איטמא כוליה אע"ג דשייך האי טעמא בחלה אחת שאם נטמאה אחת לא נטמא כל הסדר מ"מ לענין פיגול נתפגל הואיל והוקבעו בסדר אחד וחשיב כחד לענין פיגול טפי מפיגל בירך של ימין דלא נתפגל ירך שמאל ושמא גם לענין טומאה אם נטמאה אחת נטמא כל הסדר והא דנקט הכא ובסיפא אחד מן הסדרים ולא נקט חלה אחת מאחד מן הסדרים משום רבותא דר"י ובסיפא משום רבותא דחכמים דאע"פ שחישב על כל הסדר אפי"ה אותו סדר דוקא פיגול וטמא והשני אינו פיגול וטהור: **אי** אמרת בשלמא חד גופא. נראה דהשתא נמי ס"ל דהא דמצטרפין כי ערבינהו היינו מטעם דדרשינן לקמן (דף יד:) הכתוב עשן גוף אחד והכתוב עשן שני גופין ומש"ה פריך אי אמרת בשלמא דשתי ירכות חשיבי חד גופא דאם פיגל בזו נתפגלה זו מש"ה מצטרף כמו כשמערב דהכתוב עשן גוף אחד אלא אי אמרת דשתי ירכות נמי חשיבי תרי גופי מה מועיל מה שעשן הכתוב גוף אחד דאפשר נמי דלמאי דקסבר רב הונא אם חישב בשתי הירכות בכזית לא הוי פיגול אם איתא דחשיבא לאחר שהובדלו זו מזו וצ"ע ובקונטרס פירש בע"א:

פיגל בדבר הנעשה בפנים לא פיגל. הא דא"ר יוסי גופיה בפרק הנזקין (גיטין נד: ושם) כה"ג ביוה"כ יוכיח דכי אמר פיגול מהימן לאו דוקא

אלא פסול וכי האי גוונא בפ"ק דזבחים (דף יד. ושם) גמרא ר"ש מכשר בהילוך דאמר ר"ש בן לקיש מודה ר"ש בהולכת חטאות הפנימיות כו' ופריך והאמר ר"ש כל שאינו על מזבח החיצון כו' ומשני מודה היה ר"ש לפסול מק"ו כו': **הקומץ** והלבונה. הקשה בקונט' פשיטא דקומץ לא מיחייב עליה כרת משום פיגול דהא אי אכיל מיניה פקע ליה פיגוליה שהרי לא קרב המתיר ותירץ כגון שהוצת האור ברובו דחשיב כמאן דקרב כדאמר לקמן (דף כו.): מאימתי מתיר שיריים באכילה משהוצת האור ברובו וקשה לפי דאי הוצת האור ברובו פקע פיגול ממנו ואפי' פלגיה מחית אארעא ופלגא אסקי' למערכה ומשלה בו האור מסקינן ליה לכתחלה כדאמר בסוף פרק ב"ש (זבחים דף מג.): **והלבונה**. בפרק ב"ש (גם זה שם.) מפרש משום דאין להם מתירין לאדם ולא למזבח וא"ת והרי קומץ מתירה ואע"פ שיכול להקטירה קודם קומץ כדמוכח לעיל (דף יג.): קודם הקמיצה מיהא אין להקטירה וי"ל דמ"מ לא הויא לבונה דומיא דשלמים דלבונה היא גופה מתיר שמתרת שירים באכילה ועיקר פיגול ילפינן משלמים ואע"ג דשייך פיגול באימורים דכמה דלא מקטרי אימורים כהנים בשר לא מצו אכלי מ"מ לא חשיבי מתיר כיון דאם נטמאו או נאבדו שרי בשר באכילה ועי"ל דלבונה אין לה מתיר בעבודת מזבח ולא הויא דומיא דשלמים שעבודת מזבח מתירן כגון זריקת דם: **מנחת** נסכים. בפ' ב"ש (גי'ז שם.) פי' הקונטרס דלא גרס מנחת נסכים משום דפליגי בה בסיפא דהך משנה (דבשר והדם) קתני והנסכים הבאים בפני עצמן דברי ר"מ וחכ"א אף בבאין עם הבהמה ובפני עצמן דקאמר היינו בין במתנדב נסכים כדאמרינן מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום בין בבאין עם הבהמה כגון שהביא זבחו היום ונסכיו מכאן עד י' ימים ומיהו יש ליישב הגירסא דמנחת נסכים מיירי במתנדב מנחת נסכים בכל יום ונסכין הבאין בפני עצמן מיירי במביא זבחו היום ונסכיו מכאן עד י' ימים אבל קשה שלא היה לו להפסיק בדם והכי ה"ל למיתני והדם ומנחת נסכים ונסכים הבאין בפני עצמן ושמא איידי דתנא מנחת כהנים ומנחת כהן משיח תנא מיד מנחת נסכים:

עשאן שני גופין דכתיב (שם) שתיים שני עשרונים וסדרים דלחם הפנים ילפינן משתי הלחם אפי' למאן דלא יליף מלתא ממלתא דהכא דמו אהדדי טפי: **פיגל** בלחמי תודה מהו. הוא הדין דהוה מצי למבעי ברקיקי נזיר שיש שני מינין: **שחיטה** וזריקה תרווייהו מתירין הן. פירש בקונטרס שהשחיטה מקדשת את הדם ואמרינן בסוף פירקין דבא לקדש כבא להתיר דמי ואי'ת קבלה נמי מקדשת את הדם בכלי שרת לאו פירכא היא דדם סכין מקדשא ליה כדאמרינן בסוף פירקין:

א

-

טו

דף

רבנן סברי הציץ מרצה על אכילות. לא למישרייה לטמא באכילה אלא לענין דלא הוי האי טמא כאבוד ושרוף אלא חשוב כטהור לענין דשריא זריקה לאידך דטהור גמור: **ורבי** יהודה סבר אין הציץ מרצה. והוה ליה האי טמא כאבוד ושרוף ולא מהניא זריקה לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל בפי' כיצד צולין (פסחים עז). טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי ציץ לרצויי דמאי דהתר הוא בציבור לא מהניא להאי טמא למישרייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למישרייה לטהור דלענין היתר אכילת לא מהניא ולא הויא כריצוי ציץ ולמ"ד מרצה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא: **והא** עולין דציץ מרצה כו'. ואפי' למ"ד בפי' כיצד צולין (שם עז): אין הציץ מרצה על העולים הנ"מ ביחיד אבל בציבור מודה דציץ מרצה על העולין: **ופליגי**. משמע דאי משכח תנאי דציץ מרצה על העולין הוה ניחא ליה ולכאורה כ"ש דהוה קשה טפי דרבי יהודה דאמר שניהם יעשו בטומאה קסבר דציץ מרצה על העולין ומתניתין קסבר אין הציץ מרצה על אכילות ורבנן דאמרי טמא בטומאתו וטהור בטהרתו קסברי אין הציץ מרצה על העולין ובמתניתין קסברי הציץ מרצה על אכילות: **רבי** יהודה אומר אפי' שבט אחד טמא כו' שאין קרבן ציבור חלוק. אף על גב דרבי יהודה ס"ל בפ"ק דיומא (דף ז): דטומאה הותרה בציבור מ"מ איצטריך ליה טעמא דאין קרבן ציבור חלוק בפסח כיון דיש ביה אכילה כדמוכח התם: **והכא** מאי ציץ מרצה איכא. פי' הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כדפי' בקונט' ודריש לקמן בהקומץ רבה (דף כה). עון הקדשים הוא נושא ולא עון המקדישי ובפרק שני דזבחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיא דאין הציץ מרצה על טומאת הגוף והא דאמר בפי' כיצד

צולין (פסחים עז.) דלמ"ד טומאה דחוויה בעיא ציץ לרצויי היינו לטומאת
בשר דמהני ציץ אבל לטומאת הגוף דלא מהני ציץ אפי' בלא ציץ: **מנין**
ללחמי תודה כו'. לקמן בפי' התודה (דף פ.) עיקר מילתא: **לחם** איקרי
תודה תודה לא איקרי לחם. מהאי טעמא מיתרצא מה שמקשים בפי'
הערל (יבמות עג:) דיש במעשר וביכורי משא"כ בתרומה מ"ט דלא ילפינן
(ביכורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים לו:) ותרומת ידך
אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים והא
דמקיש להו בפרק העור והרוטב (חולין קכ:) התם אסמכתא בעלמא
אמר: **המפגל** אין מתפגל כו'. פירוש אותו שאתה ר"ל שהוא מפגל אתה
מודה שאין מתפגל ובריש מכות (דף ב.) רוצה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי
מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה ונמצאו זוממין דאין אומרים
יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל
בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רבינא א"כ ביטלת תורת
עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא סקל אינו דין שלא
יסקל ואע"ג דהכא מתקיים הק"ו לענין עדים זוממין שאני משום טעמא
דא"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקים לן הרגו
אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמם ולא כאשר עשה כך פי' שם בקונטי'
וקשה א"כ אמאי נקט סקילה יותר משאר מיתות ומפרש ר"ת ומה
הסוקל אינו נסקל דרוצח לעולם בסייף אפי' הרג את חברו באבן ועוד
נראה דק"ו דהכא לא דמי לההוא דבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל
חצי זית של תודה ע"י שיצטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מצטרף לפוסלה
אינו

דף - **טו** - **ב**

דין שלא יצטרף להתפגל לעצמו וכי האי גוונא הוי האי דבסמוך ומה
אוסר אינו נאסר הגפן שאוסר אינו נאסר הבא לאסור דהיינו זרעים
שבאין לאסור הגפן על ידי צירופם שנעשין כלאים ולא אסר אינו דין שלא
יאסר ע"י צירוף של גפן ומהאי טעמא נמי ניחא במתניתין דשוחט את
התודה לאכול הלחם שהלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת ולא אמרינן
קל וחומר: **שזרע** כרמו של חברו סמדר. הא דנקט סמדר לאשמועינן
דהגפנים התירו מטעם דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו דלא תימא מה

שהתירו את הגפנים משום דנגמרו ולא הוסיפו מאתים ולא משום דאין אדם אוסר : ואסרו את הזרעים. היינו דלא כרבי יאשיה דאמר עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד וכמה סתם משניות דלא כוותיה אע"ג דקיימא לן כוותיה כדאיתא בברכות (דף כב.) ובחולין בפרק ראשית הגז (דף קלו :) נהוג עלמא כתלתא סבי כרבי יאשיה בכלאים ואמרינן בפ"ק דקדושין (דף לט.) גבי ההוא דזרע חיטי ושערי בי גופני ליתי מר נישמתיה אמר ליה לא צהריתו בה לא קי"ל כרבי יאשיה פירוש בתמיה : והתירו הגפנים. היינו כרבי יוסי ורבי שמעון דמסכך גפנו על גבי תבואתו של חבירו דאמר בסוף הערל (יבמות פג:) אין אדם אוסר דבר שאינו שלו וצריך לומר דתבואה דהתם לאו בסתם תבואה של ה' מינין דאם כן הוי דאורייתא כמו קנבוס ולוף דמסקינן הכא דאסור והיכי מסיק רבי יוסי דשרי אלא דרב פוסק התם כרבנן : אפשר לשנותן לזבח אחר. בתוספתא דזבחים אין הלשון כן וגרס התם אמר אף אני לא אמרתי אלא כשקדשו בכלי אמרו לו אע"פ שנתקדשו אפשר לשנותן לזבח אחר וקדשו בכלי דתוספתא היינו באים עם הזבח דהכא וא"ת דהשתא משמע דלרבנן דאפשר לשנותן לזבח אחר שחיטה ולקמן בפ' התודה (דף עט.) תנן הנסכים שקדשו בכלי ונמצא זבח פסול אם יש זבח אחר יקרבו עמו ופריך בגמ' (שם :) והאמר רב חסדא שמן שהפרישו לשם מנחה זו פסול לשם מנחה אחרת ומשני לב בית דין מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לזבח אחר אלמא דאסור לשנותן אם לא משום תנאי בית דין ואין לומר דהא דאמרו רבנן נמי הכא אפשר לשנותן היינו משום תנאי ב"ד חדא מי לא עסקינן בקרבן יחיד דלא שייך ביה לב בית דין ועוד לוג שמן דאשם מצורע לא משכחת אלא ביחיד ועוד דאין לב ב"ד מתנה אלא היכא דלא הוצרכו אבל אם הוצרכו אי אפשר לשנותו ונראה לפרש דסוגיא דהתם כרבי מאיר ואם תאמר והלא רב חסדא סתמא ככולי עלמא כדמפרש טעמא התם משום דשמן גופא דמנחה הוא ומאי קשיא ליה מרב חסדא ממתניי דהתם תיקשי ליה הא דרבנן דהכא ושמא כמו כן היה יכול להקשות אלא מקשה אסתם מתניתין דאפי' לרבי מאיר אפשר לשנותו והא דלא פריך מסתם מתניתין דהתם מדר"מ גופיה אדרבי מאיר דהכא משום דלא נזכר שם רבי מאיר בהדיא וכן מילתא דזעירי דהתם נמי אליבא דרבי מאיר אתיא דקאמר התם (דף עט.) אין הנסכים מתקדשין אלא בשחיטת הזבח פירוש לענין שלא לשנותן (לענין) לזבח אחר ולא כמו שפירש שם בקונטרס לענין ליפסל בלינה דלענין לינה ודאי מיפסלי משקדשו בכלי דאמר בסוף רבי ישמעאל (לקמן עב:) גבי שתי הלחם דאי תנור מקדש מיפסלי בלינה ועוד בסוף לולב וערבה (סוכה

נ.) קאמר זעירי גופיה דאי מייתי במקודשת איפסלו להו בלינה ומשנה שלמה שנינו בפ"ב דמעילה (דף י.). גבי נסכים קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בלינה מיהו ההיא יש לדחות דדוקא בנסכים הבאים בפני עצמן וכמו שפירשתי דאיירי לענין שלא לשנותן לזבח אחר והא דפריך התם ממתניתין דקתני אם יש זבח אחר יקרבו עמו מאי לאו דאיפסול בשחיטה הכי פריך דמכשר דווקא משום דאיכא זבח

א

-

טז

דף

אחר שהיה (זבח) זבח באותה שעה וגם משום דלב ב"ד מתנה עליהן כמו שמעמידה בסוף הא לאו הכי לא קרבי דמשקדשו בכלי הוקבעו אפי' קודם שחיטה והא דקרבי עם הזבח אחר הזבח באותה שעה היינו משום דלב ב"ד מתנה כדמפרש התם ולפי מה שסובר השתא ליה דאמרינן הכא לר"מ דשחיטה קובעת ולא כלי קובעת עוד יש לפרש ההיא התם דהתודה אפי' כרבנן דכי פליגי רבי מאיר ורבנן בשחיטת פיגול דבפגול מיירי ברישא וקאי אמתניתין דהזבח מפגל את הנסכים וקסבר רבי מאיר דהוקבעו בשחיטת פיגול כלחמי תודה דתנן בפ' התודה (לקמן ד' עח:): שחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו קדש הלחם אבל שחיטה כשרה קובעת אפי' לרבנן ולזעירי דאמר נסכים מתקדשים בשחיטה היינו למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ופריך ממתני' דזבח פסול דאלמא שחיטה פסולה מקדשא וקשיא לרבנן ואפי' רבי מאיר לא אמר אלא בפיגול במתנות ולא בשאר פסולי שחיטה ודווקא דאיכא זבח אחר משום תנאי ב"ד הא ליכא זבח אחר לא ומיהו קשה לפירוש זה דא"כ משכחת לרבנן דנסכי בהמה חייבין עליהם משום פיגול שנעשית השחיטה בהכשר ופיגל בשאר עבודות: **הוקבעו** בשחיטה. כרבי דאמר שני דברים המתירים מעלין זה בלא זה ולר' אלעזר בר' שמעון דאמר אין מעלין הוה ליה למינקט שחיטה וזריקה או שנתקבל הדם בכוס ונשפך וכאבוה דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי כדקאמרינן בפרק התודה (לקמן דף עט:): ופלוגתייהו בפ' התכלת (לקמן דף מז.) ובסוף ר' ישמעאל לקמן (דף עב:): **חדא** דהיינו קמייתא. פ"י דנתן את הקומץ בשתיקה כו' לכך שוות זה כזה ובפ' בית שמאי (זבחים מב:): מביא ברייתא זו איפכא דקתני ברישא נתן את הקומץ במחשבה: **בין** בראשונה בין בשניה בין בשלישית. ראשונה כל

הזאות דבין הבדים שניה דפרוכת שלישיית דמזבח הזהב כך פי' בקונטרס וכן מוכח בסמוך כל דבין הבדים חשיב חדא דקאמר דחשיב בפנים פוסל כי מדי בהיכל מיא בעלמא קא מדי ובחצי הזאות דפנים קא מודי ר' מאיר דלא הוי פיגול מידי דהוה חצי קומץ דלא הוי פיגול כדאמר בסוף פי' שני דזבחים (דף ל.) דבעינן קומץ שלם דקאמר הרי קמיצה דכי לחצות דמי ופליגי וצ"ע בהיחא דלקמן דהקטיר שומשום לאכול שומשום עד שכלה הקומץ: **קתני** מיהא פיגל בראשון וכו' ופליגי. הוי מצי לשנויי שפיי בהדיא שאינו עושה על דעת ראשונה: **כגון** שפיגל בראשונה ובשניה ובשלישית. בפי' ב"ש (זבחים דף מב. ושם) פי' בקונטרס וברביעית לא פיגל וקשה דרביעית מאן דכר שמה ובכאן פירש בקונטרס שפיגל בראשונה ובשניה ושתק בשלישית ואם תאמר א"כ קשיא מידי שתק קתני כדאקשינן לעיל ושמא לעיל דשתק באמצעית הוה ליה לפרושי טפי כיון דראשונה ושלישית במחשבה ושניה בשתיקה ולהאי פי' חשיב כל הזאות דמזבח הזהב באחת שבע דטיהרו וד' דקרנות וכן משמע בפרק הוציאו לו (יומא דף סא.) דתניא וכפר את הקדש זה לפני ולפנים ואת אהל מועד זה היכל ואת המזבח כמשמעו משמע דחשיב מזבח כפרה אחת עוד קאמר התם מכאן אמרו כו' עד גמר מתנות שבהיכל ונשפך הדם יביא אחר ויתחיל במתנות המזבח נתן מקצת מתנות המזבח ונשפך הדם יביא אחר ויתחיל בתחילה אבל לא קתני גמר ד' קרנות ונשפך הדם יביא אחר ויתחיל בטהרו דכולהו חשיבי כאחת וקשה דלקמן קאמר (גי"כ) משכחת לה בד' פרים וד' שעירים פירוש חד אהזאות דבין הבדים וחד אהזאות דפרוכת וחד אהזאות דקרנות וחד אטיהרו אלמא לא חשיבי כחד הזאות דקרנות ודטיהרו ושמא סבירא ליה שיריים מעכבין הוי חד בשביל שיריים ולפי זה נוכל לגרוס כאן שפיגל בראשונה ובשניה ושלישית וכן כתוב בספר רבינו גרשם ובפרק בית שמאי (זבחים דף מב.) וחשיב חצי מתיר משום דאיכא עדיין שיריים דמעכבי ואם תאמר הא בעל כרחיה האי תנא סבר שיריים לא מעכבי מדלא חשיב אלא מ"ג דההוא דסבר שיריים מעכבי חשיב חדא טפי כדמוכח בסמוך ויש לומר דאף על גב דשיריים מעכבי לא חשיב האי תנא אלא הזאות:

כי מדי בהיכל מיא בעלמא קא מדי. הקשה בקונטרס בקומץ ושוחט נמי נימא דלא מיפגל דכי חשיב בקבלה איפסיל וכי זרק מיא זריק ותירץ בפי בית שמאי (זבחים דף מב: ושם) דהתם גזירת הכתוב הוא אבל כאן תירץ דהתם אותה עבודה שפיגל בה נעשית כולה בקדושה אבל הנך הזאות כולהו חדא עבודה ולא קרבו כל מתירי אותה עבודה בקדושתה וקשה דאם כן פיגל בקומץ ולא בלבונה לר"מ אמאי הוי פיגול בחצי מתיר הא חד עבודה לא נעשית בקדושתה וכי מקטיר ללבונה עפרא בעלמא מקטירי וכי תימא משום דהווי' מינין אכתי קשה משני בזיכין אם לא נחלק דכיון דבעו שני כלים הווי' כשני מינין ור"ת מפרש דבחד מקום פשיטא ליה דלא אמרי' מיא בעלמא הוא דקא מדי תחילת עבודה כגמר עבודה והכא גזירת הכתוב אבל בשני מקומות בהכי לא איירי קרא ומיא בעלמא קא מדי: משכחת לה בד' פרים פי' בקונטרס פר ושעיר פנים וחישב עליו ונשפך הדם לאחר הזאות פנים:

דף - יז - א

פרק שלישי - הקומץ רבה

מתני' הקומץ את המנחה כו'. משום דבעי למתני' ר"א פוסל איצטריך דלגופיה לא איצטריך דמתני' דפ"ק (לעיל יב.) שמעינן דקתני לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו פסול חוץ לזמנו פיגול הא לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר דליכא למימר מדיוקא לא שמעינן כשר אלא דלא הוי פיגול אבל פסול הוי דבסוף פ"ק (גז"ש:) משמע דאפילו כשר שמעינן מינה גבי האי דדייק טעמא דלאכול ולהקטיר כו' ועל כרחך מדיוקא דחוץ למקומו שמעינן דכשר: שאין אכילה והקטרה מצטרפין. בסוף פ"ק (ג"ז שם:) מוקי לה ר' ירמיה כר"א ואביי מוקי לה כרבנן: מדאפקינהו רחמנא

בלשון אכילה. תימה תינח דאכילת מזבח לאדם אבל (אכילת) אדם לאכילת מזבח מנלן דדומיא דהכי אמר בהקומץ זוטא (לעיל דף טו.) לחם איקרי תודה תודה לא איקרי לחם ויש לומר דבפשטי דקרא קיימי שני האכילות אבשר זבח תודת שלמיו וקצת קשה דמזה לא משנו רבנן מידי:

ב

-

יז

דף

דלא שנא כי מחשב בלשון אכילה כו'. תימה ל"ל קרא להכי תיפוק ליה מדאיקרי אכילת אש אכילה כמו חישב שיאכלוהו כלבים למחר שתאכלוהו אש למחר דמסקינן בסוף פרק ב' דזבחים (דף לא.) דהוי פיגול משום דכתיב ואת איזבל יאכלו הכלבים וכתוב תאכלוהו אש לא נופח ומסיק התם דהא דתנן לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין אי חישב בלשון אכילה מצטרפין משום דאיקרי אכילת אש אכילה כדכתיב תאכלוהו אש לא נופח וי"ל דאיצטריך לרבוויי הכא שיאכלוהו מזבח למחר אע"פ שלא הזכיר אש דמקרא דתאכלוהו אש לא נפיק אא"כ הזכיר אש ועוד נראה דהתם איירי בבשר דמחשב לאכול דבר שדרכו לאכול והכא מיירי באימורים ואי לא דרבי קרא הכא ה"א דמחשב באימורים שתאכלם אש למחר הוי כמחשב לאכול דבר שדרכו להקטיר דלא הוי פיגול דאפי' השתא נמי דרבי קרא מחשב בלשון אכילה אי חישב באימורים שתאכלם אש של הדיוט למחר לא הוי פיגול אע"ג דבשר הוי פיגול דמחשב לאכול דבר שדרכו להקטיר דדוקא אש של מזבח דמרבין בלשון אכילה דהוי מחשב בלשון מזבח למזבח והא דקאמר התם דמצטרפין בלשון אכילה אי לאו דרבי הכא מחשב בלשון אכילה לא הוי פיגול באימורים אע"ג דאיקרי אכילה וקצת קשיא מאי קא פריך התם אלא מעתה חישב שתאכלוהו אש כו' וכי תימא ה"נ והא תנן לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין מאי קושיא דלמא חצי זית בשר וחצי זית אימורים לא מצטרפין שזה לאדם וזה למזבח אבל חצי זית בשר לאדם וחצי זית בשר למזבח מצטרפין משום דכתיב אכילה גבי אש ויותר קשה הא דמשני אי דאפקיה בלשון אכילה ה"נ דמשמע דמצטרפין ואמאי מצטרפין כיון דאין מחשבין מאכילת אדם למזבח וממזבח לאכילת אדם וצ"ל שכך היא סברא דמצטרפין כיון דאיקרי אכילה ואיתרבי הכא בלשון אכילה

באימורים וקצת תימה דהתם דאייתי ראייה דכתיב אכילה באש מדכתיב תאכלהו אש לא נופח דה"ל לאיתויי קרא דכתיב (ויקרא ו) אשר תאכל האש את העולה וכתוב (שם ט) ותאכל (האש) את העולה ואת החלבים ושמה ניחא ליה לאיתויי קרא דאש של הדיוט ומיהו גבי אש דהדיוט נמי כתיב (שמות כב) ונאכל גדיש וכי מייתי התם קרא ואת איזבל יאכלו הכלבים הוה מצי לאיתויי ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול (ויקרא כה) ושמה משום דלא כתיב התם אכילה על בשר: **לכתוב** קרא האכל האכל או יאכל יאכל. כי האי גוונא בפרק החובל (ב"ק דף פה:) גבי ורפא ירפא אבל בסנהדרין בריש היו בודקין (דף מ:): משמע דאי הוה כתיב דרש תדרש וחקרת לא הוה מצי למדרש טפי מידי ולא אמרינן מדלא כתיב דרש או תדרש תדרש: **מאי** האכל יאכל ש"מ תרתי. משמע דלית ליה לר"א דברה תורה כלשון בני אדם ותימה דבריש הערל (יבמות דף עא.) גבי איש איש (לא דרש וס"ל דדברה כו') וכן רבי יוסי פרק אין מעמידין (ע"ז דף כז.) דריש המול ימול ובסוטה פרק ארוסה ושומרת יבם (דף כז.) דריש איש איש לרבות אשת חרש ואשת שוטה ובזבחים פרק השוחט המעלה (ד' קח:) לא דריש איש איש אלמא קסבר דברה תורה כלשון בני אדם ועוד בעלמא לא אשכחן תנא דפליג אהא דדרשינן (חולין יג:) איש איש לרבות את העובדי כוכבים שנודרין נדרים ונדבות כישראל ועוד קשה דבהשוחט והמעלה (שם) דריש ר"ש איש איש ובפ"ק דקידושין (דף כ:) דריש ר"ש אם גאול יגאל שלוח וגואל לחצאין וכן בפסחים בפרק מי שהיה טמא (ד' צג.) איש איש לחייב זבין ומצורעין ובוועלי נדות בפסח שני ומוקי לה כרבי יהודה ור"ש דפטרי נשים מפסח שני ולהכי לא תני זבות ומצורעות ובפרק אלו מציאות (ב"מ ד' לא:) ובכתובות (ד' סז.) גבי העבט תעביטנו קאמר ר"ש דברה תורה כלשון בני אדם ועוד קשיא מר' יהודה דדריש איש איש בההיא דפסחים וכן בריש בנות כותים (נדה ד' לב:) דריש ר' יהודה איש איש גבי תינוק בן יומו שמטמא בזיבה וגבי המול ימול (ע"ז כז.) סבר רבי יהודה דברה תורה כלשון בני אדם ועוד בסוף אלו מציאות משמע דדריש ר"ש הקם תקים והשב תשיבנו ובפ"ק דר"ה (דף ח.) עשר תעשר בשתי מעשרות ועוד קשיא מר"ע בפ' אין עומדין (ברכות ד' לא:) גבי הני דדריש ר' ישמעאל אם ראה תראה ור"ע קאמר דברה תורה כלשון בני אדם ובסנהדרין בפרק ד' מיתות (דף סד:) איפכא גבי הכרת תכרת וכן בסוף פרק שני דכריתות (ד' יא.) גבי והפדה לא נפדתה ועוד קשיא מדאחרים דהיינו ר"מ (גבי איש איש) דאית ליה התם בכריתות דברה תורה כלשון בני אדם ובפ' ד' מיתות (סנהדרין ד' נו.) משמע דדריש ר"מ איש איש גבי ברכת השם ונראה לפרש

דמאן דאית ליה דברה תורה כלשון בני אדם לאו בכל דוכתי אית ליה אלא שום הוכחה יש לו במקום שאינו דורש הכפילות מדאמר אביי בסוף אלו הן הגולין (מכות ד' יב.) גבי ואם יצא יצא מסתברא כמ"ד דברה תורה כלשון בני אדם שלא יהא סופו חמור מתחילתו משמע דלא בא אביי להביא ראיה אלא שם ולא שנאמר כן בכל המקומות דהא לא מייתי דאביי גבי שאר פלוגתייהו ואם תאמר א"כ מאי קא פריך בפרק השואל (ב"מ ד' צד:) גבי אם גנוב יגנב מעמו הניחא למאן דלית ליה דברה תורה וכן בריש נדרים (דף ג.) הניחא למ"ד דברה תורה והא לאו בכל דוכתי פליגי ועוד למ"ד דברה תורה נמי מי ניחא מה טעם יש שם שלא לדרוש לנדור נדר לרבות ידות נדרים כמו גבי נזירות דכתיב נזיר להזיר: **אמר** ליה תנאי היא. משמע דלרבי יוחנן הא דפסיל ר"א במתניי היינו מדאורייתא ואפי' כרת איכא מדפריש טעמיה דקרא תימה דלא הל"ל ר"א פוסל אלא מפגל מיבעי ליה דהכי דייק בסוף פ"ק דזבחים (ד' יג.) וי"ל דשאני הכא דאיירי נמי בחוץ למקומו: **דת"ק** סבר להניח פסולא בעלמא בהנך כרת נמי מיחייב. האי ת"ק היינו ר"י וקרי ליה ת"ק משום דכולה רישא ר"י דליכא אלא ב' מחלוקת מדקאמרינן בתר הכי ג' מחלוקות בדבר מכלל דעד השתא סבירא לן דליכא אלא ב' מחלוקות:

א

-

יח

דף

גזירה מקצת דמו כו'. תימה בלשתות מדמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשתות כל דמו נמי לא משתמע שלא יעשה זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישתה וא"ת לאכול אמאי מודים ליגזור אטו כל אימורים דהוי פסולא דאורייתא וי"ל דההיא נמי אפשר באכילה לאחר שהעלן ומשלה בהן האור שאינם אלא צלויין בעלמא ולא דמי להניח דמשמע שלא יעשה זריקה כלל ועוד באימורים לא מיפסיל זיבחא אם לא הוקטרו ומיהו בעל מנת להניח אימורין למחר או להוציאם לחוץ היה פוסל ר' יהודה כדתנן בזבחים בפרק כל הפסולין (דף לה:) ושמא טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: **עד** אחת. במגילת סתרים דרבינו נסים גריס עד לאחת פירוש עד מאד כדמתרגמינן מאד לחדא וי"מ עד אחת עד הנפש שנקראת יחידה והשתא משמע הכא שרבי למד הרבה מרבי אלעזר בן שמוע וקשה דבסוף הערל (יבמות ד' פד.) אמר רבי כשהלכתי ללמוד

תורה אצל רבי אלעזר בן שמוע חברו עלי תלמידיו כתרנגולין של בית בוקיא ולא הניחו לי ללמוד אלא דבר אחד במשנתינו ושמא מעשה זה היה אח"כ תדע דהתם קאמר ללמוד תורה והכא קאמר למצות מדותיו : **אלא** לעולם דברי הכל פסול אתנייה. לפי מסקנא זו לא נוכל להוכיח לשום תנא פיגול כר' אליעזר ותימה דבפ"ב דזבחים (דף כז :) תנן השוחט את הזבח לאכול כזית מעור שתחת האליה למחר פיגול וחייבין עליו כרת וקאמרינן בגמרא סברוה דעור האליה כאליה דמי דקא מחשב מאכילת מזבח לאדם אמר שמואל הא מני רבי אליעזר היא דאמר מחשבין מאכילת אדם כו' וכמו כן קשיא מרבי יוחנן דלעיל דמפרש טעמא דרבי אליעזר מקרא ושמא לית להו מסקנא דהכא ועוד יש לתרץ דקסבר שמואל דלכולהו תנאי הוי פיגול והשלשה מחלוקות בלהניח אבל בהנך הוי פיגול בין לתנא קמא בין לרבי אליעזר אבל לרבי יוחנן לא נוכל לומר כן דהא בחדא מילתא קאמר ר"י דמודה רבי אליעזר שאין ענוש כרת ואין שני דבריו של רבי יוחנן יכולים להתקיים שצריך למצוא שני תנאים אליבא דרבי אליעזר דחד פסל וחד מפגל ולמאי דאסיקנא דברי הכל פסול אתנייה לא משכח להו : **מלח** ולא הניף ולא הגיש. לא דקדק בסדר דתנופה קודמת למליחה כדתניא סוטה (דף יט.) והניף והגיש קמץ ומלח והקטיר ועוד אמרינן בגמרא לקמן (דף כ.) דאין לומר לא מלח כהן אלא זר וכי תעלה על דעתך שזר קרב אצל מזבח והיינו משום שהיתה המליחה אחר תנופה והגשה :

דף - יח - ב

כי אין נבללים מאי הוי הא תנן לא בלל כשר. ואם תאמר מכל מקום כיון דלכתחילה מצוה לבלול צריך להביא מנחה שיכולה להיבלל וי"ל כיון דהאי גברא לקרבן גדול מיכוון היה לו להביא בכלי אחד משום דתנן בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קג :) שאם נדר בכלי אחד לא יביא בשני כלים ואם הביא פסול הילכך אי לא הוה בילה מעכבא היה לו להביא בכלי אחד : **ואמר** ר' זירא כל הראוי לבילה כו'. וא"ת מנא ליה לר' זירא הא לימא לא בלל כהן אלא זר כמו בלא יצק ושמא קים ליה דלא כתיבא עיכובא בבליה ואם תאמר והא תנא בה קרא דכתיבא בלילה במנחת מחבת ומרחשת ומאפה תנור (ויקרא ו) ובנשיאים (במדבר ז)

תריסר זימני ויש לומר דלא מישתמיט קרא דליכתוב בשום דזכתא ובללת בשמן בלשון צווי וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו וא"ת מנליה דליבעי ראוי לבילה מאחר דבילה לא מעכבא וי"ל סברא בעלמא הוא כיון דכתב רחמנא בילה דנבעי לכל הפחות ראוי לבילה וכן לגבי קריאה דחליצה דפי מצות חליצה (יבמות דף קד:) וגם קריאה דביכורים בפרק המוכר את הספינה (בי"ב דף פא:) ובמכות (דף יח:) דבכל הנהו מייתי דרבי זירא אבל בפרק קמא דקידושין (דף כה.) קשיא טפי דבעי כל בשרו ראוי לביאת מים אפילו בית הסתרים מנלן הא כיון דכתיב בשרו דמה בשרו מאבראי וא"כ אפילו ראוי לא ניבעי וי"ל משום דכתיב כל בשרו [מ"מ] אהני למימר דבעינן ראוי וא"ת א"כ לכתחילה ניבעי רחיצה כמו בבילה וקריאה וי"ל שאני הכא דכתיב בשרו דמשמע מאבראי וכאילו כתב בהדיא ורחץ מאבראי וא"ת בפי נגמר הדין (סנהדרין ד' מה:) דאמר שמואל נקטעה יד העדים פטור דבעיא קרא כדכתיב ומסיק תנאי היא ואיכא למ"ד חייב נימא הראוי לבילה כו' וי"ל דהתם אין סברא לפוטרו בשביל כך ואם תאמר בנדריים בפרק נערה המאורסה (דף עג.) דבעי חרש מהו שיפר לאשתו כו' ומספקינן ליה אי בעיא ראוי לשמיעה כדרבי זירא אי לא אמאי מספקינא ליה וי"ל משום דדילמא הא דכתב רחמנא ושמע אורחא דמילתא נקט שאין ראוי להפר אלא ע"י שמיעה: **שריבה** בפתיתין. סבר לה כמ"ד בפרק אלו מנחות (לקמן דף עה:) שקופל אחד לשנים ושנים לארבעה ולא כמ"ד מחזיר לסולתן שנאמר המקריב אותו כו': **מודה** בעבודה יש לו חלק. הכא נקט מודה בעבודה משמע אפילו ת"ח אלא שהוא רשע ובפרק הזרוע והלחיים (חולין דף קל.) אמרינן דאין נותנין מתנה לכהן עם הארץ שנאמר לתת מנת למחזיקים בתורת ה' ולא קאמר לכהן שאינו מודה מדכתיב מחזיקים ושמא יש לחלק דהתם בתרומות ומעשרות שאדם נותן לכל כהן שרוצה והכא בקרבן המתחלק לכל בית אב של אותו היום וסלקא דעתך שכולן שוין משום לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו קמ"ל קרא דבעינן מודה בעבודה: **מנין** לרבות ט"ו עבודות. הכא לא חשיב הולכה דרבי שמעון לטעמיה דלא חשיב לה עבודה בסוף פרק קמא דזבחים (דף יד:) משום דאיפשר לבטלה ומיהו קשה דאיכא חטאת הפנימית דאי אפשר לבטלה כדקאמר התם רבי שמעון בן לקיש ונראה דבכלל קבלה היא כדאמר התם דאפקה לקבלה בלשון הולכה ומיהו קשה דאכתי איכא עבודות טובא כגון תרומת הדשן וסידור מערכה ושני גיזרי עצים ודישון מזבח הפנימי והמנורה ולחם הפנים ובזיכי לבונה ויש לומר דתנא ושייר אע"ג דתנא מניינא דאע"ג דפריך בפרק קמא דקידושין (דף טז:) גבי ד' מעניקים להן

תנא תני ארבעה ואת אמרת תנא ושייר התם אסיפא סמיך דקתני ואי אתה יכול לומר ארבעה באחד מהן וגבי חורש תלם אחד בפרק בתרא דמכות (דף כא :) דפריך תנא תני שמנה ואת אמרת תנא ושייר שאני התם דמשמע דאתא לטפויי לאוי ובגיטין אשכחן בפרק קמא (דף ח.) דתנא מניינא ושייר גבי שלש דברים בסוריא ובסוטה בפרק היה מביא (דף טז.) גבי בשלשה מקומות הלכה עוקבת את המקרא ומכל מקום צריך ליתן טעם מניינא למעוטי מאי ושמא תנא מניינא למעוטי שחיטה והפשט וניתוח שהיא עבודה שאינה מסורה לבני אהרן ולא חיישינן אם אינו מודה : **כאן** במנחת כהנים כאן במנחת ישראל. ואם תאמר אכתי לימא מתניתין דלא כרבי יהודה ור' שמעון דתנן לא מלח כשר ולקמן בברייתא מוכח דמליחה מעכבא לר' יהודה ור"ש וא"א לפרש מתניי לא מלח כהן אלא זר כדמוכח לקמן : **מקמיצה** ואילך מצות כהונה. פירשתי בפרק קמא (לעיל דף ט.) : **ורבי** שמעון בני אהרן נדרש לפניו ולאחריו. ואם תאמר ומי פליג רבי שמעון אלא בלל כשר ויש לומר דבלל זר גרע דמיחל עבודה ומהאי טעמא ניחא בלל מחוץ לחומת העזרה דבפרק קמא (לעיל דף ט.) דפסול אע"ג דלא בלל כשר אי נמי מכולה מתניתין דייקינן דלא כר"ש מלא יצק ומלא בלל דלרבי שמעון כיון דבעי כהן אי לא עביד פסול ומיהו קשה ממליחה דבעי רבי שמעון קרא לקמן מנלן דמעכבא ולמה לי קרא תיפוק ליה דבעינן כהן כדאמרין וכי תעלה על דעתך שזר קרב אצל מזבח ובלאו האי טעמא בעי דמקמיצה ואילך מצות כהונה ומליחה אחר קמיצה :

א

-

יט

דף

במקרא נדרש לפניו ולאחריו קא מיפלגי. וא"ת מנלן דבהכי פליגי דילמא טעמא דרבנן כדאסיקנא בפ"ק (לעיל דף י.) ופרק שני דזבחים (דף כד :) דכל מקום שנאמר אצבע או כהונה אינו אלא ימין ור"ש בעי תרתי וי"ל דלשון הברייתא משמע משום דקאי עליה באצבעו כדקתני באצבע ולקח והא דלא מפרשי רבנן טעמייהו מדכתיב הכהן משום דאיצטריך הכהן בכיהונו ואע"ג דבפי שני דזבחים (דף כד :) קאמר אליבא דר"ש ואלא הכהן ל"ל ומשני הכהן בכיהונו הוא הדין דלרבנן איצטריך נמי אלא נטר עד לבסוף דמקשי לר"ש ומשני ליה והוא הדין לרבנן וא"ת דבפי השואל

(ב"מ דף צה. ושם) פליגי תנאי במקרא נדרש לפני פניו ופריך תנן השואל את הפרה כו' והא שומר חנם דלפני פניו לא קתני וליטעמיך שומר שכר דלפניו מי קתני מאי קושיא לימא דההיא משנה ר"ש היא דקסבר הכא ובפי' ב' דזבחים (דף כד:) דמקרא נדרש לאחריו ולא לפניו וי"ל דהתם [טעמא] דר"ש משום דוי"ו מוסיף על ענין ראשון כדאמרינן הכא גבי והביאה וא"ת ואמאי לא אמרינן הכא דקאי אתרוייהו כמו תתננה ואכלה ומכור בפי' כל שעה (פסחים דף כא:) ובפי': כל הבשר (חולין ד' קיד.) ובפי"ק דמסכת ע"ז (ד' כ.) וגבי נשך ומרבית בפי' איזהו נשך (ב"מ דף סא.) דלא דמי לתקום והדרת בפי"ק דקדושין (דף לב:) ומיהו לא דמי לתתננה ואכלה דתרי מילי נינהו אבל הכא חדא מילתא דבאצבעו חדא קאי דכי האי גונא מחלקין אהי' מקראות דאין להם הכרע שאת מחר משוקדים ארור וקם וכי תימא באצבעו נמי לא יהיה לו הכרע ויש לחלק משום דאשכחן ונתת על קרנות המזבח באצבעך כדאמרינן. בפי' ב' דזבחים (ד' כד:) וצריך עיון במסכת תענית (ד' טו.) דכתיב אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה דאמרינן צדיקים לאורה וישרים לשמחה ולא אמרינן דקיימי אתרוייהו כמו תתננה ואכלה: **אלא** ה"ט דר"ש והביאה וי"ו מוסיף על ענין ראשון. אפילו לא ידרוש ר"ש לפניו ולאחריו וי"ו מוסיף דריש וגבי ולקח ונתן לא אמרינן וי"ו מוסיף למילף קבלה מנתינה בימין כדפי' בקונטרס דבאצבעו מפסיק בין ולקח לונתן דה"ל למכתב ולקח הכהן ונתן מן הדם באצבעו וא"ת בפי' ב' דזבחים (ד' כד:) דא"ר אלעזר בן שמוע כל מקום שנאמר אצבע בנתינה שינה בנתינה פסול בקבלה כשר והיכן נאמרה אצבע בנתינה דכתיב ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באצבעך וקסבר מקרא נדרש לפניו ולא לפני פניו ולאחריו לימא וי"ו מוסיף על ענין ראשון ושמא ר"א בר ר"ש לית ליה וי"ו מוסיף על ענין ראשון א"נ לא דריש וי"ו מוסיף כדי לדרוש המקרא לפני פניו: **גלי** רחמנא גבי פרו של אהרן כו'. משמע הכא דלר"ש שחיטת פרו בזר פסולה ואף ע"ג דמסקינן בפרק קמא דזבחים (דף יד.) לר"ש שחיטה לאו עבודה היא ל"ק מידי כדפי' בפי"ק (לעיל ד' ה.): **ואמר** רב תנופה מעכבא בנזיר. ממתני' הוה מצי לאקשווי דתנן (לקמן ד' כז.) ב' מינין שבנזיר מעכבין זה את זה אלא ניחא ליה לאקשווי דרב אדרב א"נ משום דאפילו תנופה שהיא שירי מצוה בשאר קרבנות מעכבת בנזיר: **ואמר** מר שלמיו לרבות שלמי נזיר. לקמן איתא בפי' התודה (ד' עח.): **תורה** בעיא חוקה וחוקה לא בעיא תורה. אומר ר"ת דכל מקום דאמרי' חוקה עיכובא לא ממשמעותא אלא מג"ש ילפינן לה בריש פרק ב' דזבחים (ד' יח. ושם) דאמרי' אשכחן מחוסר בגדים פירוש דאם עבד חילל שתויי

יין מנלן אתיא חוקה חוקה ממחוסר בגדים דמעכב כדיליף התם לעיל אף שתויי יין לעכב ואם ממשמעוּתא הוא ל"ל למילף ג"ש ומיהו מעיקרא ודאי הוה בעי למימר בשמעתין ממשמעוּתא דהוה בעי תורה וחוקה : **חוקה** לא בעיא תורה. וא"ת ותורה למאי אתא דכה"ג פריך בפ"ק (לעיל ד' י.) גבי אצבע לא בעיא כהונה דפריך אלא כהן ל"ל וי"ל דתורה אתא לשום דרשה : **ושאני** התם דאמר קרא מגרשה ומשמנה. פירש בקונטרס דמצי למיכתב מגרש ומשמן וכתב מגרשה ומשמנה שמע מינה הכי אמר רחמנא מגרשה שלם משמנה שלם שאם חיסר כל שהוא פסול ובסמוך דאמר שמואל גרש

ב

-

יט

דף

ושמן מעכביי ואין דבר אחר מעכב משמע דבריו סותרים זה את זה דתלי טעמא בחזרה ולא בה"א יתירא וע"ק אמאי לא מייתי קרא דמסלתה דדרשיי מיניה בפ"ק (לעיל ד' ט:) שאם חיסר כל שהוא פסולה [שמע מינה] דה"נ מטעם שינה הכתוב קאמר ונראה דהכא מיירי לענין שיעכבו זה את זה דבעי דשנה עליו הכתוב וסמיך אמסלתה ומשמנה דגבי מנחת העומר כתיב (ויקרא ב) מגרשה ומשמנה ובשאר מנחות כתיב מסלתה ומשמנה וגרשה וסלתה הכל סולת ולקמן בפירקין (דף כז.) גבי סולת ושמן מעכבין זה את זה מייתי מגרשה ומשמנה ומסלתה ומשמנה אבל לגבי דמיעוטן מעכב את רובן מייתי מסלתה ומשמנה וכן גבי עיכובא דנפשיה לא בעי שנה לעכב אבל לגבי מעכבין זה את זה בעי שנה לעכב : **בקומצו** שלא יעשה מדה לקומץ. בפ"ק (לעיל ד' יא.) דרשיי מלא קומצו יכול מבורץ ת"ל בקומצו תרתי שמעת מינה : **ושמואל** אמר דורות משעה לא ילפינן. הא דבעי רבי זירא למילף בפ"ק (לעיל דף ט:) מוימלא כפו ממנה דכל מקום שנא' כפו אינו אלא ימין לא מתוקמא מילתיה במסקנא והא דמסיק רבא יד יד לקמיצה דיליף וימלא כפו מיד דמצורע לענין קמיצה ולדורות שמא כיון דשאר גזירות שוות דאזן ורגל לדורות עבדינן נמי הך והא דא"ר אלעזר בזבחים בפרק קדשי קדשים (דף ס.) מזבח שנפגם אין אוכלין בגינו שירי מנחה שנא' ואכלוה אצל המזבח וכי אצל המזבח אכלוה כו' שאני התם דאשכחן כיוצא בה קדשי דורות דדריש התם לעיל מזבח שנפגם כל קדשים שנשחטו שם פסולין שנאמר וזבחת

עליו כו' אבל אין לפרש דלא יליף הכא דורות משעה משום דנתחנך אהרן כל ז' ימי המלואים ועשה קמיצה בכפו דא"כ מאי קפריך מהא דאמר שמואל אבל מזרקות מקדשים דכתיב שניהם מלאים סולת ועוד אמרינן בזבחים בפרק טבול יום (דף קא.) גבי אנינות שאמר לו אהרן למשה אם שמעת בקדשי שעה שהותרה אנינות לא שמעת בקדשי דורות ומיהו שמא התם כך נאמר לו בפירוש דאי לאו הכי קשיא ליה לרב דיליף שעה מדורות והא דבעי קרא בפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה. ושם) דלדורות ירייה וסקילה ולא יליף מסיני לא דמי להכא דדילמא אעבירה דסיני מיחייב תרתי ולא בשאר עבירות והא דבעי בפ"ק דסנהדרין (דף טו:) שור סיני בכמה ילפינן שעה מדורות או לא התם גלוי מילתא בעלמא תדע דלבסוף יליף לה מדכתיב אם בהמה אם איש כו' ומנלן דאיש סיני בכ"ג אי לאו דיליף מדורות והא דילפינן לקמן בסוף התודה (דף פב:) פסח דורות מפסח מצרים ואפילו מאן דפליג לא פליג אלא משום דאין דנין אפשר משאי אפשר שאני התם דפסח מפסח שייך למילף טפי וצריך לדקדק לשמואל דקסבר הכא מדה לקומץ לא פסל משום דלא יליף דורות משעה הא תנא בפ"ק (לעיל דף ו.) קמץ ועלה בידו גרגיר מלח או קורט של לבונה פסל מפני שאמרו הקומץ החסר והיתר פסול ומהאי קרא גופיה דריש ליה התם בגמרא מדכתיב מלא קומצו בקומצו ולא מצינו ששנה אי לאו מוימלא כפו ואי בלא שנה הכתוב מסתבר לן שעכב א"כ גם לענין מדה לקומץ נמי מעכב כיון דתרוייהו מהאי קרא נפקי: כלי הלח מקדשין את הלח. פירשתי בפ"ק (לעיל דף ח:): דתנא ביה קרא תריסר זימני. אין להקשות אדרבה ליהו שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדן: ההוא לקבוע לה מקום. וא"ת קביעות מקום שמעיי מקרא דהקריב ואייתר ליה והגישה לומר דשנה הכתוב לעכב וי"ל אי מהקריב הוה אמינא על הכבש סמוך למזבח ולא על המזבח ממש כדאשכחן והקריב הכהן את הכל המזבחה דאמרינן בפ"ק (לעיל דף י.) זו הולכת איברים לכבש: כנגד חודו של קרן ודיו. בפ"ב דסוטה (דף יד:) דייק מאי ודיו ומשני ס"ד תיבעי הגשה כמנחה גופה פי' שיסירנה מן הכלי ויגיש הסולת עצמו למזבח ובריש נדה (דף ב.) גבי כל הנשים דיין שעתן אין מדקדק מאי דיין וי"ל דהתם שייך שפיר למיתני דיין לאפוקי מהלל וחכמים: למערבה של קרן לדרומה של קרן. פי' בקונטרס כאן וכאן וקשיא א"כ מאי מקיים עצמו ומבטל חבירו והלא מגישה כאן וכאן ובזבחים פ' קדשי קדשים (דף סג:) גרסי' בספרים או לדרומה של קרן פירוש לאיזה רוח שירצה והשתא ניחא דתופסין את שמקיים עצמו וחבירו ואם מגישה ברוח מערבית סמוך לקרן נמצא מבטל פני המזבח דהיינו דרום

כדאמרינן בזבחים (דף סב:) על ירך המזבח צפונה כאדם ששוכב דיריכו בצפון וראשו בדרום ואם מגישה ברוח דרום סמוך לקרן מערבית נמצא מקיים שניהם שגם זה לפני ה' דכוליה מזבח בצפון והיכל ממוצע באמצע עזרה ונמצא יי אמות פתחו של היכל ה' בצפון וה' בדרום ונמצא דרומו של מזבח לפני הפתח ואינו יכול להתרחק מהקרן דלא קרינא ביה לפני ה' כיון דיש קרוב ממנו וסימן לדבר קני מנורה דמזרח ומערב מונחים ולא קרינא לפני ה' אלא בנר הסמוך אע"ג דכולן סדורות ברוח אחת זו אחר זו ומיהו נר שני של ב' נרות מזרחיות קרי נר מערבי כמו שאפרש לקמן בפרק כל קרבנות (דף פו): **הרי מלח דלא תנא ביה קרא**. במסקנא משני כיון דכתיב ביה ברית כמאן דתנא ביה קרא דמי והשתא ס"ד דמדקאמר אמר רב כל מקום שהחזיר משמע שלא מצא עיכוב אחר אלא במנחות דתניא ברית מלח עולם הוא ר"ת גריס מלח ברית והוא קרא דכתיב בפרשת ויקרא לא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך אבל ברית מלח עולם הוא לא כתיב גבי קרבנות אלא גבי מתנות כהונה (במדבר יח) ואם תמצי לומר דדרשינן מדאפקיה רחמנא בלשון מלח א"כ אשכחן דשנה הכתוב במלת לעכב וכן לקמן בברייתא (דף כא): דהאומר הרי עלי מנחה שכתוב בסיפרא תלמוד לומר ברית מלח עולם הוא ולהלן הוא אומר מאת בני ישראל ברית עולם גריס נמי ר"ת מלח ברית דקרא דולא תשבית דריש לה בת"כ:

א - כ דף

אימא מה הפרט מפורש שאחרים באים חובה לה וגם מתרת. פירוש ונימא כללא קמא דוקא אי נמי אפילו למ"ד כללא בתרא דוקא בעינן שני צדדין כדמוכח בריש בכל מערבין (ערובין דף כח.) וצריך עיון בפרק שלשה מינין (נזיר דף לה): ושמא יש מקומות שנים ושלשה מקומות לא חשיבי ליה להש"ס אלא בחד צד: **מדאיצטריך** מעל מנחתך מכלל דהנך כולהו מייתו בחד צד. פ"י כמו דם דלית ליה אלא חד צד ובסמוך מונה צדדין הרבה בדם לא חשיבי ליה הנך צדדין והא דקתני בברייתא אביא דם דמשמע לישנא דאי לא כתיב מעל מנחתך הייתי מרבה דם ואדרבה הייתי מצריך שני צדדין כדמשמע הכא התנא נקט האמת שכך היה ראוי לדרוש והש"ס טועה כאן להקשות דנבעי שני צדדין והמתרץ מוכיח לו מתוך

הפסוק דממה נפשך סגי בחד צד : ואימא מעל מנחתך ולא מעל אברידך. פיי באברים ליכא אלא חד צד שאחרים באים חובה ובדס חד צד שמתיר כמותה ומה ראית לדחות אברים ולמעט דס אימא איפכא : שכן אחרים באין חובה לה כו'. כתוב בספרים סימן אשב"נ טמ"א ואין הש"ס מפרש אלף אחרונה ומפרש רבינו תם אוכל כמותה שרגילות למלוח אוכלין ולפי שאין זה קולא וחומרא לא חש הש"ס לפרש :

דף - ב

אדרבה דם הוה ליה לרבוויי כו'. ותימה דלא חשיב פיגול דדס וקומץ לא מיחייב עלייהו משום פיגול כדאמרינן בהקומץ זוטא (לעיל דף יד.). דאינהו גופייהו מתירין נינהו אבל אברים חייבים עלייהו משום פיגול : **נפסל** בשקיעת החמה כמותה. בריש מי שהיה טמא (פסחים ד' צד.). דאמרינן דמשקיעת החמה עד צאת הכוכבים ד' מילין לר' יהודה הקשה ר"ת דבסוף במה מדליקין (שבת דף לה.). משמע דלרבי יהודה משתשקע החמה עד הלילה שני חלקי מיל ותירץ ר"ת דמשתשקע החמה משמע סוף שקיעת החמה שכבר שקעה החמה אבל משקיעת החמה משמע מתחילת שקיעה תדע מדאמרי' (שבת דף כא :) גבי נר חנוכה מצוותה משתשקע החמה ואי בתחילת שקיעה עדיין הוא יום גדול והוה שרגא בטיהרא ולפיכך שקיעת החמה נמי דהכא גבי דס בתחילת שקיעה איירי וניחא טפי משום דאמרינן בסוף איזהו מקומן (זבחים דף נו.). מנין לדס שנפסל בשקיעת החמה שנאמר ביום הקריבו את זבחו ביום שאתה זובח אתה מקריב ואי בסוף שקיעה קאמר למה לי קרא פשיטא דנפסל בלילה דאין יכול לזורקו דכתיב ביום צוותו ועמוד השחר פשיטא דפוסלת בו דומיא דאימורים ופיי שם בקונטרס דנ"מ אם עלה לגבי מזבח משום דאין לינה מועלת בראשו של מזבח וקשיא למ"ד מועלת מאי איכא למימר ואין לומר דאיצטריך משום דקי"ל גבי דס אם עלה לא ירד הואיל ולן כשר באימורים ואם מעלהו לגבי מזבח הוה אמינא דיכול לזרוק משום דבהא פלוגתא היא דרבן גמליאל ור' יהושע דר' יהושע אמר ירד ולרבן גמליאל לא ירד וכי תימא דאיצטריך משום דס"ד דלא מיפסיל בלינה כי היכי דאין חייבין עליו משום פיגול ונותר כדאיתא בסוף כל הבשר (חולין דף קיז.). הרי עצים ולבונה דאין חייבין עליהן משום נותר לרבי שמעון ואפילו

הכי מיפסלי בלינה כשקדשו בכלי שרת וכי תימא משום דילפינן מדם דלמא שאני דם דמתיר ולפי מה שמפרש רבינו תם דמיירי בתחילת שקיעה ניחא וכן משמע בפי' מי שהיה טמא (פסחים דף צג:) דשחיטה אסורה מתחילת שקיעה גבי מי שהיה בדרך רחוקה דקאמר התם איזוהי דרך רחוקה מן המודיעים לירושלים חמשה עשר מילין ומוכח התם דהיינו חמשה עשר מילין מפלגא דיומא עד שקיעת החמה ולא חשיב די' מילין דמשקיעת החמה עד צאת הכוכבים ואי לא מיפסלא דם עד צאת הכוכבים אם כן הוי שעת שחיטה ומיהו קשיא אי בתחילת שקיעה קאמר היכי ממעט לה מביום הקריבו הא עד צאת הכוכבים יום הוא דכתיב (נחמיה ד) והיה לנו הלילה למשמר והיום מלאכה ואשכחן נמי שקיעת החמה דאיירי בסוף שקיעה כגון צאת הכוכבים כדאמרינן בפרק הריני נזיר מן הגרוגרת (נזיר דף טז.) כגון דחזאי תלתא יומי סמוך לשקיעת החמה והיינו בבין השמשות כדאמר עלה בפרק כיצד צולין (פסחים דף פא.) ברואה בין השמשות וגם בפירקין (לקמן דף לו:) כל המניח תפילין אחר שקיעת החמה עובר בעשה והיינו בלילה מדקאמר רבה בר רב הונא ספק חשיכה ספק אינה חשיכה לא חולץ ולא מניח ועוד אמרינן במסי' תענית (דף יב.) כל תענית שלא שקעה עליו חמה לא שמייה תענית ומנהג אבותינו תורה היא שהכל נוהגין עד צאת הכוכבים ויש לומר דלעולם נפקא ליה שפיר תחילת שקיעה מביום דאם אינו ענין לסוף שקיעה דנפקא מביום צוותו תנהו ענין לתחילת שקיעה ויש מפרשים דמן התורה אינו נפסל עד צאת הכוכבים אלא רבנן עבוד הרחקה ופסלוהו מתחילת שקיעה והעמידו דבריהם במקום כרת לענין דרך רחוקה כדי שיהו זריזין למהר לבא וקשיא דא"כ ליחשביה (בסוף) פסחים בסוף האשה (דף צב.) בהדי הנך שהעמידו דבריהם במקום כרת ויש לומר דלא חשיב אלא מידי (דלא) דהווי חידוש אבל זה אינו חידוש אם תקון כדי שימהרו לבא דהכי נמי לא חשיב חתיכת יבלתו והבאתו מחוץ לתחום והרכבתו ובאונן גופיה יש לחלק בין מת לו מת קודם חצות למת לו אחר חצות כדמשמע בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף צח.) ואפילו הכי לא חשיב לה והשתא הא דאמרינן בפי' המנחות והנסכים (לקמן דף קא:) ובריש מעילה (דף ו.) לפני זריקה מועלין בו ומוקי לה דקבליה סמוך לשקיעת החמה דלא הוה שהות למזרקה ההוא מעילה דרבנן דעד צאת הכוכבים יש שהות לזורקו ומיהו קשיא מדאמרינן בסוף איזוהו מקומן (זבחים דף נו:) קדשים הנאכלים ליום אחד מחשבין בדמן משתשקע החמה דאי חישב לזורקו לאחר שקיעה מיד הוי פיגול דהוי מחשב חוץ לזמנו ואין לומר פיגול דרבנן דהא דומיא דאימורים ובשר קדשים איירי דהוי פיגול דאורייתא ולא

קתני בשר קדשי קדשים מחצות ואילך דזמן אכילתו מדרבנן וי"ל דההיא שקיעה בסוף שקיעה דהיינו צאת הכוכבים כמו שמפרש ר"ת דמשתשקע משמע סוף שקיעה: **מלמד** שמתנדבים עצים כו'. הא דפליגי הכא רבי ורבנן דלרבנן נדבה ולרבי קרבן גמור היינו כשאמר הרי עלי שני גזירי עצים אלו למזבח כדתניא בתוספתא דשקלים (פ"ג) האומר הרי עלי עצים מביא דמי שני גזירי עצים ונותן לשופר ולוקחין כהנים בהן עצים ומקריבין אותן על גבי המזבח וניאותים מהן ואין מועלין בהן ואם הקריבן בחוץ פטור ואם אמר הרי עלי שני גזירי עצים אלו למזבח כהן מקבלן הימנו ומקריבן לגבי מזבח ואין ניאותין בהם אבל מועלין בהם ואם הקריבן בחוץ חייב דברי רבי וחכמים אומרים אם הקריבן בחוץ פטור ואלו ואלו נופלין בלשכת דיר העצים ואם תאמר אמאי קאמר מאן שמעת ליה דאמר עצים קרבן רבי היא והא לרבנן נמי איקרו קרבן ולא בעו מליחה וי"ל דמדקאמר עצים ודם משמע ליה דחשיבי קרבן גמור כדם והיינו כרבי: **לדברי** רבי עצים טעונין קמיצה. ואם תאמר מ"ש דרבי מקיש עצים למנחה יותר מלשאר קרבנות ויש לומר דהאי קרבן דמרבי מינה עצים מקרבן דגבי מנחה דריש לה בתורת כהנים וא"ת מנלן דמקשינן למנחה דנקמצת האיכא מנחות טובא דאינן נקמצות ויש לומר דלגבי מנחה הנקמצת כתיב (ויקרא ב) ונפש כי תקריב קרבן מנחה ואם תאמר ומה קמיצה שייך בעצים הא אין בהם שיריים וכולן נשרפין ויש לומר דאשכחן כי האי גוונא בריש ואלו מנחות (דף עב:). לר' שמעון דמנחת חוטא של כהנים נקמצת הקומץ קרב לעצמו והשיריים קריבין לעצמן והוא הדין כאן עצים: **עצים** טעונין קמיצה. והוא הדין ימין וקידוש כלי:

א

-

כא

דף

אפיק עצים ועייל נסכים. ונמעט נסכים במה מנחה מיוחדת כו' ודם מועל מנחתך וא"ת אימא איפכא וי"ל דלא שייך לומר איפכא כלל דהא כדי שלא נאמר (משום) צד של מתיר הוא דאיצטריכא למיכתב מעל מנחתך למעוטי דם דמתרבי מההוא צד ואילו נסכים ממעטי מיניה: **יצאו** עצים שאין מקבלין טומאה. פי' בקונטרס דהא דאמר בפי' כל שעה (פסחים דף לה.) והבשר לרבות עצים ולבונה אסמכתא בעלמא ואי אפשר לומר כן

דבהדיא אמרינן בפי שני דחולין (דף לו:) דחיבת הקדש דאורייתא מההיא קרא דוהבשר וכן מוכח בפי כל הפסולין (זבחים דף לד.) גבי אוכל בשר לפני זריקת דמה דאמרינן אבל טומאת בשר דברי הכל לוקה דאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה כו' והאי דקרי ליה בפרק בית שמאי (שם דף מו:) פסולא בעלמא לאו מדרבנן קאמר אלא מדאורייתא ופסולא בעלמא קאמר דלית ליה מלקות ועוד דהיא גופא משמע דלרבנן הוי דאורייתא דלר' ישמעאל דאמר פסולא בעלמא וההיא דקרי לה מעלה בפי כל שעה (פסחים דף לה.) הכי נמי קאמר גבי מעלות העריב שמשו אוכל בתרומה דנפקא לן מקרא בפרק הערל (יבמות דף עד:) אלמא מעלה דאורייתא קאמר והא דקאמר הכא יצאו עצים שאין מקבלין טומאה בעצי עצים קאמר ולא בעצי המערכה וא"ת מנין לנו לרבות עצים לטומאה מוהבשר מאחר דיש להו פדיון מן התורה אפילו בתר דשפינהו לגיזרי כדמשמע בריש המנחות והנסכים (לקמן דף קא) לרבנן דפליגי עליה דרבי דלרבי ודאי ניחא דחשיב להו קרבן גמור וי"ל דההיא דמרבי עצים בכל מקום היינו לרבי וקצת קשיא מאחר דחייבים על העצים משום טומאה אמאי לא תני להו בפרק שני דמעילה (דף י.) דתנן הקומץ והלבונה והקטורת כולם הוכשרו ליפסל בטבול יום וחייבין עליהם משום נותר וטמא ופיגול אין בהם וי"ל בין לרבי בין לרבנן לא מצי תני דלרבנן לא מיחייב אעצים ולרבי יש בעצים משום פיגול לאחר שנקמצו ככל דבר שיש לו מתירין לאדם או למזבח כאיברי עולה שדם מתירן: [כאן בחטאות החיצונות וכאן בחטאות הפנימיות. פרש"י דבחטאות הפנימיות אינו עובר עליו וטעמא כמו שמפרש לקמן ולא נהירא דא"כ בחטאות הפנימיות נמי. משמע לפי שיטת רש"י שאם בשלו צלול הואיל וראוי לטבילה והזאה יהא חייב עלה אם יאכלנו ואין הסוגיא מוכיח הכי דאמרינן לעיל כיון דמלחיה נפיק ליה מתורת דם ולא יתחייב עליו ועוד דרבא דידיה אמר אפילו בחטאות הפנימיות ואכלו חייב ומשמע לפי רש"י דרבא לית ליה דזעירי ולעיל קאמר יתיב רבא וקאמר להא שמעתא משמע דסבירא לרבא כזעירי לכן נ"ל דבזעירי (היינו בבשלו באור) כ"ע לא פליגי דאינו עובר עליו והא דמחלק הכא בין חטאות הפנימיות לחיצוניות קאי אקפאו בחמה]: דם שבישלו אינו עובר עליו. [והיינו] הא דתנן בפי כל הבשר (חולין דף קט. ושם) הלב קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו [דמיירי אחר בישולו] מדמייתי הנך תרי מילי בהדי הדדי דם שבישלו ודם שמלחו משמע דתרווייהו חד טעמא כדפי' בקונטרס דמליח כרותח דלא חייבה תורה אלא דבר הראוי לכפרה וכיון דבישלו או מלחו נפקא ליה מתורת דם ומשמע הכא דסתם מליחה דקדשים היינו דאין נאכלין

מחמת מלחן דהאי דמליח כרותח היינו דאין נאכל מחמת מלחו כדפרישית בפי כל הבשר (שם דף קיב.) ואסתם מליחה דקדשים הוא דדייק הכא הא לאו הכי הוה אמינא דם ליבעי מלח כיון דמלחיה נפקא ליה מתורת דם דאמר זעירי דם שמלחו וכו' ובסמוך אמרינן וכן לקדירה לפיכך מדקדק ר"ת מכאן דמליחה לקדירה באין נאכל מחמת מלחו סגי ולא כמו שמפרשים כמו שאדם מולח להצניע וכמליח לצורך עיבוד או כדבעי ליה לאורחא ובפרק כל הבשר (גם זה שם) פירשתי גבי אינו נאכל מחמת מלחו: **יתן** בו טעם כבינה. היינו דלא חזי לאכילה בלא הדחה כמו שהבינה מתקנת האדם: **וכן** לקדירה גרסי'. ובספר רבינו גרשם כתוב [וכן לצלין] וכן פיי רבינו חננאל בפ"ק דחולין (דף יד.) גבי אסורה בהנאה ליומא:

ב

-

כא

דף

בלשכת המלח ששם מולחין עורות קדשים. תימה דבמסכת מדות (פ"ה מ"ג) דחשיב שש לשכות שבעזרה קתני לשכת המלח ששם היו נותנין מלח לקרבן לשכת הפרוה ששם היו מולחים עורות קדשים וי"ל דהא דקאמר הכא ששם מולחין עורות קדשים לאו דוקא אלא כלומר משם היו נוטלין מלח למלוח עורות קדשים בלשכת הפרוה והמלח לא היה נתון בלשכת המלח למלוח כי אם להצניעו שם והא דקתני עלה במסכת מדות (גם זה שם) ששם היו נותנין מלח לקרבן היינו כלומר הצניעו לצורך קרבנות כגון למלוח עורות וכל דבר וקשיא לפירוש זה דא"כ היתה מלח בד' מקומות והכא לא חשיב אלא שלשה: **והקטרת**. ואם תאמר למה מולחין את הקטורת בראשו של מזבח יותר מעל הכבש והלא במזבח הפנימי היה קרב וי"ל לפי שעל הכבש היה מתלכלך בדם האברים אבל על המזבח היו מולחין דבר יבש קומץ ולבונה ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ואע"פ שהיו מולחין שם עולת העוף היה מועט: **חולין** פשיטא מאי בעו התם. פיי בקונטרס משום דמכניס חולין לעזרה ומשני אע"ג דאמר מר יאכלו שיאכלו עמה חולין ותרומה ופיי בקונטרס כלומר חוץ לעזרה יאכלו חולין ותרומה ויכניסו ויאכלוה על השובע ותימה הואיל והני חולין צורך אכילת קדשים הן ליתבי להו מלח לקדש ומיהו אפילו בעזרה מכניסים תבלי חולין דתנן בפי כל התדיר (זבחים דף צ:): וכולן רשאין הכהנים לתת

לתוכן תבלי חולין ותרומה ונפקא ליה בגמ' מדכתיב למשחה לגדולה ושמא באותן תבלין פשיטא שיכול ליתן מלח של קודש כמו בקדשים עצמן: **ת"ל** ברית מלח עולם הוא. ר"ת גורס מלח ברית כדפרישית לעיל (דף יט:): **כל** כהן ששוקל אינו חוטא. לבן בוכרי אפילו לויס פטורים כמו כהנים כדפריש טעמא במסכת שקלים כל העובר על הפקודים ושבת לוי לא נפקד אבל רבן יוחנן בן זכאי דריש כל העובר עובר בים סוף אף על גב דכתיב בפרשת אלה פקודי מאת ככר ואלף ותשעה היינו לתרומת האדנים דשלש תרומות היו כדמפרש בקונטרס בפרשת כי תשא ובאותה של האדנים לא היה שבת לוי אבל באותה של צורך קרבנות היו והשתא ניחא טפי הא דכתיב כל העובר בים סוף [משמע] (על הפקודים דהא) [והא] דכתיב על הפקודים משום תרומת אדנים ומיהו בלא"ה יש לפרש כל העובר על הפקודים שנפקדו בין לבדם בין עם ישראל: **שהכהנים** דורשין מקרא זה לעצמן. משמע דרבן יוחנן בן זכאי לא היה כהן והא דתניא בסיפרי גבי פרה שאמר רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו מה שעשו ושרתו ידי שכחתי לאו דהוא עצמו קאמר אלא כלומר ע"פ הוראתו והא דמסקינן התם ויש אומרים הילל היה אלא שלא היה יכול לומר מה שעשו ושרתו ידי היינו טעמא לפי שלא שרפו פרה בימיו:

א

-

כב

דף

ועצים דפשיטא ליה לתנא משל צבור מנלן. וא"ת וליקף ממלח כדלעיל דאין להשיב מלבונה ושמא יש צד אחד: **שזו** בלילתה עבה. מנחת נדבה ולוג לעשרון כדדרשיי בפי שתי מדות (לקמן פט.). כדכתיב במצורע עני ועשרון סלת בלול בשמן למנחה ולוג שמן דמייתא ליה למנחה ולוג שמן למתנדב מנחה לא יפחות מדבר הטעון לוג ומאי ניהו עשרון ומנחת הנסכים וכהן משיח שלשה לוגין לעשרון כדמפרש בקונט': **שזו** בלילתה עבה וזו בלילתה רכה והן בולעות זו מזו. אע"ג דקתני פסולה דמשמע האחת נראה דשתיהן פסולות העבה והרכה מדקתני והן בולעות זו מזו ומיהו בבליעה חדא מיפסלי תרווייהו דכי בלע קומץ ממנחת נסכים מיפסיל קומץ דהוה ליה ריבה שמנה ומיפסלא מנחת נסכים דהוה ליה חיסר שמנה והא דקתני פסולה ולא קתני פסולות משום דכולה מתניתין בלישנא דחדא מנחה איירי ורישא נמי הכי תנן נתערב קומצה בקומץ של

חבירתה כשרה והוה ליה למיתני כשרות וכשתיהן בלילתן עבה או רכה אף על פי שבולעות זו מזו לא חשיב לא ריבה שמנה ולא חיסר שמנה ולא מפסלא: והן בולעות זו מזו. פי' בקונטרס הקומץ בולע מן מנחת נסכים והוה ליה ריבה שמנה ובגמ' גבי הא דפריך לרב חסדא דאמר בתר מבטל אזלינן ממתניתין דשתי מנחות שלא נקמצו דאם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשרה והא כיון דקמיץ ליה מחדא אידך הוה ליה שיריים ולא מבטל ליה שיריים לטיבלא ופי' בקונטרס שטיבלא דלא מבטל להו לשיריים דניהוו כריבה סולתה לא מצי למיפרך לרבי חנינא דנימא מהכא דבתר מבטל אזלינן דאי בתר בטל אזלינן שיריים מי הוי טיבלא דאי נמי בתר בטל אזלינן וטיבלא מבטל לשיריים לא הוי ריבה סולתה דבטילי וכמאן דליתיה דמי ולא מייתר ליה ופירוש זה סותר מה שפירש במשנה דמהאי טעמא לא יחשוב כמו ריבה שמנה ואין לפרש דמה דמיפסלן הכא לאו משום ריבה שמנה אלא משום חיסר שמנה דאדרבה לפי מה שמפרש בגמ' גבי חרב שנתערב בבלול לא מיפסלן אלא משום ריבה שמנה: והן בולעות זו מזו. מין בשאינו מינו חשיב ליה בגמרא משום דאמרי' סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו שהסולת של קומץ רבה על השמן של מנחת נסכים ומבטלו ותימה דמהאי טעמא נמי ליפסול לרבי יהודה נתערב קומצה בקומץ חבירתה וזה הוא תימה לומר משום דבלילתן שוות אין זו בולעת מזו ועוד נתערב קומצה בשיריה דקתני סיפא דאם הקטיר עלתה לבעלים ופריך מינה בגמרא דליבטלו שיריים לקומץ ומשני ר' זירא נאמרה הקטרה בקומץ כו' למה לן האי שינויא הא אמרינן דבלילתן שוות ואין בולעות זו מזו ומאי אין קומץ מבטל קומץ שייך כאן ועוד תימה דבגזירה שוה דר' זירא אליבא דרבי יהודה נמי מסקי לה ומשמע דאין הקומץ מבטל חבירו אפי' קומץ דמנחת חוטא וקומץ דמנחת נדבה אף על פי שזה חרב וזה בלול ומה שכתוב בספרים בגמ' גבי חרב שנתערב עם בלול מאי לאו קומץ דמנחת חוטא דאיערב בקומץ דמנחת נדבה לא גרסינן הכי אלא כספרים דגרסי דאיערב במנחת נסכים אבל שום קומץ אין מבטל חבירו אפי' לרבי יהודה דאי משכחת חד קומץ דמבטל לא תתקיים גזירה שוה והשתא מנלן לרבי יהודה דלא יבטלו זה את זה קומץ דמנחת חוטא וקומץ דמנחת נדבה הא בלעי מהדדי ועוד תימה למאי דמסקינן מגזירה שוה דר' זירא אליבא דר' יהודה א"כ מנחת נסכים וקומץ נמי לא ליבטלו זה את זה ומיהו הא לאו פירכא היא דדוקא בקומץ ושיריים איכא גזירה שוה דהקטרה הקטרה אבל מנחת נסכים כולה כליל ואין כאן קומץ ושיריים: אם יש בו מראית דם כשר. לא באדמומית מעט מתכשר אלא מראית דם גמור קאמר

למעוטי היכא דדיהה מראיתו דהא דדס הפר מרובה על דמו של שעיר משמע דאי לאו מטעם עולין או משום מין במינו היה בטל אע"פ שאם היה דמו של פר מים היה בו מראית דם שעיר קצת: **הדבר** ידוע שדמו של פר מרובה על דמו של שעיר. פי' והיה לו לדמו של שעיר להיות בטל תימה דאיפכא הוה ליה למידק דאמרינן ביומא (דף נג:): שעירב דם הפר בדם השעיר וההיא דדם שנתערב במים אמרי' בפ' התערובות (זבחים עח:): ובפרק כיסוי הדם (חולין פז:): לא שנו אלא שנפלו מים לתוך דם אבל דם לתוך מים ראשון ראשון בטל והילכך האי דם הפר היה לו להבטל ראשון ראשון בדם השעיר ואפי' מאן דלית ליה ראשון ראשון בטל בפ' בתרא דמסכת ע"ז (דף עג.). הכא מודה משום דהוה ליה נראה ונדחה וי"ל דלא אמרינן ראשון ראשון בטל כשמערה בשפע הרבה ביחד כמו שמחלק בפרק בתרא דמסכת ע"ז (שם) בין חבית דנפיש עמודיה לצרצור קטן דלא נפיש עמודיה ואפילו מאן דאית ליה ראשון ראשון בטל בחבית ביותר מפי חבית היה מודה דלא בטל:

ב

-

כב

דף

מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה. וא"ת תיפוק ליה משום דאין מצות מבטלות זו את זו כדאמרינן בערבי פסחים (דף קטו.). גבי הלל שהיה כורך פסח ומצה ומרור וכן בפ' התערובות (זבחים עט) פליג ר' אלעזר אר' שמעון בן לקיש בההיא דפיגול ונותר וטמא שבללן וקאמר שאין מבטלין זה את זה ומייתי ראייה מדהלל ושמא לגבי אכילה שאני: **ורבי** יהודה סבר מכאן למין במינו שאינו בטל. וא"ת היכי מסיק רבי יוחנן דטעמא דרבי יהודה מהא קרא הא מסקינן בפרק אותו ואת בנו (חולין עט.). דרבי יהודה ספוקי מספקא ליה אי חוששין לזרע האב או לא ומאן דאמר חוששין לזרע האב לא בעי אותו לחלק דמסקינן התם לחנניא דלא מייתר ליה אותו קסבר דלחלק לא צריך קרא דסבר לה כרבי יונתן וביומא פרק הוציאו לו (דף נו:): אמרינן רבי יאשיה ורבי יונתן חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין ואמרינן תסתיים דר' יאשיה דאמר מערבין דאע"ג דלא כתיב יחדו כמאן דכתיב דמי ואע"ג דדחינן אפי' תימא רבי יונתן דאמר מערבין שאני הכא דכתיב אחת הא מסקינן התם תניא דלא כשינויין וי"ל דנהי דרבי יונתן סבר ולקח מדם הפר ומדם השעיר זה בפני עצמו וזה

בפני עצמו ולא דריש אחת ר' יהודה אחת בשנה דריש וקסבר דמערבין וא"ת ור' יונתן נהי דלא דריש אחת הוה לן למימר כיון דכתיב ומדם כמאן דכתיב יחדו דמי כדאשכחן בפ' שתי מדות (לקמן צ:): דדריש ר' יונתן או מן הצאן לומר רצה אחד מביא רצה שנים מביא משום דכתיב באידך קרא ומן הצאן כמאן דכתיב יחדו דמי (ויש לומר) דהתם פירש בקונט' דדריש מדשני קרא בדיבוריה דכתיב מן הבקר ומן הצאן ומיהו אין זה כל כך שינוי דלא הוה מצי למכתב ומן הבקר דתרוייהו לפרושי מן הבהמה קאתי ודמיא מן הבקר ומן הצאן לדם הפר ולדם השעיר האי דכתיב וי"ו לאוסופי הכא נמי וי"ו לאוסופי וא"ת ומאן דאמר אין מערבין מנא ליה עולין ומין במינו וי"ל דנפקא להו מדכתיב דם דם כדאיתא בזבחים בפ' התערובות (דף פא. וע"ש תו' ד"ה תנאי) וא"ת בפרק הניזקין (גיטין נד:): גבי ערלה וכלאי הכרם קאמר רבי יהודה נפלו אגוזי פרך ונתפצעו בשוגג יעלו במזיד לא יעלו והתם מין במינו הוא ומשמע התם מדאורייתא ברובא בטיל אלא משום דקניס כדאמרינן התם וכל תרומה נמי מודה ר' יהודה דעולה באחד ומאה כדמוכח בפרק נוטל (שבת קמב.) דקאמר ר' יהודה מעלין את המדומע באחד ומאה וי"ל דדבר לח המתערב יפה בכל שהוא אבל דבר יבש בטיל שפיר ולא גרסינן בגיטין (דף נד:): נפלו לגת ונתפצעו דלא מיירי בלח אלא ביבש והא דקאמר בחולין (דף ק.) דחתיכה אחת אוסרת כל החתיכות שהן מינה טעם המתערב כלח דמי ובסוף מסכת ביצה (דף לח:): דאמרי' חיטין בחיטין נמי נהי דלרבי יהודה לא בטיל לרבנן מבטיל בטיל בקמח מיירי שמתערב יפה וכלח דמי אבל חיטין בחיטין עצמן בטלי תדע דהא דאמר חיטין ושעורין בקמח מיירי שמתערב דאי כברייתם כיון דמינכרי לא בטלי וכענין זה מפרש ר"ת דהא דאמר ר' יוחנן בסוף מסכת ע"ז (דף עג:): שתי כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שמזגן ונתערבו זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו דקשיא ליה כיון דתרומה עולה בק"א אם כן מין במינו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא שמע מינה דבמינו במשהו והא דאמר רבי יוחנן התם דכל איסורים שבתורה במינן בנותן טעם חוץ מטבל ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דבכלל טבל הוא וחד טעמא לתרווייהו דמפרש התם טעמא דטבל דכהיתירו כך איסורו דחטיה אחת פוטר את הכרי והוא הדין תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתי דתרומה עולה באחד ומאה בדבר יבש ומתניתין דשתי מנחות שלא נקמצו דלא מבטלי ליה שיריים לטיבלא דמוקמי לקמן כר' יהודה במנחת סולת איירי שמתערב לגמרי בדבר לח ולא במאפה תנור ומחבת ומרחשת וההיא דלקמן דנבילה בשחוטה בשנימוחה והרב רבינו יוסף טוב מפלניו

הקשה לרבינו תם מההיא דפסחים (דף כ:) דחבית של תרומה שנשברה בגת העליונה ותחתיה חולין טמאין דאמרינן התם (דף כא.) דאם נפלה למאה חולין דברי הכל תרד ותטמא אלמא אפי' דבר לח עולה באחד ומאה ונראה שכמו כן היה יכול להקשות מההיא של שאור ושל חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לח ומתערב יתר ממנו ועוד במס' תרומות פרק סאה תרומה בתוספתא לוג יין צלול שנפל לתוך מאה לוגין עכורין יעלה וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק בין לח ליבש ותירץ דהא דתרומה עולה באחד ומאה בנפלה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למבטל דהיינו החולין ליעשות כבטל דהיינו התרומה וההיא דשני כוסות אחד של תרומה ואחד של חולין בחולין שאינם מתוקנין דאפשר להו ליעשות תרומה וסבר לה ר' יוחנן כמ"ד לקמן בתר מבטל אזלי רבנן והוה ליה מין במינו וההיא דפסחים (גם זה שם) לא קשיא אף למ"ד בתר בטל אזלינן דמשקים לכי מסרחי אין שם משקה עליהן ולא אפשר לה לתרומה שתיעשה חולין וא"ת וטבל במינו במשהו היכי משכחת לה הא אי אפשר למבטל דהיינו החולין שיעשו טבל וי"ל שנפל טבל טבול לתרומה בטבל שאינו טבול לתרומה דהוי מין במינו כיון דשם טבל על שניהם אי נמי טבל שראה פני הבית בטבל שלא ראה פני הבית אי נמי אפילו נפל לחולין מתוקנין ובעודה לתרומה ביד בעלים דאפשר לאיתשולי עלה והשתא דאתינן להכי איכא לאוקומי אותה דשני כוסות בחולין מתוקנין כגון דתרומה ביד בעלים וההיא דפסחים בתרומה ביד כהן ועוד יש ליישב תי' ראשון דר"ת וההיא דפסחים כר' חייא דלקמן דאית ליה לר' יהודה נבילה ושחוטה בטילות זו את זו ולהכי חשיב התם מין בשאינו מינו במשהו ואע"פ שחשובין מין ומינו לענין אחד ומאה דלא סגי להו בששים אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דהכי נמי מוכח לקמן דלאו כולי עלמא אית להו דר' חייא והך משנה דאין דם מבטל דם פירש בקונטרס לקמן דלרב חסדא דאזיל בתר מבטל הויא דלא כרבי חייא ואפי' לר' חנינא דאזיל בתר בטל נראה דאיכא טובא דההיא דאין רוק מבטל רוק ואין מי רגלים מבטל מי רגלים וגבי דם כיסוי (חולין דף פז:) שנתערב בדם בהמה דא"ר יהודה אין דם מבטל דם כולהו אי אפשר לזה להיות כזה אפי' לר' חנינא דלא דמי לדם קדשים דאיפשר להיות כחולין כמו שפ"י הקונטרס לקמן (דף כג:) דכשילין לילה אחד יצאו מקדושתן כחולין וכל סתמא דהש"ס לרב חסדא דלא כר' חייא דאמר בפרק גיד הנשה (שם ק.) חתיכה עצמה נעשית נבילה ואוסרת כל החתיכות לר' יהודה וגבי זרוע בשילה דקאמר לא נצרכה לרבי יהודה דקאמר מין במינו לא בטיל וגבי ציר דקא"ר יהודה שיעורה במאתים ופריך דהא אמר ר' יהודה מין במינו לא

בטיל ומשני כו' וההיא דביצה דמין במינו לרבי יהודה ודס תבוסה דאמר
בנדה (דף עא.) דאמר אין דם מבטל דם לרבי יהודה ואפי' לר' חנינא צ"ע
דנראה שיש מהנך שהבאתי דלא כרבי חייא ועוד יש ליישב תירוץ ר"ת
שמחלק בין לח ליבש ולא קשה ההיא דפסחים (דף כא.) לרבי יוחנן דלאו
אליבא דכ"ע קאמר טבל ויין נסך במשהו דמודה רבי יוחנן דלרבנן (דרבי
יהודה) בנותן טעם אלא רבי יוחנן סבר כרבנן בשאר איסורי וכרבי יהודה
בטבל ויין נסך וכן ברייתא דתניא כוותיה והשתא ההיא דפסחים (גי'ז
שם) כרבנן דמין במינו בטיל בכל מקום והשתא איכא שלשה מחלוקת
של תנאים בדבר דהא תניא כוותיה דרבי יוחנן והדתניא בפי' הנודר מן
הירק (נדריים נח. ע"ש) כלל אמר ר"ש כל דבר שיש לו מתירין כו' אמרו
לו הרי שביעית שאין לה מתירין ותנן השביעית אוסרת כל שהוא במינה
אמר להם לא אמרו שביעית במינה אלא לביעור אבל לאכילה לא לא מצי
למיפרך מטבל ויין נסך דהתם סבירא כרבנן דכל איסורין בטלין אפי' מין
במינו והשתא ניחא הא דתניא בתוספתא יין נסך שנפל על גבי ענבים
ידיחם על גבי יין יקלף את היין והשאר מותר אע"פ שאי אפשר שלא
ישאר שם משהו יין אבל קשיא מההיא דתניא בתוס' דטבול יום גבי
חבית שניקבה בין מפיה בין מצידיה בין משוליה טמאה רבי יהודה אומר
מפיה ומשוליה טמאה מפיה מפני שמשקה מתמיד לתוך ידו משוליה
מפני שהמשקה גרוד על גבי ידו מן הצדדין יעלה באחד ומאה והרב רבינו
יצחק תירץ הא דידיה הא דרביה בפרק התערובות (זבחים עט.) אמר רבי
יהודה משום רבן גמליאל אין דם מבטל דם וההיא דהניזקין (גיטין נד.)
ראיה והכי משני אביי בפי' התערובות (שם דף עח.) אבל קשיא דרבא פליג
התם עליה ויש עוד לפרש דההיא דשני כוסות של היין של חולין צריך
מאה של חולין וכאן אין (צריך) מאה כנגד תרומה בין יין של חולין ומים
שבכוס של תרומה שלשה חלקים מים ובכוס של חולין חמשים ושבעה
חלקים מים כנגד התרומה ושליש מהיין שבכוס של חולין י"ט מאותן
חלקים הרי בין כל המים והיין של חולין אין עולין אלא לשבעים ותשעה
חלקים כנגד התרומה וגם אם יהיה מזוג שני חלקים מים ואחד יין אין
בין יין של חולין והמים מאה חלקים כנגד התרומה לכן אין יכול היין של
חולין להצטרף עם המים כי ביטול אינו אלא במאה והרי אין מאה בין
הכל כי מזג כוס התרומה שני חלקים ומי הכוס של חולין חמשים ושמנה
חלקים ואם כן היין של חולין עשרים ותשעה חלקים הרי כאן שמונים
ותשעה חלקים ולא יותר ואפילו יש מאה בין הכל יש לומר דשמא לא
יצטרפו המים למאה והיין לששים :

אמר רבא קסבר רבי יהודה כו'. הא דאמר בפי כל הבשר (חולין קח). בשמעתא דטיפת חלב דאמר רבא קסבר רבי יהודה כל שהוא מין ומינו כו' היינו הכא בשמעתין שהוא עיקר מילתיה דרבא ולא כמו שפיי שם בקונטרס דהיינו רבא דפרק גיד הנשה (שם ק: ושם) שאמר אפילו לא קדם וסלקו הוי מין ומינו ודבר אחר כו' דהתם לא קאמר בהאי לישנא קסבר רבי יהודה כו': **הוא** עצמו משכשכו בשירי הלוג. פירוש לוג של מנחות שניתותר וא"ת הא תנן בפירקין (דף כז.) השמן מיעוטו מעכב את רובו וי"ל שלא ניתנה תורה למלאכי השרת ואי אפשר שלא ישאר בלוג מן השמן: **הרב** שנתערב בבלול כו'. יש תימה מאי קא פריך דלעולם מודה רבי שמעון בן לקיש דאם היו עולין מבטלין ואפיי לרבנן לא יקרב ולא משום חרב שנשתמן אלא משום בלול שנחסר דהוה ליה חיסר שמנה דהא נתערב שמנו בחרב ובטל וה"ל ככשר ופסול שנתערבו זה בזה וצריך עיון אם הוה אמרינן יקרב אם לאו וי"ל דלא חשיב חיסר שמנה דאע"ג דמספקיני ליה לרבא בסמוך גבי קומץ שמיצה שמנו על גבי עצים אי חיבורי עולין כעולין הכא פשיטא דכעולין דמיא כשמיצה שמנו בחרב כיון דשניהן נקטרים ולפי זה לא מיפסלו לעולם משום חיסר שמנה אלא משום ריבה שמנה: **קומץ** שמיצה שמנו ע"ג עצים. .. פי' קצת נבלע מן השמן בעצים ומקצתו בעין על גבי עצים עם הקומץ ומבעיא ליה איחשיב הנבלע כאילו הוא בעין ע"ג עצים הואיל ומחובר למה שבחוץ מחמת דחיבורי עולין כעולין דמו או לא ובקונטי' פירש ב' לשונות וכמו שפירש' נראה: **נבילה** בטילה בשחוטה. היינו מלטמא במגע אבל במשא מטמא כדאמרי' בפרק שלישי דבכורות (דף כג.).: **שחוטה** אינה בטילה בנבילה. והיכא דקבעי ברשות הרבים ואינו יודע באיזו מהן נגע ספיקו טהור דכל קבוע כמחצה על מחצה דמי היכא דאפשר למיהוי כוותיה ודם הפר ודם השעיר כיון שהיה מעורב בו כאחת ונתן מהן מתנה חשיב דאפשר להיות זה כזה:

ולא מבטלי שירים לטיבלא. השתא ניחא ליה האי דטיבלא לא מבטלא לשיריים דליהוי כריבה סולתה ובקונטרס פירש טעמא אבל עדיין קשה דליהוי כשירים שחסרו בין קמיצה להקטרה וי"ל דקיימא לן כרבי יוחנן דאמר בפ"ק (לעיל ט.) מקטיר קומץ עליהם ור' שמעון בן לקיש חזר בו: לימא דלא כרבי חייא. משמע מתוך הלשון דפשיטא ליה דאיכא דמפליג על רבי חייא ולעיל פירש טובא דלא כוותיה: התם כר' זירא. בסמוך אנתערב קומצה בשיריה אמרה רבי זירא לעיקר מלתיה משום דלא מיתריץ כלל בענין אחר ועוד בפרק השוחט והמעלה (זבחים קי.) על הא דתנן קמצה ואחר כך חזר קומצה לתוכה והקריבה בחוץ חייב פריך ונבטלו שיריים לקומץ ומשני רבי זירא נאמרה הקטרה כו' ולא משני כדרבי זירא אלא אהנך תרתי איתמר עיקר מילתיה: תיבלה בקצח כו'. (כדתניא) לענין מצה מיתניא כדקתני מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת ובתוספתא דפסחים (פ"ב) תני כה"ג יוצאין במצה מתובלת אבל ברייתא זו לא אשכחן. לא במנחות ולא בפסחים: קסלקא דעתך דאפיש לה תבלין טפי ממצה. אע"פ שאין דרך לעשות כן פעמים שנאספין תבלין במקום אחד ואכל מאותו צד שיש בו רוב תבלין: אלא למ"ד בטר מבטל אזלינן תבלין מי קא הוו מצה. יש לתמוה דמדמי ההיא דלעיל שהטעם שוה להך דהכא שאין הטעם שוה דכיון שיש בתבלין טעם מצה ראוי לצאת ידי חובתו כדאמרינן בפ' התערובות (זבחים עח. ושם) עשה עיסה מן חטים ומן אורז (ומן שעורים ואורז) אם יש בו טעם דגן חייב בחלה ואדם יוצא בו ידי חובתו בפסח וצ"ל דהך שמעתא פליגא אההיא דהתם ואין להקשות אההיא דתערובות מהא דאמרינן בערבי פסחים (פסחים קטו.) לא ליכריך איניש מצה ומרור בהדי הדדי דלמא אתי מרור דרבנן ומבטל למצה דאורייתא דהתם חוזק המרירות הוא דמבטל טעם המצה אבל אורז לא מבטל טעם דגן ועוד יש לפרש דהתם כשאוכל כזית מצה דכי מבטל ליה מרור ליכא טעם כזית מצה אבל אם אוכל הרבה שרי: כי סליק רב כהנא אשכחינהו לבני רבי חייא. מכאן יש סייעתא לפי הקונטרס שפירש בפרק בתרא דגיטין (דף פד:) דבימי רבי חייא עלה רב כהנא מבבל גבי כיצד יעשה יטלנו ממנה כו' דקאמר מאן תנא אמר חזקיה ר"ש בן אלעזר היא ורבי יוחנן אמר דילכון אמר הואיל וקנאתו ליפסל בו ופי' שם בקונטרס דלחזקיה רבו היה אומר שרב כהנא עלה מבבל כמו בנו של רבי חייא שהיה מבבל ורבי יוחנן שאל הרבה ספיקות לרב כהנא כדאיתא בפ' בתרא דב"ק (דף קיז:) והיו מקשים לפי

הקונטרס דמשמע שכבר שכיב רבי חייא כשעלה רב כהנא מבבל דחזקיה רבו של רבי יוחנן היה כדמוכח בפרק אלו קשרים (שבת קיב:) וכשעלה רב כהנא היה רבי יוחנן זקן ויושב בישיבה דמסרחי ליה גביניה והתלמידים יושבים לפניו שורות שורות ורבי שמעון בן לקיש לומד לפניו והשתא אינה קושיא דעל כרחך בימי חזקיה עלה כדמוכח כאן ושמא כמה פעמים עלה דאשכתן עדיין שעלה בימי רבי שמעון בר רבי שהיה חבירו של רבי חייא דאמרינן בזבחים בפרק

א

-

כד

דף

קדשי קדשים (דף נט.) כי סליק רב כהנא אשכחיה לר"ש ברבי דיתיב וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מזבח שנפגם כולו אבל ודאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקותיו היה בסוף ימיו כשהיה ר' יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קיז:) ור"ת פי' ההיא דגיטין (דף פד:) רבי יוחנן לתלמידיו שמבבל היה אומר כמו שמפרש הא לן והא להו בקידושין (דף כט:): **שאין** צריך לכלי אין כלי מצרפו. בפרק בתרא דחגיגה (דף כג:): בגמרא הכלי מצרף מדכתיב כף אחת ומותיב רב כהנא מההיא דמוסיף ר"ע ודייק מינה שהוא מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום בר קפרא לא נצרכא לשירי מנחה דאורייתא את שצריך לכלי הכלי מצרפו ושאין צריך לכלי אין הכלי מצרפו ואתו רבנן וגזור אפי' אין צריך לכלי כלל מצרפו וזהו תימה שפשוט לרב כהנא כל כך דאין כלי מצרף מה שאין צריך לכלי דלא משמע דפליג אההיא שינויא ושמא סבר לה כההיא שינויא דרבה בר אבוה דמשני התם כשצברו ע"ג קטבליא א"נ דוקא בשירי מנחה שהיה כבר צריך לכלי מצרף כלי מדרבנן שלא יצא מקדושתו דקודם קמיצה ולא דמי להכא דלא היה מעולם צריך לכלי: **צירוף** דאורייתא או דרבנן. וא"ת והא רב כהנא גופיה מדקדק בפרק בתרא דחגיגה (ג"ז שם) שהוא דרבנן מההיא דהוסיף ר"ע ויש לומר דשמא מספקא ליה משום שינויא דהתם: **צירוף** כלי וחיבור מים מהו. פי' בקונטרס כלומר חצי עשרון שנטמא בצירוף כלי מהו שיטמא בחיבור מים כגון אם יש שני חצאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחצי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נצוק או צינור מחבר את אשר חוץ לכלי למה שבתוך הכלי ונגע טומאה בזה שבכלי שאינו נוגע במים ונטמא חבירו משום צירוף כלי מהו שיטמא את

זה שבחוץ בחיבור מים ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחברין אוכלין לקבל טומאה ולטמא אחרים ועוד שפירש שמתחברין ע"י נצוק והלא אפי' למים עצמן קיימא לן במכשירין (פ"ה מ"ט) דאין נצוק חיבור לטומאה וכעין פי' הקונטרס יש משנה אחת במסכת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיה קטפרס (ונצוק) מלמעלן ומשקה טופח מלמטן וגי' חתיכות כביצה אינן מצטרפות ושתים מצטרפות ור' יוסי אומר אפי' שתים אינם מצטרפות אא"כ היו רוצות משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין החרדל מצטרף ר' דוסא אומר האוכל פרור אינו מצטרף ובתוספתא תניא אתרוג שנפרץ ותחבו בכוש או בקיסם הרי זה אין חיבור שאין חיבורי אדם חיבור עיסה שלשה במי פירות טהורה שאין לך דבר שמחבר את האוכלין אלא שבעה משקין ודבר תימה הוא אם לישת מי פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמא לשה לאו דוקא אלא אורחא דמילתא נקט דבר שאדם לש במי פירות פעמים שמי פירות מחברין ב' חצאי זיתים עיסה במשקין הבאין מזה לזה :

ב

-

כד

דף

ועשאו וילון טהור מן המדרס. וכגון דעבד ביה שינוי מעשה כדאמר בפרק במה אשה (שבת ד' נח:) דאין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה ובמסכת כלים בפרק הכרים (מ"ו) מפרש איזו היא שינוי מעשה דתנן סדין שהוא טמא מדרס עשאה וילון טהור מן המדרס אבל טמאה טמא מת מאימתי טהרתה ב"ש אומרים משיתפר וב"ה אומרים משיקשר ר"ע אומר משיקבע וכי באיזה מדרס נגע זה לפי מה שהוא ר"ל דלא אמרינן שבע ליה טומאה צ"ל דאיירי בבגד שלא נקפל משדרס עליו הזב ועוד צ"ל דלא מיירי בשדרס עליו ברגלו ערום או נעול או בדבר שמטמא מדרס דא"כ אתיא ליה מדרס ומגע בבת אחת ובבת אחת לא אמרינן שבע ליה טומאה כדמסקי' אלא כגון שיש פשוטי כלי עץ מפסיקין או דברים שאין מטמאין מדרס: **כי** נגע בו הזב מיהא טמא ואפילו לבסוף כו'. לפי מה דס"ל לאביי שאין חילוק בין בת אחת לזה אחר זה כדמוכח בסמוך כשבא לדקדק מסיפא יש לתמוה דמתנא קמא היה לו לדקדק דלא אמרינן שבע ליה טומאה דקאמר אבל טמא מגע מדרס ופירושו בבת אחת באתה לו טומאת מדרס וטומאת מגע לפי שנוגע בעצמו דת"ק דרבי יוסי הוא ר"מ

דקסבר טומאת בית הסתרים מטמא כדאשכחן בפי' בהמה המקשה (חולין דף עב:) דפליגי כי האי גוונא בשלשה על שלשה שנחלק וי"ל דלכך דייק מר' יוסי שלא תאמר הא דפליג עליה ר' יוסי וקאמר באיזה מדרס נגע זה היינו משום דס"ל דאמרינן שבע ליה טומאה וא"ת בס"פ העור והרוטב (שם דף קכח:) גבי (חתיכת כזית אבר) מן החי דאמר חישוב עליו ואח"כ חתכו טמא לפי שירד עליו תורת טומאת אוכלין כשחישוב עליו ואמאי נימא שבע ליה טומאה שהוא טמא טומאת אבר מן החי החמורה וי"ל דאיכא נמי חומרא בטומאת אוכלין שמועיל לטמא טומאה בפחות מכביצה אוכלין וזה משלימו לכביצה ואין לתרץ דהאי דחישוב עליו ואח"כ חתכו טמא משום דטומאת בית הסתרים [לא] מטמא [דהתם אמרי' דמטמא] דמוקי לה כר"מ ומיהו היא גופא תימה ואמאי לא אתיא כרבי יוסי ונימא דטמא משום דמקבל טומאה משעת פרישתו כדאמרינן בפרק בהמה המקשה (שם דף עב:) בשלש על שלש (הבגד) הבאות מבגד גדול דבשעת פרישתן מאביהן מקבלות טומאה מאביהן וי"ל דבהעור והרוטב (שם דף קכח:) מיירי אפילו אין נשאר באבר כדי להעלות ארוכה כשחותכו דלא מטמא ומיהו קשה בסוף כיצד צולין (פסחים דף פה:) גבי יוצא גזרו ביה טומאה או לא גזרו דקאמר ת"ש אבר שיצא מקצתו חותך כו' ואי אמרת גזרו ביה רבנן טומאה כי חתיך ליה מאי הוי הא קא מטמא ליה ומשני טומאת בית הסתרים היא ולא מטמא ואכתי הא קא מטמא בשעת פרישתו ואין לומר דליכא כשיעור במה שבחוץ דא"כ לא הוה צריך לטעמא בית הסתרים ואליבא דרבינא הוא דמשני הכי אחר כך ויש לומר דמיירי בפסחים (דף פה.) ובהעור והרוטב (חולין דף קכח:) בניתזים בעל כרחו דהא בכריתות בפרק אמרו לו (דף טו:) מוכח דלא מקבל טומאה בשעת פרישתו גבי אבר המדולדל באדם ומיהו לא מסתברא דמיתוקם ההיא דפסחים בניתזין בעל כרחו דהא קתני חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותרך ושמא כשחותך בסכין לא מקבל טומאה בשעת פרישתו לפי שהסכין מפריש בין זה לזה אי"נ מחתך בסכין מעט ומשליך וחוזר ומחתך מעט [ומשליך] עד שמחתך את כולו שאינו נוגע עכשיו בבת אחת וכן מפרש בהדיא בירושלמי במחתך כל שהוא ומשליך ואם תאמר אמאי איצטריך לשנויי בהעור והרוטב (שם דף קכט.) דאתיא כר"מ לימא דחיבורי אוכלין כמאן דמיפרתי דמו כדקאמר רבינא בפרק בהמה המקשה (חולין דף עב:) ובפרק כיצד צולין (פסחים דף פה.) ויש לומר דההיא סוגיא דלא כרבינא אי"נ לא אמרינן חיבורי אוכלין כמאן דמיפרתי דמו אלא בדבר העומד ליחתך כי ההיא דבשר שיצא והוציא עובר את ידו ודומיא דידות הכלים שעתיד לקצצן ואם תאמר בפרק ואלו קשרים

(שבת דף קיב:) ובפרק ב' דעירובין (דף כד.) דאמרינן סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותיקנה טמא מדרס נפסקה שניה ותיקנה טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס ופריך מאי שנא ראשונה דהא

א

-

כה

דף

קיימא שניה שניה נמי הא מיתקנא ראשונה ומשני פנים חדשות באו והשתא אימת אתא ליה. אי קודם שנפסקה ראשונה אם כן כמו שטיהר מן המדרס יטהר ממגע דהא שבע ליה טומאה ויש לומר דכשתיקן אוזן ראשונה חל על אוזן מגע ומדרס בבת אחת ובבת אחת לא אמרינן שבע ליה טומאה כדמסקינן ומגו דחייל מגע אאוזן חייל נמי אכוליה סנדל כיון דהכל כלי א' והר"ש מפרש דלא שייך שבע ליה טומאה בטומאה הבאה מעצמו כגון ההיא דסנדל ודחישב עליו ואחר כך חתכו ומדרס מגע דת"ק דר' יוסי דבאה מעצמו שנוגע בעצמו אבל סדינים המקופלים טמא על מה שנגע בחבירו: **בשני** סדינים המקופלים כו'. בשניתלה למעלה מזה ויש אויר קצת ביניהם איירי דאי בזה על גב זה ממש אי כשישב הכביד עליהם שניהם בבת אחת א"כ עליון ליטמא מגע כמו תחתון ואם הכביד על העליון תחילה א"כ קודם לתחתון מגע למדרס כשנגע בעליון וטומאת מדרס לא מטמא תחתון עד שיכביד עליו אבל כשיש אויר ביניהם כי אתי זב ויתיב בעליון מיד כשנוגע עליון בתחתון אתי לתחתון מדרס ומגע בבת אחת ולעליון קדם לה מדרס למגע וא"ת אמאי איצטריך לשנויי שיש חילוק בין בת אחת לזה אחר זה לימא דקא מיירי במקופלים זה על גב זה דקדם התחתון מגע למדרס ושמא קסבר דמכביד על שניהם בבת אחת ועוד א"כ מאי מודה היינו שאם נגע בהם הזב דאוקימנא מקמי מדרס וא"ת ותיקשי ליה לאביי היא גופא מאי שנא תחתון מעליון שאין אביי מחלק בבת אחת וא"כ עליון נמי ליטמא מדרס ומגע דהא קנגע בתחתון וי"ל דיודע היה אביי שיש חילוק אלא לרבא הוה מקשה משום דאית ליה שבע טומאה אפי' היכי דמהני מגעו לטמא החצי עשרון אחר דא"כ אפילו בבת אחת נמי נימא שבע ליה טומאה ולא ליחול עליה טומאת מגע אי נמי משווה בת אחת לזה אחר זה דלעיל דהוי קלה על קלה: **ונשא** אהרן את עון הקדשים כו'. פי' הקונטרס בפ"ק דפסחים (דף טז:) גרסינן אם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב ואם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה

ופי' דהכי איתא בפ"ב דזבחים (דף כח:) דאיסורא רבה חוץ לזמנו שהוא בכרת מקרא רבה ופרשה רבה בפרשת צו ואיסורא זוטא דחוץ למקומו דליכא כרת מקרא זוטא ופרשה זוטא בפרשת קדושים והביא ראיה דהכי איתא בת"כ ור"ת גריס איפכא בפיגול לא יחשב ובנוטר לא ירצה משום דמסקינן בפ"ב דזבחים ותרוייהו מקרא אריכא נפקי דכתב ביה לא ירצה ולא יחשב ומה שנזכר פיגול קודם לנותר אע"ג דבמקרא כתיב ברישא חוץ לזמנו משום דלשון פיגול כתב במקרא בהדיא: **אם** עון נותר כו'. לאו נותר ממש קאמר כדאמר בזבחים לאחר שהוכשר יחזור ויפסל אלא מחשבת נותר דהיינו מחשב לאוכלו חוץ לזמנו: **הא** אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מכללה בציבור. וא"ת תיפוק ליה דלא משכחת לה מידי דמתוקם ביה קרא אלא בטומאה ואומר ר"ת משום דכתיב לרצון להם משמע דבר שהוא לרצון במקום אחר ולהכי דחיק לאשכוחי הותר מכללו בכל הני דפריך וא"ת ונותר ופיגול היכן הותרו מכללן דאיצטריך ליה לא ירצה ולא יחשב ואומר ר"ת דפיגול הותר מכללו בבמה דלא שייך שם מחשבת חוץ למקומו ונותר כדי נסבה ואגב פיגול נקט נותר הואיל ואשכח ביה קרא אע"ג דלא צריך אי נמי הותר מכללו בראשו של מזבח דאיכא למי"ד אין לינה מועלת שם בריש תמיד נשחט (פסחים דף נט.) ובפרק המזבח מקדש (זבחים דף פז:) ומיהו פלוגתא דאמוראי היא וקשיא למי"ד לינה מועלת שם בראשו מהך ברייתא ונראה דנותר יש ללמדו עון עון מריצוי ציץ ופיגול נמי מצי למילף הכי ועוד יש לפרש דנותר הותר מכללו במנחת כהנים ומנחת כהן משיח וקומץ וכל דבר שאין לו מתירין דאין חייבין עליו משום פיגול כדתנן בזבחים בפרק בית שמאי (דף מג.) ואפי' פסולא נמי נראה דליכא כדאמרינן בסוף פ"ק דזבחים (דף יד.) מודה רבי שמעון בהולכת חטאות הפנימיות ופריך והאמר רבי (ישמעאל) כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול ושני מודה ר"ש לפסול מקל וחומר ומה שלא לשמן הכשר בשלמים פסול בחטאת חוץ לזמנו הפסול בשלמים אינו דין שפסול בחטאת משמע דאי לאו קל וחומר הוה אמינא דאפי' פסולא ליכא א"כ במנחת כהנים ומנחת נסכים דליכא קל וחומר דלא איפסלי שלא לשמן ליכא פסול כלל אלמא אשכחן נותר דהותר מכללו לגמרי: **אימא** עון יוצא כו'. מעון דזרות שהותר מכללו בבמה הוה מצי לאקשווי ולשנווי כגון מעון יוצא: **ואימא** עון שמאל שהותר מכללו ביוה"כ. הא דלא קאמר בהולכת אברים לכבש כדאמר בסוף פ"ק דזבחים (דף יד) הרגל של ימין בשמאלו משום דאין זו עבודה המעכבת כפרה ומהאי טעמא נמי לא פריך מעון לילה שהותר לאיברים ופדרים: **עון** קדשים ולא עון המקדישים. תימה הא למי"ד

טומאה דחוויה היא בצבור ובעיני ציץ לרצויי דאמרינן בפ"ק דיומא (דף ז:): דמרצה על הכהנים העושים בטומאה ולעיל בהקומץ זוטא פירשתי: ואימא עון בעל מום שהותר מכללו בעופות. וא"ת ואמאי לא פריך מעון טריפה שהותר במליקה דהא חשיב הותר מכללו בפרק קמא (לעיל דף ו.ו). דאמר טריפה שהותרה מכללה מאי היא אילימא בעולת העוף כו' ובטריפה לא כתיב לא ירצה ולאביי דמשני עון שהיה בו ודחיתיו ניחא דלאפוקי טריפת מליקה שהוכשרה בכך אבל לרב אשי קשיא ויש לומר דאמרינן עון קדשים ולא עון חולין לאפוקי טריפות דשייך בחולין וא"ת עון אונן שהותר מכללו אצל כהן גדול ולרב אשי דמשני לעיל עון קדשים ולא עון מקדישין ניחא אלא לאביי קשיא ושמא אית להו דהדדי וא"ת ואימא עון דמחוסר זמן כגון תוך ח' שהותר מכללו בעופות כדאמר בפ"ק דחולין (דף כב:): דבני יונה כשירין משיעלעו דם ויש לומר דכתיב ביה לא ירצה דהא מיום השמיני והלאה ירצה כתיב הא קודם לא ירצה ומיהו קשה מעון אותו ואת בנו דהותר מכללו בעופות ולפי מה שפ"י עון קדשים ולא עון חולין ניחא ועוד אמרינן בפ"י אותו ואת בנו (שם דף פ:): דכל הפסולין שבשור ושה הרי הם בלא ירצה: אבל בצבור בין בשוגג בין במזיד הורצה. תימה דבהאשה רבה (יבמות דף צ.ו). מייתי רישא דהך ברייתא ודייק עלה והא הכא דרצויי מרצי ציץ דתניא על מה הציץ מרצה כו' והשתא מסיפא גופא הוה ליה לאיתויי כדקתני בסיפא הכא דבצבור בין בשוגג בין במזיד הורצה ומשמע הוא הדין יחיד אי לא משום דביחיד קנסינן מזיד ויש לומר דאי מסיפא הוה אמינא דטעמא לא משום ציץ אלא משום דטומאה הותרה בצבור אף על גב דלשון הורצה משמע ציץ:

דף כה - ב

בשוגג תרומתו תרומה. שהיתה לו שעת הכושר איירי שלא ניטמא בתחילת תלישתו שאם תלשו אדם טמא ועדיין משקה טופח עליו אין תרומתו תרומה כדמוכח בפ"י כל שעה (פסחים דף לג.). במזיד אין תרומתו תרומה. אע"ג דתורם מן הרעה על היפה תרומתו תרומה כדאמרינן בהאשה רבה (יבמות דף פט:): וכדתנן במס' תרומות (פרק שני מ"ו) התם חזי קצת הכא לא חזי כלל: דמרצה ציץ על אכילות מי שמעת ליה. פ"י בקונטרס להכי נקט אכילות דאעולין כ"ע מודו דציץ מרצה

כדקתני בריש תורת כהנים ונרצה לו לכפר עליו בדם כו' ולא דק בקונטרס דבעולין נמי אשכחן פלוגתא בפרק כיצד צולין (פסחים דף עז:): **ת"ל** אשר ליי'. הכא מוקמינא ליה לרבות לן ויוצא ותימה דבסוף דם שחיטה (כריתות דף כג: ושם) דריש ליה לרבות אימורים דאיסור טומאה חייל אאיסור חלב וי"ל דשקולים הן אבל קשה אההיא דכריתות בסוף פ' ב' דמעילה (דף י:): דריש אימורים מאשר יקרב אל הקדשים דדבר שאין לו מתירין משיקדש בכלי וי"ל דהתם לא מיירי אלא בעולה ושאר קדשים אבל שלמים לא הייתי מרבה כיון דיצאו מן הכלל. מ"ר: **ורב** שילא אמר כו'. וא"ת מאי דוחקיהו דרבינא ורב שילא לשנויי כלל הא מוכח בהדיא בהאשה רבה (יבמות דף צ. ושם) דחדא מדאורייתא וחדא מדרבנן מדקאמר והא הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה דתנן על מה הציץ מרצה כו' וי"ל דלעולם משמע ליה נמי ביבמות דאפילו מדרבנן נמי קתני על מה הציץ מרצה כו' למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה אזריקה או אטומאה אלא דפשיטא ליה דמדאורייתא אין חילוק בין טומאה לזריקה והכי פירושו והא מדאורייתא ארצויי מרצה בכל ענין בין מטומאה בין מזריקה. מ"ר: **זריקתו** בין בשוגג בין במזיד הורצה. אע"פ שצריך לדחוק הלשון אליביה ניחא ליה לשנויי הכי ולא כרבינא כדאמר בפרק הנוקין (גיטין דף נד.) גברא לכפורי קא בעי ואנן ניקום וניקנסיה:

א

-

כו

דף

אשכחן חלב כו'. ובשר נפקא לן מקרא בפרק כיצד צולין (פסחים דף פ.). מ"ר: **ורבי** ינאי אמר כיון שקמצו מכלי שרת כו'. קמיצה בימין נפקא לן בפ' קמא בסופו (לעיל דף י:): אליבא דרבי שמעון מרבי יהודה בריה דרבי חייא ורבי ינאי דלית ליה נפקא ליה שפיר בג"ש דיד יד כדמוכח לעיל בסוף פ"ק (ג"ז שם). מ"ר: **הקטר** חלבים ואברים בין בימין בין בשמאל כשירה. מצי למימר דאתיא כר"ש כמו דסיפא דקומץ אבל לרבנן בעי ימין אי נמי אפילו לרבנן איכא לאכשורי הקטר חלבים בשמאל כמו הולכת איברים לכבש דלעיל בסוף פ"ק (ג"ז שם.). מ"ר: **הקומץ** והקטורת ולבונה כו'. האי דלא ערבינהו דלמא תלת תלת שמעינהו. מ"ר:

אין הקטרה פחותה מכזית. בפי כל המנחות באות מצה (לקמן דף נח). פליגי אביי ורבא וקיימא רבא כרבי יהושע בן לוי דהכא ואביי כרבי יוחנן וצ"ע בפי אלו עוברין (פסחים דף מג:) דאמר רבי יוחנן כל איסורין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר שאמרה תורה משרת וכל משרת זעירי אמר אף שאור בבל תקטירו כמאן כר' אליעזר דדריש כל אי הכי אפילו חמץ בפסח נמי אין הכי נמי ולאפוקי דאביי והשתא מרבי יוחנן מיהא תקשי דכרבי אליעזר הוי ולא מ"ל דלאפוקי מדאביי דהא ר"י קאי כאביי וי"ל (דאביי) אפילו מ"ד דלא דריש כל וכל דריש וצריך עיון דממשרת דריש מדפריך לקמיה והא משרת להכי הוא דאתא. מ"ר: יש הקטרה בפחות מכזית. בהקטר שומשום בסוף הקומץ זוטא (לעיל טז:) מודה דאין דרך הקטרה בכך והא דמשמע בכל דוכתי דאין הקטרה בפחות מכזית כדאמר לעיל דאם לא נשתייר כזית חלב אין זורק את הדם הכא היינו טעמא משום דיש קומץ פחות משני זיתים וחצי קומץ מרבין בפרק כל המנחות באות מצה (לקמן נח.) ובריש אלו עוברין (פסחים מג:) מדכתיב כל שאור. מ"ר: תורת העולה ריבה. אכתי דרשינן מינה בפי יוצא דופן (נדה מ:) תורה אחת לכל העולין שאם עלו לא ירדו. מ"ר: קומץ מאימתי מתיר את השיריי לאכילה. הוה מצי למינקט אימורים דכמה דלא (פסחים נט:) מיקטרי אימורים לא מישתרי בשר באכילה אלא משום דכי נטמאו או שאבדו מישתרי בשר לא פסיקא ליה אבל קומץ פסיקא ליה. מ"ר: אלא עם בא השמש כו'. מקומץ ולבונה לא קשה היאך הם קריבין אחר התמיד דשמא כיון שנקמצו קודם הוי כאברים שנתותרו שהתירתן הקמיצה ומנחת כהנים וכהן משיח אף על פי שאין בהם קמיצה יש בהם קידוש כלי כדאמרינן (זבחים דף מה:) דכל דבר שאין לו מתירין משקידש בכלי חשיב כמתירין. מ"ר: ואי אתה מחזיר עיכולי קטורת. מהעולה לא ממעט עיכולי קומץ ולבונה כיון דאיתנהו על מזבח החיצון אבל קטורת על מזבח הפנימי. מ"ר:

מסלתה ומשמנה מגרשה ומשמנה. לגבי עיכובא דנפשיה דאם חסר לא בעי שנה הכתוב אבל למעכבין זה את זה בעי שנה הכתוב כדפרישית לעיל (דף יט.) מ"ר: **ארבעה** שבמצורע. עץ ארז ואזוב ושני תולעת [וצפורין] אבל מים חיים לא חשיב לפי שהיה מערב בהם הדם כדכתיב (ויקרא יד) וטבל ' אותם בדם תימה דלא חשיב הזאות דמצורע דמעכבות זו את זו וי"ל דתנא ושייר דהא לא חשיב נמי דפרים ואילים דחג דכתיב בהו (במדבר כט) כמשפט לעכב ואיכא טובא. מ"ר: **ולקחתם** לקיחה תמה. י"מ דביום ב' סגי בחד מד' מינים ומברך על נטילת לולב כמו אתרוג דשרי חסר ולא בעינן תמות אלא ביום ראשון ולדבריהם ביום שני תיסגי שיטול האחד בשביל כולם וליתא דבסוף לולב הגזול (סוכה מא:) ובריש לולב וערבה (שם מג.) דרשינן מולקחתם לקיחה לכל אחד ואחד מדכתיב ולקחתם לשון רבים ולא כתיב ולקחת אלא כי היכי דעיקר לקיחה קיימא אכולהו יומי הוא הדין לקיחה תמה דבעי לקיחת ד' מינים אכולהו יומי ולקיחת כל אחד ואחד אבל תמות של עצמן וכן לכם למעוטי שאול וגזול לא בעי אלא ביום ראשון. מ"ר: **לא** שנו אלא שאין לו אבל יש לו אין מעכבין. פ"י בהלכות גדולות בהלכות לולב יש לו אין מעכבין דלא תימא עד דמגבה להו בהדי הדדי לא נפיק אלא אי מגבה חד חד לחודיה שפיר דמי דקיי"ל לולב אין צריך אגודה מ"ר. ור"ת הגיה בספרו ל"ש פירוש דמעכב' משום תמה אלא שאין לו אבל יש לו תמה הוא אף על פי שלא חיברו באגודה כדאמריי לקמן דלא דרשי רבנן קיחה קיחה ולר' יהודה דדריש ליה קיחה קיחה דלא הויא תמה אלא א"כ אגדו וכולהו פ"י דגמ' אפ"י לפ"י הלכות גדולות נראה דצריך לאוגדו כדמסיק עליה זה אלי ואנוהו. מ"ר: **לא** גמרי קיחה קיחה. אע"ג דגמרי קיחה משדה עפרון בריש קידושין (דף ב.) שמא הך דהכא אינה מופנה א"נ קיחה קיחה גמרי לקיחה לא גמרי. מ"ר: **ועשה** כאשר עשה כו'. ברייתא זו מיתנייא בפרק ב"ש (זבחים לט.) והתם מפרש לה שפיר. מ"ר:

להיכל כולו בארבעים. הקשה ה"ר י"ט מלפנצו מהא דתנן בפרק בתרא דתמיד (דף לג:) בזמן שכי"ג נכנס להשתחות לשם [שלשה] אוחזין בו אי מימינו ואי משמאלו ואחד באבנים טובות כו' הגביה לו הפרוכת נכנס והשתחוה ויצא נכנסו אחיו הכהנים והשתחוו ויצאו אלמא (לבית קדשי הקדשים) שרו ותירץ ר"ת דהשתחוואה צורך עבודה היא. מ"ר: **למעוטי** דרך משופש. וא"ת תיפוק ליה מדכתיב ואל יבא דמשמע דרך ביאה כדמעטינן בפ"ב דשבועות (דף יז:) טמא שנכנס דרך גגין להיכל וי"ל התם כשפיחת התקרה איירי אבל הכא לשנכנס דרך לול שהיה בעליית בית קדשי הקדשי שבו היו משלשלין את האומנים בתיבות דרך ביאה הוא דלכך נעשה א"נ כמו שפירש בקונטרס כאן שחתר את החומה שלפני ולפנים ועשה פתח בדרום או בצפון ונכנס ולא נכנס בפתח שבמזרח שיהיו פניו למערב ועוד פי' בקונטרס א"נ נכנס בפתח מזרח וצדד באלכסון והלך בצדדין לא מיחייב דלפני בעינן שיהו פניו אל פני מזרחיים של כפורת אבל בזבחים בפרק התערובות (דף פב:) מפרש (התוספות) דרך משופש כגון דרך לול שהיה אחורי בית הכפרת כדאמרי' בסוף איזהו מקומן (שם נה:) שנים לפרבר וה"ר יעקב מאורליני"ש הקשה מההיא דס"פ התערובת (שם פב: ושם ד"ה לא) גבי דם שנכנס לפנים דאמרי' יאמר אל הקדש ואל יאמר פנימית ומשני לא נצרכה אלא לדרך משופש ופריך והא הבאה כתיב ביה אלמא ממעטינן דרך משופש מדכתיב ביה הבאה ויש לחלק בין הבאת דם להבאת גוף אדם. מ"ר:

א

-

כח

דף

שבעה קני מנורה. תימה דלא חשיב גביעים פרחים וכפתורים דמעכבין זה את זה כדאמרינן בגמ' ושמא משום דליתנהו בשאר מיני מתכות. מ"ר: **דתניא** ככר זהב טהור. חמשה זהב כתיבי ד' בפרשת ויקחו וחד בפרשת בהעלותך והכא לא דריש אלא שלשה ושמא אינך תרי חד לגופיה דמצוה בזהב וחד לכלל ופרט דבסמוך וצ"ע והשתא קרא קמא ועשית מנורת זהב אתי לכלל ופרט כדבסמוך וכדכתב כולה מקשה אחת זהב טהור דרשינן באה זהב באה כפתורים גביעים ופרחים דכולה משמע כל המנורה ולהכי פריך נמי ואימא באה זהב באה קנים וה"ה דהוה מצי למפרך באה זהב באה יריכה והוה מצי לשנויי דלא איקרי מנורה בלא

ירך והדר כתיב מלקחיה ומחתותיה זהב טהור ושמא האי אתא לגופיה דמצוה בזהב והדר כתיב ככר זהב טהור דדרשינן באה זהב באה ככר ובפרשת בהעלותך כתיב וזה מעשה המנורה מקשה זהב דרשינן באה זהב באה מקשה וכסדר זה שפיר כתיבי אבל בברייתא אין דורש כסדר. מ"ר: **מקשה** דסיפא למאי אתא כו'. והשתא צריכי כולהו חד למצוה וחד לעיכובא לפסול גרוטאות וחד באה זהב באה מקשה וחד למעוטי חצוצרות. מ"ר: **חצוצרות** היו באים מן העשת מן הכסף. תימה דבפי כל הצלמים (ע"ז דף מז.). משמע דבאות שלא מן הכסף דבעי רמי בר חמא המשתחוה לבהמה קרניה מהו לחצוצרות ותנן נמי במסכת קינין (פ"ג מ"ו) זה הוא שאמרו כשהוא חי קולו אחד וכשהוא מת קולו שבעה קרניו לחצוצרות ומהך שמעתין אין קשה כל כך דהכא בשל משה שלא היו כשרות לדורות כדבסמוך אבל קשה דבמסכת תמיד (דף לג:) תנן ושתי חצוצרות של כסף בידם משמע דאף לדורות של כסף ותירץ ר"ת דשתי חצוצרות היו לכהנים בשל כסף והלויים של קרני בהמה לכלי שיר ועוד דחצוצרות דקינים ודע"ז היינו שופר כדאמרינן בסוף במה מדליקין (שבת דף לו.) ובלולב הגזול (סוכה דף לד.) דאישתני שמייהו חצוצרתא שיפורה שיפורה חצוצרתא ובסוף במה מדליקין איכא ברייתא דקרא לחצוצרות שופר ומיהו קשה דבמסכת ע"ז (דף מז.) מיירי במכשירי קרבן כדקאמר התם ועל הקרבן לא היו תוקעים בשופר אלא בחצוצרות כדכתיב (במדבר י) ותקעתם בחצוצרות על עולותיכם וגו'. מ"ר:

דף - כח - ב

אכסדרה תבנית אולם. אף על גב דאולם היה בו ד' מחיצות כדתנן במסכת מדות (פ"ד מ"ו) ובריש גמרא דעירובין (דף ב.) מייתי לה פתחו של אולם גובהו מ' אמה ורחבו עשרים אמה וחמש אמלתראות של מילא היו על גביו ואכסדרה אין לה אלא ג' דפנות כדמוכח בסמוך מפני מה נברא העולם בה' מפני שדומה לאכסדרה ועוד אמרינן בפי לא יחפור (ב"ב כה.) עולם לאכסדרה הוא דומה ורוח צפונית אינה מסובבת מ"מ מחמת שפתח אולם רחב וגבוה מאד ולא היו לו דלתות דומה לאכסדרה שנראה כפרוץ בצד אחד. מ"ר: **שפודים** של ברזל. קרי להו שפודים מפני שלא היו בה גביעים כפתורים ופרחים כדאמריי לעיל באה זהב באה גביעים

כפתורים ופרחים. מ"ר: **גובהה** של מנורה י"ח טפחים. יש אומרים בשם ר"ת דנפקא ליה לסבא מסניפין שאצל השולחן לצורך לחם הפנים שהיו גובהן י"ח טפחים והמנורה היתה להאיר על השולחן ונראה דלא אמר ר"ת דבר זה מעולם דהא סניפים כנגד לחם הפנים ולקמן בפ' שתי הלחם (דף צו.) אמרינן דלר' מאיר מקדש שולחן י"ב טפחים למעלה ולר' יהודה ט"ו לבד (מרגלי) השולחן אמה וחצי. מ"ר: **וטפח** שבו היה גביע כפתור ופרח. יש תימה למה היה משונה משאר גביעים כפתורים ופרחים שהיה לכל אחד טפח ולגי' אלו לא היה כי אם טפח. מ"ר:

א

-

כט

דף

אבן היתה לפני המנורה. משנה היא במסכת תמיד (פ"ג מ"ט). מ"ר: **סילוקו** כסידורו. ולמ"ד אין תנור מקדש (לקמן דף צה:) לא היה חס בשעת סידורו אלא כלומר רך. מ"ר: **הכא** כתיב כמשפטו והתם כתיב כתבניתם. ואם תאמר גבי משכן נמי כתיב ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וי"ל דהכא לא כתיב בהר והתם כתיב בהר דמשמע שמן השמים ירדו למשה על ההר. מ"ר: **שלשה** דברים היו קשין לו למשה כו'. ואם תאמר וליחשוב נמי ההיא דאלו טריפות (חולין דף מב.) דאמר וזאת החיה אשר תאכלו מלמד שתפס הקב"ה כל מין ומין והראה לו למשה ואמר לו זאת אכול וזאת לא תאכל ויש לומר דלא חשיב אלא הך דכתיב זה ויש לתמוה דלא חשיב מחצית השקל דכתיב זה יתנו ואמרינן (שקלים דף ג ומ"ר) כמין מטבע של אש הראהו למשה ויש לומר דלא שייך התם נתקשה אלא משום דלא הוה ידע בשום ענין אם לא היה מראהו. מ"ר: **קוצו** של יו"ד. פירש בקונטרס רגל ימיני וקשה דהא פשיטא דאין זה אות ומפרש ר"ת דהוא ראשו כפוף כדאמרינן בסמוך מפני מה כפוף ראשו ואם תאמר דאמרינן בהגדת חלק (סנהדרין דף צה:) ונער יכתבם דהיינו יו"ד שאם השליך נער אבן בקיר ועושה רושם עושה יו"ד ויש לומר דכעין יו"ד קאמר ולא יו"ד ממש:

זיל אייתי ינוקא דלא חכים ולא טפש כו'. מעשה היה בגט שהיה דליי' של כדת משה קטנה כמעט כמו יו"ד והביא רבי אליהו ינוקא דלא חכים ולא טיפש וקרא בו כדת והכשירו מהך דשמעתין. מ"ר: ואי לא יהרג הוא ופסול. יש לדקדק מכאן דכתיב ויהרג חסר בלא וי"ו. מ"ר: שעטנז גץ. יש מפרשים ג' זיונים השנים לצד שמאל אחד מלמעלה ואחד מלמטה והאחד לצד ימין כזה שעטנז ג"ץ ובפ"י שבת כתיבת יד רביי ש"י צייר אחד מימין ואחד משמאל ואחד מלמעלה כזה עוד פ"י שיש שעושין שלשתן למעלה כזה מ"ר. כתיב בשימושא רבה דמשמע טט דלטטפות צריכה ג' ג' זיונים ור"ת כתב בתיקון ס"ת שלו שהוא שיבוש. מ"ר: דחטריה לגגיה דחיי"ת. פ"י בקונטרס שהגביה רגל שמאלו של ח' עד למעלה כזה ור"ת פירש באמצע גגו של חית גבוה מעט כמו חטרתא דגמלא דבאמצע כזה ולפ"י הקונטרס לא יתיישב כל כך הא דאמרינן בסוף הבונה (שבת דף קד:) כגון שנטלו לגגו של חית ועשאו שני זיינין: ומאי טעמא אית ליה תגא. פ"י בקונטרס בסוף ה"י כזה ורבינו תם' מפרש בתחילה כזה כמו תגא דד' בעירובין (דף יג.) ובסוטה (דף כ.) וכפירוש הקונטרס נראה שהכתר לצד פתח התשובה ותגא דקוף כיוצא בו דאמר בפ"י הבונה (שבת דף קד.) מ"ט מהדר תגא דקוף לגבי ריי"ש אמר הקב"ה רשע אם אתה חוזר בך אני אעשה לך כתר כמותי. מ"ר: ותניא תיובתא. בחדא לאו תיובתא גמורה היא אלא דבדוחק מיתרצא. מ"ר: תנא אם יש בו דף אחד כו'. ודוקא מעיקרא דאי יכול לתקן במה שיחזור ויכתוב דף שלם אמאי יגנז. מ"ר:

אבל יתירות לית לן בה. יש טועים כשמסופקין בתיבה אם מליאה אם חסירה שעושין אותה מליאה משום דיתירות לית לן בה ולא מילתא היא דהכא מיירי ביתירות שגררן דלא אמרינן דמיחזי כמנומר. מ"ר: שמנה פסוקים שבתורה יחיד קורא אותן. ה"ר משולם היה מפרש למעוטי שלא יקרא ש"צ עמו וקשה לר"ת דבימי החכמים לא היה רגילות שיסייע שליח

ציבור לקורא בתורה כדמוכח בפי שני דמגילה (דף כא : ושם) דאמרינן קראה שנים יצאו משא"כ בתורה אלא כן עיקר כמו שפירש בקונטרס לאפוקי שלא יקראו זה אחר זה אותם ח' פסוקין כגון זה ד' וזה ד' או זה ה' וזה ג' ומה שנוהגין עכשיו שמסייע ש"צ לקורא בתורה כדי שלא לבייש את מי שאינו יודע לקרות כענין שמצינו במס' ביכורים (פ"ג מ"ז) שהתקינו שמקרינן את הכל וכי ההיא דבפי בתרא דנדה (דף עא.). שהתקינו שמטבילין כלים על גבי כל הנשים. מ"ר : **מכאן** ואילך כתב יהושע. מה שנוהגין לומר צידוק הדין בשבת במנחה פירש רב שר שלום גאון על שנפטר משה רבינו באותה שעה לפיכך נמנעו מלעסוק בתורה משום דאמריי חכם שמת כל בתי מדרשות שבעיר בטילין וקשה דהא כתיב בן מאה ועשרים שנה אנכי היום ודרשינן היום מלאו ימי ושנותי ואם בשבת מת א"כ כתב היום מערב שבת ויש לתמוה דכתב על העתיד ולר"ש לא בעי למימר דהפסוק נאמר על העתיד מדקשיא ליה מהא דכתיב לקוח את ספר התורה הזה שמא על שם שעתיד יהושע להשלימו ועוד קשה דבסדר עולם משמע דבשבעה באדר שמת משה בו ערב שבת היה דקתני ואחר הפסח בעשרים ושנים סבבו את העיר כל אנשי המלחמה הקף פעם אחת ויהי ביום השביעי וישכימו בבוקר וגו' רבי יוסי אומר יום שבת היה והשתא משהתחילו לסבב לו בכ"ב בניסן א"כ יום שביעי שהיה שבת כ"ח בניסן היה ומדכ"ח בניסן שבת שבעה באדר ערב שבת. מ"ר : **ומשה** כותב. יש ספרים דגרסי ומשה אומר וכותב וחומרא היא לכותבי ס"ת ומזוזה ותפילין אע"ג דמייתי ראייה מברוך שמא גם הוא היה עושה כן מ"ר ובקונטרס נמי גריס אומר וכותב ופירש טעם (בברוך) וזה לשונו הקב"ה היה אומר ומשה אומר (וכותב) אחריו כדי שלא יטעה בכתב וכותב מכאן ואילך משה כותב בדמע ולא היה אומר אחריו מרוב צערו כמה שנאמר להלן מפיו יקרא וגו' שלא היה אומר אחריו משום דקינות הוו. מ"ר : **אם** הגיה בו אפי' אות אחת. פירוש בס"ת שלקח מן השוק לא נחשב עוד כחוטף מצוה שהיה אצל חבירו בעבירה שהיה משהה ספר שאינו מוגה ומעלין על זה כאילו כתבו. מ"ר : **כגון** למשפחותיכם ג"פ. ר"ת פ"י בתיקון ס"ת שלו בשם רבינו חננאל שאמר בשם הגאון דהיינו כשהכתיבה דקה אבל כשהכתיבה גסה הכל לפי הנוי ויכול לעשות דפין בשיטין ארוכין דאין עיניו משוטטות כיון שהכתיבה גסה. מ"ר : **פסוק** אחד בדף אחד. ואף על גב דליכא ס' שיטין או שיעורין אחריני דמסכת סופרים ליכא למיחש בדף אחרון. אף על פי שאי אפשר לו לסיים הדף בפסוק אחד כיון שיש בדפין אחרים ס' שיטין אלא אם כן יעשה בדף אחרון שיטין ארוכות. מ"ר :

שלשה בתוך הדף ובי' חוץ לדף. אומר ר"ת דשם צריך שיהא כולו בתוך הדף. מ"ר: **רבי** יוסי אומר אף תולין את השם ר' יצחק אומר אף מוחק וכותב. גורר היינו לאחר שנתיבשה הכתיבה ומוחק היינו בעוד לחה ואינו הדור כל כך ומדקתני ר' יוסי אומר אף תולין ר' יצחק אומר אף מוחק משמע לכאורה דגורר עדיף מכולהו ותולה גרע מיניה ומוחק גרע מתולה אבל א"א לומר כן אלא ר' יצחק אדר' יהודה קאי ולא אדר' יוסי דתולה גרע ממוחק כדאמרין בירושלמי פ"ק דמגילה דא"ר זעירא בר' חננאל בשם רב הלכה כמו שהוא אומר מוחק את החול וכותב את השם ותולה את החול ומיבעיא ליה התם בגי' תיבות שיש בהם שם אי שרי לתלות דדלמא דוקא כשיש בהן תיבות של חול לא מיחזי כי טפל למה שבפנים ואיבעיא ליה אפי' בגי' תיבות שכולם שם כגון אל אלקים יי' דכתיב בספר תהלים אי שרי לתלות או לא ור"ת פי' דתולין עדיף מכולהו לר' יוסי ולא גריס אף תולין ומאן דפסיק הלכה תולין קסבר דוקא תולין ולא מוחק וכותב וכן פוסק ר"ת אבל א"א לומר כן כדמוכח בירושלמי דתולין גרע ומיהו קשה אי גרסי' במילתיה דר' יוסי אף תולין דהא ר"י נמי מודה דתולין כדאי' במס' סופרים פ"ב דקתני טעה את כל השם יתלנו בין השיטין דברי ר"י ר"מ אומר מוחק משלפניו וכותב את השם על מה שמחק והיה נראה לומר דבהא פליגי דמר סבר תולין עדיף ומר סבר מוחק עדיף ומיהו אין לחוש אי פליגא ברייתא דמסכת סופרים אהא דשמעתין דעל כרחין אליבא דר"מ פליגי דקתני הכא ר"ש בן אלעזר אומר משום ר"מ אין כותבין את השם לא על מקום הגרר ולא על מקום המחק ואין תולין את השם כיצד עושה מסלק את היריעה כולה וגונזה. מ"ר: **ולימא** מר הלכה כמר. בפרק כל הגט (גיטין דף כח.) ובסוף מגילה (דף לא:) בתרי דוכתי ובקידושין פ' האומר (דף נט:) פריך כי האי גוונא וצריך ליתן טעם בשאר דוכתי דלא פריך. מ"ר: **תרומת** מעשר של דמאי שחזרה למקומה כו'. משנה היא במס' דמאי (פ"ד מ"א) וקתני רישא הלוקח פירות ממי שאינו נאמן על המעשרות ושכח ולא עישרן (דמאי) שואלו בשבת ואוכלן על פיו ולמוצאי שבת לא יאכל עד שיעשר תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה כו' ופי' בקונטרס בשבת הקילו משום כבוד שבת הואיל ודמאי דרבנן הוא דרוב ע"ה מעשרין הן וטעם זה הוא

בירושלמי במס' דמאי ועוד מפרש שם טעם אחר אימת שבת על עם הארץ וזה לשון הירושלמי חברייה משמיה דר' חנינא מפני כבוד השבת התירו ואם מפני כבוד השבת למה לי שואלו עיי עילה רב ביבי בשם ר' חנינא אימת שבת על ע"ה והוא אומר אמת פי' משום דשבת קובעת למעשר אימת שבת עליו ופריך בדא תנינן חשכה מוצי"ש לא יאכל עד שיעשר מפני אחר שאין שבת עליו באימה תני שאלו בחול לא יאכל בשבת מ"ד אימת שבת עליו ניחא מ"ד משום כבוד שבת אפי' שאלו בחול יאכל בשבת ומשני לא אמרו אלא בשוגג ולא במזיד וטעמא דר"ש שזורי מפרש התם משום דאימת דימוע עליו והוא אומר אמת פי' מאחר שהופרשה. מ"ר: הא איתמר עלה א"ר יוחנן הלכה כר"ש שזורי במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי. ברוב ספרים גרס ר' יונתן ולא ר' יוחנן כאן ובפי' בהמה המקשה (חולין דף עה:) ובפי' אע"פ (כתובות דף נה.) וכן מוכח שם בפי' אע"פ דמייתי לה אפלוגתא דרב ור' יונתן דאומדנא וקשה דבסמוך גבי ההיא דפול המצרי קא פסיק רבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן הלכה כר"ש שזורי ובפי' בהמה המקשה (שם:) מוכח דדוקא במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי הוא דקאמר דהלכה כמותו ולא באחריני גבי ההיא בן פקועה דרב אדא בר חנן דא"ל רב אשי זיל שחטיה ופריך והא"ר חנינא הלכה כרבי שמעון שזורי ולא עוד אלא כל מקום ששנה ר"ש שזורי כו' ומשני אנא כי הא סבירא לי דאמר רבי יונתן הלכה כר"ש שזורי במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי אבל באחריני לא ויש לדחות ובספר רבינו גרשום כתיב בההיא דפול המצרי ר' יצחק בר נחמני אמר שמואל וכן בספרים ישנים. מ"ר:

א

-

לא

דף

שידה דתנן בית שמאי אומרים נמדדת בפנים כו'. בפי' כירה (שבת דף מד:) ושם פי' בקונטרס דשידה היא מרכבת נשים וקשה דא"כ למה לי מדידה דבמיוחדים למדרס לא בעינן מיטלטל מלא וריקן דאפי' פשוטי כלי עץ המיוחדים למדרס מיטמא מדרס כדמוכח בבכורות בפי' על אלו מומין (דף לח.) דאמרינן בהנך דחזו למדרסות דלא איתקוש לשק ועוד קשה כיון דמיטמא מדרס מיטמא טמא מת כדתניא בפי' בא סימן (נדה דף מט.) כל המיטמא מדרס מיטמא טמא מת אלמה תנן במס' כלים

(פיי"ח מ"ב) דשידה מצלת באהל המת ובפי' כירה (שבת דף מד:) מייתי לה בגמרא (ואין ניאותין) וכן מוכח בנוזיר בפרק כהן גדול (דף נה.) דאינה עשויה למרכבת אדם דאמרינן הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל כו' וקאמר התם כיון דלא שכיחא לא גזרו ביה רבנן משמע דלא שכיחא ליכנס בה ונראה לפרש דעשויה להניח בה כלים ומיהו קשה מספינה פרק ר"ע במסכת שבת (דף פג:) דתניא רבי חנינא אומר נלמדנה משק מה שק מיטלטל מלא וריקן כו' ואמאי הא עשויה למדרס שנכנסים בה בני אדם וי"ל דאיירי בספינות גדולות שעיקרן עשויות לתת לתוכן פרקמטיא ולא דמיא למדרס ועוד נראה דאפי' עיקרו אתי להעביר בני אדם מעיר לעיר וכן שידה למרכבת נשים לא חשיב מדרס כיון דלא עבידא להיות נשען עליה אלא ללכת ממקום למקום מידי דהוה אלוקטמין טהורין בפי' במה אשה יוצאה (שבת דף סו:) פירש אשקיני"ש בלעז שהולכים עליהן בימות הגשמים ולא דמי לעגלה של קטן [בסוף פרק שני] דביצה (דף כג:) דטמאה מדרס ומיהו ר"ח פירש אלוקטמים מקיי"נש גדולות שהולכין עליהן הליצנים לחידוש ואין טמאין מדרס כיון דאין עשויות להנאת מדרס מידי דהוה אסולם דממעט בפרשת ויהי ביום השמיני סולם וקולב וניחותיה ומנורה מדכתי' (ויקרא יא) מכל כלי עץ ולא כתיב כל כלי עץ ומדאינה מטמא במת אינה מטמא מדרס דכל המטמא במדרס מטמא טמא מת כדתנן בפי' בא סימן (נדה מט.) והיינו טעמא משום דאינו עשוי להנאת מדרס אלא לירד בו ולעלות. מ"ר: **אימא** ר"ש שזורי אומר יין. פי' יין דווקא ולא שמן ודבש והקשה ר"ת דהכא פסקינן כר"ש שזורי ובכל דוכתא משמע סתמא דהש"ס דשמן חשיב משקה בפ"ק דשבת (דף יז.) גבי מפני מה בוצרין בטהרה ואין מוסקין בטהרה ובמסכת מכשירין (פ"ו מ"ד) (ר"ע) דחשיב בשבעה משקין יין ושמן ובפי' חבית (שבת דף קמד:) גבי מוהל השמן ובפ"ק דפסחים (דף יד: ושם) גבי הוסיף ר"ע מימיהן של כהנים לא נמנעו מלהדליק שמן שנפסל בטבול יום בנר שנטמא בטמא מת ומוקי לה בנר של מתכת דהויא אב הטומאה דחרב הרי הוא כחלל ודייק קסבר ר"ע טומאת משקין לטמא אחרים דאורייתא כו' מאי איריא בטמא מת אפי' בראשון ושני נמי תחילה הוי דתנן כל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחילה והשתא מאי קושיא לימא דר"ע סבר כר"ש שזורי דלא חשיב שמן משקה אלא אוכל ומיהו מר"ע אינה קושיא דשמעין ליה דחשיב שמן משקה במסכת מכשירין ומייתי ליה במס' שבת בריש פרק חבית (דף קמג:) חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון כו' וקאמר סלי זיתים וענבים יוכיחו כו' אבל מסתמא דהש"ס קשה כמו שפירשתי ותירץ ר"ת דהכא מיירי בקרוש כדקתני רישא השמן והחלב

של גריסין בזמן שהם לחים הרי הן ראשונים פי' דהוּו משקין קרשו הרי הן שניים ויש ספרים שרישא זו כתובה בהן והדר קתני ר"מ אומר שמן תחילה לעולם אפי' קרוש והשתא ניחא הא דנקט לעולם וכן דבש דחכמים ויין דר"ש שזורי כולה בקרוש איירי מ"ר: **קסבר** אין קנין (מחייב). וא"ת והא מיפטר משעת מירוח העובד כוכבים ואין לומר דקסבר אינו פוטר דלא אשכחן תנא דאית ליה תרתי מירוח העובד כוכבים אינו פוטר ואין קנין דא"כ דגנך במאי מוקים ליה דר"מ אשכחן דאית ליה מירוח העובד כוכבים דאינו פוטר (וסבר יש קנין לעובד כוכבים דאינו פוטר) לקמן בפרק רבי ישמעאל (דף סו:) אבל קסבר יש קנין בספ"ק דע"ז (דף כא.) ורבי יהודה אית ליה יש קנין בפי' השואל (ב"מ דף קא.) ואית ליה נמי מירוח העובד כוכבים [אינו] פוטר לקמן בפי' ר' ישמעאל וי"ל דמ"מ דמי לחיוב כי היכי דלא א"ל קח מעציץ שאינו נקוב או מתבואת חוצה לארץ ועוד כל לקוח דרבנן הוא כדדרשינן תבואת זרעך ולא לקוח בפי' השוכר את הפועלים (ב"מ דף פח.) ומיהו הר"ר יצחק בהר"ר מאיר מפרש הני מילי בשלקחו עד שלא נתמרח ואפשר שלא היה מצוי ומיהו ר"ת מפרש דאדרבה בממורח הוא דמיפטר לקוח וצריך עיון אי מירוח העובד כוכבים פוטר אפילו מדרבנן בתבואה דעובד כוכבים דאמרינן בפ"ק דבכורות (דף יא:) הלוקח טבלים ממורחים מן העובד כוכבים כו' דמרחינהו מאן אילימא דמרחינהו עובד כוכבים כו' והא דגזרינן משום בעלי כיסין בעובד כוכבים שלקח מישראל. מ"ר:

ב

-

לא

דף

מי קאמר במשנתינו כו'. כי האי גוונא דייק בפי' בתרא דכתובות (דף קט.) גבי כל מקום שאמר רבן גמליאל רואה אני את דברי אדמון ותימה דבפי' כירה (שבת דף לט:) גבי כל מקום שאתה מוצא שנים חולקים ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חוץ מקולי מטלניות וקא פריך אימא ה"מ במתניתין אבל בברייתא לא ויש לומר כיון דאמר חוץ מקולי מטלניות שהיא משנה הוי כאילו פירש במשנתינו ומיהו קשה בהני כללות דבפי' מי שהוציאוהו (עירובין מו:) דקאמר רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כר' יהודה ר' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי אמרי' סד"א הני מילי במתני' אבל בברייתא לא אע"ג דלא קאמר במשנתינו ושמא שאני התם דלא קאמר

כל מקום. מ"ר: **הא דאפיצן** הא דלא אפיצן. משמע דס"ת כשר בלא אפיצן והקשה ר"ת מהא דאמריי פרק המוציא יין (שבת דף עט: ושם) גבי ס"ת על הגויל ועל הדוכסוסטוס כשירה משמע אבל דיפתרא דמליח וקמיח ולא עפיץ לא (מיקרי ספר) ובפי שני דסוטה (דף יז.). אמריי אין כותבין פרשת סוטה לא על הלוח ולא על הנייר ולא על הדפתרא אלא על המגילה שנאי בספר וכ"ש ס"ת דנקרא ספר טפי כדאמריי במס' סופרים אין כותבין לא על הנייר ולא על הדפתרא ומיהו מחוק לא גרס דהא בפרק המוציא יין (שבת דף עט:) קתני על הנייר ועל המטלית פסולה ולא קתני מחוק ועוד קשה היאך אנו כותבין ס"ת על הקלפים שלנו הא אינם מעופצין וכן גיטין שאנו כותבין בקלפין שלנו ובפי [שני] דגטין (דף יט.). משמע דווקא בדאפיצן כותבין אבל לא אפיצן לא דיכול להזדייף ומפרש ר"ת דתיקון שלנו חשיב כאפיצן תדע דהא קמן דאין יכול להזדייף והא דמשמע בגיטין בדלא אפיצן יכול להזדייף היינו בקלפים שלהם שהיו עושים בהם תיקון של עיפוץ דקודם עיפוץ יכול להזדייף ונקרא דיפתרא ופסול ותדע שגם בימיהם כותבין שטרות בקלף שאינו מעופץ כדאמריי בפי שני דגיטין (שם) כתבו במי טריא ועפצא כשר ומוקי לה בדלא אפיצן ומיהו איכא לאוקומי בנייר של עשבים דלא מיתקני ליה בעפצים כמו שפיי שם בקונטרס גבי חיישינן שמא במי מילין כתבו אי"נ בעדי מסירה ורבי אלעזר. מ"ר: **עשאה** כשירה. מכאן משמע הא דתניא בפי הבונה (שבת דף קג:) כתבה כשירה או שכתב השירה כיוצא בה או שכתב שלא בדיו או שכתב האזכרות בזהב הרי אלו יגנזו בס"ת מיירי דהא מוקמינא לה הכא בס"ת ותימה דבפי כל כתבי (שבת דף קטו:) בתחילתו תניא אין בין ספרים למגילה אלא שספרים נכתבין בכל לשון ומגילה עד שתהא כתובה אשורית על הספר ובדיו ותירץ הרב רבי יוסף דההיא דכל כתבי בשאר ספרים דלאו ס"ת ואכתי קשה דבפ"ק דמגילה (דף ח:) תניא מקרא שכתבו תרגום וכתבו מקרא וכתב עברי אינו מטמא את הידים עד שיכתבנו בכתב אשורית על הספר ובדיו ומוקי לה רב אשי בשאר ספרים ורי יהודה היא אלמא שאר ספרים בעי דיו ולא אשכחן דפליגי עליה דרבי יהודה אלא לגבי הא דשרי בכל לשון אבל בדיו לא אשכחן דפליגי ונראה לפרש דההיא דכל כתבי לענין להציל מפני הדליקה דווקא מיירי ולא לענין לקרות בהם ולפי שיש בהן אזכרות מצילין אותן אע"פ שלא נכתבו כהלכתן אבל מגילה עד שתהא כתובה כהלכתה תדע דבעיא דריש גלותא התם לענין הצלה אבל הא לא מיבעיא ליה אם ניתנו ליקרות בהם או לא וא"ת תיקשי הך ברייתא לרב הונא דאמר בריש גמרא דכל כתבי (שבת דף קטו.) היו כותבין תרגום ובכל לשון אין מצילין

למ"ד אין ניתנין לקרות בהן ויש לומר דהאמר התם תנאי היא : **שלא** יעשנה כזנב. כעין שפירש בקונטרס כאן יש לפרש הא דאמר בבבא בתרא (דף יד.) גבי כרם שתיים כנגד שתיים ואחד יוצא זנב שאחד בשורות שתיים ולא כנגד אויר שבין שתי השורות שתיים שתיים. מ"ר : **ועושה** פרשיותיה סתומות. קצת קשה דנקט לשון רבים ואין שם כי אם פרשה אחת ושמה משום על הארץ דבסוף שיטה אע"פ שאין כתוב כלום אח"כ. מ"ר : **רבי** שמעון בן אלעזר אומר ר"מ היה כותבה על הדוכסוסטוס. משמע דתלמידו של ר"מ היה שאמר דברים הרבה משמו בשאר מקומות כדאשכחן נמי לעיל (ל:) דקאמר ר"ש בן אלעזר משום ר"מ אין כותבין את השם לא על הנייר ולא על המחק וכן בפ"ק דקדושין (דף כד.) גמרא ובלבד שיהא הכסף משל אחרים דקאמר ר"ש בן אלעזר משום ר"מ אשה פודה מעשר שני בלא חומש ותימה דבפי המוציא יין (שבת דף עט:) כתוב בכל הספרים אמר רבי שמעון מאיר היה כותבה על הקלף מפני שהיתה משתמרת משמע שהיה חבירו דקאמר מאיר ולא קאמר ר"מ ושמה טעות סופר יש בכל הספרים ואי הוה אמרי' דתרי רשב"א הוה ניחא ומיתרצא בהכי פירכא אחריתי דהכא קתני אדוכסוסטוס והתם תני אקלף והיה נראה לומר דתרי תנאי אליבא דר"מ אבל אי אפשר לומר כן דבפי מרובה (ב"ק דף עח:) גבי מכרה חוץ מגיזותיה משני תרי תנאי אליבא דרשב"א ולא משני דתרי היו ומיהו יש לדחוק משום דהנהו דאיפלגי עליה בחדא איפלגי עליה באידך ברייתא ויש לתרץ דעל הדוכסוסטוס דקתני הכא היינו אף הדוכסוסטוס כדמפרשינן נמי אף פתוחות וכ"ש נמי אקלף דמשתמר ולפי מה שר"ל בסמוך דוכסוסטוס דווקא ולא קלף הוי תימה דלמר דוכסוסטוס עדיף למזוזה ולמר קלף עדיף. מ"ר :

א

-

לב

דף

ועושה ריוח מלמעלה וריוח מלמטה. מן הצדדים לא פירש ושמה כיון דכורך מאחד כלפי שמע צריך לכתחילה כדי לגול בהיקף כעין ס"ת. מ"ר : **והאידנא** נהוג עלמא בסתומות. פירש בקונטרס דכשיש כתוב בתחילת שיטה ובסוף שיטה והריוח באמצע זו היא סתומה ואנו נוהגין להניח חלק מעט בתחילת שיטה ואחר כך מתחיל והיה אם שמוע ושמה גם זה קרוי סתומה ור"ת מפרש דכשמסיים מסיים פסוק באמצע שיטה ומניח עד

סוף שיטה כשיעור למשפחותיכם זו היא פתוחה ואם לא נשתייר בסוף שיטה כשיעור חלק למשפחותיכם מניח שיטה שניה ומתחיל וכותב בשלישית וזו היא פתוחה וסתומה כל שכותב בתחילת שיטה וסוף שיטה ומניח חלק באמצע כדי לכתוב בו שם שתי אותיות או יותר וזו היא סתומה סדורה כל שכותב והולך השיטה עד חציה או עד שלישיתה ומניחה ומתחיל לכתוב בשיטה שתחתיה כנגד הנחה של שיטה העליונה וזו היא סדורה זה מצא ר"ת בסידור קדמונים ובמסכת סופרים מצא איזו היא פתוחה כל שלא התחיל בראש השיטה ואיזו היא סתומה כל שהניח באמצע שיטה וכמה יניח בראש שיטה ויהא נקראת פתוחה כדי לכתוב שם של ג' אותיות גמר כל הפרשה בסוף הדף ושייר שיטה אחת מלמעלה ואם שייר מלמטה כדי לכתוב שם של ג' אותיות מתחיל מלמעלה ועוד בירושלמי בפ"ק דמגילה קאמר בהדיא דפתוחה מראשה פתוחה מתוך כל הני קשה אמנהג דידן דשבקינן חלק בראש שיטה ואח"כ מתחילין והיה אם שמוע והש"ס קאמר דהאידינא נהוג עלמא בסתומות ושמא סמכינן אההיא דירושלמי דפליג אש"ס דידן דמסקינן הכא כי אמר רב אריוח ולא אפתוחות והתם פסיק רב בהדיא כמ"ד פתוחות והכי איתא התם מזוזה אית תנא תני פתוחות ואית תנא תני סתומות שמואל בר שילת בשם רב הלכה כדברי מי שאומר פתוחה שאין זה מקומה פתוחה מראשה פתוחה פתוחה מסופה פתוחה פתוחה מכאן ומכאן סתומה ודבר תימה הוא דלפי הירושלי משמע לכאורה דאם מסיים פרשה באמצע שיטה ואחר כך מתחיל לכתוב באמצע שיטה שתחתיה שזו היא נקראת סתומה ואיך יתכן זה מי גרע מפתוחה מראשה לחוד או פתוחה מסופה לחוד ונראה לפרש דקאי לפרושי מילתיה דרב דהא דאמר הלכה כדברי מי שאמר פתוחה כגון שיעשה פתוחה מראשה או פתוחה מסופה או פתוחה באמצע ומכאן ומכאן סתומה והאי מכאן ומכאן דקאמר אסתומה דבתר הכי קאי ולא אפתוחה דקמיה דההיא פתוחה באמצע איקרי ואע"ג דבעלמא מקרי סתומה כי ה"ג לא חיישינן גבי מזוזה דכיון דטעם משום דאין זה מקומה ומתיישב בכך דלא קשיא ההיא דירושלמי אש"ס שלנו אליבא דרב. מ"ר: **מנעל** לכתחילה איכא בינייהו. אע"ג דקי"ל (ב"ב דף קיד:) רבה ורב יוסף הלכה כרבה בר משדה ענין ומחצה ולרבה אין חולצין במנעל לכתחילה עכשיו נוהגין לחלוץ במנעל לפי שאין אנו בקיאים בסנדל אי נמי במילתא דקאמרי משמיה דאחריני אפשר דהלכה כרב יוסף. מ"ר: **דילמא** להשלים. פירש בקונטרס שאם חסרה מזוזה שיטה אחת אי לאו דאין מורידין היו נוטלין שיטה אחת מס"ת ותופרין במזוזה והא דאמרינן בירושלמי בפ"ק דמגילה דתפילין ומזוזות

אין נכתבין אלא על עור אחד ההיא בשלא תפר העורות זה בזה ויש עוד לפרש להשלים כגון דפרשת שמע בסוף עמוד והוסיף פרשת והיה אם שמוע בגליון שלמטה או פרשת והיה אם שמוע בתחלת עמוד והוסיף שמע בגליון שלמעלה מ"ר: הא מורידין עושין. אע"ג דנוהגין בתפילין של יד ד' שיטין ובשל ראש ז' שיטין ובמזוזה כ"ה שיטין אם שינה לא פסול. מ"ר: תפילין על הקלף מזוזה על דוכסוסטוס. ושניהן פסולין אגויל וס"ת כשירה אגויל כדמוכח בפרק המוציא יין (שבת דף עט:) ותימה דלא חשיב ליה בהדי אין בין ספרים לתפילין ומזוזות בפ"ק דמגילה (דף ח:) ויש לפרש דלא איירי בדבר שכתובין בו כדאשכחן (שם דף ז:) גבי אין בין שבת ליום הכיפורים דלא חשיב אכילה וגבי אין בין יום טוב לשבת דלא חשיב סקילה אי נמי משום דתפילין ומזוזות לאו מחד טעמא מיפסלן אגויל ולא דמו לאשורית דהוי מחד טעמא משום דכתיב והיו. מ"ר: אידי ואידי בתפילין הא דכתבינהו אקלף במקום שיער והא דכתבינהו אדוכסוסטוס במקום בשר. פירוש אף במקום בשר וה"ה במקום שיער דלא הכשיר תפילין אלא על הקלף וקשה דלא משני אלא אידי ואידי במזוזה והוי השתא שינה בזה ובזה מענין אחד דמזוזה כשירה אשניהם ולא מיפסל כלל אלא מחמת שינוי מקום דלמאי דמוקי לה אתפילין מיפסלי אדוכסוסטוס מתרי טעמי חדא דדינם אקלף וחדא דדין דוכסוסטוס אשיער והוא שינה וכתב במקום בשר וכענין זה קשה בפרק המוציא יין (שבת דף עט:) דמשני התם איפכא אידי ואידי אמזוזה גבי הא דאמר רבא התם דוכסוסטוס הרי הוא כקלף וכותבין עליו תפילין והא תניא תפילין על הקלף ומזוזה על דוכסוסטוס למצוה והא תניא שינה בזה ובזה פסול אידי ואידי אמזוזה הא דכתב אקלף במקום שיער והא דכתב אדוכסוסטוס במקום בשר והשתא קשיא דה"ל לשנויי אידי ואידי אתפילין דכשירין אשניהם והוי שינוי מענין אחד כענין שפירש כאן ופירש שם הר"ר יוסף דמדלא תירץ כן נראה דתפילין אם שינה לכתוב בקלף במקום שיער לא פסל כמו שלא פסל אם שינה ממצותן וכתב אדוכסוסטוס ובענין זה נוכל לתרץ בשמעתין דלכך לא תירץ אידי ואידי אמזוזה דכיון דכשירה כששינה מצוותה וכתבה אקלף ה"ה דכשירה כשכתבה אדוכסוסטוס במקום בשר ועוד יש לתרץ דלא הוי מצי לשנויי הכא אידי ואידי אמזוזה דכל כמה דלא אשמעינן דמזוזה כשירה משניהם לא שייך למיתני שינה בזה ובזה פסול אבל כל דין תפילין כבר אשמעינן ובענין זה יש לתרץ בפרק המוציא יין (שם). מ"ר:

הא מורידין עושין והא בעיא שרטוט. וא"ת דילמא במשרטטי וי"ל דלא היו רגילין לשרטט ספר תורה ותפילין כיון דלא בעו שרטוט כדאמרינן בירושלמי בפ"ק דשבת כל הפטור מן הדבר ועושהו נקרא הדיוט ובסדר רב עמרם מביאו והא דאמרינן בספ"ק דמגילה (דף טז:) דברי שלום ואמת מלמד שצריכה שרטוט כאמיתה של תורה לא כמו שפירש שם בקונטרס דמיירי בס"ת ממש אלא במזוזה קאמר שהיא אמיתה של תורה שיש בה מלכות שמים וכדמוכח הכא דמזוזה בעיא שירטוט ותדע דאי בספר תורה כפירוש הקונטרס היה לו לדרוש מדנקראת ספר כדרשינן התם דרשא אחריתי מדנקראת ספר ומיהו י"ל דאי מדנקראת ספר הוה ליה לאשכוחי חד עניינא דלא ליבעי שרטוט כיון דנקראת כמו כן איגרת כדאמרינן נמי (מגילה דף יט.) לענין תפירה דלא צריך לתופרה כולה בגידין ובירושלמי משמע כפירוש הקונטרס דמספר תורה עצמה יליף דקאמר התם נאמר כאן דברי שלום ואמת ונאמר להלן אמת קנה ואל תמכור מה להלן צריך שרטוט אף כאן צריך שרטוט משמע דאיירי בכל התורה כולה דאכל התורה כולה כתיבא קרא ואמר רבינו תם דס"ת בעי שרטוט משום (שמות טו) זה אלי ואנוהו אבל תפילין דמכוסין בעור לא בעו שרטוט דלא שייך בהו נוי וקצת תימה דבסמוך ילפינן מזוזה מס"ת בג"ש כתיבה כתיבה לענין כתיבת אגרת ואמאי לא ילפינן מינה ס"ת ממזוזה לענין שירטוט וכ"ת לענין כתיבה לא ילפינן הא לקמן בעי למילף לענין כתיבה על האבנים ומהא דאמרינן במסכת סופרים (פ"א) מסרגלין בקנים וכותבין בדיו עוד נמי אמרינן התם דכל יריעה שאינה מסורגלת פסולה משם אין ראייה דדילמא בשרטוט עליון איירי דאי אפשר לכתוב שלש תיבות או ארבע בלא שרטוט כדתניא בפ"ק דגיטין (דף ו:) אבל שרטוט בין שיטה לשיטה אפשר דלא בעיא ומהא אמר שנוהגין לכתוב באגרות שלומים ארבע וחמש תיבות מן הפסוק בלא שרטוט משום דלא אסרו אלא דוקא שכותב הפסוק לדרשא כי ההוא עובדא דרבי אביתר דגיטין אבל מה שאדם כותב באגרת מן הפסוק לדבר צחות שרי בלא שרטוט ומיהו משמע בירושלמי דאסור בכל ענין שאפי" באגרת שלומים היו מהפכים הפסוק ולא היו כותבים אותו ככתבו דקאמרינן בפ"ג דמגילה מהו מיכתב תרתין תלת מילין מן הפסוק מר עוקבא שלח לריש גלותא דהוה דמיך וקאי בזימרי ישראל אל תשמח

(ישראל אל) בעמים [אל] גיל וחולק על השי"ס שלנו דקאמר בגיטין (דף ז.ו).
דשירטט וכתב ליה רבי זעירא כתב ולא זכר יואש המלך ולא כתב כדכתיב
המלך יואש רבי ירמיה שלח כתב לרבי יודן לשנוא את אהוביך ולאהוב
את שונאיך שלח רבי אבהו אבל תמר תמרורים בתמרוריה היא עומדת
ובקשנו למתקה ולשוא צרף צרוף (ירמיה ו) רבי מנא שלח כתב לרבי
אושעיא בר שמאי ראשיתך מצער היה ואחריתך מאד תשגיא (איוב ח)
מ"ר: **אסור** לישב על גבי מטה שספר תורה מונח עליה. בירושלמי בפרק
מי שמתו אמרינן תיבה שהיא מליאה ספרים נותנה לראש המטה ואינו
נותנה למרגלות המטה רבי אבין בשם רב הונא והוא שתהא מטה גבוהה
עשרה טפחים ולא יהו רגלי המטה נוגעין בתיבה עוד קאמר לא ישב אדם
על גבי ספסל שס"ת מונח עליה ומעשה ברבי אליעזר כו' אם היה נתון על
גבי דבר אחר מותר עד כמה רבי אבא בשם רב הונא טפח רבי ירמיה בשם
רבי זירא כל שהוא: דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מותר לישב על גבי
מטה שס"ת מונח עליה. נראה דהלכה כר' יוחנן לגבי רב הונא דאפי'
לגביה רב רביה הלכה כמותו כדאמר (ביצה ד.) ותלמידי דרב הונא לא
סברי כוותיה דבעי לאותובי ס"ת אפורייה בפ' בתרא דמועד קטן (דף כה.).
מ"ר: **כתבה** אגרת פסולה מ"ט אתיא כתיבה כתיבה מספר. פירש
בקונטרס איגרת בלא שרטוט וקשה דלעיל אמרינן שרטוט של מזוזה
הלכה למשה מסיני והכא יליף כתיבה כתיבה ומפרש ר"ת אגרת מקרא
ולא מסורת שלא דקדק בחסירות ויתירות אלא כאגרת בעלמא והא
דיליף כתיבה כתיבה לא כמו שפירש בקונטרס מוכתב לה ספר כריתות
דכמה חסירות ויתירות יש בגט דיתיהוויין דיתיבויין חמשה חמשה
יודין וגם חסירות כגון למהך ושרטוט נמי אשכחן דבעי בגט ועוד מספר
הכתוב בגט לאו למעוטי אגרת דלספירת דברים הוא דאתא כדאמרינן
בגיטין (דף כא:) ומיהו בפרק שני דגיטין (דף כ:) דאמרינן דספר דגט אתא
למעוטי שנים וגי' ספרים וה"ה דנמעט נמי כתבו אגרת כמו בפרק שני
דסוטה (דף יז:) דדרשינן תרווייהו מספר ועוד יש לפרש דיליף הכא
מסוטה דממעטינן בפרק שני דסוטה כתבה איגרת מדכתיב בספר
ובפירוש הקונטרס לשון אחר דיליף מכתוב זאת זכרון וצ"ע אמאי לא
ילפינן ליה גט כתיבה כתיבה דליפסול בהכי (או) מדכתיב ביה ספר ואין
לפרש אגרת ר"ל בעמודים קצרים שאינם רחבים כג' פעמים
למשפחותיכם כדאמר לעיל (דף ל.) ולא ירבה בדפין שנראה כאגרת דהא
אמרינן לעיל מזוזה שעשאה שתים שלש ואחת כשירה ואע"פ שפירשתי
שצריך לדקדק בחסירות ויתירות אין להקשות מהא דתנן בפרק השואל
(ב"מ דף קא:) דמשכיר חייב בכל דבר שהוא מעשה אומן ומשמע בגמרא

דשוכר חייב במזוזה דחובת הדר היא דהתם לא מיירי אלא בבנייני הבית ומקום מזוזה נמי דהוי על השוכר כדאמר התם משום דלא מעשה אומן הוא דאיפשר בגובתא דקניא היינו מעשה שהוא בגוף הבית עצמו. מ"ר: **סכנה** ואין בה מצוה. פי' בקונטרס כיון דעשאה שלא כהילכתה אין הבית משתמר מפני המזיקין וקשה לרבינו תם דא"כ הו"ל למימר הכי אבל העשויה שלא כהילכתה ונראה דתלאה במקל נוקף בה ראשו דלאו אדעתיה וכן אחורי הדלת רגילה להיות בולטת ומכה בה ראשו והא דאמר בפ' השואל (ב"מ ד' קב.) אפשר בגובתא דקניא ופירש שם בקונטרס דתלי ליה בגובתא דקניא חלול לא תלי ממש קאמר. מ"ר:

א

-

לג

דף

כתבה על שני דפין פסולה. פי' בקונטרס שהניח גויל חלק בין דף לדף ולפירושו יש ליישב בדוחק הניחו בשני סיפין אלא על ב' דפין בשתי חתיכות קאמר כי ההיא דפ"ב דסוטה (דף יח.) דאמר בשני דפין פסולה ספר אחד אמר רחמנא ולא שנים והיינו בשתי חתיכות דומיא דגט בפ"ב דגיטין (דף כ:) דבעי רבא בין שיטה לשיטה בין תיבה לתיבה מהו ופריך תיפוק לי דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים וג' ספרים ומשני לא צריכא דמעורה ועל כרחיך לא מיפסיל לגט בשני דפין בחתיכה אחת דהא אמרינן בפרק בתרא דגיטין (דף פז:) שייר מקצת הגט וכתבו בדף השני כשר ולא אמרינן דהוי כשני ספרים ופסול ויש לדחות משום דגבי גט כתוב ספר אבל בסוטה כתוב בספר דמשמע בספר המבורר ומיוחד למעוטי ב' דפין אפילו בחתיכה אחת ובירושלמי משמע דבשני עורות פסולה דפריך ולמה לא תנינן שהספרים נכתבין בשני עורות והתפילין ומזוזות אין נכתבין אלא בעור א'. מ"ר: **תלי** דשא ברישא. פי' בקונטרס העמיד הסיפין תחילה שאם לא כן ה"ל תעשה ולא מן: העשוי וקשה דהוה ליה למימר קבע סיפי ברישא ועוד לקמן הוה ליה לאיתנויי גבי לא שנו אלא שהעמיד ולבסוף חתך כו' ונראה לפרש דהאי ביתא דבנה ריש גלותא היינו כגון פיתחא בין גברי לבין נשי דסליק מינה ומשום היכר ציר קאמר ליה תלי דשא ברישא. מ"ר: **הא** דעבידא כסיכתא הא דעבידא כאיסתורא. פי' בקונטרס דסיכתא פסולה שתחובה בסף כנגר שתוחבים בכותל איסתורא מקום חיבור השוק והרגל ומעומד הוא כשירה והשתא בין

מעומד בין מושכב תרווייהו מיקריין כמין נגר וקשיא לר"ת דמעומד לאו דרך כבוד הוא וקבורת חמור קרי ליה בהמוכר פירות (ב"ב דף קא.) וספר תורה ולוחות שבארון מושכב ולא מעומד כדמשמע בפ"ק דבבא בתרא (דף יד.) אע"פ שהיו יכולין להניחו מעומד דארון רומו כרחבו ועוד אמרינן בסמוך העמיד לה מלבן של קנים חותך שפופרת ומניחה ואי מעומד יניחנה באחת מן הקנים של מלבן וע"כ פרי"ת כי סיכתא מעומד כיתידות המשכן הנועצות בארץ פסולה כאיסתוירא הנתון בשוק לרחבה בלע"ז קבילי"א כשרה ומיהו בפרק מצות חליצה (יבמות דף קג.) דאמרינן האי איסתוירא עד ארעא נחית על כרחין היינו עצם היורד מן השוק עד הרגל ולא קביליא ומיהו הא דאמר בפ"ב דמגילה ירושלמי צריך שיהא שמע שלה רואה את הפתח אין ראייה לפי הקונטרס דלפירוש ר"ת יש ליישב כגון דשיטה אחרונה לצד רשות הרבים היא וראשונה לצד פנים והופך שמע לצד אויר הפתח וכן פרשיות של תפילין נמי היה אור"ת שמניח מושכב ולא מעומד ומיהו הא דאמרינן לקמן (דף לד:) כתב על עור אחת והניח בארבע בתים יצא לא קשיא מידי דמעומד נמי יש ליישב וקשה לפי ר"ת מהא דתניא בתוספתא דכלים שפופרת שחתכה ונתן בה את המזוזה ואח"כ נתנה בכותל אע"פ שלא כדרך קבלתה טמאה נתנה בכותל ואח"כ קבע בה המזוזה כדרך קבלתה טמאה שלא כדרך קבלתה טהורה משמע שהשפופרת סתומה מצד א' ולפי ר"ת דמפרש כמין נגר פסולה מעומד אבל מיושב כשירה מאי כדרך קבלתה ויש ליישב שהשפופרת פתוחה לאורכה משני ראשיה סתומה ושלא כדרך קבלתה היינו דכפאה על פיה וצ"ע האי דקאמר כולהו מזוזתא דבי רבי כמין נגר עבידן משמע אבל שאר מזוזתא דעלמא לא עבידא כמין נגר הלכך נראה בין לפי הקונטרס בין לפי ר"ת דכאיסתוירא דכשירה היינו באלכסון לא שוכב ולא זקוף אי נמי כמין נון מחצה שוכב ומחצה זקוף וכן פי' בקונטרס בלשון אחר אבל שאר מזוזתא דעלמא לאו הכי עבידן אלא לפרי"ת הויין מיושב ולפי' הקונטרס מעומד ואומר ר"ת צא ולמד דהא מעשה בכל יום כשספר תורה עומד על הבימה הכל עומדין וכששליח ציבור מושיבו הכל יושבין. מ"ר: **והא** ההוא פיתחא דהוה בי רב הונא והויא ליה מזוזה. מתוך הלשון משמע דווקא פתח הבית שהיה יוצא ממנו לבית המדרש אבל פתח בית המדרש עצמו לא בעי מזוזה ובפי' קמא דיומא (דף יא:) איכא פלוגתא דתניא יכול יהו בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין בנגעים ת"ל ובא אשר לו הבית מי שמיוחד לו בית ומסיק הא רבי מאיר הא רבנן דפליגי לענין מזוזה לבית הכנסת שאין בה דירה לחזן הכנסת ובמסכת ברכות (דף מז.) נמי משמע דהלכה כמאן דפטר גבי אביי ורבין

דהוּוּ אזלי באורחא וכי מטו לבי כנישתא אמר ליה רבין לאביי ליעול מר אמר ליה עד השתא לאו מר אנא אי"ל הכי אמר רבי יוחנן אין מכבדין אלא בפתח שיש בו מזוזה יש בו מזוזה ס"ד אלא בפתח הראוי למזוזה משמע דפתח בית הכנסת פטור ובירושלמי בפרק שני דמגילה משמע דבי מדרשא דרבי חנינא היה בו מזוזה ומונחת כנגד כתיפותיו של אדם מ"ר :

ב

-

לג

דף

ומאי תחילת שליש העליון דקאמר להרחיקה. שיותר לא ירחיקנה מן התקרה. ובירושלמי משמע בפ"ב דמגילה דכשהפתח גבוה הרבה מניחה כנגד כתפיו וחולק על השי"ס שלנו. מ"ר : **דלית** להו תקרה. פירוש מקום שהפתח שוקף שם מלמעלה אינו שוה אלא האבנים מן הכיפה אבן נכנסת ואבן יוצאת וכענין זה דלית ליה שיקפי שאין שם מזוזות אלא האבנים בולטות כגון שיני חומה וכעין זה [איתא] בפ"ק דעירובין (דף יא.) גבי סוכה ומה שפ"י הקונט' לשון אחר דלית ליה תיקרה שאין הבית מקורה קשיא מי גרע משערי חצירות דחייבין במזוזה כדאמר פרק קמא דיומא (דף יא.). מ"ר : **איספלידי** דבי מר. סוגיא דשמעתין מוכחא דהיינו אכסדרא ולא כמו שפ"י בקונט' בפ"ק דבבא בתרא (דף ז.) דהיינו טרקלין נאה ובערוך פירש דהיינו מערה כדמתרגמינן (תהלים נג) בברחו מפני שאול במערה באיספלידא וסוגיא דבבא בתרא קשיא לפ"י הערוך דמשמע התם שיש באיספלידא כשורי וליבני ובמערה ליכא כשורי וליבני ועוד דקאמרינן התם מעיקרא איספלידא והשתא אינדרונא פירוש לפי שבנה אשיתא אפומא דאיספלידא ואי איספלידא היינו מערה אין לך חדר אפל ממערה. מ"ר : **אכסדרה** ומרפסת חייבין במזוזה. וכן משמע בפ"ק דסוכה (דף ח:) דבית שער חייב במזוזה גבי שתי סוכות של יוצרים זו לפניו מזו דפריך ותיהוי חיצונה בית שער לפנימית ותתחייב במזוזה ותימה דבפ"ק דיומא (דף יא.) תניא יכול שאני מרבה אף בית שער אכסדרה ומרפסת תלמוד לומר בית כו' וי"ל דהתם מדאורייתא והכא מדרבנן והר"ר יצחק אלפס תירץ דהכא בפתוחה לבית. מ"ר :

מ"ר כשהוא אומר מזוזות בפרשה שניה שאין ת"ל. משמע קצת דכתיבי מזוזות מלא בב' ווי"ן ולא מזוזות חסר דהא רבי ישמעאל אית ליה יש אם למסורת בריש סנהדרין (דף ד:): גבי לטטפת ומיהו אין ראייה מזה דה"נ אשכחן ר"ע דאית ליה יש אם למקרא בההיא דלטטפת ובפרק כל שעה (פסחים דף לו.) אית ליה יש אם למסורת: **נאמר** כאן כתיבה ונאמר להלן כתיבה. ופירש בקונטרס גבי גט דכתיב וכתב לה ספר כריתות וקשיא דהא תנן (גיטין דף יט.) על עלה של זית ועל קרן של פרה כותבין ודקאמר ספר לספירת דברים ונראה לפרש דדריש מכתובה דפרשת סוטה או מכתובה דמשנה תורה שהמלך כותב דכתיב (דברים יז) וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר והיינו נוהג לדורות ואם תאמר אדרבה נילף מגט וי"ל דמזוזה וס"ת חובת דורות ומצות. מ"ר: כמה שנאמר להלן כו' פירש בקונטרס כלומר וצריכה ליכתב בדיו בין מזוזה בין גט כמה שנאמר להלן ותימה גדולה פירושו דהא מכשירין גט בסיקרא ובסם (גיטין דף יט.). מ"ר: **וכתבתם** אמר קרא כתיבה תמה והדר על מזוזות. צריך הוא לדרשה דכתיבה תמה דלא מצינו למימר אמר קרא וכתבתם והדר על מזוזות דה"נ כתיבה דהתם וכתבת על האבנים ולא אמרינן וכתבת והדר על האבנים אלא מכתובה תמה דריש כדפירש הקונטר' דכתיבה תמה לא שייכא על האבנים לפי שאינה מתקיימת. מ"ר:

לטטפת לטטפת לטוטפת. בשמע והיה אם שמוע כתיב לטטפת בוהיה כי יביאך כתיב ולטוטפת בספרים מדויקים אבל בין פ"א לת"י לא כתיב וי"ו ותימה היכי משמע תרי ואי הוה אמרינן גורעין ומוסיפין ודורשין ניחא אבל לא אשכחן אלא בתחילת תיבה ובסוף תיבה בפ' שני דזבחים (דף כה. וע"ש) גבי ולקח מדם הפר דדרשינן דם מהפר יקבלנו וכן ונתתם את נחלתו לשארו דדרשינן בפרק י"ג (ב"ב דף קיא:): ונתתם נחלת שארו לו ומפרש ר"ת דוי"ו קמא דולטוטפת מוקמינן בסוף כאילו כתיב לטוטפות כדאשכחן בפ' הזהב (ב"מ דף נד:): שקליה לוי"ו דויסוף הי"ל

חמישיתו והשתא מוקמינן ליה באמצע תיבה והוה ליה חמישיותו ומוקמינן ליה במקום יו"ד באמצע תיבה וק' לפי דפריד בתר הכי א"ה גבי הקדש נמי דכתב ויסף חמישית כו' ומשני דכי שקלת לוי"ו דויסוף הי"ל חמישיתו והשתא לוקמיה באמצע תיבה דליהוי חמישיות הילכך נראה דבשום פעם לא מוקמינן ליה אלא בסוף תיבה ככל הני שהבאתי. מ"ר: **לטוטפת.** נראה דלשון טוטפת הוא הראש אצל המצח כמו טוטפת וסרביטים דפרק במה אשה (שבת ד' נז.) דהיינו כלילא שמקפת כל המצח א"נ נקראו טוטפות על שם שהם בראש בין העינים לשון הבטה כמו (מגילה דף יד:) שפיל ואזיל בר אווזא ועינוהי מטייפין וכן ציץ לשון הבטה על שם שהוא למעלה מבין שתי ריסי עיניו ותפילין נראה לשון ויכוח כמו (סנהדרין דף מד.) ויפלל שעשה פלילות עם קונו על שם שהם עדות והוכחה שהשם נקרא עליו ויראים ממנו כגון דאמרינן לקמן (דף לה:): וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וגו' אלו תפילין שבראש. מ"ר: **טט** בכתפי שתים. להאי תנא לא אמרינן דליבעי י"ב בתים דמסתבר ליה שכתוב הכל בפסוק אחד דלא אשכחן בתורה שלא הוזכרו תפילין אלא בדי פרשיות יש גורסין טוט ומפרשין כי האי דאמרינן במו"ק (דף טז.) טוט אסר טוט שרי גבי שמתא היינו שני ת"ח אוסרין וב' אחרים יכולין להתיר ואין נראה דתרי לאו ב"ד נינהו אלא בתקיעת שופר איירי כדאמר התם בארבעה מאה שיפורי שמתיה ברק למרוז אפיק שיפורה ושמתייה. מ"ר: **ושוין** שנותן חוט או משיחה בין כל אחת. היינו דוקא בכתובות בעור אחד אבל בדי עורות לא ויש נוהגין אפי' בדי עורות. מ"ר: **והקורא** קורא כסדרן. פירש בקונטרס כסדר שהן כתובין בתורה מוקדם מוקדם מאוחר מאוחר הילכך הא דקתני לעיל קדש והיה כי יביאך מימין מימינו של קורא קאמר והשתא כשהוא קורא כדרכו מימינו לשמאלו נמצא קורא קורא כסידרן וקשה לר"ת דאמאי פלגינהו שקורא שתיהן הראשונות מימין וכל האחרונות משמאל היה לו לומר ראשונה מימין וכל אחרות משמאל או איפכא דג' ראשונות מימין ורביעית משמאל כמו גבי נר מערבי דפרק שתי הלחם (לקמן דף צח:): דיליף דנרות של מנורה מזרח ומערב מונחים מדכתיב בנר מערבי לפני ה' מכלל דכולהו לאו לפני ה' ולא אמרינן חצי הנרות לפני ה' וחצי האחר לאו לפני ה' ומפרש ר"ת קדש והיה כי יביאך מימין של קורא ומשמאל של קורא הוי שמע מבחוץ ואחריה והיה אם שמוע מבפנים וניחא השתא מה שחלקו וכן פירש רבינו חננאל בסנהדרין (דף פט.) כל בית החיצון שאינו רואה את האויר פסול כגון קדש ושמע וכן רב האי גאון והיה מניח סימן הויות להדדי פי' והיה כי יביאך והיה אם שמוע פנימיות זו אצל זו וכן בתשובת הגאונים שכתב

ה"ר יוסף טוב עלם והאי דקאמר הקורא קורא כסדרן לאו כמו שפירש בקונטרס כסדר שכתובות בתורה אלא מפרש ר"ת דהוא סיום הברייתא דכיצד סדרן וקאמר שקורא כסדר שמונחין בתפילין מימינו לשמאלו דהיינו קדש והיה כי יביאך והיה אם שמוע שמע ואפילו לא יהא מן ברייתא אין קשה כלום ובמכילתא משמע כפירוש הקונטרס בפרשת והיה כי יביאך דקתני התם בד' מקומות מזכיר פרשת תפילין קדש והיה כי יביאך שמע והיה אם שמוע מכאן אמרו מצות תפילין ארבע פרשיות כו' והדר קתני כותבן כסדרן ואם כתבן שלא כסידרן יגנזו משמע כסדר ששנאן ברישא ויש לדחות דבכתבת הסופר קאמר אבל אין קובעין בתפילין כסדר זה ואין נראה כלל ובשימושא רבא תיקון התפילין משמע כפירוש הקונטרס וז"ל ומשוי פרשתא דקדש מימין בביתא קמא ופרשתא דבסמוך ליה בביתא תניינא והיה כי יביאך ופרשתא דשמע בשלישית ופרשה דוהיה אם שמוע ברביעית. מ"ר :

א

-

לה

דף

תיתורא דתפילין הלכה למשה מסיני. הוא העור הנכפל למטה שמכסה פי הבתים והוא בית מושבו של תפילין ונראה כעין דף של גשר ומשמע מתוך פירוש הקונטרס שהבתים והתיתורא הכל מעור אחד ואין נוהגין כן. מ"ר : **מעברתא** דתפילין. הוא העור הנעשה מכפילות העור שהוכפל למטה לכסות פי הבתים ומכניסים בו הרצועות ונקראת מעברתא על שם שצריך שלא יהו הרצועות קבועות אלא מעבירן ומושכן לכל צד שירצה מאריך ראש זה ומקצר ראש זה ובערוך ערך מעבר פי מעברתא הוא תיתורא וכן גשרים נקראין מעברתא ותיתורא הוא מקום שמכניסין בו הרצועה ונקראת מעברתא דתפילין ונראה דלא פירש הערוך כן בשביל שיהא מעברתא דתפילין ותיתורא דתפילין הכל אי דבגמי חשיב ליה בתרתי אלא משום דמחברי אהדדי חשיב להו כחדא וי"מ מעברתא רצועה קטנה שמעבירין למעלה על בית תפילין של יד ואין נראה לפסול משום שאינו רואה כל הבית את האויר חדא דלא שייך אינו רואה האויר בכי האי גוונא אלא כי חבר ביתא אחרינא תמן ועוד דשמא דבית החיצון שאינו רואה האויר פסול לא שייך אלא בתפילין של ראש ולא בשל יד כמו שיש בתשובות הגאונים ועוד כי הרצועה שנותנים על בית הזרוע אינו מכסה

כל הבית אלא הבית עצמה מגולה ימין ושמאל א"כ הבית רואה שפיר את האויר לצד המעברתא ולצד שכנגדו. מ"ר: **דשי"ן** של תפילין הלכה למשה מסיני. בשל ראש איירי והנותנה אם אין דינו להיות פוסלת דנמצא דאין בית רואה את האויר דלא דמי לטולה תפלה של ראש ועושה אותה של יד. מ"ר: **שי"ן** של תפילין הלכה למשה מסיני. כתב בשימושא רבה דתפילין צורה דשי"ן דימינא ג' רישי ודשמאלא ד' רישי ואי אפיך לית לן בה עוד כתוב בו שמניחין על קלף הפרשיות קלף חלק אחד וכורכו בו ושמא בשל יד קאמר אם כתבו בד' עורות כדאמרינן לעיל וצריך לדבק עוד כתוב שם אמר אביי כתבינהו אגויל שפיר דמי וכן הלכה וזה א"א דבהדיא אמרינן בפ' המוציא יין (שבת דף עט:) תפילין אגויל מי כתבינן עוד כתוב בתקון תפילין שעושה אותם רחבים ב' אצבעות ואי עבדינהו טפי שפיר דמי ואי פחית לא מיפסיל בהכי ובריש המוצא תפילין (עירובין דף צה:) פירשתי טעם דומיא דציץ. מ"ר: **קולמוסא** בדיק ליה. וכן הלכה וה"נ אמרינן בהעור והרוטב (חולין דף קיט:) כל נקב שהדיו עובר עליו אינו נקב. מ"ר: **רצועות** שחורות. יש שעושין בתים של תפילין מקלף לבן דלא בעי שחורות אלא רצועות. מ"ר: **תפילין** מרובעות. יש שאין מרבעין אלא במקום מושבן ושמא צריך הבתים מרובעין של ראש כשארבעתן דבוקות וכן בית של יד וקצת היה נראה דלא בעי מרובעות אלא בתופרן ובאלכסונון כמו שמפרש רב פפא. מ"ר:

דף - לה ב

פוק חזי מה עמא דבר. פי' בקונטרס להחמיר ור"ת מפרש להקל כי ההיא דפ"ק דעירובין (דף יד:) גבי הילמי ולחיים וכן בפרק שלשה שאכלו (ברכות דף מה.). מ"ר: **וכמה** שיעורייהו. לכאורה בתפילין של ראש איירי דמר פשיט שדי להו על כתפיו לאחוריו ומר מתלית להו אבל הערוך פי' בערך צרדה דכתב בילמדנו בסוף בא אל פרעה ושיעור רצועה של יד עד אצבע צרדה ומאי צרדה אמצעי פי' היא אצבע ארוכה ועוד הביא בערוך דתניא בתוספתא איזוהי אצבע צרדה זו אצבע גדולה של ימין ובקונט' פי' דהיא אצבע הסמוכה לגודל ור"א קליר יסד כפי' הערוך בסילוק של פרשת שקלים גיא וכל עפרה בצרדה הכילו פי' משום דכתיב (ישעיה מ) וכל בשליש עפר הארץ והיינו אצבע אמצעי שהוא שלישי ובפ"ק דיומא

(דף יט:) דאמרינן גבי כ"ג שמכין לפניו באצבע צרדה הדבר ידוע שא"א להשמיע קול אלא כשמכה באמצעי ולפי זה דחזי פשוט היינו מגודל עד אמה וכפוף מאצבע עד אמה ובערוך פי' בערך כף דכפוף היינו מעיקר גודל עד ראש אצבע. כשהן דבוקות זו בזו ופשוט מראש אצבע עד ראש גודל כשהן פשוטות וי"מ עד אצבע צרדה שצריך לעשות הרצועות ארוכות ממקום הנחתן עד אצבע צרדה וכפוף היינו שכופף את אצבעו ומשער הרצועה עד שם ופשוטה היינו שמשער הרצועה ממקום הנחה עד ראש אצבע פשוטה ובתפילין של ראש משערין הרצועות שתגיע ראש האחד עד טיבורו וראש השני עד הלב ושמה שום מדרש יש וגבי תפילין של יד הוא דאמרינן בפי' שני דברכות (דף יג:) ושמתם את דברי אלה על לבבכם שתהא שימה כנגד הלב ובשימושא רבה דתפילין יש דליפשו רצועי עד דלימטי לחדא כנגד מילה מימינא ולחדא כנגד הלב משמאלא עוד יש אומר דמצות שיעור רוחב הרצועות יותר מכחטה ופחות מכשעורה ואם יותר כשר. מ"ר: עביד כי דידן. דפשיט ושדי להו על כתיפיו מלפניו. מ"ר: ונוייהן לבר. הכא מוכח דארצועות קאי ולא כמו שפירש בקונטרס במסכת שבת (דף כח:) דקאי אקציצה. מ"ר: אלו תפילין שבראש. פי' בקונטרס שכתוב עליהן רוב השם שי"ן ודלי"ת ונראה דדלי"ת ויו"ד שברצועות לאו אותיות גמורות הן ולא חשיבי מן השם של שדי מדחשיב להו לעיל ובריש פי' בתרא דמגילה (דף כו: ושם) תשמישי קדושה ולא הן עצמן קדושין ובשום דוכתא לא קרי להו כי אם קשר של תפילין עוד אמרינן בפי' במה מדליקין (שבת דף כח:) לא הוכשרו למלאכת שמים אלא עור בהמה טהורה בלבד למאי הילכתא אילימא כו' אלא לעורות והאמר אביי שי"ן של תפילין הלכה למשה מסיני פירוש ופשיטא דצריך בהמה טהורה ומסיק אלא לרצועות משמע דד' ויו"ד לא חשיבי אותיות וה"ר יעקב דאורליני"ש מסופק אם צריך לחלוץ תפילין של יד כשנכנס לבית הכסא דשמא כיון דמחופות עור לא צריך דלא אסרו אלא תפילין של ראש שכתוב שי"ן בעור ויש עוד לפרש דלכך קאמר אלו תפילין שבראש משום דנראין יותר משל יד דעל של יד אמרינן לקמן לך לאות ולא לאחרים לאות. מ"ר: משעת הנחה ועד שעת קשירה. מכאן היה מדקדק רבינו אליהו שצריך אדם לקשר תפילין בכל יום ור"ת מפרש דאין צריך ומביא ראיה מהא דאמרינן בפ"ק דחולין (דף ט. ושם) דצריך אדם שילמוד ג' דברים כתב שחיטה ומילה ורב יהודה אמר אף קשר של תפילין וברכת חתנים וציצית ואידך הני שכיתון פי' וצריך ללומדן לפי שתמיד צריך להן ואי בעי למקשר קשר של תפילין בכל יום איכא דשכיחא טפי ומיהו בקונטרס פי' שם איפכא הני שכיתון קשר של תפילין וברכת חתנים

וציצית ואין צריכין ללמוד שמנעוריו בקי בהן וכמו שפירשתי נראה דאדרבה כתב ושחיטה שכיחי טפי מכולהו ועוד מדקדק ר"ת דהך קשירה לאו ממש היא מהא דחשיב בריש פ' בתרא דעירובין (דף צז. ושם) קשר

א

-

לו

דף

של תפילין קשר של קיימא ואם היה צריך להתיר ולקשור בכל יום אם כן לא הוי של קיימא ומשעת הנחה עד קשירה דהכא מפרש ר"ת דהך קשירה היינו ההדוק שמהדקו ומצמצמו בראשו כמו שליא קשורה בולד דנדה (דף כו:) לאו קשורה ממש היא וכמו קשורה בו ככלב ולפירוש רבינו אליהו הוה ליה למימר משעת קשירה ועד שעת הנחה ויש ספרים שכתוב כן ומסתברא כדברי ר"ת בתפילין של ראש וכדברי רבינו אליהו בתפילין של יד דכתיב בשל יד וקשרתם לאות על ידך דמשמע דכל שעה שמניח צריך לקשירה תדע דלקמן (דף לז.) דריש ר' נתן הנחה בשמאל מדכתיב וקשרתם וכתבתם מה כתיבה בימין אף קשירה בימין וכיון דקשירה בימין הנחה בשמאל היא ואם היה קושר תחילה ואח"כ היה מכניס בזרוע אם כן היכי דייק מינה דהנחה בשמאל ועוד אמרינן בפרק אין מעמידין (ע"ז לט.) מעשה באשה אחת שהיתה נישאת לחבר והיתה קושרת לו תפילין בזרועו משמע דתמיד היתה עושה כן ואפילו לספרים שכתוב בהם קומעת מכל מקום רוצה לומר שהיתה קושרת לו כעין קמיע ולפי שאין נוח לקשור ביד אחת היתה מסייעת לו תדע דלא קאמר שהיתה מסייעה לתפילין של ראש דתפילין של ראש ודאי אין צריך לקשור בכל יום דלא צוותה תורה לקשור כל שעה וקשר שלה הלכה למשה מסיני והכי גמירי דליהוי קשורין תמיד והשתא קשירה דשמעתין קשירה ממש דבשל יד מתחיל לברך חוזרני לומר דתפילין של יד נמי לא בעו קשירה בכל יום דבפרק בתרא דמקוואות (מ"ג) קחשיב קשרים דאין צריכין שיבואו בהן המים תפילין של ראש בזמן שהיא חוצה ושל זרוע בזמן שאינה עולה ויורדת פירוש חוצה כמו אוצא דטבעות ידיו דתוספתא דמקוואות דהקשר מיהדק שפיר בזמן שאינה עולה ויורדת דיד היינו לפי שיש קושרים ראש הרצועה באמצע זו בזו שאינה יכולה להרחיב ולעלות ולירד ויש מסבבים הרצועה שמסובבת בקשר העשוי בראשה שהרצועה נתחבר בקשר ועולה ויורדת ומדקאמר כשאינה עולה לא חייץ וא"צ

להתירו בשעת טבילה ש"מ קשר של קיימא הוא. מ"ר: סח בין תפילה לתפילה חוזר ומברך. מכאן מדקדקים כשאדם שוחט עופות או בהמות הרבה וסח בין עוף לעוף שחוזר ומברך ומ"מ עבירה היא בידו כדאמרינן הכא שחוזר עליהם מערכי המלחמה ושמא שאני תפילין שמצוה אחת הן אבל התם שאם ירצה ישחוט ואם ירצה לא ישחוט ומיהו מסתברא דכיון דיכול לפטור בברכה אחת אין לו לדבר כדי שיהא זקוק לברכה שניה כדמוכח בפרק בא לו (יומא דף ע.) ובאלו נאמרינן (סוטה מ:) דתנן נוטל ספר תורה וקורא באחרי מות ואך בעשור ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה ופריך בגמרא ונייתי ספר תורה וניקרי ביה ומשני ר' שמעון בן לקיש משום ברכה שאינה צריכה אלמא כיון דיכול לפטור עצמו מברכה שניה קרי לה ברכה שאינה צריכה ושמא סח בין עוף לעוף כסח באמצע סעודתו וזה דבר פשוט שאם שואל עוף לשחוט לא חשוב הפסק מידי דהוה אטול ברוך ומידי דהוי נמי אברכת כסוי הדם דאמרינן בפרק כסוי הדם (חולין דף פו:) אמר רב יהודה שחט חיה יכסנה ואח"כ ישחוט עוף ומשמע התם דאין צריך לחזור ולברך וכן כשאדם מברך יקנה"ז אין הברכות האחרות הפסק בין ברכת היין לשתיה ומיהו אם היה זקוק לחזור ולברך כשסח בין עוף לעוף כמו כן היה זקוק לכסות דהא זימנין אפילו במקום שזקוק לכסוי אמרינן בפרק כסוי הדם (גם זה שם) דנפטר בברכה אחת. מ"ר: לא סח מברך אחת סח מברך שתיים. פירש בקונטרס לא סח מברך אחת בין של יד בין של ראש סח מברך שתיים להניח תפילין בשל יד ועל מצות תפילין בשל ראש ור"ת פירש לא סח מברך אחת לשל ראש מברך על מצות תפילין שזו היא ברכתו סח מברך ב' לשל ראש להניח ועל מצות וכן [כתב] בשימושא רבא דתפילין מ"ר: עבירה היא בידו וחוזר עליה מערכי המלחמה. מתוך פירוש הקונטרס משמע דאם סח ובירך שרי וליכא איסורא אלא אדרבה מצוה ושכר ברכה וזה לשונו סח בין תפילה לתפילה ולא בירך על של ראש על מצות אלא סמך על ברכה ראשונה עבירה היא בידו. מ"ר: וקשרתם לאות על ידך והדר והיו לטוטפת בין עיניך. מכאן קשה לפירוש הקונטרס דפרק אמר להם הממונה (יומא לג: ושם) גבי אין מעבירין על המצות דאמר שמע מינה עבורי דרעא אטוטפתא אסור כשפוגע בתפילין של יד תחילה אסור להעביר ולהניח של ראש דאין מעבירין על המצות והשתא מאי איריא משום דאין מעבירין על המצות תיפוק לי משום דכך מצותו דמניח של יד ואח"כ מניח של ראש ומפרש ר"ת משום ר' חננאל בשם רב האי גאון דאיירי בשעה שחולץ תפילין ומניחן בתיק שלא יעביר אותן של יד ויתננה בתיק תחילה ואח"כ של ראש למעלה דא"כ כשבא להניח תפילין היה

פוגע בשל ראש תחילה והיה צריך להעביר על המצות משום דשל יד מניח תחילה ואח"כ של ראש לפיכך צריך להניח בתוך התיק של ראש תחילה ואח"כ של יד למעלה ורבינו אליהו מפרש דלענין משמוש איירי דאמרינן לקמן שאדם חייב למשמש בתפילין בכל שעה ושעה קל וחומר מציץ והשתא קאמר דבשל יד ממשמש תחילה משום דפגע בהו ברישא ואין מעבירין על המצות. מ"ר: **אמר** רבה רב הונא אסברא לי. רבה גרסינן ולא רבא דרבא לא ראה רב. הונא מעולם דהא אמרינן בפרק בתרא דקדושין (דף עב:): דביום שמת רב יהודה נולד רבא ורב הונא שכיב קודם רב יהודה כדמוכח במועד קטן (דף יז) דכי נח נפשיה דרב יהודה קאמר התם גברא רבה כרב יהודה ליכא הכא ורב הונא היה גדול בחכמה ובמנין. מכל תלמידים דרב כדמשמע בפרק בתרא דכתובות (דף קו.). מ"ר: **וכשיגיע** זמנן ממשמש בהן ומברך. מכאן נראה כשאדם משכים קודם היום ומתעטף בציצית כשיאור היום אין צריך להסיר טליתו כדי לחזור וללבוש ולהתעטף ולברך דכיון שממשמש בו יכול לברך אף על פי שיש לחלק בין תפילין לציצית שהמשמוש מצוה כדלקמן אין נראה לחלק דבפרק התכלת (לקמן דף מג.) מדמי תפילין לציצית לענין מישמוש ולברך. מ"ר: רבי יעקב אומר עד שתכלה רגל מן השוק וחכמים אומרים עד זמן שינה. רבי יעקב וחכמים סבירא להו דלילה זמן תפילין אלא חיישינן לשמא ישן בהן ועביד רבי יעקב הרחקה טפי מדרבנן. מ"ר:

ב

-

לו

דף

והא רב חסדא ורבה בר רב הונא מצלו בהו באורתא. פשיטא ליה דהא דקאמר רב נחמן אין הלכה כרבי יעקב לאו משום שיהא הלכה כחכמים דאם כן לימא הלכה כחכמים אלא למימר דהלכה כתנא קמא והא דלא אמר הלכה כתי"ק לפי שהדבר שנוי סתם ולא נזכר בה לשון רבים ולא לשון יחיד. מ"ר: **אי** קסבר לילה זמן תפילין. וא"ת מכל מקום חולץ כדאמרינן בפי' במה אשה (שבת דף סא.) גמרא ולא בתפילין דאפי' למאן דאמר שבת זמן תפילין לא יצא דלמא מיפסקן ואתי לאיתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים ומיהו לרבי ענני בר ששון דאמר בפרק במה אשה יוצאה (שם דף סד:): בכבול לא אסרו אלא ברה"ר אבל בחצר שרי ניתא דהכא בחצר ור"ת פוסק כרבי ענני אבל לרב דאמר כל שאסרו חכמים

לצאת לרה"ר אסרו לצאת לחצר קשה ואין לומר דמודה רב בבית דשרי
דהא אמרינן בריש כירה (שם מו.) השירים והנזמים והטבעות הרי הן
ככל הכלים הניטלים בחצר ואמר עולא מה טעם הואיל ואיכא תורת כלי
עליהם ואם היו ראויין להתקשט לא היה לומר טעם (דמשמע) דשרי
לטלטל משום תורת כלי אע"ג דלא חזי בשבת דמדמי ליה התם לשרגא
דנפטא וי"ל דמודה רב דתפילין דשרי בחצר דלא אסירי אלא ברה"ר דלא
דמי לשאר תכשיטין דגזר רב בחצר דלמא מישתלי ואתי לאפוקי לרה"ר
אבל תפילין כיון דעשוין למשמש בתפילין מידכר דכיר ליה כדאמר בפ"ק
דשבת (דף יב.) גמרא לא יצא החייט במחטו דאמר שמואל יוצא אדם
בתפילין עם חשיכה מ"ט כיון דאמר רבה בר אבוה חייב אדם למשמש
בתפילין כל שעה ושעה הלכך מידכר דכיר להו וא"ת אם כן כי אמר רב
(שבת דף סד:) כל שאסרו חכמים לצאת לר"ה אסור לצאת לחצר חוץ
מכבול ופאה נכרית הוה ליה למימר נמי חוץ מתפילין וי"ל דלא מיירי רב
אלא בתכשיטין ועוד משום דלמאן דאמר שבת לאו זמן תפילין הוא לא
שייך למימר חוץ מתפילין ואם תאמר דהכא אמרינן ספק חשיכה לא
חולץ ולא מניח ובפ"ק דשבת (דף יב.) קאמר יוצא אדם בתפילין ע"ש עם
חשיכה משמע הא ספק חשיכה לא וי"ל התם ברשות הרבים והכא בחצר.
מ"ר: **ושמרת** את החוקה הזאת למועדה כו'. בפרק בא סימן (נדה נא):
ובסוף כיצד מברכין (ברכות דף מד:) דאמרינן דבני מערבא מברכי בתר
דמסלקי תפילייהו לשמור חוקיו מפרש רבינו תם דלאחר שמסלק את
טליתו ליכא מאן דמברך דלא שייכא ברכה דלשמור חוקיו אלא מתפילין
דזוקא דכתיב בהו חוקה ודזוקא כשמסלקן סמוך לשקיעת החמה
דדרשינן ימים ולא לילות ומחויב לסלקן כדאמרינן בסמוך הניח תפילין
אחר שקיעת החמה עובר בעשה ובירושלמי דברכות פרק היה קורא
אמרינן נמי על מילתא דבני מערבא דמברכי לשמור חוקיו כמאן דאמר
בחוקת תפילין הכתוב מדבר אבל למאן דאמר דבחוקת הפסח הכתוב
מדבר לא א"כ כל שכן דלאחר ציצית לא מברך ובפרק בא סימן (נדה נא):
גבי יש טעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו דקאמר לאיתווי מצות
ופריך לבני מערבא דמברכי לבתר דמסלקי תפילייהו לאיתווי מאי הוה
מצי למימר ציצית והאידנא לא מברכי לשמור חוקיו אפי' לאחר תפילין
דבסמוך פסקינן דלילה זמן תפילין דקאמר הלכה ואין מורין כן ומדרבנן
הוא דאסור דחיישינן שלא יישן בהם וקרא דושמרת את החוקה בחוקת
הפסח הכתוב מדבר. מ"ר: **יצאו** שבתות וימים טובים שהן עצמן קרויין
אות. לא משום דאסירי בעשיית מלאכה דאפי' חולו של מועד דשרי
בעשיית מלאכה איכא אות בפסח דאסור באכילת חמץ ובסוכות דחייב

בסוכה ובפרק בתרא דמועד קטן (דף יט. ושם) משמע דחולו של מועד חייב דאמר התם כותב תפילין לעצמו ולאחרים בטובה דברי ר"מ ר' יהודה אומר מערים ומוכר כדי פרנסתו את שלו וכותב לעצמו כו' אורי ליה רבה בר בר חנה לרב חננאל וכן אורי ליה רב הלכה כותב ומוכר כדי פרנסתו משמע דמניח במועד דאי משום לאחר המועד מה לי לעצמו מה לי לאחרים למה מותר לכתוב לעצמו שאין זה צורך פרנסתו מיהו לאו ראייה אפשר דרבי מאיר ור' יהודה לטעמייהו דאית להו שבת זמן תפילין בפרק בתרא דעירובין (דף צו:) עוד ראייה מירושלמי פרק בתרא דמועד קטן חד בר נש איבד תפילויי במועדא אתא לגבי רב חננאל שלח לגבי רבה בר בר חנה אמר ליה יהיב תפילויי ואזיל כתוב לך אמר ליה רב זיל כתוב ליה פירוש בלא הערמה מתניי פליגא על רב כותב הוא אדם תפילין ומזוזה לעצמו הא לאחר אסור רב פתר לה בכותב להניח ומסתמא רב (גרסינן כו') הוה סבירא ליה כהלכתא דשבתות וימים טובים לאו זמן תפילין אפילו הכי שרי לכתוב ולמכור תפילין בלא הערמה ולרבה בר בר חנה ע"י הערמה דכולהו אמוראי סבירא להו שבת לאו זמן תפילין רב חסדא ורבה בר רב הונא ואע"ג דסבירא להו לילה זמן תפילין ומיהו בזה חולק הש"ס שלנו דרבה בר בר חנה סבר כרב והתם פליגי. מ"ר: ידך זו שמאל. ואם תאמר לעיל בספ"ק (דף י.) דאיתר ליה יד דמצורע לאגמורי איד דקמיצה דוימלא כפו היינו נמי בימין אדרבה הוה לן לאגמורי איד דתפילין דהוי בימין ודמי ליה דילפינן יד מיד והתם ילפינן כפו מיד ויש לפרש דניחא ליה לאגמורי התם עבודה מעבודה מיהו קשה דאתרוייהו ניילף ושמא משום דלא דמי לההוא דהתם יד ממש והכא קיבורת בזרוע. מ"ר:

א

-

לז

דף

רבי יוסי החורם. פי' בקונטרס חוטמו היה שקוע כעין חרום דבכורות (דף מג:) ותימה הוא לומר שכינהו בלשון גנאי אלא על שם מקומו נקרא כן. מ"ר: יד ימינו איקרי. ומדכתיב (בראשית מח) ויתמוך יד אביו לא קשיא מידי כיון שכבר פירש יד ימינו ונראה דר' יוסי נמי אההוא קא סמיק ומשום הכי לא מייתי מידו הימנית דמצורע. מ"ר: מה כתיבה בימין אף קשירה בימין. בסמוך אמריי דאיטר מניח תפילין בימינו שהיא שמאלו

והשתא אדם הכותב בימינו ושאר רוב מעשיו בשמאלו יש להסתפק באיזה מהן מניח תפילין ושמא יש לדמותו כשולט בשתי ידיו. מ"ר: אין לו זרוע פטור מן התפילין אחרים אומרים ידכה כו'. מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי. מ"ר: **קיבורת**. פירש בקונטרס בדרו"ן וקיבורת הוא לשון קבוצת בשר כמו (ב"ב דף ה.). קיבורא דאהיני ואור"ת דהוא גובה הבשר שבזרוע שבין בית השחי למרפק שקורין קודא (ואור"ת) לא כדברי המפרשים גובה בשר שבאותו עצם שבין היד למרפק דהא משמע בכל דוכתי דמצות תפילין בזרוע כדאמרינן לקמן (דף מג:) חביבין ישראל שסיבבן הקב"ה במצות תפילין בראשיהן ובזרועותיהן ובפי בתרא דעירובין (דף צה:) וקושר בזרועו במקום תפילין ואמרינן נמי אין לו זרוע פטור מן התפילין ואותו עצם שבין יד לקודא אינו קרוי זרוע אלא קנה כדתנן במס' אהלות (פ"א מ"ח) דקחשיב רמ"ח איברים ל' בפיסת יד [ו]י בכל אצבע] שנים בקנה שנים במרפק אחד בזרוע ודי' בכתף ומשמע בהדיא דההוא דסמוך לכתף הוא זרוע שבין הכתף למרפק ומרפק הוא קודא כדמשמע במסכת ערכין (דף יט:) בפי האומר משקלי דקתני מכניס ביד עד האציל וברגל עד הארכובה קרי לאציל מרפק במתניי וכתוב נמי על כל אצילי ידי ומתרגם מרפיקי ידי ומשמע דמרפק ביד כנגד ארכובה ברגל וגם בכל דוכתי משמע דאציל הוא קודא ולא כפירוש הקונטרס דפירש גבי אוב וידעוני איישיל ובמסכת סופרים (פ"ג) תניא לא ישים שני אציליו על הספר וזהו הקודא שדרך להשען עליו עוד אמריי בפי"ב דזבחים (דף יט.) ולא יחגרו ביזע שאין חוגרין במקום שמזיעין ולא למטה ממתניהן ולא למעלה מאציליהן אלא כנגד אצילי ידיהן והיינו כנגד הקודא ששם דרך לחגור ולא כנגד איישיל דאדרבה שם מקום זיעה יותר ובפרק המפלת (נדה דף ל:) דאמרינן גבי ולד במעי אמו ושני אציליו על ברכיו ומהא דכתוב בירמיה (לח) שים נא בלויי הסחבות תחת אצילי ידיך לא קשיא מידי ולפי שהיה אוחז בחבלים בידיו ומשים תחת הקודא בלויי הסחבים שלא יזיקו לו והא דתנן גבי שבת המוציא בפיו ובמרפיקו אפשר שיתן אדם גרוגרת כנגד אותו פרק של קודא מבפנים וכופף ידו על כתיפו שלא תפול הגרוגרת ויוציאנה והא דתנן בפי' ד' מיתות (סנהדרין דף סה.) בעל אוב זה פיתוס המדבר בשחיו ובגמי' תניא בעל אוב זה המדבר בין הפרקים ובין אצילי ידיו משמע דאציל הוא בית השחי צריך לומר דמאי דשייר במתניי פירש בברייתא וכמו שהוסיפו בין הפרקים היינו פירקי אצבעות כך הוסיפו אצילי ידיו שהוא מרפק קודא בלע"ז כדפרישית ומדקדק ר"ת מההיא דערכין (דף יט:) דמשמע התם דמדאורייתא ידך זו קיבורת אבל בנדריים הלך אחר לשון בני אדם ועד מרפיקו הוא דמיקריא

יד משום דקיבורת לא הוי בכלל ועוד מדאמרינן בשמעתין שתהא שימה כנגד הלב והיינו כנגד הדדים כדאמרינן במועד קטן (דף כז:) הספד על הלב כדכתיב על שדים סופדים ומההיא דערכין קשה לדברי המפרשים בפי כל הבשר (חולין דף קו:) לחולין עד הפרק הוא פרק שלישי של האצבעות עד חיבורן לפיסת ידים ולתרומה כל היד ולקידוש ידים ורגלים עד הפרק דהיינו קודא והכי איתא בספר הזהיר ולא יתכן כדמוכח ההיא דערכין (דף יט:) דקודא היינו שיעורא דנדרים עוד ראייה מדתנן בפי הזרוע (חולין דף קלד.) איזהו זרוע מן הפרק של ארכובה עד הכף של יד והוא של נזיר וכנגדו ברגל שוק האמור בשלמים מן הארכובה הפרק של הארכובה עד בוקא דאטמא עד הירך דהיינו שני עצמות בעצם האמצעי ועצם של קולית ר' יהודה אומר מן הפרק של הארכובה עד סובך של רגל והוא עצם האמצעי המחובר לקולית ולאותו פרק קרי סובך של רגל כך פירש שם בקונטרס ומיהו אין ראייה מזרוע דבהמה לזרוע דאדם דהא שוק דאדם נמי לא הוי כשוק דבהמות דתנן באהלות ב' בשוק חמשה בארכובה וא' בירך אלמא קרי שוק עצם המחובר לרגל ויתכן לר' יהודה נמי היינו שוק דבהמה ויש מפרשים דסובך של רגל דקאמר ר' יהודה היינו פרק הסמוך לרגל דהיינו איסתורא קבילי"א בלע"ז וכן משמע בתוספתא דמסכת ידים דקתני שיעור שבקידוש ידים עד הפרק וברגלים עד הסובך והיינו עד הפרק דקאמר במסכת ערכין ובירושלמי דמצות חליצה נמי מוכיח כן דקאמר גבי חליצה כיני מתניי בקשור מן הארכובה ולמטה כשירה אבל מן הארכובה ולמעלה פסולה ופריך והכתיב (שמות ל) ורחצו בני אהרן את ידיהם ואת רגליהם ותנן עלה ביד עד הפרק וברגל עד הסובך והיכי אמר כך שנייה דכתיב (דברים כה) מעל רגלו מעתה אפילו מן הארכובה ולמעלה תהא כשירה שנייה (היא) דכתיב מעל רגלו ולא מעל דמעל רגלו משמע דקרי סובך לפרק הסמוך לרגל. מ"ר: **מקום** שמוחו של תינוק רופס. הוא הדין הסמוך למצח כדמוכח לקמן מקום הראוי לטמא בנגע א' ואמרינן בעירובין (דף צה:) מקום יש בראש שראוי להניח שם שני תפילין. מ"ר: **או** קום גלי כו'. בעולם הזה ליכא אבל יש במדרש אשמדאי הוציא מתחת קרקע אדם א' שיש לו שני ראשים לפני שלמה המלך ונשא אשה והוליד בנים כיוצא בו בשני ראשים וכיוצא באשתו בראש אחד וכשבאו לחלוק בנכסי אביהם מי שיש לו שני ראשים שאל שני חלקים ובאו לדין לפני שלמה. מ"ר: **שומע** אני אפי' נטרף בתוך ל' יום. פירש בקונטרס נטרף נהרג וקשה לר"ת דממתני' הוה ליה לאקשוויי דתנן בבכורות (דף מט.) מת הבן בתוך ל' יום האב פטור מחמש

סלעים ועוד קשה דבפ"ק דבבא קמא (דף יא:): דאמר עולא א"ר אלעזר
בכור שנטרף בתוך ל' יום אין פודין אותו מאי קמ"ל מתניי היא

ב

-

לז

דף

ומיהו ההיא איכא לשנויי דנהרג איצטריכא ליה דהוה אמינא דווקא מת
מעצמו דמוכח מילתא דנפל הוא וכן פירש שם בקונטרס דמת מעצמו לא
איצטריכא ליה דאין פודין דהא כתיב (במדבר יח) ופדויו מבן חדש תפדה
אבל נהרג איצטריכא ליה לאשמועינן דלא אמרינן דאי לא קטליה הוי
חיי ולא נפל הוא ולפרקיה וקשה לפירושו דופדויו מבן חודש גזירת
הכתוב הוא ולא לאפוקיה מתורת נפל אלא אפילו קים ליה בגויה שכלו
לו חדשיו אע"ג דמהכא נפקא דכל ששה ל' יום באדם אינו נפל מידי
דהוה אבן שמנה ימים דבהמה דילפינן מינה דאינו נפל אע"ג דגזירת
הכתוב כי קים לן בגויה שכלו לו חדשיו כדמוכח בפ"ק דראש השנה (דף
ו:): דאין מונין לו אלא משעת הרצאה ועוד אמרי' בפרק יש בכור (בכורות
דף מט.) גבי פודה את בנו בתוך שלשים יום ונתאכלו המעות בתוך ל' יום
אין בנו פדוי עוד אמרי' בירושלמי בפ"ק דקדושין גמרא בהמה גסה
ניקנית במסירה רבי יהודה אמר שאל רבי אלעזר בכור שנטרף בתוך ל'
יום א"ל דומה לו כמי שמת ופטור מחמש סלעים של בן ואי בנהרג מאי
שייך למימר כמי שמת ומפרש ר"ת דנטרף היינו דנעשה טריפה אע"פ
שחיה יותר מל' יום וכיון שיש לו שני ראשים היינו טריפה דכל יתר כנטול
דמי. מ"ר: מה להלן במקום הראוי ליטמא בנגע אחד כו'. וא"ת אי מה
להלן במקום בשר אף כאן במקום בשר כגון פדחתו. מ"ר: האי מאן
דחייטיה לגלימיה לא עבד כלום דכמאן דשריה [דמי]. פירש בקונטרס
בלשון אחר שנכפל טליתו ותפרה שלא תשוב לאיתנה אפ"ה לא עבד כלום
ולא היה לו לפרש כן דלקמן בפ' התכלת (דף מא.) תניא טלית כפולה
חייבת בציצית ורבי שמעון פוטר ושויין שאם כפלה ותפרה שחייבת אלמא
שחייבת במקום הכפילות להטיל שם ציצית ולא אמרינן כמאן דשרייה
דמי ויועילה ציצית שבקרנותיה:

פרק

רביעי

-

התכלת

מתני' התכלת אינה מעכבת את הלבן. מצוה לתת ב' חוטין תכלת וב' חוטין לבן בציצית ומשמע לכאורה דאין זה מעכב את זה שאם הטיל שני חוטין מן האחד יצא כי הנך דקתני תפלה של יד אינה מעכבת את של ראש כו' אבל בקונטרס פירש אי עבד ארבעתן תכלת או ארבעתן לבן יצא וכן אנו נוהגין ובגמרא מוכיח כן והלא כל המטיל תכלת בסדינו בירושלים אינו אלא מן המתמיהין ומפרש דאסוריה גזירה משום קלא אילן ופריך לא יהא אלא לבן משמע דאי הוי לבן אין כאן איסורא אע"ג דבלא הני דקלא אילן איכא שני חוטי לבן ומיהו יש לדחות דאע"ג דבשני חוטי לבן איכא מצוה כי רמי טפי ליכא איסור כלאים דאין זה מוסיף על המצוה דגדיל שנים גדילים ארבעה דדרשינן מיניה שנים לבן ושנים תכלת לאו למעוטי טפי קאתי כדאשכחן גבי ערבי נחל דדרשינן (סוכה דף לד:) ערבי שתים ונוהגים להשים הרבה בלולב ולקמן גבי טלית שכולה תכלת כו' דאמרינן בטלית בת שמונה חוטין פירש בקונטרס שאין כאן איסור בל תוסיף כיון שכל השמונה בכרך אחד ולא דמי להטיל למוטלת והיינו טעמא דבהטיל למוטלת לבד שייך בל תוסיף משום דציצית אחד על כנף אחד אמר רחמנא ומהתם נמי יש ראייה דכי ליכא אלא לבן או תכלת בעינן לעולם ד' חוטין דמשמע דבטלית בת ד' חוטין לא חיישינן שמא יסיר ב' מהן ויניח בטלית אחד דארבעתן מצוה מיהו בסוף אלו הן הנחנקין (סנהדרין דף פח:) משמע דאם הוסיף חוטין בכרך אחד פסול גבי זקן ממרא דא"ר אלעזר אינו חייב אלא על דבר שעיקרו מדברי תורה ופירושו מדברי סופרים ויש בו להוסיף ואם הוסיף גורע ואנו אין לנו אלא תפילין ופריך והאיכא ציצית ומשני אי קשר העליון לאו דאורייתא האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי ואי קשר העליון דאורייתא גרוע ועומד הוא והאי דלא מוקי לה התם בהטיל למוטלת משום דדילמא לא מיפסלא בכך אע"ג דעובר על בל תוסיף אם נתכוין להוסיף ואם לא נתכוין להוסיף שרי ומאן דמפליג לקמן (דף מא:) בין טלית בת ארבעה

לטלית בת שמונה ה"פ בטלית בת ארבעה דהיינו שנים חוטין שהן ארבעה כשהן כפולין שלא היה לו תכלת ונותן אלו שצבועין קלא אילן במקום לבן וטלית בת ח' היינו בת ד' שהן כפולין שיסבור כולם תכלת ויקח מהן לפטור טלית אחרת ומיהו קשה לפי זה דבת ד' נמי יסבור שהוא תכלת ויוסיף עליהן לבן של פשתן ועוד דההיא ברייתא דמוקי בבת ד' קתני מביא תכלת ודבר אחר ותולה בה וקלא אילן לא יביא ואם הביא כשר אלמא משמע דמיירי בתולה קלא אילן עם התכלת ועל כרחיך ארבעה ושמונה דוקא קאמר בלא כפולות ושמא כל מה שמוסיף חוטין מדי' עד ח' לאו מוסיף הוא ולא מיפסיל בכך כדאשכחן אמוראי לקמן (דף מב.) דרב אחא בר יעקב רמי ד' ורב אחא מדפתי רמי ח' והשתא לא פליגי כולי האי אלא דמר עביד הפחות ומר עביד היתר ובסנהדרין מיירי דמוסיף טפי מתמניא וצריך טעם מנלן דבשלמא אי פליגי בהא דמאן דרמי ד' סבר כדרשינן גדיל שנים גדילים ארבעה ומאן דרמי תמניא סבר דגדילים דקאמר רחמנא אכל מין ומין קאי גדילים מלבן וגדילים מתכלת דהיינו צמר ופשתים דעלייהו קאי אבל אי לא פליגי מה סברא היא זו דאי בעי עביד הכי ואי בעי עביד הכי וצ"ל דכל זה יש במשמעות גדילים דאי עביד תכלת ולבן בין שניהם ד' חוטין גדילים קרינא ביה ואי עביד מכל חד וחד גדילים כגון ד' חוטין לבן וד' חוטין תכלת גדילים נמי קרינא ביה ולא מוסיף הוא אבל אי רמי טפי מוסיף הוא וגרוע ועומד הוא ועוד צריך טעם מנלן דכי לית ליה אלא או לבן או תכלת דלא מיפטר בתרי חוטי לחודדיהו עד דרמי ד' ושמא משום דדרשינן גדיל שנים גדילים ד' בין יש בו מין אחד בין יש בו שני מינין וקצת קשה הא דאמריי בגמרא אם הקדים תכלת ללבן יצא אלא שחיסר מצוה מאי חיסר מצוה [אילימא חיסר מצוה] דלבן וקיים מצוה דתכלת לרבי עכובי מעכבי אהדדי דמשמע דאי לא מעכבי ניחא אלמא אע"ג דחיסר מצוה דלבן קיים מצוה דתכלת בב' חוטין ויש לומר דלהכשיר תכלת מיהא מהני לבן דקרינא ביה גדילים ד' וא"ת ומנלן דבעינן ב' חוטין לבן וב' חוטין דתכלת דילמא אגדילים קפיד קרא אפילו חד מהאי וג' מהאי ויש לומר כיון דתרי מיני בעי רחמנא סברא הוא שיהיו שוין ועוד פתיל תכלת כתיב ופתיל משמע תרי כדרשינן פרק בא לו (יומא עב.) וקיצץ פתילים פתיל שנים פתילים ד' ולבן נמי לא פחות מתרי דקדיש טפי כדאמרינן בגמרא דמתחיל בלבן ומסיים בלבן דמעלין בקודש ולא מורידין ומיהו טעם זה דפתיל לא יתכן דבפרק בא לו משמע וקיצץ דמקצץ אחד לשנים והכא על כרחין לא משמע תרי כדמוכח בספרי בפרשת [שלח] לך ובפרשת כי תצא ועשו להם ציצית שומע אני חוט אחד בפני עצמו ת"ל גדילים כמה גדילים נעשין אין [גדיל] פחות משלשה חוטין

כדברי בית הילל משמע דמפתיל לא הוה שמעינן אלא חד ועוד דאי פתיל משמע תרי והכנף מין כנף לכל הפחות חד אי"כ בלא גדילים נמי תיפוק ליה תלתא וצריך לומר שחולק על הש"ס שלנו דמשמע דחד מתכלת מהני ומה שאנו כופלים הדי' לחי' סמכינן אהא דאמרינן לקמן (דף מב.) רב אחא בר יעקב רמי ד' ועייף להו מיעף ומעייל להו בגלימא ואביק להו כו' עד מר בריה דרבנא עביד כי דידן ופירש בקונטרס דלא אביק להו ועוד תניא בספרי ב"ש אומרים ד' של צמר וד' של תכלת ואם תאמר היא גופה מנלן שצריך לכופלן ואי הוה מפרשינן עשה גדיל ופותליהו מתוכו היינו שצריך לפותלו כעין פתילה שהיא כפולה ניחא אבל בקונטי' לא פירש כן ושם אפרש : **כתיב** הכנף מין הכנף. ואפילו לתנא דבי ר"י פ"ק דיבמות (דף ד :) דפליג ארבא דדריש הכי לא פליג אלא אהא דמרבה שאר מינים אבל הכנף מין כנף דריש שפיר : **ואם** הקדים תכלת ללבן יצא. תימה כיון דמקרא הוא דדרשינן דלבן ברישא נימא דמעכב דהא לא בעינן שנה הכתוב לעכב אלא בקדשים ויש לומר דלית לן למימר דאסדר לבד יקפיד הכתוב לעכב כמו גבי חליצה (יבמות דף קה.) הקדים רקיקה לחליצה מה שעשה עשוי ואע"ג דכתיב ככה עיכובא לא קאי אלא אחסרון מעשה :

דף - לח ב

אילמא חיסר מצוה דלבן וקיים מצוה דתכלת. תימה דאיפכא הוה ליה למימר דמצות לבן עבד אבל מצות תכלת הנעשית שלא כהלכה חיסר וי"ל דמשום מתניתין נקט הכי הלבן אינו מעכב התכלת פירוש אינו מעכב כלל התכלת שקידם : **לרבי** עכובי מעכב. פירש בקונטרס וכדרכי בעינן לאוקמה ותימה דמשמע דלרבנן ניחא ואם כן למסקנא לא נצטרך לתירוץ רב יהודה ולא מיסתבר הכי מיהו למסקנא נמי מצינו למימר דבעי לאוקומי מתניתא כרבי אי נמי י"ל דכל שכן לרבנן דקשה טפי אמאי חיסר מצוה הא לא מעכבי אהדדי : **לא** נצרכא אלא לסדין בציצית. תימה אמאי נקט הכי לינקוט טלית צמר בציצית ויש מפרשים דווקא תכלת לא הוי מין דסדין משום דהווי כלאים גביה אבל צמר ותכלת הוי מינו ולבן נמי דתניא לעיל מפשתן הוי וקשה דאם כן מאי קשיא ליה תינח לבן אינו מעכב התכלת אלא תכלת אינה מעכבת את הלבן מאי ניהו ומאי פירכא הא נמי משכחת לה דהא תכלת וצמר חד מינא הוי ואינה מעכבת חוטי

לבן אי נמי חוטי פשתן למאי דפשטינן לקמן (דף לט:) חוטי פשתן פוטרין בשל צמר לכך נראה כפ"י הקונטרס דלהכי נקט סדין דפשיטא דהוי לבן ולבן של צמר הוה מצטרף לפשתן טפי: **מיד** ציבעא קא גרים. משמע שרוצה בקונטרס לפרש משום דקרא ברוב טליתות איירי שהן לבנות ואינן צבועות תכלת וכיון דכתיב הכנף מין כנף הוי כאילו כתב בהדיא תן שני חוטי לבן תחילה ואח"כ פתיל תכלת וצריך לומר דסתם טליתות שלהם היו גם משאר מינים דרבא הוא דדריש לקמן מדכתיב הכנף מין כנף דשאר מינים במינם פוטרין ומיהו תימה אם היו רגילים בטלית של צמר נהי דלא איירי קרא באותו שהוא צבוע תכלת מכל מקום איירי בצבוע בצבע אחר כי היכי דדרשינן כלך ושיראין וסיריקין וחוטי תכלת הוי טפי מינא דידיה מחוטי פשתן וא"כ לישני הכי דכי מקדים לבן של פשתן בטלית צמר לית לן בה ויש לומר כיון דקרא על כרחין לא איירי בצבוע תכלת דהא כתיב מין כנף וכתוב פתיל תכלת אלמא תכלת לאו מין דכנף הוי ואע"ג דמ"מ הוי מינו טפי לא חשיב מידי דהא לא הוי בכלל מין כנף דקרא ועוד יש לפרש דצביעה דלאו מצוה לאו מידי היא ותו דתניא לקמן (דף מא:) טלית שכולה תכלת כל מיני צבעונין פוטרין בה חוץ מקלא אילן ופירש בקונטרס פוטרין בה לשם לבן דכיון דמין כנף [ליכא] לקיומי אין לך לחזור אחר לבן אלא שיהיו בה שני מינין משמע דטלית לבנה בעי לבן ובאידיך ברייתא (שם) דתניא טלית אין פוטר בה אלא מינה פירש בקונטרס אם אדומה יטיל בה חוטין אדומין ושני חוטין תכלת אלמא ציבעא גרים ולפי תירוץ ראשון ניחא דציבעא הוי חד מינא בר מתכלת וי"ל דמדרבנן הוי אי נמי יש לומר שם בע"א: **אלא** לגרדומין וכו'. משמע דאי אגרדום כולהו מיפסלי ואור"ת דעכשיו שנותנין ד' חוטין ב' משום לבן וב' משום תכלת וכופלן לשמונה צריך ליהדר דאם נפסקו שלשה מן החוטין שמא הם משלשה חוטין ונמצא שלא נשארו ב' חוטין שלימין ויש לדקדק קצת דסוגיא זו כרבי אתיא דהשתא הוי מצוה אחת והלכה כרבי מחבירו אבל לא מחביריו (עירובין דף מו:) וכ"ש מרבו ורבי יוסי הגלילי רבו היה ואהא סומכין שאין לנו תכלת [ומטילין לבן] ולרבנן אפי' בחד מיפסיל דהא תרי מצות נינהו ולא תועיל האחת לחבירתה דהוי כאילו איגרדס תכלת ומקצת לבן ומיהו נראה למאי דבעינן בלבן נמי ד' חוטין א"כ חד מצוה נינהו ואי לא בעינן אלא ב' כ"ש דלא מעכבי וכמאן דליתנהו הוו ומיהו לא מיסתבר דסוגיין לא הוי כרבנן דהא דאמרי בני ר' חייא הוי דלא כהלכתא ועוד י"ל דאי איגרדס תכלת וקם אלבן היינו דנפסק החוט מעיקרו ולא נשתייר אלא כל שהוא (מן הלבן) דקרינן כה"ג גרדומיו בכל שהוא ולא הוי כאילו נפסקו שניהם לגמרי (ל"ה וכל זה)

[דהואיל מצוה אחת היא מועיל השלם לחבירו אבל לרבנן נפסק חוט א' מעיקרו פסול אלא אם נשאר כדי עניבה והא דאמרי בני ר' חייא גרדומי תכלת וכו' משמע דאיגרדום כל ארבעתן כי קראו לכל הציצית תכלת ובנשאר כדי עניבה]: **כדי** לענבם. מתוך פי' הקונטרס דבסמוך גבי הא דמוכח רבא דצריך לקשור על כל חוליא וכו' וכיון דמישתרי עילאי מישתרי כולהו ופי' לית ליה הא דאמרן לעיל כדי שיעור עניבה משמע דסבירא ליה דעניבה חוץ לקשר אחרון שבציצית ויתכן יותר לפרש דשיעור עניבה סמוך לכנף קאמר והשתא לא פליג אלעיל וכן משמע קצת בספרי בפרשת גדילים בד"א בתחילה אבל בשירים גרדומים כל שהוא משמע דאגדילים קאי וכן נראה להוכיח משם שהקשר הוא מן הדי' אל הדי' דאי מחוט הכריכה ואחד מן החוטין כמו שהיה נוהג ר"ת כשהיה נפסק אחד מן החוטין הנכרכין ולא מחוט הכורך היכי מישתרי הקשר בכך דבשלמא אי מן הדי' לדי' כשנפסק האחד מדי' ואינו מקשר סותר הקשר וי"ל דהכי קאמר דמסתמא (כשיעור דאי מדי') אכתי קיימא (תלתא) אבל אחד תו לא קאי: **כיון** דאישתרי חד אישתרו כולהו. ואין כאן גדיל ואפילו למי"ד או גדיל או פתיל מוכח שפיר דאפי' פתיל ליכא דהא סופו ליפול ולא מוכח מידי אלא דבעי קשרא אחרינא אבל מהא לא מוכח דצריך לקשור על כל חוליא ונראה שמביא כן דבמקום אחר לא אשכחן אתרא דמסתבר טפי אי לא בין חוליא לחוליא כדי להפסיק:

א

-

לט

דף

קשר העליון. בקונטרס פירש שני פירושים אחד אחר הגדיל ונקרא עליון כמו (נדה דף יג.) למעלה מן העטרה וזה אינו מוכח אלא דמיהא בעינן קשר ול"א פירש סמוך לכנף אבל קשר שאחר הגדיל כיון שרחוק מן הטלית משום ההוא לא הוי כלאים ותימה להאי דמוכח היכי מסיק ביבמות (דף ד:): למאן דלא דריש סמוכים אלא היכא דמוכח דצמר ופשתים למה לי דכלאים מתנא דבי רבי ישמעאל שמעינן דבגדיהם צמר ופשתים וכו' והשתא קשר העליון לא שמעינן וא"כ לא הוי כלאים ואיצטריך שפיר לאיתווי צמר ופשתים לומר שיהא צריך לעשותם בענין שיהא בהם כלאים וי"ל דהכא לא מפיק מקרא דצמר ופשתים אלא מגדיל ומוכח דכלאים דדרשה דגדיל דרשה נכונה היא דבעינן גדיל טוב

אי נמי סוגיא דהתם אתיא כמאן דאמר גדיל דווקא ושמא דהתם אתיא כמאן דאמר או גדיל או פתיל ופלוגתא דאמוראי הוא בסמוך והכי נמי תימה דבפרק המוצא תפילין (עירובין צו:) משמע דבעינן שזורין ור"ת נמי פירש דאינו חייב על כלאים עד שיהא משזר ואם כן איצטריך טובא קרא דכלאים בציצית ויש לומר דבעלמא יליף ליה מתכלת דבגדי כהונה וכיון דתכלת שזור הוא הדין לבן: **דאיגרדום** איגרדומי. פירש בקונטרס שנפסקו לגמרי וקשה דהא כל שהוא קתני וצריך לומר דלצדדין קתני ולא קאי אלא אשיריו ונראה לפרש מאי לאו שיריו דאיפסיק מינייהו כלומר שיש מן החוטים שנפסקו מעיקרם ואישתייר מן השלימין נמי וגרדומי דאיגרדמו כולם והשתא לא קאי כל שהוא אלא אגרדומי והא דאיפסיק מינייהו הוי השתא כמו נפסק החוט מעיקרו דלעיל וכי האי גוונא קרי שיריו פרק קמא דסוכה (דף יג.) גבי אזוב תחילתו שלשה וסופו שנים וצ"ע: **שירי** גרדומי כל שהוא. פרק מי שמת (ב"ב דף קנ.) הוה מצי לאיתויי הך גבי הך דפריך וכל היכא דתני כל שהוא לית ליה שיעורא: **לא** יפחות משבע כנגד שבעה רקיעים. לפי שתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ואנן דלית לן תכלת לא קפדינן בהא והא נמי דאמרינן צריך לקשור על כל חוליא וחוליא היינו כדי שיהא ניכר התכלת ומה שאנו נוהגים חמשה קשרים פירש בקונטרס גבי ציצית שקולה כנגד כל המצות לפי שציצית עולה ת"ר וחי' חוטין וחמשה קשרים עולה תרי"ג ומיהו כל ציצית האמורים בפרשה חסירים יו"ד ויש לומר שיש פסוק והיה לכם לציצית וגי' ציצית כתובים בפרשה ולמ"ד זו משלימתן וכן נוהג רבינו תם לעשות אותן ה' קשרים ב' בסמוך לטלית וגי' סמוך לפתיל משום מעלין בקדש ולא מורדין כדאמרינן שמסיים בלבן ועל כל קשר שני קשרים כדי שיהא קשר של קיימא מיהו לא מצינו שום סמך בהש"ס מפורש מהי קשרים ויש לומר דהא דאמרינן צריך לקשור על כל חוליא וחוליא היינו אחת של לבן ואחת של תכלת שהן שתיים והשתא כשאין פוחת משבע עושה ה' קשרים סמוך לטלית קשר אחד ואחר כך שתי חוליות אחת של תכלת ואחת של לבן קשר אחד עד שמסיים שש חוליות הרי ארבעה קשרים ואחר כך עושה חוליא שביעית של לבן כדי שיהא מסיים בלבן ואחר כך קושר אחי' הרי ה' קשרים ויש מפרשים לא יפחות משבע כריכות בין כל קשר וקשר:

או גדיל או פתיל. למאי דפרישית לעיל דמפתיל שמעינן דבעי בי חוטינ תכלת קשיא דהכא דרשינן ליה לאו גדיל או פתיל וי"ל דהא נמי שמעת מינה כיון דבחד פרשה כתיב גדיל ובאידיך כתיב פתיל ומיהו קשה דפתיל מציצית נפקא דדרשינן לקמן (דף מב.) אין ציצית אלא ענף ויש לומר דאיצטריך ציצית לאשמועינן דלאחר עשייתן צריך לפרוד כדאיתא לקמן ובספרי דריש ועשו להם ציצית שומע אני יעשה כולה גדילים ת"ל ציצית הא כיצד כדי שתהא גדיל יוצאת מן הכנף וציצית מן הגדיל והא ברייתא קשיא לרבה בר בר חנה וקשה נמי לרב דדריש ליה הכא מפתיל והתם דריש ליה מציצית: **וההוא** גדילים למניינא. תימה מאי דוחקיה דרב למימר גדילים למניינא נימא דקרא בא לומר תרווייהו בעי גדיל ופתיל ויש לדחוק ולפרש דטעם דרבה בר בר חנה משום דדריש גדילים כמו מיעוט אחר מיעוט משום דכתיב בלשון רבים ואע"ג דליכא גדיל כלל וכי תימא אם כן פתיל דכתב רחמנא למה לי איצטריך דאי לא פתיל הוה פסלינן פתיל וגדיל בהדי הדדי קמשמע לן פתיל ורב סבר למניינא ולא למעט גדילים ותימה רבה בר בר חנה מניינא מנא ליה: **ופותליהו** מתוכו. פירש בקונטי' שחוט של כרך מן המניין ובלשון אחר פי' שיהא הפתיל דהיינו הענף משולשל למטה ויוצא מן הגדיל ותימה דהא נפקא לן מציצית לקמן (דף מב.) ובמתניתין פירשתי בע"א שכפלו כעין פתילה והיינו עייף להו מיעף דלקמן (שם): **לבן** נמי פטר. פירש בקונטרס אע"ג דלא מינא דכנף הוא ולא יתכן לפי מה שפירשתי לעיל דכולהו בר מתכלת איקרו מין לבן אלא הכי פירושא אע"ג דכלאים נינהו: **ופליגא** דרב נחמן. הוה מצי למימר דמדרבנן הוא אלא משום שהאמוראים יש להם לבאר דבריהם יותר אי נמי לא מסתבר ליה כמו שנבאר בסמוך: **ורב** נחמן דאמר כתנא דבי רבי ישמעאל. תימה הא שפיר שני מדרבנן ויש לומר דלא מסתבר ליה למימר הכי אלא מכח הכי נמי מסתברא וכי דחי ליה צריך למצוא תנא אי נמי לא מסתבר ליה לפלוגי אדרשא דמינה אי לא משכח ליה תנא ונראה דמכולהו תנאי מוכח דאית ליה הכנף מין כנף ולא מייתי דתנא דבי רבי ישמעאל אלא לומר דבגדיהם צמר ופשתים דאי לאו האי טעמא לא מפיק ליה מהכנף מין הכנף ור"ת ורש"י פסקו כרבא משום דהוא בתראה: **אף** כל צמר ופשתים. תימה מנא ליה דפליג דלמא שאני הכא דאיכא ייתורא דהכנף מין כנף דהכי נמי דריש פרק במה מדליקין (שבת כז.) מאו בגד שאר בגדים לתנא דבי רבי ישמעאל ויש לומר דלא דמי דהתם לא מפקינן בגד דקרא ממשמעותיה דלעולם בגד דקרא צמר

ופשתים הוא אלא דמרבינן אף שאר מינין אבל הכא אי דרשת מיניה בשאר מינין א"כ בגד דכתיב ברישא הוי נמי שאר מינין וא"כ מפקת בגד ממשמעותא אי נמי י"ל דרבא לא דריש מייתורא מידי אלא משום דסבר בגדיהם כל בגדיהם משמע ועלה כתיב הכנף מין כנף שמדבר מן הציצית ולפירוש זה על כרחיך תנא דבי רבי ישמעאל לית ליה דרבא : **אמר** אביי האי תנא דבי רבי ישמעאל. פרק במה מדליקין (גם זה שם) איתא להא מילתא ודחי ליה רבא התם : **בגד** אין לי אלא בגד צמר. פי' בקונטרס בנגעים כתיב וקשה חדא דא"כ צריך לגרוס או בבגד דהכי כתיב גבי נגעים ותו דפי' במה מדליקין (גם זה שם) דרשינן ליה למילתא אחריתי ותו היכי ילפינן מנגעים לרבא דמתרץ לה התם דלא מפקא מאידך תנא דבי רבי ישמעאל הא גבי נגעים מרבה שאר בגדים ותו דהתם משמע בפירוש הכי ותו תנן בהדיא דשאר מינין לא מיטמו בנגעים נימא דלא כתנא דבי רבי ישמעאל לכך צריך לפרש דבשרצים הוא דכתיב (ויקרא יא) ותימה דא"כ אמאי איצטריך לאתויי נוצה של עזים הא שק כתיב בהדיא וי"ל דאיכא בגד מן הדק שבנוצה של עזים וכן מוכח פרק ראשית הגז (חולין קלז). דממעט גיזה של שור מתתן לו ולא לשקו ופריך אלא מעתה נוצה של עזים ליחייב אלמא לאו מכלל שק הוי והשתא ניחא הא דמרבה לאביי מהכא ג' על ג' בשאר בגדים ודין שק הוי ד' על ד' :

א

-

מ

דף

סדין בציצית בית שמאי פוטרין. פירש בקונטרס דלא דרשינן סמוכין ולא אישתרי כלל כלאים בציצית והא דנקט לשון פטור וחיוב ויתכן יותר לשון איסור והיתר משום דקסבר חובת טלית ואיסור והיתר נמי בהא תליא והי"ה נמי בטלית של צמר שלא יפטרו בו חוטי פשתן ומילתא דפסיקא נקט דכל סדין מפשתן ואי אפשר בו בלא כלאים שעיקר מצות ציצית תכלת ותכלת עמרא הוא משמע מתוך פירוש הקונטרס דציצית כלאים הוא דאסרינן וכן פירש בתשובה וכן [כתב] רבינו יצחק ברבי יהודה וקשה דהא אמרינן בריש יבמות (דף ד.) אפילו מאן דלא דריש סמוכין בעלמא במשנה תורה דריש וי"ל דאיכא חד תנא בנזיר (דף נח.) דמפיק מראשו דעשה דוחה לא תעשה וצמר ופשתים לכדרבא ובית שמאי סבירא להו כההוא תנא וסבירא להו כרבי יהודה דלא דריש סמוכין אלא היכא

דמוכח או מופנה ואע"ג דעשה דוחה לא תעשה לא שרי ציצית כלאים דהא אפשר לקיים שניהם ועיקר מצות תכלת לא יהא אלא בצמר אי נמי לאשמעינן קשר דלעיל לא ידעינן אלא מדאישתרי כלאים בציצית ומיהו לא יתכן למימר לפי מה שפירש למעלה גבי קשר העליון מיהו גם אההוא תנא דנזיר פר"ת דסמיך אגדילים דמראשו לא מצי מפיק כדאיתא ביבמות ותו דבסדר רב עמרם פסיק כב"ש בהא ואנן פשיטא דלפירוש הקונטרס קים לן כב"ה כדמוכח בכל דוכתי ולפי"ה הקונטרס צ"ל דאין הלכה אלא כתנאי דבסמוך וכדמפרש ומשום גזירה וציצית ממינו שרי לכולי עלמא וצריך לדחוק הא דשרא רבי זירא לסדיניה היינו ציצית תכלת ומלאכא נמי (לקמן דף מא.) דאמר לרב קטינא סדינא בקייטא ציצית מה תהא עליה מציצית מן המובחר קא מקפיד ותו קשה לפירוש הקונטרס דפלוגתא דאמוראי הוא אי ציצית חובת גברא או חובת טלית ועוד דקיי"ל (שם דף מב) חובת גברא מדמברכינן להתעטף ומדב"ש נשמע לב"ה דחובת טלית הוי לכך פי"ר דמדאורייתא ב"ש נמי חיובי מחייבי ולא פטרי אלא משום הני טעמי דמפרש בשמעתין ואפילו ממינו נמי פטרי ליה דלמא אתי למיעבד תכלת והלכך שייך שפיר לשון פטור ועוד יש לומר לפי"ה הקונט' דב"ש אף במינן פטרי דסברי לה כרבי דאמר (לעיל דף לח.) התכלת מעכבת הלבן והשתא ניחא הא דנקט סדין דווקא ומיהו תימה דהשתא כיון דלא איפשר נדחי עשה ללא תעשה : **אמר** רבי אליעזר ברבי צדוק. בקונטרס פי"ש שני לשונות ולשון שני שפי"ה דקאי אב"ש דפטרי והלא אין בו רק תמיה ורבי נמי קאי אב"ש אם כן למה אסרוה ב"ש וזהו כפי"ה ר"ת שלמעלה דטעמא דב"ש משום גזירה היא אבל לפי"ה הקונט' שלמעלה לא יתכן דניקו אב"ש והיה יכול לפרש א"כ למה אסרו העולם וטעמא דנפשיה קאמר ולא קים ליה כב"ש ועוד פי"ה דרבי אליעזר אב"ה מהדר דמחייבי ליה והלא בני ירושלים יתמהו עליו ואמר רבי א"כ למה אסרוה דפשיטא כב"ש לא קיי"ל ולמה מתמיהין : **והלכה** כדברי ב"ה. י"ס גורסין אי איכא ציצית של צמר ביום מיכסי ביה ופטור וכי שקעה חמה אי מלביש ליה חייב ומחקו ר"ת כמו שאפרש לקמן : **לא** יהא אלא לבן. אע"ג דאליבא דרבי קיימי דס"ל (לעיל דף לח.) התכלת מעכבת את הלבן מיהו רבי לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא מהדר אבני ירושלים כדפרישית : **כיון** דאפשר במינן. לעיל (דף לט :) דמסיקנא דחוטי פשתן פוטרין בשל צמר היינו בהדי תכלת דמיגו דתכלת פטר בשל פשתן לבן נמי פטר ואע"ג דאפשר במינו והאי דפשיטא ליה טפי דחוטי צמר פוטרין בשל פשתן היינו משום דבלאו הכי איכא כלאים אי נמי מדאורייתא (דרחמנא) שרייה ורבנן הוא דגזור דכיון דאפשר לקיים שניהם אבל מדאורייתא שרי

דכלאים ממש הותר אצל ציצית ולא משום דחיה והא דמסקינן לעיל דפוטר היינו מדאורייתא אי נמי מסקנא לא קיימא הכי: **וליבדקיה**. פי' בקונטרס שתי לשונות לשון אחד ליבדוק כל יורות הצובעים ומשני משום טעימה דהוי שלא לשמו והכי נמי הוה מצי למימר שמא שלא לשמו עבד כוליה ל"א ועיקר וליבדקיה כדאיתא לקמן דמייתי גילתא ושבלילתא ובדקינן ליה לציצית אי תכלת הוא או קלא אילן ומשני משום טעימה שמא ציצית זה נעשה מן הצמר שטעם בו וזה אי אפשר בבדיקה:

דף - מ - ב

שמא יקרע סדינו בתוך ג'. פי' בקונטרס בתוך שלש לכנף וכשיתפרנו בחוטי פשתן יניח סוף החוטין תלויין שם לציצית והוה ליה תעשה ולא מן העשוי ואפי' לרבנן דאמרי (לעיל דף לח.) דתכלת אינה מעכבת את הלבן היינו כשיש ד' חוטין אבל הכא דליכא אלא ב' לא מיהו הוה ליה למינקט משום דבעינן טווייה או תלייה לשמה אבל תעשה ולא מן העשוי ליכא לפי מה שאפרש לקמן גבי עשאה מן הקוצים ומן הגרדין וכו' והא דתניא לקמן (דף מא.) טלית שנקרעה חוץ לשלש יתפור תוך ג' רבי מאיר אומר לא יתפור וחכ"א יתפור אפי' לרבנן גזרינן שמא יתפור ויהא בו איסור כלאים ומיהו קשה מההוא דרב הונא דאמר לקמן (דף מא.): רחוק מן הכנף ד' הוי מצות ציצית אבל מברייתא דחסידי ליכא לאקשווי דהא מפרשינן בסמוך כיון שפצעו שלש לכך צריך לפרש תוך שלש היינו שנקרע הכנף שהציצית תלוי בה ולא נשתייר ג' והוי כאילו נפסק לגמרי אבל אם נשתייר בו ג' לדברי הכל חיבור מעליא הוי והשתא שמעתין כר' מאיר אתיא והא דלא גזרינן שמא יקרע כולה דבהא לא טעו והא דמשמע פ' דם חטאת (זבחים דף צד.): גבי בגד שיצא חוץ לקלעים דאפילו נשתייר בו ג' אלא שאין בו כדי מעפורת לא חשיב חיבור ובפרק העור והרוטב (חולין דף קכג.): מוכח דכדי מעפורת הוי טפי מג' שאני התם דכל הבגד נקרע אבל הכא שאינו נקרע רק חתיכה לא הוי בפסול: ר' זירא אמר. משמע דרב זירא לאו היינו רבי זירא ולא כפירוש הקונטרס בכתובות (דף מג.): **משום** כסות לילה. ר"ת פי' דכן עיקר כדאיתא פ' במה מדליקין (שבת דף כה.): ואינהו סבור משום כסות לילה מתוך כך יש להוכיח מכאן דהלכה כר' שמעון דלילה לאו זמן ציצית היא ועוד אמרינן פ' במה מדליקין (דף

כז.) אשר תכסה בה למה לי לאתויי כסות סומא והיינו כר"ש דלרבנן דרבי שמעון מוקמי ליה לרבות בעלת חמש אלמא סתם הש"ס כר"ש אתא ועוד בפי' ב' דברכות (דף יד:) אמרינן שלא היו אומרים במערבא פרשת ציצית בלילה [ורב יוסף אמר עלה] כמה מעליא האי שמעתא וסתם ברייתא נמי פ"ק דזבחים (דף יח:) כר' שמעון מוקי ורב יהודה דרמי תכלתא לפרזומא דאינשי ביתיה לקמן (דף מג.) ובפ"ק דסוכה (דף יא.) ר"י לבד היה עושה כן ובפ"ק דברכות (דף יג.) אמר ר' יהושע בן קרחה למה נסמכה פרשה וכו' לומר שזו נוהגת בין ביום בין בלילה וזו אינה נוהגת אלא ביום ואור"ת אע"ג דכסות יום חייב אפי' בלילה וכסות לילה פטור אפי' ביום מכל מקום מיקרי שפיר זמן גרמא שהיום גורם לחייב המלבוש מיהו בירושלמי דקדושין ובתוספתא גרסינן איזו היא מצות עשה שלא הזמן גרמא כגון אבידה ושילוח הקן ומעקה וציצית ורבי שמעון פוטר את הנשים מן הציצית אמר להם רבי שמעון אי אתם מודים לי שהיא מצות עשה שהזמן גרמא שהרי כסות לילה פטור אמר ר' אילא טעמא דרבנן שאם היתה טלית המיוחדת ליום וללילה חייבת ובספרי נמי תניא על כנפי בגדיהם שומע אני אף בעלת ג' וכו' שומע אני אף כסות לילה במשמע ת"ל וראיתם אותו ביום ולא בלילה ואם היתה טלית מיוחדת ליום ולילה חייבת בציצית וצ"ע: **והאמר** ר' זירא הטיל למוטלת כשירה. תימה היכי ס"ד דרבי זירא לית ליה תעשה ולא מן העשוי הא ר' זירא גופיה אית ליה לעיל וי"ל דס"ד כיון דתחילת הנחתן לשם מצוה לא שייך ביה תעשה ולא מן העשוי אבל לעיל כי חתך נתבטלה הנחתו: **בבל** תוסיף קאי מעשה לא הוי. דכיון דעביד איסורא לא חשיב עשייה ובשעת קציצת הראשונים זו היא עשייתן ולא דמי לההיא דפי' קמא דסוכה (דף יא.) דלא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן וצ"ע: **ממאי** דגברא לאוסופי קמיכוין. אפילו למאן דאמר בפי' בתרא דעירובין (דף ק.) דלעבור משום בל תוסיף לא בעי כוונה ומשמע נמי בההוא פירקא דלרבי יהושע לא בעי כוונה מ"מ הכא מודה דליכא בל תוסיף כיון דלבטולי קמיכוין: **תכלת** אין בה משום כלאים ואפילו בטלית פטורה. מדקאמר ואפילו ולא קאמר אפי' בלא וי"ו משמע דבלא טלית פטורה איצטריך לאשמועינן דתכלת אין בה משום כלאים וכי האי גוונא דייק פי' טרף בקלפי (יומא מו.) אומר היה ר"מ אברי עולת חול שניתותרו עושה להן מערכה וסודרן ואפי' בשבת ומוכתא סוגיא דהתם דתרתמי מילי אשמעינן ואור"ת דהכא נמי אשמעינן דאפילו בלילה אין בה משום כלאים אף על גב דלאו זמן ציצית היא דלגמרי התיר הכתוב כלאים של ציצית והא דגזרינן לעיל משום כסות לילה היינו כסות

שאינו מיוחד רק ללילה (ור"ת סותר פירוש שלמעלה) דכסות יום חייב אפילו בלילה וכן פרק קמא דקדושין (דף לד.) ותדע

א

-

מא

דף

דאמרינן לקמן (דף מד.) טלית שאולה כל ל' יום פטורה מן הציצית מכאן ואילך חייבת ואפי' של כלאים ואע"ג דפטור מדאורייתא דאין לחלק כיון דלגבי גברא דהוי דידיה ליכא כלאים וכן לנשים והא דאמרינן (לקמן מג.) גבי הכהנים נהי דבעידן עבודה אישתראי שלא בעידן עבודה לא לא דמי כלל דהא כתיב (דברים כב) לא תלבש שעטנו גדילים תעשה לך לומר שבמקום גדילים תלבש שעטנו משמע דכל לבישה שרא רחמנא ועוד דבטלית שעשוי להנאתו חייב הכתוב כלאים אבל בגדי כהונה לא לביש אלא בעידן עבודה ועוד אומר ר"ת דבגדי כהונה נמי. שלא בעידן עבודה שרו והכי קאמר נהי דבעידן עבודה אישתראי כלומר המיוחדים לעבודה שלא בעידן עבודה כלומר אותם שאינם מיוחדים לעבודה לא אישתראי וכן מוכח בתוספתא דכלאים דתניא בגדי כהונה ובגדי כהן גדול אין בהם משום כלאים בגדי כ"ג שיצא במדינה חייב במקדש בין לשרת בין שלא לשרת פטור וצ"ע אי לילה דומה למדינה דחייב וי"ל דחייב מדרבנן וההוא עובדא דשמעון הצדיק פרק בא לו (יומא דף סט.) דעת לעשות להי הפרו תורתך בדרבנן נמי שייך הפרה מיהו לא משמע הכי אלא נראה טפי דחייב מדאורייתא ואין לדמות מקומות למדינה דבמדינה ליכא שום היתר ותדע דהתם לא מפליג בין שעה הראויה לשרת לשעה שאינה ראויה לשרת והא דאמרינן פרק בא לו (גם זה שם) גבי בגדי כהונה שמקפלין אותן תחת ראשיהן דלאו דווקא [תחת ראשיהן אלא שלא כנגד ראשיהן] משום כלאים היינו בהצעה דלא דמי ללבישה דשרא רחמנא אבל גבי ציצית אין לחלק בין הצעה ללבישה ובספרי תניא כסות המיוחד ליום ולילה חייב בציצית רבי יהודה בן בבא אומר ביחוד בטלו חכמים את כסות של אשה מן הציצית ולא חייבו בטלית אלא מפני שבעלה מתכסה בו לכך נראה דכלאים בציצית שרי בין ביום בין בלילה בין לאשה: **חדא** מכלל דחבירתה איתמר. פירש בקונט' בתרייתא מכלל דקמייתא ואיפכא נראה דבתרייתא משמיה דשמואל קאמר לה: **ענשיתו** [אעשה. כי האי] [שאין אדם חייב] לקנות טלית המחוייב אם אין לו אבל עשה גמור אפילו

בית דין שלמטה היו מכין אותו עד שתצא נפשו : הכי קאמר ליה טצדקי למפטר נפשך מציצית. ומ"מ אי לאו חובת גברא לא שייד למיענש עליה כיון דלית ליה ובקונטרס גרס אלא ומשמע דלא מוכח מידי : רמינן ליה. פירשתי בפרק בתרא דנדה (דף סא :) :

ב

-

מא

דף

ובלבד שלא תהא מופסקת. צ"ע מאי פי' ומאי אשמעינן : **אין** פוטר בה אלא מינה. פי' בקונט' אם אדומה היא יטיל בה שני חוטים אדומים ותימה מידי ציבעא קגריס ושמא מדרבנן משום זה אלי ואנוהו (סוכה דף יא :) הוי [ועוד נראה דאיירי בשאר מינים כגון שיראין וכלך וסיריקין דאין פוטר אלא במינים מדאורייתא] ומה דפי' בשיראים לאו דוקא דהא אמרי' דצמר ופשתים פוטרין בהם : **ואם** הביא כשר. למאי דפירש בקונטרס דקלא אילן במקום לבן פסול . משום שדומה לתכלת ואין כאן שני מינים קשה מאי פריך דלמא האי ברייתא כרבנן דריש פירקין דאמרי אין הלבן מעכבת את התכלת : **כאן** בטלית בת שמנה חוטין. פירשתי ריש פירקין : **רב** אמר אין מתירין. ואפי' למ"ד חובת גברא סבר רב דאין לבטל מצות הטלית כדאשכחן במזוזה בסוף השואל (בי"מ קב.) שנענש אותו שנטל המזוזה ואע"ג דחובת הדר היא ושמואל דאמר מתירין אע"ג דקסבר חובת טלית היא דהא שמואל מחייב לעיל כלי קופסא כיון דאין לו אלא כדי טלית אחת טוב שיתן באותה שהוא חפץ להתעטף בה ולא דמי למזוזה : **כל** מילי דמר עביד כרב. והא דסוף כירה (שבת דף מו.) שרי רבה שרגא דנפטא ופלוגתא דרב ושמואל במוקצה מחמת מיאוס שיליה שבת (דף קנו.) דלמא דמתכת איירי ותו דהתם איכא פלוגתא דרברבתא טובא וצ"ע : **בית** שמאי אומרים ארבע. טעמא דבית שמאי ניחא כדדרשינן לעיל (דף לט :) גדיל שנים גדילים ד' אבל טעמא דבית הלל קשה דדוחק לומר דלית להו אלא גדילים שנים ופתיל תכלת הרי תלתא ושמע מינה הא דדרשינן גדילים ד' היינו בכפילה ואלבן קאי והשתא סברי ב"ש דהוא הדין תכלת דפתיל לאו דוקא וסברא הוא להשוותם והיינו ד' חוטין בלא כפילה ובית הלל סברי דפתיל דווקא והא דביומא (דף עב.) דריש מפתיל התם (הוה ראשוניים) דכתיב ברישא (תרי) מהדר דמיירי בכפול ור"ת פי' דמגדיל נפקא להו לבית הלל דעבות מתורגם עובד גדילו ונראה

לפי זה דבית הלל דרשי גדילים הרי ששה וכשנכפלו י"ב ויתכן יותר דלא דריש גדילים וכן משמע בספרי ועשו להם שומע אני יעשה אותן אחד בפני עצמו תלמוד לומר גדילים מכמה גדיל אחד נעשית אין פחות משלשה דברי ב"ה ב"ש אומרים ד' של תכלת ד' של צמר (אכן) כי דייקת בה משמע דב"ה דרשי גדילים ואכל גדיל קיימי והשתא הויא דומיא דבית שמאי דאיירי בתכלת ובלבן ומיהו בספרי איכא דאמרי שנים של לבן ואחד של תכלת. [וע"ע תוס' בכורות לט: ד"ה כמה]: **בית** שמאי אומרים ארבע. פירש בקונטרס הפתיל יהא ארבע נמצא הגדיל שנים ורבינו תם פירש דאגדיל קאי והענף שמנה הרי שנים עשר וכן אנו נוהגין וכן משמע בספרי בפרשת כי תצא גדילים למה נאמר לפי שנאמר ועשו להם ציצית שומע אני יעשה חוט א' בפני עצמו ת"ל גדילים כמה גדיל נעשית אין פחות משלשה חוטין כדברי בית הלל ובית שמאי אומרים מארבע חוטין של תכלת וארבעה של לבן על ארבע ארבע אצבעות משמע דאגדיל קאי והקונטרס נמי פירש כן בל"א פרק על אלו מומין (בכורות דף לט:) וכן יסד רבי שלמה ספרדי המשולשל יהא נפשל כדי אצבעות ארבע ונפשל קורא הגדיל כמו מפשילין חבלים לתוכן פרק אלו הן הגולין (מכות דף י.) וכמו אין מפשילין חבלים לתוכן דבפי בני העיר (מגילה דף כח.): **ארבעה** בגודל. במסכת זבחים בפי קדשי קדשים (דף סג.) [קתני] דכבש של מזבח היה שלש אמות ומחצה ואצבע ושליש אצבע בזכרותו ואית דמפרשי התם דקשר האצבע קמא הזכרות ואית דגרסי בזכרותו היינו ראשונות והכא דלא מפרש מידי צ"ע:

א

-

מב

דף

ואביק להו מיבק. נ"ל שלא היה מעביר דרך נקב האבק אלא שבעה חוטין לכל היותר והשמיני מניח וקושר בו דאל"כ היה יכול להעביר הציצית מן הטלית דרך האבק אחר עשייתן ולא משכחת כלאים בציצית: **תמניא** בגלימא. דריש גדילים ארבעה וכן מתכלת שבשעת נתינתן בטלית יהו שמונה ורבי ירמיה מדפתי סובר כן ואם כן הווי להו שיתסר דלית ליה אבק: **מנין** לציצית בעובד כוכבים שהיא פסולה. משמע הא אשה כשירה ולא אמר כל שאינו בלבישה אינו בעשייה דהא לא כתיב בגופה לבישה אלא בכלאים ומילתא אחריתי היא וגבי תפילין דרשי כי האי גוונא:

בישראל אינו צריך לברך. דמשמע צונו ולא לאחרים: **ואל** ימול כותי. לאחר שהמיר דתו דסתמייהו לשם הר גריזים אע"ג דגירי אמת הן ועובד כוכבים אע"ג דבפי המביא תניין (גיטין דף כג.) קא אמר גבי גט עובד כוכבים אדעתא דנפשיה עביד שאני התם דסתם אשה לאו לגירושין קיימא אבל סתם מילה לשמה קיימא והכי משני גבי זבחים (דף ב:): ומתוך כך ניחא בסמוך דמכשר ציצית בעובד כוכבים מדכתיב ועשו להם דמשמע אחרים יעשו להם ובתר הכי מכשר רב טוייה שלא לשמה ומייתי תנאי מתפילין משמע דבציצית נמי בעי לשמה אע"ג דעובד כוכבים כשר ותימה כיון דסתמא לשמו קאי אמאי איצטריך לרבות עובד כוכבים וי"ל כי היכי דלא נימעטי מבני ישראל ותימה וגבי ספרים ותפילין ומזוזות למה לי למעוטי עובד כוכבים מוקשרתם וכתבתם תיפוק לי דסתמא לאו לשמו קאי דבפרק הניזקין (גיטין דף נד:): פסל אזכרות שלא כתב לשמן דאמרינן התם ס"ת שכתבתי אזכרות שבה לא כתבתי לשמן משמע אלא סתמן כתבן דאיבעי למימר שכתבתי שלא לשמן וי"ל דאיצטריך משום עבד ואשה צדוקי ומסור ומומר אע"ג דתני עובד כוכבים הכי נמי תני כותי אע"ג דסתמיה לשם הר גריזים ולא איצטריך ליה קרא אי נמי לא דק ובעי למימר שלא לשמן דפי כל הגט (שם דף כד.) תנן כל הגט שנכתב שלא לשם אשה פסול ואע"ג דסתמא נמי פסול אלמא לא דייק אי נמי נראה דאזכרות לבד בעינן כולי האי ואיצטריך למעוטי אי כתב בלא אזכרה:

דף - מב - ב

ואילו לעשות תפילין לא מברך. ויודע היה [שלא לברך לעשות תפילין] ששאלו כל ענייני ברכות ופי' הרואה ירושלמי מצריך לברך אעשיית ציצית סוכה ותפילין ובערוך הביאו בערך צץ ג' וחולק על השי"ס שלנו ובתוספתא דברכות (פ"ו) תני העושה ציצית לעצמו מברך שהחיינו ובפי' הרואה (ברכות דף נד.) נמי אמר דאכלים חדשים מברך שהחיינו וכ"כ רב שרירא גאון: **הקוצים** כו'. פירש בקונטרס משום תעשה ולא מן העשוי ולי נראה דמה דעביד אחר כך היינו העשייה דאמר רב גופיה תלאן ואחר כך פסק ראשי חוטין שלהן כשר דזו היא עשייתן וכן פרק קמא דסוכה (דף יא.) גבי הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת דקציצתן זו היא עשייתן

אלא טעמא משום דבעינן תלייה לשמה והא דתנן פרק קמא דסוכה (דף ט). סוכה הישנה בית הלל מכשירין ופריך בגמ' ובית הלל לית להו דרב יהודה אמר רב עשאה מן הקוצים וכו' כי אמריתה קמיה דשמואל אמר אף מן הסיסין פסולה אלמא בעינן טוייה לשמה הכא נמי בעינן עשייה לשמה לפי. אותה גירסא אדשמואל פריך ולא מרב ומרב נמי מצי למפרך: **כתנאי** ציפן זהב. תימה דילמא ציצית שאני דפ"ק דסוכה (דף ט). דריש גדילים תעשה לך לשם חובך ואי משום דכתיב לך לאות הא דרשינן ליה לעיל (דף לו:). לך לאות ולא לאחרים והתם גבי סוכה פריך כי האי גוונא מחג הסוכות תעשה לך [ומשני] דאיצטריך למעוטי גזולה ולא דרשי תו מיניה לשם חובך ואי משום דתפילין איתקוש למזוזה ומזוזה וספר תורה יליף (לעיל דף לד.). כתיבה כתיבה מגט הא בגט גופיה לא בעינן עשייה לשמו: **עד** שיעבדן לשמן. אומר ר"ת דהילכתא כרשב"ג דאע"ג דהילכתא כרב באיסורי דסוגיין דהניזקין (גיטין דף נד:). דגוילין שלו לא עיבדתים לשמן כוותיה אזלא והא דפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מח:). דאיפליגו אביי ורבא בהזמנה אי מילתא היא אי לא ומייתי הני תנאי ופי' בקונטרס דרבא כרבנן דלא בעו עיבוד דהזמנה לאו מילתא היא מיהו ר"ת ור"ת פירשו דרבא כרשב"ג דכיון דבעי עיבוד לשמו א"כ הזמנה לאו מילתא היא דאי מילתא היא אפשר בחיתוך העור ובתיקונים קטנים סגי לשויי לשמה והא דבעא אביי מרב שמואל בר' יהודה בסמוך היכי צבעיתו ליה ואהדר כרשב"ג לא קיבלה מיניה וי"מ דההיא דהניזקין אפילו כרבנן דלא פליגי אלא בעור תפילין דתשמיש מצוה וליתא דהא איכא שי"ן של תפילין ועיקר קדושה יש בה כדמוכח פי' במה מדליקין (שבת דף כח:). ופי' במה אשה (שם דף סב.).: **וסממנים**. דבר תימה הוא היאך מערב שום דבר בהדי תכלת ושמא עם הסממנין נקרא תכלת ובקונטרס פי' לשרות בהן כדרך הצובעין ששורין אותו בצריף: **מה** טעם טעימה פסולה. ואפילו לשם ציצית מ"מ לשם נסיון נמי עבידא והוי כמנחה שקמצה לשמה ושלא לשמה והשתא הנך תלת תרי נינהו: **משום** שנאמר כליל תכלת. פי' בקונטרס שלא יהא דבר אחר צבוע בה מתחילה ואפילו צמר והוא שקרוי מראה שני שבה משמע דאם צבע בה שני פעמים זה אחר זה פסול אפילו לשמו ולעיל משמע דלא פסליי אלא טעימה משום דהויא שלא לשמה ומשמע דלא מייתי תנאי אלא מטעמה פסלה אבל לכ"ע הטעימה כדלעיל א"כ לא אתיא כחד תנא מילתא דהקונטרס לכך צ"ל דאפילו מאה פעמים לשמו משמע דכשר דהא כליל תכלת קרינן ביה אבל כשטעם הרי יש צבע שאינו ראוי לתכלת ולכך קרוי מראה שני ואע"ג דהאי קרא בבגדי כהונה כתיב ילפינן תכלת מבגדי כהונה ופי' בא לו (יומא דף עב.) דריש ליה

לדרשא אחרינא : ואין ניקחים אלא מן המומחה. שיש ריעותא שמא הוא צבעם ואינו בקי אבל אם נמצאו בשוק רוב מצויין אצל תכלת מומחין הן ולכך מכשירין המוצא חוטי תכלת פ' המוצא תפילין (עירובין צו:) וכה"ג אמר בחולין גבי שחיטה (דף יב.): **תפילין יש להן בדיקה**. פ"י בקונטי' בחסירות ויתרות ואפי' הכי אין נקחין אלא מן המומחה לעבדן לשמן אבל ספרים ומזוזות לא בעי עיבוד לשמן וכן פ"י ה"ר משה בר מיימון דמזוזה לא בעיא לשמה ולא פירש מנא ליה ושמא מהכא וקשה דפ' הניזקין (גיטין דף נד:) משמע דספר

א

-

מג

דף

תורה בעי עיבוד ושמא הכא בשאר ספרים איירי ונראה לפרש תפילין יש להם בדיקה בחסירות ויתירות ואפי' אין ניקחין שגנאי לסותרן אבל לעיבוד לשמה לא חיישינן שהכל בקי אין בו והא דתניא בהמוצא תפילין (עירובין דף צז.) הלוקח תפילין מן השוק בודקה אחת בדיעבד איירי (ולפי' הקונטרס נראה לי לפרש דבדיעבד לא חיישינן) והכי תניא בתוספתא דמסכת ע"ז אין לוקחין תפילין אלא מן המומחה ואם לקח ממי שאינו מומחה ומצא בידו שנים או שלשה צמדים בודק ממנו תפילין אחד של יד או של ראש בצמיד הראשון וכן שני וכן שלישי והא דתנן (שם דף צה.) המוצא תפילין מכניסן זוג זוג אע"פ שלא בדקן התם משום כבוד דתפילין לא חיישינן א"נ מוצא שאני דרוב מצויין אצל תפילין מומחין הן ובמכילתא איתא נאמר כאן ימימה ונאמר להלן (ויקרא כה) ימים תהיה גאולתו מה להלן י"ב חדש אף כאן מגיד שצריך לבדוק תפילין אחת לי"ב חדש דברי ב"ה ב"ש אומרים אין צריך בדיקה שמאי אומר אלו תפילין של אבי אימא ופרק המוצא תפילין ירושלמי נמי תניא תפילין צריך [בדיקה] אחת לי"ב חדש דברי רבי רשב"ג אומר אין צריך וכל הני דמצרכי בדיקה סבירא להו בחזקת תפילין הכתוב מדבר ולא קי"ל הכי מיהו בשימושא רבה איכא שמצריך לבדקן פעמיים בשבוע והני בדיקות לא הוו משום חסירות ויתירות אלא שמא בלו ונתקלקלו ובמזוזה אשכתן בדיקה דאמרינן במס' יומא (דף יא.) שנבדקת פעמיים בשבוע ויש לחלק: **בן** ארבעים. פירשתי פרק האשה בנדה (דף סג.): **מאי** אין לה בדיקה נמי דקאמר אטעימה. ובדיקה דרב יצחק ורב אדא אהני בלוקח

מן המומחה שיודע דטעימה פסולה אבל לא ידע מקלא אילן דאיהו גופיה לא ידע: ור"ש פוטר בנשים. אף על גב דאמרינן ברכות (דף כ:): גבי קידוש דנשים חייבות דכל שישנו בשמירה ישנו בזכירה וזכור ושמור בדבור אחד נאמרו ואמרינן נמי במכילתין ובירושלמי דגדילים ולא תלבש בדיבור אחד נאמרו לאו מילתא היא דהתם לא איתמר בדבור אחד אלא לאשמועינן הא אבל הכא איתמר כי היכי דלא ניסתרו אהדדי והכי נמי אין להקשות דנידרוש כי היכי דמרבינן (פסחים מג:): גבי אכילת מצה דהתם שאני דכתיבי בחד קרא:

דף - מג - ב

ורבי שמעון מאשר [נפקא]. ר"ת לא גריס ליה דא"כ כולהו מרבו בעלת חמש ופ"ב דזבחים (דף יח:): תניא ארבע ולא שלש ארבע ולא חמש ומוקי לה כר"ש ומיהו על כרחין נ"ל דתלת תנאי הוו ואליבא דר"ש פליגי התם דהא קיימא לן הלכה כר"ש בכסות לילה כמו שהוכחתי למעלה (דף מ:): וקיימא לן נמי דבעלת חמש חייבת לעיל (דף לו:): גבי האי מאן דחייטיה לגלימיה לא עבד כלום דשויה בעלת חמש ואנן כמאן אלא על כרחין גירסא נכונה היא והא דפי' בית שמאי (זבחים דף מ.) לא דריש ר"ש אשר היינו לההיא דרשא וכי האי גוונא הוי טובא: **ואיזו** זו זו קרית שמע. אסמכתא בעלמא דקרית שמע דרבנן: **בין** תכלת ללבן. בברכות (דף ט:): אמרינן בין תכלת [שבה] ללבן שבה פירש בקונטרס בין צמר שקלט צבע תכלת לצמר שלא קלט וליתא דא"כ מאי ראייה זו ובערוך פי' בין חוליא של תכלת לחוליא של לבן ופי"ק דברכות ירושלמי כיני מתניתין בין תכלת שבציצית ללבן שבה וראיתם אותו מן הסמוך ר"א דאמר כדי שיכיר בין תכלת לכרתי וראיתם אותו שיהא ניכר בין הצבועים: **ה"ג** רקיע דומה לספיר. דהכי כתיב קרא וה"נ גרסי' פרק כסוי הדם (חולין דף פט.) ולא כספרים דגרסי רקיע דומה לכסא הכבוד: **חותם** של טיט. מה שמדמה חותם של טיט לציצית שכן עושין לעבדים והציצית מעיד על ישראל שהם עבדי הקב"ה כדאיתא פרק במה אשה (שבת דף נו:): כבלא דעבדא תנן: **שואל** מעמך. פי' ר"ת דהוי מלא ויש מאה אותיות בפסוק וי"מ דמה עולה בא"ת ב"ש מאה ובקונטרס פירש אל תקרי מה אלא מאה כלומר שחייב ק' ברכות וי"מ כדי להשלים מאה באותיותיה וכי קרית מאה הרי כולן:

זיל טפי. אבל אבור. לא מברכינן דאינו מצוי דהוי כל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ ונראה יותר שמברך אעבד ואשה שאינן מצויין כמותו: **לבית** מדרשו של רבי חייא. אינו רבי חייא שר' נתן שהיה חשוב מרבי כדאמרינן (ב"ב קלא.) ילדות היתה בי והעזתי פני בנתן הבבלי לא היה מביא ראייה מרבי חייא ובתוספתא גרסינן לבית מדרשו של רבי מאיר: **טלית** שאולה כל ל' יום. אין לדקדק מכאן דסתם שאלה ל' יום כמו הלואה בפ"ק דמכות (דף ג.) חדא דדילמא שאלה דטלית דוקא ועוד הכא לא מיפטר אלא דעד ל' יום סברי אינשי דשאולה היא דאין דרך שאלה יותר דמדאורייתא פטורה לעולם כדדרשינן (חולין דף קלה.) ראשית גז צאנך ולא של אחרים הכי נמי כסותך ולא של אחרים אע"ג דבמזוזה חייב השוכר כדמסיק התם (שם:) דביתך לא אתא לאפוקי בית אחרים אלא לכדרבא דאמר דרך ביאתך (לעיל דף לד.) ופ"ק דיומא (דף יא:) נמי איכא הכי וה"ט דלא מסתבר קרא למעוטי בית אחרים דכיון דלשימור עביד ל"ש מיהו כל ל' יום פטור דלאו בית דירה דידיה הוא כדאמרינן פ"ק דבבא בתרא (דף ח.) גבי נשתהה שם ל' יום הרי הוא כאנשי העיר והא דמייתי הכא סיוע לרב יהודה להא דטלית שאולה דמסתבר ליה לדמות טלית מדרבנן למזוזה דאורייתא וצ"ע אי מצינן למימר דלענין לפטור עד ל' יום הוא דמייתי ומיהו י"ל דמזוזה נמי מדרבנן דתרי ביתך כתיבי והא דבעי בסוף השואל (ב"מ קא:) מזוזה על מי ופריך הא אמר רב משרשיא חובת הדר היא לאו לחיובי שוכר מייתי לה אלא ה"ק פשיטא שהמשכיר אינו חייב כיון שאינו דר שם וכן פ"ק דמסכת ע"ז (דף כא. ושם) דפריך בית נמי מפקע ליה ממזוזה ומשני חובת הדר היא פ"י שאם ירצה לא ידור בו אלא ישתמש בו לתבן וקש ולא מיחייב והא דאמרינן ריש ר"א דמילה (שבת קלא:) לא לכל אמר ר"א מכשירי מצוה דוחין את השבת דמודה ר"א שאם צייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו חייב הואיל ובידו להפקירן ה"מ למימר הואיל ובידו שלא להניחה אלא הטעם השוה בכל לכ"ע ולמ"ד חובת טלית בלא לבישה חייב: **כל** כהן שאינו עולה לדוכן וכו'. דוקא כשאומר לו עלה כדאיתא בסוטה (דף לט.) צריך שיאמר להם חזן הכנסת שאו ידיכם קודש ובתרגום בבלי נמי מתרגמינן [אמור להם] כד תימרון להון ואע"ג דדרשי

מיניה עשה מפיך ליה פי' ואלו נאמרין (סוטה לח.) שנים נקראו כהנים ולא כהן אחד ותרתי שמעינן מינה ומי"מ אומר ר"ת שאפי" כהן אחד עולה לכל הפחות מדרבנן ודייק מלישנא דלא קאמר שני כהנים עולים ולא אחד משמע אפי" אחד ועוד פי' שש"צ אין לו להקרות לפי שהוא מפסיק ואין להפסיק אפי" ליהא שמיה רבה ואפי" נחש כרוך על עקיבו וכן פר"ח דש"צ המפסיק עבירה היא בידו ותניא בספרי אמור להם

ב

-

מד

דף

מלמד שחזן הכנסת אומר להם אמרו ובירושלמי אמרינן ובלבד שיהא החזן ישראל וחזן לאו היינו ש"ץ שחזן הוא שמש הכנסת כדאיתא פ"ק דסנהדרין (דף יז:) ובי' חזנים ופי"ז דבבא מציעא (דף צג:) חזני מתא אבל ש"צ הוא הקורא ואומר ר"ת שש"צ הוא פותח בברכנו ומסיים ואין הכהנים רשאים להתחיל עד שיכלה הדבור מפי הקורא ודווקא כשעומד בבית הכנסת ואומר לו עובר אבל אם עומד בחוץ אינו עובר דאמרינן בירושלמי רבי שמעון בן פזי כד הוה תשיש [הוה] קאי אחורי עמודי ר' אלעזר נפיק לבראי: **הסולת** והשמן אין מעכבין את היין. משמע הא סולת ושמן מעכבין אהדדי ותימה דהא לא כתיב שום קרא במנחת נסכים ושמא ילפינן ממנחת נדבה דכתיב בה עיכובא לעיל (דף כז.) וגלויי מילתא בעלמא הוי דגבי מיעוטו מעכב את רובו כתיב קרא גם במנחת נסכים והתם גלי לן קרא: **מנחתם** ונסכיהם (אפי") בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו למחר. בפ"ב דתמורה (דף יד.) מוכח דלמחר נפקא לן דבר יום ביומו מלבד שבתות ה' ודרך הש"ס להביא על פסוק הרהוט בשני דרשות אע"ג דנפקי מקראי אחריני כי ההיא דשבח נעורים לאביה (קדושין דף ג.) וכן מוהתעלמת (ב"מ דף ל.) וכן ספר כורתה ואין דבר אחר כורתה (גיטין דף כא:) וכן מותר הפסח ושלמים הבאין מחמת הפסח פ"ק דזבחים (דף ט.) ופי"ד דזבחים (דף לז.) ופרק התודה (לקמן פג:) ופי' מי שהיה טמא (פסחים דף צו:) ופי"ב דבכורות (דף טו.) דדריש אך ולא חלבו ומסיק רבא דאך לאותו ואת בנו הוא דאתא וחלבו מדמו נפקא וכן בשמעתין דתניא בבריית' זבח ונסכים ומסקינן דבסברא פליגי: **מנחתם** ונסכיהם. פי' בקונטי' פ"ק דזבחים (דף ח.) ופרק המזבח מקדש (שם פד.) ופי"ב דתמורה (דף יד.) דמנחתם ונסכיהם דפרי החג קדריש וקשה לר"ת

היכי משמע מיניה לילה ועוד היכי דרשינן מיניה מנחה ואח"כ נסכים הא קרא דבתריה כתיב לפרים ולאילים ואינם כתובים על הסדר דפרים ואילים קדמי ותו דפריך ורבנן נמי הא בעי ליה ומנחתם וכו' ומאי צריך הא טובא כתיב אלא על כרחין כיון שכולם משונים זה מזה כולו צריכי לכך נראה לר"ת דדריש מקרא דעצרת פרשת אמור אל הכהנים ואילים שנים יהיו עולה לה' ומנחתם ונסכיהם אשה ריח ניחוח לה' מדכתב נסכים בין עולה לאשה ש"מ דבאים בלילה כי אשה דהיינו הקטרה ולא מייתורא ונקט מנחה ברישא דדמי לעולה טפי בהקטרה והא דפ"ק דזבחים (דף ח.). דריש מנחתו ונסכים אפי' בלילה ומשמע התם דמייתורא דווקא קדריש והתם גבי נזיר דרש מדכתי' מנחתו ונסכו וכתב נמי ומנחתם ונסכיהם למחר נמי שמעינן כיון דגלי גבי עצרת תו אין לחלק ותימה והא הני קראי בבאין עם הזבח כתיבי והנהו לא אתו אלא ביום כדאיתא בפ"ב דתמורה (דף יד.). וי"ל דאם אינו ענין בבאין עם הזבח תנהו ענין בבאין לאחר הזבח והא דאמרינן בריש תענית (דף ב:) מה ניסוך המים בלילה דאמר מר ונסכיהם אפי' בלילה משמע דמקרא דפרי החג מייתי שאין ניסוך המים אלא בחג לאו מילתא היא דכיון דגלי לן קרא בעצרת דהוי נסכי צבור ה"ה לכל נסכי צבור וקרא דאיצטריך בנזיר דהוי נסכי יחיד: **כיון** דמתאמרא שירה עליהו. פי' להביאם עם הזבח אבל בפני עצמו בעיא היא פ' אין נערכין (ערכין יב.). ומ"מ אף בלאו זבח עדיפי כיון שהיו ראויין לשירה ולבא עם הזבח: **ודם** זבחיך ישפך. פ' בית שמאי (זבחים דף לו:) מעיקרא דריש מהאי קרא ולא קאי לבסוף: **כמשפט** כמשפטם. וביום ראשון דלא כתיב כמשפט כתיב ביה יהיו: **אלא** דר"ח ועצרת דכתיב בחומש הפקודים. ואע"ג דכתיב יהיו לכם לאו עליהו קאי והא דלא פריך מפסח כי היכי דפריך מהני דהא כתיב ביה יהיו ורש"י פי' ביחזקאל דהא דכתיב גבי פסח ז' פרים וז' אילים ליום דלז' ימי פסח קאמר פר ואיל ליום דאם לא מצא שנים בכל יום מביא אחד והשתא ניחא שפיר דהא לא מעכבי אהדדי ותימה דהא כתיב ביה יהיו ואין לומר דקאי אכבשים ולא אפרים ואילים דגבי עצרת לא קאמרינן הכי והא דנקט בסמוך אילים דהכא והכא לא מעכבי הא אינהו מעכבי ה"נ מצי למינקט כבשים ולא דמי לקודש יהיו דגבי לחם דפליגי ר"ע ובן ננס (לקמן דף מה:) אהייא קאי אי אכבשים אי אלחם אבל אתרוייהו פשיטא להו דלא קאי אע"ג דכתיב בחד קרא היינו כבשים ללחם אבל כבשים אהדדי ה"נ דמעכבי כדתנן בהקומץ רבה (לעיל כז.) ב' כבשי עצרת מעכבין זה את זה וכן ב' חלות ולא מסתברא נמי למימר דהוייה דפסח לא קיימא אלא אתמימים דלהא לא איצטריך קרא דבעלי מומין פשיטא דפסולין ונ"ל

דלשום דרשא אתא דלא מסתבר לדורשו בעיכוב כיון דלא מישתמיט הש"ס ובספרי דורש גבי פסח הרי שמצא פרים ולא מצא אילים אילים ולא מצא כבשים שומע אני שלא יקריב עד שימצא כולן ת"ל שבעת ימים תקריבו אשה אפילו אחד מהן יכול אפי' כולן מצויין ת"ל פרים בני בקר שנים ואיל אחד ומיהו הא דקאמר שומע אני שלא יקריב עד שימצא כולן על כרחין לאו משום דסמיך איהו דגבי עצרת דריש נמי הכי התם וכן בחג אע"ג דכתיב ביה כמשפט וכו' ואכל חד מייתי קרא דשבעת ימים ואע"ג דלא כתיב לא בעצרת ולא בחג :

א

-

מה

דף

אלא פרים דאפי' אהדדי לא מעכבי. והא דלא מוקי ליה בראש השנה ויום הכיפורים ושמיני עצרת משום דבכל חד ליכא אלא חד פר וחד איל והא דלא משני בפריס ואילים דעלמא כדמשני פ"ק דיומא (דף ז.). גבי פר דעבודת כוכבים ואילו של אהרן וקתני היה מקריב מנחת פרים ואילים לא דמי להכא כלל: **ומנין** שמעכבין זה את זה. פירוש כשיש להם כל הצורך (וכי) וכה"ג דריש בספרי שהבאתי לעיל א"נ קמ"ל כרבנן דפליגי עליה דר"ש במתני' שיקריב פרים ולא יקנה נסכים מאחד מהן אי נמי אם יש לו כבשים ואין לו לתמיד של בין הערבים מקריב כולן לשם מוסף ומיהו לקמן (דף מט.) משמע דתמידין דיומיה קודמין למוספין דיומיה משום דתדיר ומקודש וצ"ע: **מילואים** הקריבו בימי עזרא כדרך שהקריבו בימי משה. ולא דמו הני להני דשל משה עגל וכאן פר וגם מתנותיו חלוקות כמפורש ביחזקאל (מה) אל מזוזת הבית ואל ארבע פינות העזרה למזבח ועל מזוזת שער החצר הפנימית ופירש שם רש"י שהוא פר האמור שם למעלה אל חקות המזבח ביום העשותו פר בן בקר לחטאת אבל שם כתיב ולקחת מדמו ונתתה על ארבע קרנותיו ועל ארבע פינות העזרה ועל הגבול סביב וצריך לדחוק המקרא שיהיו שוים ועוד לפי מה שמפרש וכן תעשה בשבעה בחדש דאיירי בשבעה שבטים דאייתו פר בהוראה וצריך ליישב שיהיו אותן מתנות כאותן הכתובין גבי פר בהוראה בויקרא ואי אפשר ליישבו ושמה וכן תעשה דקאמר לענין שמביא פר שנשרף ולא לענין המתנות ודבר תימה הוא מי דחקו להש"ס להעמיד הפסוק בז' שבטים ופשיטא דקרא קאי אהא דכתיב לעיל גבי חקות

המזבח ביום העשותו שמביאין פר בן בקר לחטאת וביום השני שעיר עזים ופר ואיל ואח"כ שבעת ימים תעשה שעיר חטאת ליום ופר בן בקר ואיל מן הצאן תמימים יעשו לפיכך אומר כאן וכן תעשה בשבעה בחודש: **הואיל** ואישתרי מליקה. אע"ג דלעיל (דף ה:) פרכינן שכן מצוותו בכך וכלאים נמי אסרינן להו בלא קרא מ"מ אתא לאורויי לך דלא ניטעי למילף מינה ולמאן דקאמר דאין שחיטה לעוף [מן התורה] פירשתי בחולין (דף כ:): **בשבעה** שבטים שחטאו. . השתא דריש בחדש כמו בדברים שחדשו בית דין והוא של ז' שבטים שחלב מותר ועשו על פיהם והיינו מאיש שוגה ששגגו בהוראתם ומפני שהלכו ציבור ועשו פתאום על פיהם והא דלא כרבי יהודה (הוריות דף ה:.) דבעי פר לכל שבט ונראה דאפי' לר' יהודה ניחא דמיירי במיעוט שבט: **וכי** מדת פרים ואילים אחת היא. תימה דליפרוך וכי יש שם איפה ורש"י פירש ביחזקאל דאיפה קמח היה מביא להוציא סולת עשרון מן הסאה והאיפה שלש סאין והיינו ג' עשרונים לפר ואיפה לאיל כמו ששנינו בשתי הלחם (לקמן עו:) שני עשרונים משלש סאין ושל פרים ג' מג' סאין למדך שאם לא מצא סולת מנופה כל כך יביא משל עשרון לסאה ושמן הין [לא שיקריב ההין כולו אלא] שנתות היו בהין וכי האי גוונא שפרש"י בשמן יש לפרש באיפה שהיה שם איפה גדולה וקטנה ומה שמדקדק משום דנקט בכולה חד לישנא משמע שניהם שוין וכן

ב

-

מה

דף

דורש בספרי בפרשת כי תצא דא"ר חנינא בן חזקיה בן גרון וכי מדת פרים אילים וכבשים אחת היא והלא כבר נאמר שלשה עשרונים לפר וגוי' אלא מלמד שאיפה גדולה ואיפה קטנה קרויה איפה: **קרבו** כבשים בלא לחם. פי' בקונטרס שלא היה להם אלא מן וקשה דבפ"ב דיומא (עה:) מוכח דאומות העולם היו מביאין להם מיני מאכל ובפי' שתי הלחם (לקמן צה:.) נמי מוכח שהיה עמהם לחם הפנים במדבר והיו מקריבין מנחת העומר ואומר ר"ת דהיינו טעמא דכתיב כי תבואו אל הארץ ור"ע לטעמיה דכי תבואו לאו דווקא אבל ר"ש כרבי ישמעאל ספ"ק דקדושין (ד' לו:) דביאה לאחר ישיבה מיהו קשה דאם כן אף קרבניהם לא יקריבו ויש לחלק (ונראה לפרש) משום דשתי הלחם איקרו ביכורים כדלקמן (ד' מו:)

ומה בכורים בארץ אף שתי הלחם כן ועוד דרשינן בהדיא פרק רבי ישמעאל (לקמן סט): ממושבותיכם למעוטי ח"ל: הלכה כרבי. שמעון בן ננס. תימה הילכתא למשיחא כדפריך פ' בית שמאי (זבחים מה.) ובפ' ד' מיתות (סנהדרין נא): ובפרק עשרה יוחסין (קדושין עב.) גבי ממזרים פירשתי: **שבעת** כבשים אע"פ שאין לחם. מדלא כתיב והקרבתם על הלחם שבעת כבשים: **מדאשתני** סידרן. משמע אי לא אשתנו ה"א דחד נינהו וקשה דפרק בא לו (יומא ע): מצריך (איל אחד) לאשמועינן איל האמור בת"כ זהו האמור בחומש הפקודים ואיכא דדריש התם מאחד מיוחד וי"ל דמדהכא כתיב פרים ושני אילים והכא כתיב איל ושני פרים ש"מ אי בעי קאמר מדלא כתיב ג' פרים וג' אילים והיינו כדרשא דהתם א' ולא שנים: **גמר** יהיו מתהיינה. ואף על גב דקאי אלחם לבד ואכבשים לבד כדאי בהקומץ [רבה] (לעיל כז.) מיהו מסתבר ליה דלא ניקום אעיכוב כבשים בלחם ותימה הוא: **ובן** ננס לילף יהיו מתהיינה. דהא דמו אהדדי טפי דתרוייהו מיירו בענין לחם ואף על גב דאמר טעמא במתניתין [שכן מצינו במדבר מ' שנה כו'] דיהיו מיהיו לא דמו להדדי דחדא ז' כבשים וחדא שני כבשים ובתר דאסיק דיהיו מיהיו עדיף ליה פריך לר"ע כיון דעדיף אע"ג דלא דמו ובתוספתא [פ"ו] ובת"כ משמע דאמר ר"ע דבר שקול מי מכריע ואמר בן ננס אני מכריע: **זו** היא שיבה זו היא ביאה. צ"ע אי מצינן למילף מתרוייהו אמאי לא ילפינן: **דנין** דבר שמתנה לכהן. תימה אדרבה דנין דבר שממנו קרב למזבח מדבר שממנו קרב למזבח ויש לומר דהאי צד מסתבר ליה טפי כיון דאידי ואידי אלחם קיימי: **דאמר** רב הונא קנאו השם ונתנו לכהן. פירש בקונטרס סוף הגוזל קמא (ב"ק דף קט): קאמר הכי וליתא דהתם קאמר בברייתא קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר והכא לא מצית אמרת הכי דקרבנות הרגל שוין לכל כדדרשינן פרק בתרא דסוכה (דף נה): ותו דנתינה דהתם הוי לקדש בו את האשה ולכל צרכיו והכא לא הוי הכי כדאיתא בקדושין (דף נב): המקדש בחלקו לא קידש אלא נראה לי דמילתא דרב הונא אהא איתמר:

ואיזו היא זיקה שלהן זו שחיטה. דאם אבד הלחם אבדו הכבשים ואם אבדו הכבשים אבד הלחם והיינו כרבי דאמר לקמן (ד' מז.) כבשי עצרת

אין מקדשין הלחם אלא בשחיטה ולרבי אלעזר בר' שמעון (קשה) נהי דאם אבד הלחם אבדו הכבשים כדאמר רבי יוחנן לקמן (שם) הכל מודים שצריך שיהא לחם בשעת שחיטה מכ"מ אבדו כבשים אמאי אבד הלחם הא אית ליה פדיון (כדפי בקונט') בפ"ק דפסחים (ד' יג:) גבי לחמי תודה ונפרקינהו ונפקינהו לחולין כמאן כרבי דאמר וכו' משמע דלרבי אלעזר בר"ש נפקי לחולין ולא מסתבר לחלק דשאני הכא דאיכא תנופה מחיים דהא מספקא לן אי עושה זיקה כל שכן דלא מסייעא לקדש ותו דאמרינן לקמן (ד' מז:) שחט שני כבשים על ארבעה חלות מושך שתיים מהן ומניחן והשאר נאכלות בפדיון אע"ג דאיכא תנופה בכולהו וצ"ע ומשמע התם דלרבי אלעזר בר' שמעון פודן בחוץ ונאכלין בחוץ והא דאיפליגו אביי ורבא לקמן (שם.) במילתיה דרבי דאמר קדוש ואינו קדוש אביי אמר קדוש ואינו ניתר רבא אמר קדוש ואינו נפדה ואמרי' לאביי תפיס פדיונו לרבא לא תפיס אלמא לאביי לרבי נמי נפקי לחולין ואם כן מאי אבד הלחם דהכא ואין לומר אבד מליקרב דפשיטא דאכתי חזו לדבר אחר מ"ש מלחם אחר וש"מ כיון דנפדו פקעה קדושת תנור ורבי דסבירא ליה תנור מקדש אי אפי לה בתנור דחול לא מקדשו ותימה הוא ונ"ל דלאביי תפיס פדיונו ולא נפיק לחולין והשתא ניחא לשון תפיס דהוה ליה למימר נפדה ותדע דהא רבי הוא דאמר תנור מקדש בסוף רבי ישמעאל (לקמן עב:) ותנן (לקמן ד' ק:) המנחות והנסכים אין להם פדיון משקדשו בכלי ושתי הלחם נמי איקרו מנחה לקמן (ד' נב:) מיהו יש לחלק בין מנחה דבהדי זבח למנחה לחודה כדאיתא בפ"ק (לעיל ו.) והא דלא קאמר איכא בינייהו אליבא דאביי דלרבי אלעזר ברבי שמעון יכול לפדות את הלחם ולרבי אינו יכול וי"ל הא דרבי אלעזר בר' שמעון נמי הכי אית ליה אי ס"ל דתנור מקדש ולא מטעמיה דהכא דפליג עליה אבל למאי דמפרש איכא בינייהו לאיפסולי ביוצא קדושת כלי אינו מועיל דבר כמו שהוכחתי בפ"ק (שם דף ו.) וסוגיא דפסחים (דף יג:) דסברה דלרבי לא נפקי לחולין כרבא אתיא דלחמי תודה לית להו תנור וא"כ לאביי נפקי לחולין ותימה דמשמע הכא דאי תנופה עושה זיקה אבד הלחם אבדו הכבשים ואמאי הא מדרבי אלעזר בר' שמעון נשמע דקודם שחיטה לרבי כקודם זריקה לר"א ברבי שמעון דמי ואין להם פדיון לכולי עלמא כדאיתא לקמן (דף מז:) גבי שוחט כבשים על ד' חלות דלר"א ברבי שמעון פודן בחוץ וי"ל דהכא קסבר תנור מקדש ולקמן קאי סבר אין תנור מקדש והלכך שמעתין אתיא שפיר אף כר"א בר' שמעון אי קסבר תנור מקדש ולקמן איירי אי קסבר אין תנור מקדש אי נמי התם אפילו אפאם בבת אחת אין התנור מקדשן כיון דלא חזו כולהו כי ההיא דסוף לולב וערבה

(סוכה דף מט.) דאין שיעור למים מצי למלאות בחבית מקודשת ולא איפסלי בלינה אי נמי שאני הכא דאיכא תנופה חשיבא אבל התם כיון שאינה ראויה אלא לשתי חלות לא אלימא ההוא תנופה לאקבועי ואפילו ר"א ברבי שמעון מודה הכא דשחיטה קבעה והא דמיבעיא לקמן (דף מז.) כבשי עצרת ששחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן אותו הלחם מהו באכילה ופריך למאן אי לר"א בר' שמעון האמר זריקה היא דמקדשה כלומר וכל שכן. שאסורין באכילה דהא התם הוה תנופה וכדפרשי' ובקונטרס פירש לקמן (דף מח.) גבי פודן בחוץ לר"א בר' שמעון דפריק להו קודם זריקה ומיגו דחזו לקרבן דאי בעי מניף אלימי למיתפס פדיון והא דבסוף רבי ישמעאל (לקמן דף עב:) משמע דאיפליגו רבי ור"א ברבי שמעון אי הוקבעו בשחיטה אי לא הוקבעו ופירש בקונטרס לשנותן לשם זבח אחר הא ליתא דאפילו בתנופה הוזקקו זה לזה אם תנופה עושה זיקה ועוד קשה דמשמע דלר"א יכול לשנותן לשם זבח אחר והא ליתא דלכולי עלמא אינו יכול לשנותן לשם זבח אחר לפירוש דפירשנו אלא התם מיירי לאפסולי ביוצא: **נפרס** לחמה. תלת גווני קתני נפרס יצא נטמא וכולהו צריכי וצ"ע שלא יקשה מכאן לרבא דאמר בפ"ק (לעיל דף יב:) דלמ"ד זריקה מועלת ליוצא דבחסרות מודה: מששחטה נטמא לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו יצא והלחם פסול. הך גירסא איתא בספרים ותימה דמדקתני יצא אלמא קסבר הציץ מרצה על אכילות והדר קאמר והלחם פסול דלשון פסול משמע דאפילו נטמא מקצתו פסול כולו ועוד דהוה ליה למיתני תורם מן הטהור על הטמא כדקתני סיפא גבי נזרק הדם לכך נראה דגרסינן וידי נדרו לא יצא ותימה דלעיל (דף כה.) דייק מאן שמעת ליה דאמר אין זריקה מועלת ליוצא רבי אליעזר וקסבר הציץ מרצה על אכילות והא הכא קתני מששחטה יצא לחמה ידי נדרו לא יצא וסברה דאין הציץ מרצה על אכילות: **דרחמנא** קרייה שלמים. אף על גב דכבשי עצרת נמי איקרו שלמים לא דמי שהרי הם קדשי קדשים ולא ילפינן מקדשים קלים אי נמי לא ילפינן שלמי ציבור משלמי יחיד:

אבדו כבשים לא תיבעי לך דודאי בעי תנופה. בהדי כבשים אחריני ולא דמי לזו תודה וזו לחמה דאי אבדה התודה אינו מביא אחרת: **ומאי** שנא

שבעה כבשים ופרים ואלים דלא מקדשי ולא מעכבי. אגב מקדשי נקט מעכבי דהא דרשינן לעיל (ד' מה:) שבעת כבשים אע"פ שאין לחם וה"נ לחם אע"פ שאין שבעה כבשים ומיהו בקונטרס פ"י דמיבעיא ליה בתר דהוּזקו זה לזה בשחיטה: **לפיכך** שחטן שלא לשמן לא קדש הלחם. טפי הוה ניחא למיתני שחטן לשמן דקדש הלחם אלא אשמעינן אע"ג דאחריני לשמן נשחטו לא קדש הלחם: **שתי** הלחם הבאות בפני עצמן. כמ"ד לחם עיקר: **לשרפינהו** לאלתר. ואפ"י למ"ד (פסחים דף לד:) אפ"י פיגול טעון צורה הכא שאני דמצותן בכך: **לפי** שאין שורפין קדשים ב"ט. הוה מצי למיפרך למוצאי יו"ט לאלתר לשרפינהו דמנותר לא יליף מדמסיק צורת הקרבנות: **צורת** הקרבנות. פירש בקונטרס עד תמיד של בין הערבים מיהו בשמעתא דנתקלקלו הלויים בשיר (ר"ה דף ל:) מפרש דקרבנות ציבור קרבי אחר התמיד ודחו עשה דהשלמה לכך נראה לפרש עד הלילה: **מה** ביכורים בפני עצמן. ואפילו הכי איצטריך לרבי עקיבא יהיו מתהיינה ללחם דמעכב כבשים:

א

-

מז

דף

עד שישחוט לשמן ויזרוק דמן לשמן. תימה למה לי זריקה הא פ"ק דפסחים (ד' יג:) מסקינן דר' אלעזר בר' שמעון סבר לה כאבוח דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי ותירץ ריב"א זריקה שלא לשמה גריעה מנשפך דם וקשה דלקמן פ' המנחות והנסכים (ד' קב.) מוכח דאע"ג דנעשה פסול בזריקה שזרק על מנת לאכול חוץ לזמן אמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי והכי איתא בגמ' התם לא דפיגל בשחיטה ומקשה אבל פיגל בזריקה מאי הכי נמי דמטמא טומאת אוכלין כו' יש לחלק דשלא לשמה עוקר הקרבן ועושהו קרבן אחר אי נמי הכא נמי בעי למימר ויהיה ראוי לזריקה: **ואת** האיל יעשה זבח שלמים. אין לפרש דיליף הכא מדאיתקוש לחמי תודה לשלמי נזיר כדילפינן פרק התודה (לקמן ד' עח.) שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרה קבין ירושלמיות ושתי הלחם נמי איתקוש ללחמי תודה כדדריש נמי התם מתביאו שכל מה שאתה מביא כזה הא ליתא דא"כ הוה ליה למד מן הלמד ואע"ג דהוה ליה הימנו ודבר אחר איכא למאן דלא ילפינן בסוף איזהו מקומן (זבחים דף נו.) ופ' התודה (לקמן דף עח.) אלא גלויי מילתא בעלמא הוי וילפינן שפיר ומיהו קשה

דא"כ אמאי איצטריך קרא בתודה על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח ותו ר' אלעזר ברי שמעון דדריש כל עשיות גבי התודה לא כתיב עשיה וגבי תודה נמי פליג כדאי פ"ק דפסחים (דף יג:) ובתוספתא דזבחים וי"ל דהוה אמינא מדקרייה רחמנא שלמים דלא מקדשי לחם כי שלמים ונזיר נמי לא סגי בלא קרא כמו גבי תודה משום דקרייה רחמנא שלמים ולר"א בר"ש נמי כיון דגלי קרא בנזיר דבכל עשיות הקידוש תלוי הוא הדין בכולהו: **במה** יעשה בזביחה. תימה דבפ"ק דזבחים (דף ד:) דריש מכאן שינוי בעלים ודריש לכל עשיות נימא דלא כר"א בר"ש וי"ל ודאי שמעי שפיר תרתי וצ"ע לרבי מנא ליה שינוי בעלים וצ"ע: **שיהא** לחם בשעת שחיטה. תימה הא משעת תנופה בעי לחם ואע"ג דלא מעכב ראוי מיהא בעינן ושמא אפי' ראוי לא בעינן ועוד שמא אתא למימר דבשעת שחיטה בעינן שיהא בפנים אע"ג דכשר ביוצא: בקונטרס גרס וברוב הספרים נמי גרס הכי לאביי לא תפיס פדיונו לרבא תפיס פדיונו ופי' לאביי לא אלימא קדושתא כולי האי שיהא נפדה וכה"ג איכא קצת פ"ב דבכורות (דף טו:) גבי ולדות בעלי מומין כונסן לכיפה היכי ליעבד ליקרבינהו מכח קדושה דחוייה אתיין ליפרקינהו לא אלימי למיתפס פדיונן והשתא בעי לאביי מאי בינייהו כיון דלרבי לא אלימי קדושתא כל שכן לר"א בר"ש וקשה דלאביי נמי ליבעי אליבא דרבי מה בין שוחטן לשמן לשוחטן שלא לשמן דכ"ש דלא אלים למיתפס פדיונו דהא לר"א בר"ש לא מהני שחיטה מידי ומש"ה לא תפיס פדיונו ותו דבפסחים (דף יג:) משמע איפכא דלרבי לא תפיס ולר"א בר"ש תפיס ולקמן (דף מח.) נמי לר"א בר"ש פודן בחוץ ושמא ודאי כי אין תנופה וקדושת תנור לא קדיש אלא קדושת פה ומיפריק אבל הכא [דאיכא שחיטה ותנופה ותנור] להכי לא מיפריק וכדפרישית לעיל ופי' הקונט' דפי' לאביי נפדה ולרבא אינו נפדה צ"ע דתחילה פי' לראב"ש אינו קדוש כלל ונפיק לחולין לגמרי ולבסוף פירש וכ"ש לראב"ש ולפירושו (ל"ד) לאביי קדוש טפי דאלימ דלא נפיק [לחולין ולראב"ש נפיק לחולין] ויתכן יותר גירסא אחריתי ומיהו גירסת הקונטרס נכונה לאביי תפיס ולרבא לא תפיס והשתא איכא בינייהו במקומות אחרים ודחקינן לאשכוחי הכא מאי בינייהו:

דתנן אימורי קדשים קלים כו'. תימה דלא מייתי רישא דתנן בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר וכו': **פיגול**. מפרש התם כהרצאת כשר כך הרצאת פסול ומה הרצאת כשר עד שיקרבו כל מתירין וכו' וטמא הניתר לטהורים חייבין עליהם משום טומאה שאינו ניתר לא ונותר יליף חילול מטמא: **קבעה** לחם בפיגול. כי בשר אלמא כגופיה דזיבחא דמי הכא נמי כיון דזבח ניתר בזריקה שלא לשמן לחם נמי כיון דכגופי' דזבח דמי או דלמא לחומרא אמרינן לקולא לא אמרינן שיהא כי גופיה דזבח: **ובהדר** עיילינהו פליגי. אלחם קאי אבל אימורין (אפי') כי לא הדר עיילינהו פליגי וכן מוכח פ' התדיר (זבחים ד' צ.): **ואינה** מוציאה מידי מעילה. בבשר קדשי קדשים תימה דהא תנן פ"א דמעילה (דף ב.) איזו היא שלא היתה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה משמע דכי נשחטה בהיתר לא מצי משכח ולא קושיא היא: **ולאו** איתותב רב גידל. ולא חשיב שינויא דהתם דריש מעילה דרב פפא הוא דמקשה לה התם ולא ס"ל ההוא שינויי' מיהו תימה דהתם בסוף שמעתין (גם זה שם) מייתי ליה סיוע ואית דגרסי ולא איתותב רב גידל בניחותא ואינו נראה: **מהו** שיזרוק דמן שלא לשמן. לר' ירמיה דאמר תנופה עושה זיקה אבד הלחם אבדו הכבשים דקודם שחיטה לא שרינן לשנויי אבל היכא דכבר נשחטה שרינן לשנויי כדי לתקוני זבחא: **והרי** פסח אחר חצות. מצי לשנויי כדמשני פ' בתרא דזבחים (דף קטו.) שאני פסח דבשאר ימות השנה שלמים הוי: **והרי** תודה. דאם נפרס הלחם או שאבד ונזרק הדם לשמה פסולה דהא אבד הלחם אבדה התודה דלית ליה סוגיא דלעיל (דף מו:) אלא קסבר דשלא לשמן [בעי למזרק] וכי זריק שלא לשמה כשר ומשני שאני תודה דקרייה רחמנא שלמים הלכך לכתחלה יכול לזרוק לשם שלמים כי אבד הלחם והמקשה היה יכול להקשות כמו שהקשה למעלה והא כיון דשחיטה עושה זיקה איפסיל לחם תיפסיל נמי תודה וקשה מאי שני שאני תודה דקרייה רחמנא שלמים הול"ל לאו מילתא היא דלשמו נמי כשר אלא נראה לפרש דודאי לשם תודה פסולה ופריך שפיר ומשני דלשם שלמים נמי לשמה מיקרי והילכך לא מיפסלא בהכי אבל לשם תודה פסול דלא הוי בלא לחם ואפי' בפסח דלא בעי עקירה הכא שאני דכבר נשחטה [לשם תודה מש"ה בעי עקירה]: **מושך** שתים מהן ומניפן. למאי דמוקי לה כרבי צריך לומר שמניף כולם דהא לא ידעי' הי אקדיש ותימה דכיון דבתנופה שאחר שחיטה איירי א"כ לימא וזורק את הדם עליהן כדמזכיר תנופה דלא צריך ועוד דלישנא לא משמע שיניף

הדי' ונראה לפרש נוטל אחת ומניף השלש אחרות עמהן זו אחר זו וכן בשניה וכן בשלישית וכן ברביעית והשתא אורי לן שצריך שלא יניף הדי' בבת אחת כדי שיהא ניכר שלא יזרק הדם רק על השתים :

א

-

מח

דף

כיון דכתיב לפני ה' אפסיל ליה ביוצא. אע"ג דגבי לחמי תודה נמי כתיב לפני ה' (ויקרא ז) ונאכלין בכל העיר הכי קאמר כיון דכתיב לפני ה' אלמא בעינן פנים ומיפסיל ביוצא מדאיתקש לחטאת כדאמר באיזהו מקומן (זבחים דף נה.) ופרק התערובות (שם עז.) מייתי כה"ג וגרסינן אי אבראי איפסילו ביוצא : **לעולם** כרבי. ואין התנור מקדש כיון דלא קדשי כולהו כדפרישית אי נמי כמאן דאמר (לעיל דף ז.) אין כלי שרת מקדשין אלא מדעת : **הא** דלא כרבי. משמע דלרבי אלעזר ברבי שמעון לא מקדשא שחיטה כלל אלא זריקה דאי מקדשא היאך מושך אחר שחיטה דילמא הני לא קידשה השחיטה ונראה שמקדשת הכל [ולא] כמו גמר קדושה אבל לרבי שהוא גמר קדושה אי אפשר לקדש זה בלא זה : **מושך** שנים מהן וזרק דמן שלא לשמה. תימה הא כיון דהוזקקו בשחיטה אבד הלחם אבדו הכבשים אבדו הכבשים אבד הלחם וי"ל דשחיטה דהני כבשים לא קבעה כיון דלא נתברר מי הם המוקדשין וכולהו לא חזו : **חטא** בחטאת בשביל שתזכה בחטאת אמרינן. ואפילו היה עובר דומיא דעולה דעובר בלאו דכל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו ופי' כיצד צולין (פסחים ד' פה.) אין עשה דואכלו את הבשר דוחה לאו דועצם לא תשברו בו ולא אמרינן עמוד וחטא בשביל שיזכה באכילה לא דומה אכילה להקטרה דאיכא תקנת קרבן ועדיפא ואפילו היכא דאיכא תקנת קרבן לא אמרינן אלא היכא דנשחט כדאמרינן לעיל (דף מז.) אבד הלחם אבדו הכבשים ולא שרינן לשוחטן שלא לשמן וגבי תודה שנתערבה בתמורה דחבירתה אין לה תקנה אע"ג דליכא אלא איסורא דחולין בעזרה פי' התודה (לקמן פ:) וטובא איכא מיהו קצת קשה דבפרק התערובות (זבחים עח.) אמרינן נתערב בדם התמצית ישפך לאמה ולא אמרינן חטא בדם התמצית בשביל שתזכה בדם הנפש וי"ל דמשום גזירה הוי כדמסיק התם והא דתנן בהקומץ (לעיל כג.) נתערב קומצה בשיריה לא יקטיר דאע"ג דגופה דמנחה היא לא אמרינן חטא בשירים בשביל שתזכה בקומץ כיון שיש

להן שני שמות : **או** ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן. וני"ל דאפי' לשמן כשרין דהא אין לך דבר שכשר שלא לשמן ופסול לשמן ונראה לי דאתיא כתנא דבי לוי דסמוך דלמאן דפסל בהו שלא לשמן אם כן מאי שנא מחטאת יולדת דהויא מחוסר זמן קודם זמנה : **חטא** בשבת בשביל שתזכה בשבת. תימה יזרוק כדי לאוכלן חי דכי האי גוונא תנן פרק שתי הלחם (לקמן דף צט:) וי"ל דאין זה זכות ואין לחטא בכך ואין לדמות למה שהתירו לרדותה קודם שיבא לידי חיוב שבת (שבתד"ד):

דף - מח - ב

כבשי עצרת ששחטן שלא כמצותן פסולין. פירש בקונטרס שלא לשמן והא דתנן (זבחים דף ב.) כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרין חוץ מן הפסח והחטאת ולא מפיק כבשי עצרת דלא פסיק ליה לאפוקי שלמים אי נמי כי קתני באין בגלל עצמן באין בגלל לחם לא קתני והא דלא ממעטינן להו מאותה לחטאת כי היכי דממעטינן אשם כיון דאיתקוש לחטאת ואתו בהדיה דכתיב (ויקרא כג) ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים ותימה מנא ליה דטעמא משום היקישא דלמא הואיל ובאים להתיר חדש במקדש ולא התירו ואמאי איתותב רב בפ"ק (לעיל ד.) וי"ל דא"כ ליחשוב [נמי] רב כבשי עצרת והכא נמי ליחשוב מנחת העומר ואשם נזיר ומצורע אי נמי הלחם הוא המתיר וכבשים דמתירין לחם לא איקרו מתיר אי נמי לחם נמי לא מיקרי מתיר (היא) כיון דקודם לשתי הלחם אם הביא כשר ומיהו קשה לפי זה דכי פריך בסמוך ליפרוך מההיא דאייתנין לעיל כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן הדם יזרק והבשר יאכל וכל"א שפירש בקונטרס נראה שלא כמצותן בן שנה והביאו בן שתים והא דלא נקט לשון הבאה דשייכא גבי בן שנה והביא בן שתים משום דהוי שלא בזמנו ומחוסר זמן בכלל ובתוספתא דנזיר קתני בהך דבסמוך שהביאן שלא כמצותן : **תעובר** צורתן. האי תנא דרבה בר אבוח הוא דאפי' פיגול בעינן צורה דבפ"ק דזבחים (דף ד.) קרינן לשינוי קודש פסולו בגופו ואיכא דאמרי כל שפסולו בגופו ישרף מיד : **ותנא** דבי לוי. לא מקיש להו לחטאת להא מילתא אבל כולי עלמא אית להו לענין זכרי כהונה פ' איזהו מקומן (זבחים דף נה.) לגבי כבשי עצרת אבל לענין הא לית ליה דהא שלמי נזיר איתקשו לחטאת ואפי' הכי סברי דכשרין : **איתיביה**

אשם בן שנה. הא דלא פריך ממתניי דפי בתרא דזבחים (דף קיב:) דקתני בה עולת נזיר ועולת מצורע קודם זמנו ששחטן בחוץ חייבין והיינו טעמא משום דחזיא לעולת נדבה בפנים וקודם זמנו לא חזי לנזיר ומצורע לא דמי כלל להכא דהתם אינהו גופייהו חזו לעולה אבל הכא מייתנין דגמר חובה מנדבה תימה דבפי' אלו קדשים (תמורה דף יט:) תנן אשם בן שנה והביאו בן שתים בן שתים והביאו בן שנה כשרים ולא עלו לבעלים לשם חובה רבי שמעון אומר כל עצמן אינם קדושים והשתא האי דקתני הכא פסולין לא כרבי שמעון ולא כרבנן ויש לומר כדמשני פרק בתרא דזבחים (דף קטו.) דפריך מהא דתני לוי אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן מחוסר זמן בבעלים שחטן בחוץ חייב ומשני כאן לשמן כאן שלא לשמן פירוש שלא לשמן כשרין לשמן פסולין ומיהו קשה לרב הונא דאית ליה התם דליכא מידי דפסול לשמו וכשר שלא לשמו ומאי משני מהא ואין לתרץ בהפריש שתי אשמות לאחריות כדמשני ארב דימי דמדקתני לא עלו משמע דאין מצוה בכך ותו אמאי איצטריך למיתני לא עלו לבעלים לשם חובה פשיטא דלא עלו כיון דשלא לשמן איתעביד: **אשם** נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן כשרין. מהכא לא מצי לאוכוחי דילפינן אשם משלמים מדמכשר בהו שלא לשמן דאותה דגבי חטאת הוא דממעט ליה ולא דמי לשלמי ציבור דלא ממעטינן מאותה אלא קרבנות יחיד והא דלא עלו לבעלים לשם חובה מסברא הוא ולא מטעם מילף ואי שלא כמצותן דלעיל לאו היינו שלא לשמן ניחא טפי והא דכי אמרי לעיל האי תנא דבי לוי הוא לא בעי למיפרך מגופה אמאי פסולין דדלמא האי דמכשר עולה דחזי לנדבה אבל אשם דלא חזי לנדבה מיפסל ותנא אחרינא הוא אבל מלוי אלוי פריך שפיר דשלמי נזיר נמי לא חזו לנדבה דטובא איתפליגו:

א

-

מט

דף

עקירה בטעות הויא עקירה. צ"ע הא דתניא בתוספתא בפרק קמא דזבחים כבשי ציבור ששחטן לשם כבשים ונמצאו אילים עלו לציבור לשם אילים אילים של ציבור ששחטן לשם אילים ונמצאו כבשים עלו לשם כבשים אלמא עקירה בטעות לא הויא עקירה ושמא משום שלמי נדבה קאמר ותנא הוא דלא מפרש: **וקא** מפרש בה לשלמים. כלומר לאוכלן שני ימים וכפירוש הקונטרס: **מתלב** ר' זירא ר' שמעון אומר.

נראה דר' זירא לית ליה לא כרבה ולא כרב אשי דריש מכילתין (דף ב.). אלא טעמא דנפשיה קאמר כדמשמע ולא מסיק אדעתא קושיא דר"ש אדר"ש וצריך עיון: **תדיר** ומקודש. לשון א' פירש הקונט' ביום קדוש וכן משמע בסוף כל התדיר (זבחים דף צא.). אטו שבת למוסף אהני לתמיד לא אהני וקצת קשה דהתם לא מייתי הא והכא לא מייתי ההיא דהתם ולשון אחר פירש בקונטר' אותו שזמנו עכשיו מיקרי מקודש והא דנקט תמידין דלמחר ומוספין דהאינדא דמשמע דתמיד של בין הערבים קודם למוסף והא לא מקודש הוא התם מטעמא אחרינא דהכי קאמר רחמנא כל היכא דאיכא אחד בבוקר עשה שני בין הערבים: **תלמוד** לומר וערך עליה העולה. תימה דבפרק כל התדיר (שם דף פט.). נפקא ליה מדכתיב מלבד עולת הבוקר תעשו את אלה מכלל דתמיד קרב ברישא וי"ל דקרא דהכא איצטריך למנחת חביתין דאע"ג דתדיר וכן משמע בפרק אמר להם הממונה (יומא דף לד.). איברין קודמין למנחה דכתיב וערך עליה העולה ועל כרחך מנחת חביתין קאמר דמנחת נסכים נפקא לן מדכתיב עולה ומנחה כדאיתא לעיל בפירקין (דף מד:) ופר' קמא דתמיד (דף כח:) נמי אמרינן למימרא דחביתין קדמי והתניא וערך וכו' ומהכא גמרינן לכל מיני דמים דקדמי לחביתין דתנן בפי' כל התדיר (זבחים ד' פט.). העופות קודמין למנחות שהללו מיני דמים ואי לא מהכא מנא ליה הא ומיהו קשיא הכא אמאי לא מייתי מתניתין דלענין מוספין איירי דאין לומר דהכא מיירי דאית ליה ולקדם והתם איירי דלית ליה דהתם נמי איירי דאית ליה דומיא דדס חטאת קודם לדס עולה דתנן התם וי"ל משום דלא יהא דבר קודם משמע טפי עיכובא אייתיה מיהו תימה דבהגוזל קמא (ב"ק דף קיא.) תנן הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא ומפרש בגמרא משום דכתיב מלבד איל הכפורים מכלל דכסף ברישא ופריך אלא מעתה מלבד עולת הבוקר הכי נמי דמוספין קרבי ברישא והתניא וערך עליה

העולה והשתא ליפרוך ממתניתין דדרשא מהא איפכא דעולת הבקר קדמה ברישא לכך נראה לפרש דמהכא לא נפקא לן אלא הקטרה דכולי קרא בהקטרה איירי ומהתם נפקא לן עבודת דס דכתיב תעשו משמע

עשיית הדם ופי הגוזל [קמא] (בי"ק קיא.) איצטריך לאיתויי האי קרא דהא לא כתיב אלא הקטרה אשה ריח ניחוח קמי תמיד ודלמא הקטרת מוסף קדמה ועשיות בתר הכי (מלבד איכתיבו) כדכתיב (במדבר כח) מלבד עולת התמיד תעשו את אלה תימה למה לי קרא דתמיד קודם למוסף תיפוק ליי דתדיר קודם דאע"ג דקדמי בקרא אמרינן בזבחים (ד' פט.) דמוספי חודש קדמי למוספי ראש השנה אע"ג דכתיב מלבד עולת החדש לבסוף ואי מיפסיל ביוצא ניחא ובסמוך נפקא דלא מיפסיל וי"ל דהיא גופא שמעינן מה עולה שאין לאחר אף על גב דכתיב מלבד לבסוף והא דאמרינן בריש כל התדיר (זבחים דף פט:) יכול יהא חטאת קודמת למעשה עולה משום דכתיב ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה ת"ל ופר שני בן בקר תקח לחטאת יכול תהא עולה קודמת לכל מעשיה ת"ל ועשה וגוי הא כיצד דם חטאת קודם לדם עולה מפני שמרצים אברי עולה קודמין לחטאת מפני שכולה כליל אלמא בעי לאקדומי אפי' מהקטרה אע"ג דכתיב ועשה דלא משמע אלא עשיית הדם לאו מילתא היא דכיון דגלי גבי תמידין הוא הדין נמי התם אי נמי מוהקריב את אשר לחטאת ראשונה הוה קא דריש דמיניה דרשינן (זבחים דף צ.) זה בנה אב כל החטאות קודמות לעולה אי נמי אי לאו קרא ה"א מאי דבעי בהקטרה מקדים ברישא ותימה למה לי קרא דהעולה בלא האי קרא נמי תיפוק לי מיוקדם דבר שנאמר בו בבקר מדבר שלא נאמר בו אלא ביום דמשמע בעיצומו של יום דמיניה שמעינן בפרק תמיד נשחט (פסחים נח.) דמוספין קרבי עד שש והכי אמרינן פרק אמר להם הממונה (יומא דף לג:) קטורת קודם לאברים יוקדם דבר שנאמר בו בבקר לדבר שלא נאמר בו אלא בבקר וי"ל אהא לא קשיא מידי דאי לאו העולה הוה דרשינן מלבד כדבעי למדרשיי בהגוזל קמא (בי"ק דף קיא.) אלא אי קשיא לישתוק ממלבד ואי מיפסיל בכך נראה שפיר דמהווא לא שמעינן פסול אי נמי מיוקדם לא שמעיי אלא שמצוה להקדים אבל אם הקדים ושחט יגמור ומהכא שמעינן דלא ותימה הא דאמרינן ריש עירובין (דף ב.) שלמים ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל פסולין ותיפוק לי דא"כ אקדמינהו קודם תמיד דפשטא דמילתא משמע קודם שנפתחו באותו יום וכן נמי לקמן פרק שתי מדות (דף פט:) עולת תמיד ששחטה שלא לשמה כשרה ואמאי הא קודם תמיד איתעביד מיהו מהתם לא קשיא מידי דשחיטה לאו עבודה היא דלא הויא בכלל עשיה מיהו תימה דאמרינן פ' אמר להן הממונה (יומא דף כט.) ופרק שתי הלחם (לקמן דף ק.) לא זו בלבד אמרו אלא אפי' עולת העוף שנמלקה ומנחה שנקמצה תצא לבית השריפה ואלילה קאי ותיפוק ליי דקמי תמיד עבדינהו אבל משום קודם פתיחת

דלתות ההיכל לא מיפסלי דלא כתיב בהו פתח ושמא כיון דאכתי לא מטא זמן תמיד קרא לא איירי בהכי אי נמי לא מיפסיל בשביל כך כדמסקינן הכא למצוה בעלמא וכן משמע פ' תמיד נשחט (פסחים דף נט:): דעשה דפסח ועשה דאכילת קדשים דחי לעשה דהשלמה דדרשינן עליה השלם כל הקרבנות כולם ואי הוה מיפסל לא שייך ביה דחייה ועליה השלם מהאי קרא (זיקרא ו) דוערך עליה העולה הוא דדרשינן וכיון דהתם לא מיפסל הוא הדין הכא וכן משמע נמי שלהי מי שהיה טמא (שם דף צח.) בכור שנתערב בפסח אם חבורת כהנים יאכלו ונתערבו מחיים קאמר מדפריך בגמ' והא אין מביאין קדשים לבית הפסול [ופי' רש"י] והוה ליה למימר ירעו עד שיסתאבו וזמן שחיטת פסח אחר תמיד הוא ואפי' הכי לא מיפסיל הבכור וכן משמע נמי בהאשה (שם דף פח:): חמשה שנתערבו עורות פסחיהן [זה בזה] ונמצאת יבלת באחד מהן [כו'] ופטורין מלעשות (פסח ראשון ו) פסח שני ופריך טובא ונייתי פסח שני ונייתי במותר פסח ודחיק טובא לשנויי והשתא אי מפסיל מאי קשיא ליה הא פסח שני זמנו נמי אחר תמיד דלא חשיב ליה בין דברים שבין פסח ראשון לפסח שני ואם כן אי שלמים הוי דמותר הפסח קרב שלמים הא מיפסלי ואין לומר דעשה דפסח דחי לעשה דהשלמה דהא לא הוי אלא ספיקא בעלמא ומיהו קשיא בהכי כיון דאיכא איסורא דאורייתא היכי מקריבין לכתחלה ואין לומר דמשום ספיקת פסח דחי ליה איסורא דאורייתא ותו דמסקינן התם דמשום סמיכה שבקינן ליה דליכא נמי אלא מצוה בעלמא וגבי בכור דוחה נמי (דבמותר הפסח איירי) לכך נראה דודאי בתמיד של שחר דכתיב תעשו הוא דמעכבי עשיות דדם אבל בתמיד של ערב לא מעכבא אלא הקטרה דכולי קרא בהקטרה איירי וכן משמע בריש תמיד נשחט (שם דף נט.) דמוקי לה בחטאת העוף שאין למזבח אלא דמה אי נמי בבהמה ומעלה ומלינה בראשו של מזבח ואי קרא לא איירי אלא בהקטרה ניחא דלא מעכבא אלא הקטרה דעליה השלם כל ההקטרות כולן משמע אבל אי מתעשו נפיק דמסתבר לאשוויי תמיד של שחר לתמיד של ערב מאי טעמא לא מעכבא נמי עשייה והשתא ניחא דהני איירי בשלא הקטיר התמיד דהקטרת אימורים כל הלילה כדרשי' לעיל (דף כו:): והוא דריש תמיד נשחט דמוקי לה בחטאת העוף לא בעי לאוקומה כי האי גוונא דאם כן מאי דחייה איכא אבל השתא איכא דחייה מדרבנן מיהא גזירה אטו הקטרה מיהו בשמעתין מוכח דלא הוי אלא למצוה ותימה דבפ' אלו דברים (פסחים עג:): אמרינן שחטו ונודע שמשכו ידיהם קודם או שנטמאו ישרף מיד ופריך ואי אמרת לא בעי עקירה פסולו מחמת מאי הוי ששחטו אחר תמיד של בין הערבים אלמא בהכי מיפסיל

וי"ל דהאי דנשרף לפי שלכתחילה אסור להקטירו וממילא יפסל והא דאין מעלה ומלינה דקסבר לינה מועלת בראשו של מזבח ואע"ג דהקטרת אימורים לא מעכב כי אבדו כשר באכילה הני מילי כי איחזו להקטרה אבל הכא הא לא איחזו אי נמי מדרבנן אסור ליזרק ולפירוש זה לא קשיא מידי מה שמביא ריב"א דתניא בתוספתא דפסחים כל הקדשים שהקריבן קודם תמיד של שחר או שעיקבן אחר תמיד הערב פסולין והשתא אי אמרת דמדרבנן פסילי שלא ליזרק ניחא מיהו הקריבו משמע שהקריב כולו ואדרבה אי בשחטן איירי קשיא קודם תמיד של שחר אפי' אסרינן ליזרק אמאי פסלינן ליה

דף - א

הלא יזרוק היטב אחר התמיד לכך נראה דמדרבנן מיפסיל אפילו הקטיר ועשה הכל ולא העמידו דבריהם היכא דלא אפשר : אית דגרסי הא איכא צפרא דתלתא בשבתא וחלו שני ימים טובים של ר"ה אחר השבת ופריך וליטעמיך תמניא הוו דהאיכא דפניא דמעלי שבתא וכסבור היה שבאמצע היום היה מדבר ואית דגרסי הא איכא צפרא דחד בשבתא ומונה הב' ימים טובים לפני השבת ובתר הכי נגרוס דפניא דמעלי יומא טבא : **מכל** מקום ז' הוו. דבשלמא [בין הערבים] דראשון אע"פ שצריך ביקור ד' ימים יטרח וימצא מבוקרין שהמבקרין היו מבקרין אותן כדי למוכרן אבל בצפרא לא יכול בלילה לטרוח ולבקש מבקרין : **דיקא** נמי דקתני כדי לשבת. אף ע"ג דלעיל (דף לט.) תניא כדי שיכרוך וישנה וישלש ליכא למיטעי התם : **שאין** מחנכין. פירש בקונטרס דטעמיה דר"ש קאמר ומ"מ פריך שפיר חינוך מאן דכר שמיה מעולת התמיד ולא יתכן חדא כיון דההוא הוה טעמא אידך נקט איידי ותו דבחסורי מיחסרא משמע דמהדר אדרבנן (ותו) אלמא דרבנן מודו בחינוך ותו מנלן דשלם הוה : **במה** ד"א שלא נתחנך. ואהא קאי שאין מחנכין דמתניי אבל נתחנך יקריבו כבש אחד דוקא ולא שנים מדלא קתני ובי' היו קריבים לר"ש אע"ג דגבי קטורת קרב כולה לא דמי כלל דהתם חדא מילתא היא : **דלא** שכיחא ומעתרא. עיקר הטעם משום דלא שכיחא דבפ"ב דיומא (דף כו.) מוכח מקרא דכתיב וכליל על מזבחך ברך ה' חילו דעולה נמי מעתרא : **יכול** יהא יחיד מתנדב ומביא. והא דאמרינן במעילה פרק חטאת העוף

(דף ט:) הנהנה מבשר קדשי קודם זריקה וכו' יביא קטורת שכולה למזבח היינו למוסרה לצבור:

דף - **נ** - **ב**

תלמוד לומר כו' ככל אשר צויתך יעשו. תימה למה לי קרא דלא תעלו עליו קטרת זרה ותיפוק ליה מהכא ואומר רבי דה"א דצבור הוא דמפקדי שלא ישנו אבל יחיד כעין צבור מביא ותימה דא"כ לא תעלו בלשון רבים למה לי דמיניה דרשינן לעיל צבור ויחיד מקטרת זרה וי"ל [דהוי אמינא צבור שרי לגבי קטרת נדבה על מזבח הפנימי והוי] שפיר בכלל כאשר צויתך כיון דמייתו חובה (או) מייתו נדבה ונראה דלא מהדר אלא אקטרת סמים דשייך למזבח הקטרת בההיא פרשתא אבל אמאי דלא כתיב קודם לא מהדר [וה"א דעל מזבח החיצון מביא]: **ומחצה** אבד. קשיא לר' אלעזר דאמר (לעיל דף ח.) קדוש לחצאין ומחציתה דאמר קרא מחצה משלם (להבאה) הוא וא"כ אמאי אבד דהא אכתי לא איקדיש קדושת הגוף וא"כ בר פדיון הוא ואע"ג דמשמע במסכת שקלים (דף ד.) אבודין מליקרב מ"מ מה בין זה לסולת אחר כיון דנפדה מיהו מש"ה קרי ליה אבד: **אפי'** פיגול טעון עיבור צורה. דיליף עון עון מנותר אף לענין הא מדהתם איכא [עיבור] צורה הכא הי"נ כדדרשינן פרק קמא (דפסחים דף ג.) ובפרק איזהו מקומן (זבחים דף נו:) ביום אתה שורפו ואי אתה שורפו בלילה: **תעשה** אפילו בשבת תעשה אפילו בטומאה. הא דמפקינן הכא מחד קרא שבת וטומאה היינו משום דגלי רחמנא גבי פסח דדרשינן מבמועדו אפילו בשבת ואיצטריך קרא אחרינא גבי טומאה איש נדחה ואין צבור נדחין ונראה דהי מינייהו מפקת דשקולין הם ולא דמו לפסח:

דף - **נא** - **א**

הרי היא לך כמנחת תמידין. דכתיב גבי שבת (במדבר כג) על עולת התמיד

ופסח נמי גמרינן מועדו מועדו מתמיד תימה דלמד מן הלמד הוי ונראה דגלויי מילתא בעלמא הוא: **אפי** לה מאתמול איפסלה בלינה. תימה דבסוף רבי ישמעאל (לקמן דף עב:) מרבינן שתי הלחם מדכתיב מועדי ה' הכתוב קבע מועד אחד לכולן ומסיק שתי הלחם לאפייה וקסבר תנור מקדש ואי אפי לה מאתמול איפסלה בלינה ואפייה בעי קרא וי"ל דה"א דאפי לה בתנור חול אבל הכא כתיב מחבת על כרחו צריך לעשות במחבת כלי שרת ותימה דה"נ לא בעי אלא אפייה אבל הקטרה פשיטא ליה דדחי ובכל קרבנות בעינן קרא כדפי' לעיל לשחיטתן ולהקטרה ובמה הצד לא ילפינן אפילו מעומר ושתי הלחם שכן באים עמהם מיני דמים וי"ל דכי קטרה פשיטא להו דבעינן או מתעשה אפי' בשבת כתנא דבי רבי ישמעאל או מהרי היא לך כמנחת תמידין דדריש אביי דשילהי האי פירקא (דף נב.) דריש ליה רבא גופיה ותימה היכי מוכח דאי אפי לה מאתמול איפסלה בלינה הא כלי שרת אין מקדשין אלא בזמן וי"ל כדפי' לעיל כיון דכתיב בקרא על מחבת על כרחין בעי קידוש כלי מיהו קשיא לקמן (דף צה:) גבי שתי הלחם דהא לא כתיב תנור בקרא והיכי מוכח דאפייתן דוחה שבת ויש לומר כיון דלא דחו שבת אם כן מאתמול נמי הוי זמן וא"ת בסוף לולב וערבה (סוכה דף מט:) גבי כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת ופריך בגמרא ונייתי במקודשת אמר זעירי אין שיעור למים ואי שדי לה במקודשת איפסלה לה בלינה ואמאי איפסל כיון דאין זמנה מאתמול וי"ל דהתם שאיבת מים בלילה לאו מחוסר זמן הוא וכי האי גוונא בסוף שתי הלחם (לקמן דף צה:) דבחול אשכחינהו דקאפו אמר להו דרך חול קאפיתו אף כי היום יקדש בלינה איפסיל ליה לפי דבריהם היה אומר שהיו סבורים דזמנו בחול וגם אופין אותו בכלי שרת אי"נ לאחר אפייה נותנין אותו בקערות זהב כפירוש הקונטרס והיה שם בלילה ומיפסלא בלינה דלילה אין מחוסר זמן ולמ"ד (לקמן דף צה:) תנור אינו מקדש נראה לי שגם הקערות לא התקדשו: **תניא** כוותיה דרבא. אע"ג דכאביי נמי תניא הא אמרן דרבא נמי לא פליג עליה אלא דלא צריך: **תלמוד** לומר סולת למנחה תמיד. תימה דא"כ בשמן למה לי ויש לומר דאי לא בשמן לא הוה מסתבר לאקושי לגבי שמן:

והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה. מהכא דרשינן פ"ק דכריתות (דף ה:) דכ"ג בן כ"ג טעון משיחה והיינו הא נמי דמצריך בתמורה (דף יא) שהוא קרא לכהנים גדולים: **שתהא** כולה בהקטרה. פי' בקונטרס שלא יעשה לה שיריים והא דבעי לקמן ורבי יהודה האי כליל תקטר מאי עביד ליה כיון דההוא מנחת כהנים פשיטא דכולה כליל ולא איצטריך אלא לרי"ש דקסבר משל עולם תהא עוד פי' ל"א שאינה קריבה לחצאין: וי"ו לא דריש. הכא לא דריש ר"ש וי"ו וכן פ"ק דסנהדרין (דף יד.) גבי זקניך ושופטיך ובפ"ק דסוטה (דף ו:) אבל וי"ו מוסיף על עניין ראשון [בפרק הקומץ רבה דריש וכן וי"ו הדר ערביה דריש מרובה (ב"ק דף סה:)] ופרק ב' דע"ז (דף כד.) וקשה דבפרק כל האסורין (תמורה דף כח:) דריש ליה גבי אם נאמר נוגח למה נאמר רובע ומוי"ו הוא דדרשינן הכי ויש לומר דמשום דאיכא מן מוכח דומן למדרש אתא מיהו הך קושיא דריש ד' מיתות (סנהדרין דף נא:) גבי בת כהן אחת ארוסה ואחת נשואה בשריפה דריש בת ובת כר' עקיבא וברייתא דריש פירקין מוכח כר"ש ובמעילה פרק קדשי מזבח (דף יז.) דריש ר"ש דם שרץ דטמא מדכתיב וזה ומוכח בבראשית רבה דמוי"ו קדריש ותו דרבי יהודה דריש הכא וי"ו ובפרק אלו מציאות (ב"מ דף כז.) גבי ומצאתה וסוף פ"ק דסנהדרין (דף יד.) גבי ושופטיך דריש וי"ו ובריש תמורה (דף ב:) גבי ואם המר ימיר אמרינן וי"ו לא דריש ופי' טרף בקלפי (יומא דף מה.) איברים ופדרים שנתעכלו מבערב ופ"ב דסנהדרין (דף כא.) גבי מלך דלא שרו רבי יהודה ור"ש אלא י"ח נשים ומאן דדריש וי"ו דריש טפי ושמא להני דרשי הוא דלא דרשי ליה וטובא אשכחן כי ה"ג: **חק** זו לעולם תהא. דה"א אהרן מקריב חביתין בכל יום ובניו בשעה שנעשו כהנים גדולים אע"פ שכבר נתחנכו בכהונת הדיוט ורבי שמעון לית ליה האי סברא: **אף** כאן לא תעשה על אכילתו. אבל איסורא נפקא לן מכליל תקטר וקצת קשיא אמאי לא דרשינן לאו נמי מדכתיב לאמר לאו אמור כדרשינן פרק כל שעה (פסחים דף מב.): **יש** לו נסכים. שהפרישן בחייו דלאחר מיתה הוי הכל הפקר: **דקא** מדחקא לישכה. שבבית שני שהיו כהנים שלא הוציאו שנתן: **חטאת** מלמד שמועלין בה. תימה תיפוק לי דקדשי בדק הבית היא ויש לומר דאיצטריך למועל אחר מועל דאינו אלא בבהמה וכלי שרת בלבד:

ואין מועלין באפרה. תימה תיפוק ליה דאפר הקדש מותר כדאי בסוף תמורה (דף לד.) ולמאן דמוקי הא דתניא אסור בנפלה דליקה מאיליה דלא הוי איניש דלמעול ניחא אלא למאן דמוקי לה בתרומת הדשן [התם] ובפי כל שעה (פסחים דף כו:) קשיא וי"ל דשאני הכא דכל מצוותה לשריפה עומד ועוד נראה דטעם דהתם משום דאין לך דבר שנעשית מצוותו ומועלין בו אבל הכא אכתי לא איתעביד: דקא עבדי למכתן. רב אשי לטעמיה דאמר במסכת מכות (דף כא.) דאפר מקלה מותר להניח על מכתו משום דמכתו מוכחת עליו: גזרו ביה מעילה. משמע הכא דאיכא מעילה מדרבנן וה"נ אמרינן פרק הוציאו לו (יומא דף נט. ושם:) ובפרק ולד חטאת (תמורה ד' יא:) מועלין בדמים דברי ר"מ ור"ש וחכ"א אין מועלין ועד כאן לא פליגי אלא דרבנן אבל דאורייתא אין מועלין ואית דגרסי פרק ולד חטאת מ"ט דמ"ד אין מועלין ושיבוש הוא אלא הי"ג מ"ט דלכולהו אין מועלין מדאורייתא והתם נמי תנן ר"ש אומר הדם קל בתחילתו וחמור בסופו כו' אלמא דמדרבנן הוא ותימה דבסוף פרק בתרא דתמורה (דף לב:) בעי גבי מקדיש עולה לבדק הבית אסור לשוחטה עד שתיפדה ומועלין בה שתי מעילות ופריך ואי דרבנן מי איכא מעילה דרבנן וי"ל דכיון דאיכא מעילה דאורייתא לא שייך לתקן מעילה אחר דרבנן ומיהו תימה דריש מעילה (דף ב.) תנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן דרבנן ומאי איכא בין מעילה דאורייתא ומעילה דרבנן דאורייתא משלם חומש דרבנן לא משלם חומש וכ"ש קרבן ופריך מי איכא מעילה דרבנן אין דאמר עולא קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה הא דרבנן איכא מעילה ואמאי לא מייתי מתניי דאיכא מעילה בדמים וי"ל משום דדמיה טפי לקדשי קדשים ששחטן בדרום וכמאן דחנקינהו דמי (והרב ר' חיים וכן פי' בקונטרס כאן) דדם אקדשוה רבנן והשתא איכא שפיר מעילה דאורייתא אבל קדשים שמתו לא נחתא להו קדושת דמים הילכך מייתי טפי שפיר ואפר פרה נמי איכא קדושה מדרבנן וקשה לפירושו דבפרק ולד חטאת (תמורה דף יב.) גבי קדשים שמתו דפריך מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה דפסקת ואמרת אפי' בקדשים קלים ולבסוף אית ביה מעילה ולא והרי דם ומאי פריך לפירושו טובא איכא לפלוגי לכך נראה כמו שפירשתי ומיהו תימה קצת אמאי לא מייתי מתניי דמייתי מינה סייעתא לעולא הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום כשהיא מתה כיון שנהנה כל שהוא מעל ושמא להכי לא מייתי לה דדילמא היינו דוקא חטאת הואיל ולכפרה

אתיא לא בדילי מינה ותקנו רבנן מעילה טפי כדקאמר בתר הכי דמחטאת לא שמעינן העולה ואית ספרים דגרסי הואיל ולכפרה אתיא בדילי מינה ואין הסוגיא מוכחת כן ושמא הי"ק מתניי אשמעינן דאפילו חטאת דבדילי איכא מעילה ועולא אשמעינן אילו היכא דלא בדילי איכא מעילה: **פר** העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים. יש לדקדק אמאי נקט גבי פר לשון יחיד וגבי שעירי לשון רבים והוי מצי למינקט פרי עבודת כוכבים: **דשמעינן** ליה לר"ש דחייש לפשיעה. קצת קשיא דרבי יהודה נמי חייש לפשיעה דלא אשכחן דניפלוג אתקנות ולעיל ס"ל משל יורשים: **דאי** לא קתני. כלומר דבר שאינו רגיל אלא באקראי בעלמא:

דף - **נב** - **ב**

לרבנן הוכפלה לבונתו. אבל לאבא יוסי בן דוסתאי כיון דצריך קומץ בבוקר וקומץ בערב לא שייך לאיכפולי טפי משיעור שלם דלרבנן הוא דבעי אי בעינן שלם בלבונה כי היכי דבעינן שלם בעשרון אבל משמן בעי (טפי) לאבא יוסי בן דוסתאי נמי דבכל יום לא היה רק לוג ומחצה בבוקר וכן בערב והשתא נמי או דילמא לכל עשרון היו ג' לוגין וזו היא בלילתן: **הלכה** כאבא יוסי בן דוסתאי. תימה הילכתא למשיחא:

פרק חמישי - **כל המנחות באות מצה**

מתניי כל המנחות באות מצה חוץ מחמץ שבתודה ושתי הלחם. שתי הלחם ניחא דכייל בהדי שאר מנחות דאיברי מנחה כדאמר בפרק התכלת (לעיל דף מז:). אבל לחמי תודה לא אשכחן ומי"מ ניחא לאשמועינן דינא: **בודה**. בדל"ת גרסינן בערוך ופיי לשון הוצאה כמו (מלכים א יב) בחודש אשר בדא מלבו (נחמיה ו) כי מלבך אתה בודאם: **חסרה** או יתרה. מכאן פיי הרב רבינו חיים דכשמודדין במדה בפסח או לצורך חלה אין להכביד על הסלת דא"כ נמצאת יתרה כמו לענין מנחות ועוד אמרינן לקמן (דף פז.). גודשא תילתא: **מנין** לכל המנחות שהן באות

מצה כו'. תימה מתניי היא (לקמן דף נה.) דתנן כל המנחות נילושות בפורשים ומשמרם שלא יחמיצו כו' שנאמר כל המנחה בל תאפה חמץ והי' דרשיי לקמן בגמ' (שם) שאר. מנחות מנין תי' כל המנחה ועוד משמע דשייך לרבוויי טפי מההוא קרא דכל מנחה ממאי דמרבה מהאי קרא דזאת תורת המנחה דמייתי הכא דמההוא לא שייך לרבוויי אלא מנחות שיש בהם דין הכתוב בפרשה הגשה קמיצה ולבונה כגון מנחת סלת ומחבת ומרחשת אבל מכל המנחה איתרבו אפילו מנחת העומר ומנחת קנאות ומנחת כהן ומנחת [נסכים] ולחם הפנים ונראה לפרש דרבי אמי לא רצה להביא לן הא דדרשינן מייתורא דקראי (אלא) לפי שהיה סבור דאפילו למצוה קא מיבעיא ליה היכא דלא כתיבא מצה הביא לו מקראות פשוטות ותמה על שאלתו והשיב לו דכתיבא כתיבא כגון מחבת ומאפה דלא כתיבא כגון מנחת סלת ומרחשת כתיב זאת תורת והי' דאכתי מהנדך קראי לא ידעינן כולהו שאר מנחות עוד משמע דמנחת סלת נמי כתיבא דאותה פרשה דזאת תורת דכתיב בה מצות תאכל פשטיה דקרא במנחת סלת [כתיב] דכתיב מסלת המנחה ומשמנה ומזאת תורת מרבי מרחשת ומהשתא מצינו למימר דנתרבו כל מנחות אפילו אותם דאין בהם הגשה קמיצה ולבונה כי היכי דמרבינן מרחשת אע"ג דלא איירי בה קרא אבל קשיא א"כ כל המנחה לרבות שאר מנחות למה לי דאם נאמר ללאו א"כ היכי מייתי לעכב מלא תאפה דלקמן דריש ליה על הכלל ור"ת מפרש דמיבעיא ליה לרבי פרידא מנלן דבאות מצה ולא שיאור וחלוט דאי מלא תעשה חמץ דמתניי הוה אמינא שיאור וחלוט שרי א"ל דכתיבא כתיבא אלמא מצות בעינן ושיאור וחלוט לאו מצה היא א"ל לעכב קא מיבעיא לן מנלן דמיפסלא אם הביא שיאור וחלוט א"ל דכתיב לא תאפה חמץ דמשמע אלא מצה דכתיב מצה באותה פרשה ורב חסדא פריך דילמא מלא תאפה חמץ אלא שיאור אע"ג דכבר כתיב לא תעשה איצטריך טובא לכדדרשינן לקמן ופי' זה דחוק ומגומגם :

א

-

נג

דף

כי קא מבעיא לי לעכב. תימה מאחר דכתיב זאת תורת אייתרו ליה מצה דכתיב במחבת ומאפה לעכב ויש לומר דדילמא הי'מ בדידהו אבל בסלת ומרחשת לא וכי מסיק עיכובא מדכתיב תהיה במחבת אם אינו ענין

לגופה תניהו ענין לשאר מנחות ודוחק הוא שיכול לפרש כל זה ועוד לישנא דקתני בברייתא מצה יכול מצוה ת"ל תהיה הכתוב קבעה חובה משמע דבגופה נמי אי לא כתיב תהיה הוה אמינא מצוה ועוד דמצה במחבת ומאפה למה לי דבמצה תהיה דמחבת סגי ונראה לפרש דלשום דרשא צריכי ואע"ג דכתיב במחבת מצה תהיה ילפינן בכל המנחות מזאת תורת דכל היכא דאיכא מצוה במצה איכא נמי עיכובא : אי שיאור דרבי מאיר לר' יהודה מצה מעלייתא. דבפרק אלו עוברין (פסחים דף מח :) קתני רבי יהודה שיאור דפטור בקרני חגבים וסידוק דחייב כרת שנתערבו סדקיו זה בזה אבל פחות מכן שרי כגון שהכסיפו פניו ורבנן פליגי עליה דהיינו רבי מאיר כדמוכח בגמרא ומפרשינן איזהו שיאור כל שהכסיפו פניו וא"ת בפרק אלו עוברין (שם מג.) תניא שיאור ישראל ונותנו לפני כלבו ומפרש ונותנו לפני כלבו דר"מ לרבי יהודה משמע אבל באכילה אסור ויש לומר דמדרבנן בעלמא הוא דאסור ומדשרי ליה לכלבו ש"מ מצה מעלייתא היא : אלא דרבי מאיר לרבי מאיר מדלקי עליה חמץ הוא. כי האי גוונא דייקינן בפרק קמא דחולין (דף כג :) גבי הרי עלי לחמי תודה מן החמץ או מן המצה והביא שיאור מהו וקאמר שיאור דמאן אי דר"מ לר' מאיר מדלקי עליה חמץ הוא ותימה על דהכא והתם דילמא שאני לגבי פסח דמרבינן ליה מדכתיב (שמות יב) כל מחמצת ומהתם לא ילפינן דהא לענין פסח נמי לא חשיב חמץ גמור להתחייב כרת ואדרבה נילף מחמץ גמור ומיהו בההיא דחולין יש לפרש דלענין מצה דתודה קאמרינן דילפא מפסח ולא יצא בו ידי מצה דתודה אבל בשמעתין ליכא לשנויי הכי ושמא יש שום ייתור בתודה ובמנחות דחמץ נוקשה חשוב חמץ גבייהו ולקמן (דף נד.) פליגי רבי חנינא בן גמליאל ורבנן במחמיצין בתפוחים וקרי ליה חמץ נוקשה ולמאי דבעי לאוקומי האי דתפוח שריסקו כרבי חנינא בן גמליאל פ"י תפוח של תרומה שנתנו בעיסה וחימצה היה יכול לומר דלרבנן חשיב ליה מצה ושרי אבל במסקנא דקאמרי לרבנן דהוי נוקשה ואפ"ה א"ר חנינא בן גמליאל דמחמיצין פליגי בהכי אי חשיב חמץ נוקשה כחמץ גמור לענין לחמי תודה ושתי הלחם או לא וקשיא אההיא דחולין דמשמע דלכולי עלמא חשיבא חמץ ושמא אפ"י לרבנן לא אמרינן אלא לכתחילה דאין מחמיצין אי נמי לכולי עלמא אין מחמיצין בחמץ נוקשה לכתחילה אלא רבי חנינא בן גמליאל קסבר דחמץ גמור הוא : ת"ל תהיה הכתוב קבעה חובה. הא דדרשינן בפי החולץ (יבמות דף מ.) מצות תאכל במקום קדוש דלהכי תנא ביה קרא לעכב דאינו אוכלה חלוטה אף על גב דמצה היא ההוא לעכב לא הוי כמו שנה הכתוב לעכב בעלמא דמהתם לא נפקא לן אלא מתהיה דהכא ועוד

דהא משמע התם דמחד מצה לא ממעטינן חלוט דחלוט מצה הוא ומדכתיב תרתי ממעט ליה ואם כן אימא למצוה והא דמשמע הכא דאי לאו תהיה הוה אמינא אי בעי רבוכה לייתי אי בעי מצה לייתי לאו לכתחילה דהא ממעט ביבמות חלוט למצוה :

ב

-

נג

דף

בן ידיד. בן אברהם דכתיב ביה מה לידידי בביתי פשטיה דקרא בירמיה שהיה מתפלל בבית המקדש על ישראל דמעיקרא כתיב ואתה אל תתפלל בעד העם הזה וכתוב בתריה מה לידידי בביתי וכאן דורשו באברהם כדאמריי בסמוך שמצאו הקב"ה לאברהם שהיה עומד בבית המקדש ומה שאומר בברכה של מילה אשר קידש ידיד מבטן אומר ר"ת דהיינו אברהם שנקרא ידיד כדאמרינן . הכא וקדשו הקב"ה מן הבטן שדורש במדרש דכתיב באברהם כי ידעתיו וכתוב בירמיה בטרם אצרך בבטן ידעתוך חוק בשארו שם זה יצחק שקראו הקב"ה יצחק עד שלא נולד וצאצאיו חתם באות ברית קודש זה יעקב כדכתיב (ישעיה כב) הצאצאים והצפיעות ומתרגמינן בניה ובני בניה ויש מפרשים ידיד זה יצחק שאר זה יעקב וצאצאיו אלו השבטים : **ולישקול** פורתא מיניה. פי' ימדוד עשרון קמח ונישקול פורתא ויעשנו עיסה ויכרוך העיסה במטלית ויטמננה בשאור בעלמא עד שתקלוט הריח ויעשה שאור ויחמץ את העשרון גזירה דילמא אתי לאיתויי מעלמא אי שרית ליה לחמצו מבחוץ ולהחזירו כאן הרואה שהוא מביאו מבחוץ ולשו בכאן ואינו מודד עכשיו העשרון סבור שהוא מוסיף על עשרון ואתי לאיתויי [שאור מעלמא] לבד העשרון הילכך לר"מ בודה מתוכו עדיף ולר' יהודה [מביא מביתו] קודם מדידה עדיף ולשון שני שבקונטרס הוא עיקר : **אין** מחמיצין לשתי הלחם וחלות תודה בתפוחים. דלא הוי חמץ מעליא דמי פירות אין מחמיצין כך פי' בקונטרס ומסקינן הכא דלכולי עלמא הוי חמץ נוקשה לכל הפחות והא דפליגי בפרק כל שעה (פסחים דף לו.) בעיסה שנילושה ביין ושמן ודבש רבן גמליאל אומר תישרף מיד פירוש שאין אדם יכול לשמרה שלא תחמיץ וחכ"א תאכל (מיד) דיכול ליזהר מחימוץ היינו כי הך דהכא ודקאמר להו רבי יהושע בן לוי לבניה יומא קמא לא תלושו לי בחלבא או

בדובשא מכאן ואילך לוושו לי בחלבא ובדובשא כששמרה שלא תתחמץ מיירי כדרבנן ותימה דבסוף כל שעה (פסחים מ.) משמע דמי פירות אין מחמיצין כלל דאמר אביי לא ליחרך איניש תרתי שובלי בהדי הדדי ואמר אביי האי חצבא דאבישונא זקיפא אסירא ורבא שרי בתרוייהו דמי פירות אין מחמיצין ועוד שרי התם ותיקא במשחא ומלחא ומפרש ר"ת דכשנילושה במי פירות בפני עצמן בלא תערובת מים אין מחמיצין אבל כי איכא מים בהדייהו מחמיצין וכן מוכח לקמן במתניי בפירקין (דף נו:): דאמרינן לרבות מנחות ונסכים לחימוץ ופריך מנחת נסכים מי פירות אין מחמיצין אמר ר"ש אומר היה ר' יוסי הגלילי מנחת נסכים מגבלה במים וכשרה פירוש וכיון דאיכא מים בהדי שמן יכולה היא להתחמץ והא דאמר ר"ש בן לקיש בפי כל שעה (פסחים דף לה. ושם) עיסה שנילושה בין ושמן ודבש אין חייבין על חימוצה כרת דמי פירות אין מחמיצין ומשמע כרת הוא דליכא הא לאו איכא דחמץ נוקשה הוי ואמרינן נוקשה בעיניה בלאו צריך לאוקמא דאיכא מים בהדה דבלא מים אין מתחמץ לר"ש בן לקיש מדדחיק לשנויי לקמן מגבלה במים וכשרה ואי מחמיצין ואפילו לא הוי אלא חמץ נוקשה חשיב חמץ לענין מנחות כדאמר לעיל מדלקי עליה חמץ הוא אלא ודאי בתערובת מים איירי ואפי"ה ליכא כרת דנוקשה הוי במחמצה בתפוחים והא דאמר בפרק אלו עוברין (שם דף מב.) חומץ האדומי דרמו ביה שערי צ"ל שנתחמצו השעורים במים תחילה דאי לאו הכי תו לא מחמיצין ובירושלמי משמע דמי פירות אפי"ה בפני עצמן מחמיצין דאמר בירושלמי בפרק כל שעה ר' יוסי אומר שרה שעורים במים אם נתבקעו הרי אלו אסורות שריין בחומץ מותר מפני שהחומץ צומתן ר"ש בר רבי יצחק היה לו יין קוסס יהב בגוייהו שעורים בגין דחמע אתא לקמיה דר' מנא אמר ליה צריך אתה לבער חד מן אילין דבית ביירי הוה ליה גרבא דמשחא גו אוצרא חיטי שאל לרבא אמר איזיל גרוף מה דתחותיהן ע"כ ירושלמי ושמא כל הני סברי כאביי דאמר מחמיצין אפילו בפני עצמן דאסר חצבא דאבישונא וקי"ל כרבא דשרי ולפירוש זה מותר ללוש עיסה בביצים בפסח ובלבד שלא יערב במים אבל מלח שרי כמו וותיקא דאיכא מישחא ומילחא ומיהו יש לנטות ולהחמיר דלעולם אפילו בלא מים נהי דחמץ גמור לא הוי נוקשה מיהא הוי והא

דשרי רבא חצבא דאבישונא משום דמי פירות אין מחמיצין קסבר כיון דאין מחמיצין חמץ גמור לא גזור להחמיר ולחוש דילמא נפקי מיא מהא ובלע אידך משום דמילתא דלא שכיחא הוא דאם היו מחמיצין חמץ גמור כיון שיש בו כרת היינו חוששין אע"ג דלא שכיחא והא דדחיק ר"ש בן לקיש לשנויי מגבלה במים אע"ג דבלא מים נמי הוי חמץ נוקשה איצטריך לשנויי הכי משום רבי יהודה כדאמר לעיל דשיאור דרבי יהודה לר' יהודה לא חשיב חמץ לענין מנחות ואפשר דאפי' איסורא דאורייתא ליכא כדתנן בפ' ואלו עוברין (שם דף מח:) שיאור ישרף והאוכלו פטור דברי ר' יהודה להכי נקט ר"ש בן לקיש גבי עיסה שנילושה ביין ושמן ודבש אין חייבין על חימוצה כרת הא איסורא איכא לר"מ כדאית ליה ולר' יהודה כדאית ליה ומיהו מוותיקא קשיא לפירוש זה דשרינן ליה אע"ג דלא שמרוהו מחימוץ מדאסר במיא ומילחא ושרי במשחא ומלחא: **תפוח** שריסקו ונתנו לעיסה וחימצה הרי זו אסורה. משנה היא במסכת תרומות פ"י (מ"ב) ואמרינן עלה בגמרא בירושלמי תני ר' יוסי מתיר ר' אחא ר' אבהו בשם ר"י בר ר' חנינא מה פליגא במחמץ במימיו אבל במחמץ בגופו מותר רבי יוסי בדעתיה כמה דו תמן אין תבשילו ברור כן אומר אין חימוצו חימוץ ברור פירוש דשרי גבי שבת בישול שאינו ברור דתנן פ' כירה (שבת דף לח:) גבי ביצה לא יפקיענה בסודרין ור' יוסי מתיר וכולה סוגיא איתא נמי התם בפ' כירה (ה"ג) ובריש מסכת חלה ובפסחים בפ' כל שעה (ה"ד) בסופו: **אין** לך שקשה לקמיצה יותר ממנחת חוטא. קצת קשיא דלעיל בסוף פרק קמא (דף יא.) ה"ל למתניא גבי מחבת ומרחשת זו היא אחת מעבודות קשות שבמקדש: **ומר** סבר חריבה מכל דבר. ואפי' ר"ש בן לקיש דאמר בהקומץ רבה (לעיל דף כג.) הוא עצמו משכשכו בשירי הלוג היינו אחר קמיצה אבל קודם קמיצה לא כדדריש התם שלא יקבע לה שמן בעוד שלא נקמצה: **ת"ש** בשר זקנה כו'. תימה מאי קושיא הא פלוגתא היא במתני' (לעיל נב:) דר"מ אמר אף (אם) [היא] היתה חסירה כו' סבר לכמות שהן משערין כדאמרי רבה ורב יוסף לעיל (דף נג:) ורבי יהודה סבר כמות שהוא משערין וי"ל דלא דמי דהתם טעמא דר"מ משום דעשרון סולת אמר רחמנא ולא עשרון עיסה ור' יהודה סבר דעשרון סולת קרינא ביה: **דמעיקרא** לא הוה ביה והשתא אית ביה מדרבנן. תימה דבריש המצניע (שבת צא.) בעי רבא הוציא חצי גרוגרת לזריעה ותפחה ונמלך עליה לאכילה מהו מאי קא מבעיא ליה הא כיון דאילו לא תפחה ונמלך עליה לאכילה פטור דליכא שיעורא בשעת הנחה דמשום דתפחה לא מחייב טפי דהא אפילו עבד עקירה והנחה בחדא במחשבה אפילו לבתר דתפחה פטור דלכמות שהן משערין מדאורייתא:

אלא הכא בתרומת מעשר עסקינן. משום דקתני תורמין מוקי לה הכי אבל הוא הדין במעשר ראשון דמקיש נמי אבא אלעזר בן גומל כדאיתא בפרק מעשר בהמה (בכורות דף נח:): **כשם** שתרומה גדולה ניטלת באומד. מדאורייתא אין שייך בה אומד דחיטה אחת פוטרת את הכרי כדכתיב (דברים יח) ראשית דגנך אלא לפי שנתנו בה חכמים שיעור שייך בה אומד ותרומת מעשר יש לה שיעורא מדאורייתא כדכתיב (במדבר יח) מעשר מן המעשר דלענין זה ודאי לא מקשינן שתפטור בה חיטה אחת אבל אם במתכוין מוסיף ילפינן שפיר מתרומה גדולה: **ניטלת** באומד. מצוה לעשות מאומד דמתוך שירא שלא לפחות נוטל בעין יפה ובתוספתא גרסינן אלא מאומד וכן פ"י ר"ת ותנן בפ"ק דתרומות (מ"ז) אין תורמין לא במדה ולא במשקל ולא במנין וכן בתרומת מעשר ואמרינן עלה בירושלמי תני אבא אלעזר בן גומל מנין שאין תורמין לא במדה כו' וא"ת בסוף כל הגט (גיטין דף ל:): דמפרש רב אשי בן ישראל שאמר לבן לוי כך אמר לי אבא מעשר יש לך בידי או מעשר לאביך בידי חוששין לתרומת מעשר שבו כיון דלא קייץ לא מתקן ליה בעל הבית כור מעשר יש לך בידי או כור מעשר לאביך בידי אין חוששין לתרומת מעשר שבו כיון דקייץ תקוני תקניה כאבא אלעזר בן גומל דמקיש תרומת מעשר לתרומה גדולה ויש לבעה"ב רשות לתרום תרומת מעשר כמו שיש לו לתרום תרומה גדולה והשתא א"כ ברישא נמי אע"ג דלא קייץ (אמאי) לא ניחוש לתרומת מעשר שבו דאמרינן מאומד תורם דמצוה מאומד ויש לומר דלאו אורחיה דבעה"ב לעשות מאומד תרומת מעשר מפני תרעומת כהן ולוי אם יטעה באומד שלו וא"ת הא תנן במסכת תרומות פ"ד המונה משובח והמודד משובח ממנו והשוקל משובח משלשתן ובירושלמי מקשי לה בפ"ק דתרומות ומשני כאן לתרומה גדולה כאן לתרומת מעשר ותני אבא אלעזר בן גומל אומר מנין שאין תורמין לא במדה ולא במשקל ולא במנין ת"ל (במדבר יח) ונחשב לכם תרומתכם והרמותם במחשבה אתה תורם ואי אתה תורם במדה במשקל ובמנין פירוש ההיא דאין תורמין בתרומה גדולה דלכולי עלמא מצוותה באומד וההיא דהמונה משובח בתרומת מעשר וכרבנן והא דמייתי ברייתא דאבא אלעזר לאשמועינן דפליגי בתרומת מעשר וא"ת דבירושלמי אמרי' אההיא דהמונה משובח

ממי הוא משובח אמר רב הונא מן התורם מאומד משמע דמאומד הוי תרומה אלא דהמונה משובח וקאמר נמי התם א"ר הילל מתניי אמרה כן והשוקל משובח משלשתן פירוש מכלל דאיכא שלשה בר משוקל ובתר הכי קאמר ר' חנינא תיפתר בשלשתן ולית ש"מ כלום ואי לרבנן לדידהו אין תרומת מעשר מאומד ואי כאבא אלעזר בן גומל הא אמרן דמצוה לעשות מאומד ונראה לפרש דלאבא אלעזר בן גומל נמי לא ילפי אלא דמועיל מאומד ולא שתהא מצוה מאומד והשתא הא דמשני בירושלמי כאן בתרומה גדולה כאן בתרומת מעשר היינו כאבא אלעזר בן גומל וניחא השתא הא דמיייתי עלה ברייתא דאבא אלעזר בן גומל אי נמי מודו רבנן לאבא אלעזר בן גומל דמאומד הויא תרומה אבל אין מצוה לעשות מאומד וא"ת והיכי שרי לרבנן לעשות מאומד א"כ הוה ליה מרבה על המעשר וי"ל דהיינו כשמרבה במתכוין אבל כשמתכוין לאומד יפה לא חשיב מרבה ומיהו מדשריא הכא לאבא אלעזר בן גומל תאנים על הגרוגרות במנין אע"ג דהוה ליה מרבה מעשרות במתכוין משמע דכל מה שירצה להרבות נחשב עין יפה ונראה דלית ליה לאבא אלעזר בן גומל מרבה מעשרות דהא מעשר ראשון נמי איתקש לתרומה כדאמר' בפרק בתרא דבכורות (דף נח:) ולא משכחת לה אלא במעשר עני או במעשר שני דהנהו לא איתקוש דלא איירי אלא במעשר ראשון כדקאמרין התם ומעשר קרייה רחמנא תרומה דכתיב (במדבר יח) כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' תרומה נתתי ללוים לנחלה: כן תרומת מעשר נישלל באומד ובמחשבה. עיקר מחשבה בתרומת מעשר כתיבא אלא נקט הכי משום דפשטיה דקרא משמע דמתרומה גדולה יליף דקרא בתרומת מעשר של לויים כתיב והכי משמע ונחשב לכם במחשבה תנו לו תרומת מעשר מן הגורן כדגן מן הגורן כאותה תרומה שניטלת מן הגורן דהיינו תרומה גדולה ונראה דרבנן לא פליגי אמחשבה ובאומד דוקא פליגי אם תמצא לומר דפליגי שמא יש שום טעם דלא מוקמי מחשבה אתרומת מעשר אע"ג דכתיב בגופה כדאשכחן לענין מוקף בפ"ב דתרומות דאמר בירושלמי דכל התורה כולה למידה ומלמדת חוץ מתרומת מעשר שמלמדת ואינה למידה דבתרומת מעשר כתיב ממנו מן

המוקף לו ומוקמינן בתרומה גדולה ולא בתרומת מעשר כדתנן במסכת ביכורים (פ"ב מ"ה) דתרומת מעשר ניטלת שלא מן המוקף כביכורים והא דפריך בסוף כל הגט (גיטין דף ל:) גבי תרומת מעשר וכי נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף מפרש ר"ת דהיינו מדרבנן ומיהו נראה דלענין מחשבה לא פליגי מדפריך בריש האיש מקדש (קידושין דף מא:) דיליף שליחות מתרומה מה לתרומה שכן נטלת במחשבה משמע דלכולי עלמא פריך והיינו תרומת מעשר דכתיב בה (במדבר יח) אתם גם אתם ומתוך פי' הקונט' דבכורות (דף נח: ושם) משמע דבמחשבה פליגי גבי היו לו מאה טלאים ונטל עשרה עשרה ונטל אחד ר' יוסי בר רבי יהודה אומר מעשר דסבר לה כאבא אלעזר בן גומל ואיתקש מעשר בהמה למעשר דגן ומעשר דגן קריי' רחמנא תרומה ופי' בקונט' דמשום מחשבה מוקי ליה רבי יוסי ברבי יהודה כאבא אלעזר ומתוך פירושו נמי (הכי) משמע דאפילו בתרומה גדולה לית ליה מחשבה דאי אית ליה לא הוה צריך למימר דאבא אלעזר בן גומל היא דאפילו לרבנן נמי מצינו למילף מחשבה במעשר מדקרייה רחמנא תרומה ומיהו מצינו למימר דמשום תרומת מעשר שבו קרייה רחמנא תרומה וא"ת ולמה ליה. למימר דרבי יוסי ברבי יהודה סבר לה כאבא אלעזר בן גומל הא כיון דאיתקש מעשר בהמה למעשר דגן מה מעשר דגן נוטל אחד מעשרה אף מעשר בהמה כן ולא בעי העברה תחת השבט אלא שיש עשרה לפניו ונוטל אחד מהן ויש לפרש דמייתי דאבא אלעזר דילפינן תרומת מעשר מתרומה גדולה לענין אומד אע"ג שלא היה סברא ללמוד זה מזה לגבי הכי דתרומה גדולה אין לה שיעור ותרומת מעשר יש לו שיעור אפילו הכי מקשינן להו לענין זה אע"ג דהוי כעין אפשר משאי אפשר ה"נ יליף מעשר בהמה ממעשר דגן אע"ג דמפקי קרא ממשמעותיה דכתיב (ויקרא כז) כל אשר יעבור ומיהו אין מתיישב ללב פירוש זה ונראה לפרש דמשמע ליה דלר' יוסי ברבי יהודה הוי מעשר אע"ג שאינם שוין כגון במכניס לדיר להתעשר דסתמן אין דרכם להיות שוין הלכך צריך לאוקמי כאבא אלעזר בן גומל דשרי מאומד ולא חיישינן אם מרבה במעשר כדפרישית או לכל הפחות שרי בעין יפה כדאיתא בשמעתין ואי לא דאבא אלעזר ה"א דאע"ג דלא חיישינן במעביר לשוין כה"ג שנוטל אחד מעשרה דילפינן ממעשר סד"א דגם בעינן שוין: **במחשבה**. פי' בקונטרס כדאמר בעלמא נותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר משמע שר"ל משום דכתיב ונחשב שרי לאכול בלא הפרשה ושרי נמי בשתיקה ע"י שנותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר דכל זה נפקא מונחשב עוד פי' לשון אחר בפי' בתרא דבכורות (דף נט.). במחשבה שמחשב ואומר שני לוגין שאני עתיד להפריש אע"פ שעתה אינו

מפריש כלום ור"ל דדיבור צריך והא דשריא בלא הפרשה קרי מחשבה ואשכחן נמי דוכתא דקרי למחשבה דיבור כמו על כל דבר פשע דאמרינן (ב"מ דף מד.) דחייב על המחשבה כמעשה ונראה דבלא דיבור נמי הוה תרומה מדתנן במסכת תרומות (פ"א מ"א) חמשה לא יתרומו ואם תרמו אין תרומתן תרומה חרש שוטה וקטן וקתני סיפא חרש שדברו חכמים שאינו שומע ואינו מדבר משמע הא שומע ואינו מדבר תרומתו תרומה ומיהו בתוספתא דמסכת תרומות מצאתי מפני מה אמרו אלם לא יתרום מפני שאינו יכול לברך משמע דאי מברך אע"פ שלא ידבר בהרמה שפיר דמי ופ"ג דשבועות (דף כו:) נמי משמע בהדיא כשגמר בלבו אע"פ שלא הוציא בשפתיו גבי כל נדיב דקאמר דהוה תרומה וקדשים שני כתובין הבאין כאחד ולא ילפי' מינייהו שבועה ובמה שאוכל בלא הפרשה בזה אין קפידא דלכולי עלמא שרי בכל מקום אע"פ שאינו מפריש עתה כדמוכח ההיא דהלוקח יין מבין הכותים (גיטין דף כה:) דשרי לכולי עלמא אי לאו משום דאין ברירה או משום דחיישינן לבקיעת נוד ויש מקומות דשרינן כשאומר מעשר שני לצפוננו או לדרומו (דמאי פ"ה מ"א ב) וא"ת וכיון דשרינן תרומה ע"י שנותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר אמאי אין מגביהין תרומות ומעשרות ביום טוב הא תנן במסכת שבת פרק נוטל (דף קמא:) ר' יהודה אומר אף מעלין את המדומע באחד ומאה ופריך בגמרא (שם דף קמב.) הא מתקן הוא ושני ר' אלעזר בר"ש היא דאמר נותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר. ולהכי לא חשיב תיקון בשבת כשמעלהו כיון שאפשר במחשבה והכא נמי אפשר במחשבה וי"ל דשאני מדומע שכבר ניתקן אבל תחלת תיקונו של טבל לא הוה שרינן מטעם דאפשר במחשבה ואפי' דמאי אסור לתקן בשבת כדמוכח בבמה מדליקין (שבת דף לד.) אע"ג דשרי ליתן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר כדמוכח בפ"ק דחולין (דף ו:) גבי ר"מ שאכל עלה של ירק בבית שאן: **ולא** מוקמינן בתרי תנאי. דהוה מצי לאוקמי בחד טעמא ובתרי תנאי דכולה דליכא כהן ורישא רבנן וסיפא כרבי יהודה דפליג אדרבנן בפרק שני דמסכת תרומות (מ"ו) וקאמר לעולם תורם מן היפה: **כל** המנחות נילושות בפושרין. אע"ג דאמרינן בפ' כל שעה (פסחים דף לו.) חיטין של מנחות אין לותתין אותן הא מפרש התם משום דליתיה ליתא במקום זריזין אבל לישה נהי דליתא בזריזין במקום זריזין איתא דאמר מר בללה זר כשרה חוץ לחומת עזרה פסולה ומכאן קשיא דמשמע כל המנחות אפילו לחם הפנים דהוי בכלל כל המנחות וההיא לאו במקום זריזין היא דתנן לקמן בפ' שתי הלחם (דף צה:) דלחם הפנים לישתן ועריכתן בחוץ ויש לומר דהא אמרינן בפ' כל שעה (פסחים לו.) ציבור שאני ומיהו קשיא

ממנחת מאפה דיחיד היא ולישתן ועריכתן בחוץ כלחם הפנים דמ"ש כיון דלא בעיא שמן עד לאחר אפייה כדקאמר לקמן (דף עד:) החלות בוללן אי"כ לא קדשה עדיין והויא לישתה בחוץ וי"ל דבפי' שתי הלחם (לקמן צה:) פריך רישא אסיפא ומשני לה רב אשי ומסיק דברותא היא וצ"ל מי ששנה זו לא שנה זו למי"ד מדת יבש נתקדשה לישתן בפנים דעשרון נתקדש ובו היה מודד לכל המנחות כדתנן פי' שתי מדות (לקמן פז.) ותנא דהכא סבר מדת יבש נתקדשה וקשיא קצת דלא מסיק האי טעמא בפי' כל שעה (פסחים דף לו.) ושמא נקט ההוא טעמא דהוי בכל המנחות כגון מנחת סולת ומחבת ומרחשת אפילו למי"ד מדת יבש לא נתקדשה:

דף - נה - ב

אף אני אביא לישתה ועריכתה כו'. וא"ת אי דאתרו אכל חדא וחדא אפי' אפה ואפה נמי כמו אל תשתה אל תשתה דנזיר (מכות דף כא.) ואי דלא אתרו ביה אלא חדא התראה אמאי חייב דכי הי"ג דייק בפרק בתרא דמכות (דף כ:) גבי דחייב על כל קרחה וקרחה ומוקי לה דסך חמשא אצבעתיה נשא ויש לומר דהכא אפי' התרו על כל אחת ואחת איצטריך קרא משום דכבר נפסלה והוה אמינא דפטור כדדרשינן לקמן (דף נו.) המחמץ את הכשרה חייב ואת הפסולה פטור קא משמע לן דהכא חייב מאחר דליכא אלא פסול של חמוץ דמרבינן מהכא מחמץ אחר מחמץ שהוא חייב: **אם** כן ליכתוב חלקם לא תאפה חמץ. תימה כי כתב נמי הכי הוה דרשינן לחלק מדכתיב לא תאפה שהזכיר אפייה ולא כתיב תיעשה שכן מתרצים אהא דדרשינן גבי שבת (דף ע.) לחלק מלא תבערו ומקשינן הא איצטריך להבערת בת כהן דלא דחיא שבת משום דכתיב בכל מושבותיכם דמשמע בית דין ואמר רחמנא לא תבערו ומתריצין דאי לבת כהן לחודה לכתוב לא תעשו מלאכה בכל מושבותיכם והוה ידעינן נמי דמיתת בית דין לא דחיי' שבת וי"ל דלא דמי דהכא הוי אמרינן דאפייה דאסר רחמנא אשיריים דהיינו חלקם אבל לא תיעשה אקומץ כתיב דאסר כל עשיות: **כלל** ופרט המרוחקין זה מזה אין דנין אותנו בכלל ופרט. תימה לרבא דאמר דנין בפי' בנות כותים (נדה לג.) מאי איכא למימר וי"ל דהתם דווקא דנין לפי שהוא בחדא פרשתא אבל הכא דחד בויקרא וחד בצו את אהרן הו' בתרי עניינים ומודה דאין דנין כדאמר בפ"ק דפסחים

(דף ו:): אפי' למ"ד דנין ה"מ בחד עניינא אבל בתרי ענייני אין דנין והא דפי' הקונטרס בפסחים דמ"ד דנין היינו רב אדא בר אהבה דשמעתין לא דק דהכא אפי' בתרי ענייני קאמר אלא אפלוגתא דאביי ורבא קאי וא"ת בפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה:): דדריש והומת ותלית כלל כי קללת פרט אי הוי מקרבי אין בכלל אלא מה שבפרט השתא דמרחקי אתא לרבוין עע"א לרבא דאמר דנין לא הוה ליה לרבווי מידי לאביי דאמר אין דנין לא הוה ליה למידן כלל וי"ל כיון דאיפסיק בדבר אחר שאינו מאותו ענין דכתיב (דברים כא) כי קבר תקברנו הוה ליה כתרי ענייני ואין דנין והתם דריש מכח דמגדף היה בכלל והומת ויצא מן הכלל ורבי אלעזר נמי מכח זה הוא דן ואין להקפיד אהא דדרשינן הכא דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לאיתויי לישא ועריכה וקיטוף וכן בפרק כלל גדול (שבת דף ע.ג.) גבי הבערה לחלק ובפ"ק דיבמות (דף ז.ז.) דקאמר מדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל כיצד והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים וממעט קדשי בדק הבית: **או** אינו אלא שזה טעון צפון. פירש בקונטרס וקרא דבמקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת בשעיר נשיא כתיב משמע דבעי למעוטי כולהו חטאות וקשה א"כ לא צריך לכשהוא אומר ושחט את החטאת זה בנה אב תיפוק ליה [דבגופיה כתיב בלא בנין לכך נראה כמו שפירש באיזהו מקומן (זבחים מח.) דמאותו דשעיר נשיא לא אמעטי אלא זכרים כמותו כגון שעירי רגלים ראש חדש וע"ז אך יש ליישב פירוש הקונט' דזה בנה אב לאו דווקא אלא כלומר כיון דאותו חזינן דלאו דוקא הוא א"כ לא ממעטינן מיניה מידי והיינו בנין אב דקאמר (ובפי' איזהו מקומן (שם) פי' הקונט' דמהחטאת קא דריש דמרבא כל חטאות): **או** אינו אלא שזה טעון צפון ואין אחר טעון צפון. כגון שעירי הרגלים או שעיר הפנימי לאו משום דהוי כלל ופרט תימה והיכי מרבה מושחט דכתיב בחטאת יחיד אכתי אימא במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת כלל והנך תרתי דחטאת נשיא וחטאת יחיד פרט הני אין אחרינא לא וי"ל דביחיד כתיב בכשבה וכתוב בשעירה ואייתר ליה חד לבנין אב ולפי המסקנא דאמרינן אותו קא קשיא ליה צריכי תרוייהו כדאמר בריש איזהו מקומן (זבחים דף מט:): למצוה ולעכב וא"ת ודקבעי לקמן השתא דני"ל מושחט אותו למעוטי מאי תיקשי ליה למה לי דכתב רחמנא צפון כלל בשעיר נשיא דנילף מחטאת יחיד כדילפינן מינייהו שאר חטאות מזה בנה אב וצ"ל דה"נ וקצת קשיא לשון הברייתא דמשמע דלעולם איצטריך קרא דשעיר נשיא לקבעו חובה: **תנא** אותו קא קשיא ליה. וה"ק או אינו דלא בא לקובעו חובה והא דאיצטריך למכתב ביה צפון משום דבעי למכתב אותו דבא ללמד זה כו' ואין אחר טעון צפון: **הואיל** ואיתרבי

בסמיכה. הואיל ואיקרי חטאת לא מצי למימר שעה מדורות לא ילפינן ואע"ג דאיכא כמה קרבנות דטעונין סמיכה ולא בעו צפון הואיל ובהאי קרא גופיה דמרבינן ליה לסמיכה כתיב ושחט אותו במקום אשר ישחט את העולה דהיינו צפון אי לאו דכתיב ביה אותו הוה אמינא דהייתורא דהשעיר אסמיכה וצפון קאי :

דף - נו - א

לרבות שעירי עבודת כוכבים לסמיכה. תימה תיפוק ליה מדאיתקוש לפר העלם דבר של ציבור כדאמרי' בפרק ב"ש (זבחים דף מא.) החטאת אלו שעירי עבודת כוכבים והתם מוכח דלרבי שמעון נמי אתיא וי"ל דההוא היקישא ליתא אלא לגבי הזאה דווקא אי נמי מהיקישא לא הוה ידעינן משום דכתיב החי והוה מוקמינן למעוטי שעירי עבודת כוכבים וכן מוכח לקמן פרק שתי מדות (דף צב.): **לר'** שמעון מאי איכא למימר. דלמעט שעירי עבודת כוכבים לא מסתבר לאוקמי כיון שהם כשאר חטאות דעלמא : **אלא** שעה מדורות לא ילפינן. והא דמיבעיא לן בפ"ק דסנהדרין (דף טו.) שור סיני בכמה מי גמרינן שעה מדורות או לא התם גלויי מילתא בעלמא הוא : **שוחט** מדרבי אחייה נפקא. תימה ההיא בעולה כתיב והכא בחטאת ואע"ג דתלא רחמנא חטאת בעולה מ"מ לא גמרי' דאיצטריך בפ' איזהו מקומן (זבחים ד' מח.) עיכובא בעולה ולא גמרינן מחטאת ומיהו לכולי טעמי דהתם ניחא דלמאי דמפרש התם טעמא שלא יהא טפל חמור מן העיקר ה"נ מהאי טעמא לא יהא שוחט (חטאת) בצפון ולמאי דמפרש נמי משום דכתיב העולה במקומה תהא מהאי טעמא נמי לא יהא שוחט בצפון : **מה** לבן צאן שכן קבע לו כלי. וכן פריך בריש איזהו מקומן (גם זה שם) ותימה דלא פריך הכי בפ"ק דקדושין (ד' לו.) דיליף בן עוף מקל וחומר מבן צאן שלא קבע לו כהן לשחיטתו וקבע לו כהן להזאתו וי"ל דגבי צפון שייכא הך פירכא דכלי אבל התם דבעי למילף כהונה לא דשמעינן שהצריך הכתוב בבן עוף יותר מבן צאן : **מחטאת** שכן מכפרת כו'. חטאת גופה מהיקישא דעולה אתיא ובעיא היא בריש איזהו מקומן (זבחים דף נ.) אי דבר הלמד בהיקש שחוזר ומלמד בבנין אב : **אלא** אין השוחט בצפון אבל המקבל בצפון. השתא משמע דלא מצי למדרש אבל מקבל בצפון אלא משום דלא איצטריך למעוטי שוחט דנפקא מדרי'

אחייה א"כ תחילה אית לן למידרש אין השוחט בצפון מקמי דנידרוש אבל מקבל בצפון ותימה דמשמע לעיל בברייתא דלא איצטריך קרא למעוטי שוחט מצפון אלא לפי שמצינו במקבל שעומד בצפון וא"כ לא ליכתוב אלא חד קרא ואנא ידענא דללמד על מקבל אתי דלשוחט לא איצטריך וי"ל דלית ליה השתא ההיא סברא אלא לעולם איצטריך קרא לשוחט ובברייתא נמי מצינו למימר דלפי שמצינו לאו דווקא דמסברא אית לן למימר כיון שהשחיטה בצפון הוא הדין שוחט וכן המקבל דמאי שנא : **אפאה** לוקה שתיים. פירש בקונטרס דאפייה גמר עריכה היא ופריך והאמרת מעשה יחידי ותימה מאי קמשני הא דערך הוא ואפאה הוא הא דערך חבריה ואפאה הוא אכתי מעשה יחידי מיהא לא הוי דאיכא עריכה בהדה ונראה לפרש דחייב שתיים משום עריכה מועטת שעושה האופה בשעת אפייה ואינה גמר עריכה ופריך ממעשה יחידי דמשמע שאין מלאכה אחרת עמה ואין חייבין עליה אלא אחת ומשני דערך הוא ואפה הוא כלומר שעשה גמר העריכה שבשעת האפייה והא דקרי לה מעשה יחידי משמע דלא מיחייב אלא אחת בשערך חבירו שגמר הכל אפילו עריכה דבהדי אפייה דהשתא ליכא שום עשייה בהדי אפייה אלא מעשה יחידי הוא וקצת קשיא לפ"ז דחנם נקט הא דערך חבריה כו' דהכי הוה ליה למימר הא דעביד גמר עריכה הא דלא עביד גמר עריכה : **רבי** שמעון אומר אף נשחט על אותו מום. פירש בקונטרס רבי שמעון לטעמיה דאמר דבר שאין מתכוין מותר וזה לא נתכוין להטיל בו מום על מנת לשחוט עליו וקשיא דתנן במסכת בכורות בפי' כל פסולי המוקדשין (דף לג:) בכור שאחזו דם אפי' מת אין מקיזין לו דם דברי רבי יהודה וחכ"א יקיזו ובלבד שלא יעשה לו מום ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחוט עליו ר' שמעון אומר יקיזו אע"פ שעושה בו מום ומייתי בגמ' ברייתא דשמעתין ומסקינן בסוף הסוגיא אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' שמעון ופריך הי ר' שמעון אילימא ר' שמעון דמתני' עד השתא לא שמעינן שמואל דבר שאין מתכוין מותר אלא הלכה כר' שמעון דברייתא אלמא לא שרי ר' שמעון בברייתא מטעם דבר שאין מתכוין אלא אפי' במתכוין נמי שרי

אסר ורבנן שרו כדאמרינן יק"ז אע"פ שעושה בו מום דתמים יהיה לרצון כתיב ובלבד שלא ישחוט עליו דגזרינן דלמא אתי לאערומי ולהק"ז אפי' בלא אחזו דם ורבי שמעון מיקל טפי דלא גזר ושרי אף לשחוט עליו אע"פ שעשה מום במתכוין והא דמפרשינן טעמא דר' שמעון במתניתין משום דבר שאין מתכוין היינו טעמא משום דעל כרחיך מתני' לא איירי כעין ברייתא דבמתני' תנן וחכ"א יק"ז ובלבד שלא יעשה בו מום ובברייתא קתני וחכ"א יק"ז אף ע"פ שעושה בו מום אלא היינו טעמא משום דברייתא מיירי בשאין לו רפואה אא"כ יק"ז במקום שיעשה בו מום כמו באוזן או בניב שפתים הלכך חשיב הך אחיזת דם כמום והוה ליה כמטיל מום בבעל מום ואפילו במתכוין נמי שרי מאחר דאין לו רפואה אלא אם יעשה לו מום אלא דגזרינן לשחוט עליו דלמא אתי לעשות בו מום כשיש לו רפואה בענין אחר ורבי שמעון לא גזר אבל במתני' כשיש לו רפואה בהקזת הגוף שאין עושה מום ואפי' הכי אסר ר' יהודה דגזר מקום שאין עושה בו מום אטו מקום שעושה בו מום ורבנן שרו במקום שאין עושה בו מום דלא גזר רבי שמעון אומר יק"ז אע"פ שעושה בו מום כלומר אף במקום שיכול לבא לידי מום ולא שיהא פסיק רישיה ושרי דר' שמעון לטעמיה דאמר דבר שאין מתכוין מותר והשתא ניחא ההיא דפ"ק דפסחים (דף יא.) דמייתי התם מתני' דבכורות ומפרש טעמא דר' יהודה מתוך שאדם בהול על ממונו אי שרית ליה במקום שאין עושין בו מום אתי למיעבד במקום שעושין בו מום ורבנן כל שכן דאי לא שרית ליה אתי למיעבד והשתא מה צריך לטעמא דרבנן הול"ל דרבנן שרו משום דאפילו מטיל מום במתכוין ליכא איסורא דאורייתא כדדרשינן תמים יהיה לרצון אלא היינו טעמא כדפרישית דהתם מיירי בשיש לו רפואה ע"י הקזת הגוף שאין עושה בו מום וקצת קשיא מתורת כהנים דדריש התם קראי ומייתי עלה פלוגתא דמתני' דהוה ליה לאיתווי פלוגתא דברייתא והכי איתא בפרשת אמור אל הכהנים תמים יהיה לרצון אין לי אלא עשה לא תעשה מנין ת"ל כל מום לא יהיה בו יכול נפל מן הגג או נשבר יהא עובר עליו ת"ל לא יהיה בו מום אל תתן בו מום מכאן אמרו בכור שאחזו דם כו' כדאיתא בבכורות (דף לד.): **הכל** מודים במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב. הקשה הרב רבינו יעקב מאורלייני"ש מהא דאמרינן פ"ק דע"ז (דף יג:) (גמרא עיר שיש בה עבודת כוכבים) גבי מקדיש בזמן הזה דקאמרינן נועל דלת בפניה והיא מתה מאליה ופריך ונישויה גיסטרא ומשני רבא שנראה כמטיל מום בקדשים ופריך נראה מטיל מום מעלייא הוא ומשני כאן בזמן שבית המקדש קיים כו' ופריך וליהוי כמטיל מום בבעל מום דאע"ג דלא חזי להקרבה אסור ומשני בעל מום אע"ג דלא חזי לגופיה

לדמיה חזי לאפוקי הכא דלא חזי לא לגופיה ולא לדמיה והשתא הרי מחמץ אחר מחמץ דלא חזי לא לגופיה ולא לדמיה וחייב וי"ל דבזמן הזה יש לפטור יותר ועוד דבמחמץ מיחייבי טפי כדאמר הכא דאפילו מאן דפטור מטיל מום בבעל מום מודה במחמץ אחר מחמץ דחייב: **להביא** נותק אחר כורת. פיי בקונטרס בא אחד וכרת את הביצים והניחם תלויים בכיס ובא אחר ונתקן לגמרי ואי אפשר לומר כן דבבכורות פרק על אלו מומין (דף לט:). אמרינן דנתוק וכרות לא הוו מומין פירוש משום דאיתנהו בכיס ונראה דכורת היינו שכרתו ממקום חיבורו ולא שנכרתו לגמרי: **אלא** למעוטי פסולי המוקדשין לאחר פדיונם. הוה מצי למימר למעוטי בזמן הזה דחשיב ליה בפ"ק דע"ז (דף יג:). נראה בעלמא ושמא לא צריך קרא להכי: **אמר** מום ואמר כל מום. השתא דרשי כולהו תנאי כל ותימה דבריש אלו עוברין (פסחים מג:). דפריך ורבי אליעזר אימא כל לרבות את הנשים כי כל לרבות עירובו וכי תימא רבי אליעזר לא דריש כי כל והתניא כו' מאן שמעת ליה דדריש כל ר' אליעזר מאי קושיא הא איכא תנאי טובא דדרשי כל וכן ר' עקיבא בפרק התערובות (זבחים דף פב.). גבי כל חטאת וי"ל דמ"מ קשיא ליה התם דלא משתמיט תנא בשום דוכתא [שיסבור] דתערובת חמץ בכרת ועוד אע"ג דלא דרשי רבנן התם כל יש מקומות דדרשינן כגון במרובה (ב"ק דף סג.). דאמר כל רבויא הוא ובפרק ב' דסוכה (דף כז:). דריש כל האזרח בישראל ישבו בסוכות מלמד שכל ישראל יושבין בסוכה אחת ור' יהודה דריש הכא כל מום למטיל מום בבעל מום לא דריש התם כל בריש אלו עוברין (פסחים דף מג:). ובפרק קמא דכריתות (דף ד:). נמי דריש ר' יהודה כל דם לכך נראה דהתם כולה בדבר שאין סברא לרבות כגון עירובו וכגון נשים משום היקש וכגון מקצתו דבל תקטירו הני דוקא שייך לדמות ועל זה קאמר כמאן כר' אליעזר דדריש כל לרבות דבר שאין סברא לרבות ועל זה נמי קאמר ורבנן כל לא דרשי לרבות דבר שאין סברא לרבות: **הניח** שאור על גבי עיסה והלך וישב לו ונתחמצה מאליה. ואע"ג דכתיב בקרא לא תעשה ולא תאפה משמע מידי דעשייה כגון לישה ועריכה ואפייה וקיטוף הכי נמי לא תעשה קרינן ביה: **ומעשה** שבת כי האי גוונא מי מיחייב כו'. אע"ג דהדביק פת בתנור מיחייב התם משום דדרכו לאפות כולו אבל כאן כשאדם מניח לפת שאור שלם ע"ג עיסה אין דרכה להתחמץ כולה אלא אותו צד לחודיה שנוגע בשאור ואותו צד עצמו אין דרכו להתחמץ חימוץ גמור (דכי ה"ג לא בעינא חמץ נוקשה) דדמי למאכל בן דרוסאי לפיכך מדמי לה מעשה צלי של שבת דהיפך בו חייב לא היפך בו פטור דכל בצד אחד כמאכל בן דרוסאי לאו כלום הוא:

ואם נצלה בו כגרוגרת במקום אחד. פירוש צליה גמורה כל צרכו לגמרי יותר ממאכל בן דרוסאי: **בשנים** ושלשה מקומות. לא דמי להוציא חצי גרוגרת וחזר והוציא חצי גרוגרת בפרק המוציא יין (שבת דף פ.). דהתם טעמא כדאיתא בסוף הבונה (שם דף קד:) מחוסר קציצה לאו כמחוסר מעשה דמי אבל הכא אין דרך בישול בכך ומחוסר נמי חתיכה וקריבה: **מנחה** מנין. דמחלקם לא נפקא לן אלא שיריים שאחר קמיצה והכא קודם קמיצה: **שאר** מנחות מנין ת"ל כל המנחה. ואפי' למאן דלא דריש כל הכא מודה דפשטיה דקרא הוא: **אשר** תקריבו למה לי. תימה הא איצטריך למחמץ בראשו של מזבח דפטור כדאמרן או לכל הפחות אחר שהוצת האור ברובו דאשר תקריבו אמר רחמנא והא איקרבא: **לרבות** מנחת .. נסכים לחימוץ לרבות לחם הפנים לחימוץ. מאן דמרבי מנחת נסכים לא מרבי לחם הפנים דקסבר מדת יבש לא נתקדשה ולית בה קדושת הגוף עד לאחר אפייה אבל מאן דמרבי לחם הפנים מודה במנחת נסכים וא"ת ולמה לי אשר תקריבו לרבות תיהוי בכלל כל המנחות וכי תימא דלא משמע אלא אותן הכתובים בפרשה הא אמרינן לעיל בהקומץ רבה (דף כא:) גבי כל מנחת כהן כליל תהיה דמשמע עומר ושתי הלחם כדקאמר התם שהכהנים דורשים מקרא זה לעצמם וכי תימא משום דהתם לא כתיב אלא מנחת חביתין ועל כרחין אתא לרבוויי כל מנחות אכתי הא על כרחין מרבינן כמה מנחות שאין כתובות שם בפרשה דמשמע דכולהו בכלל מנחה כגון מנחת חוטא ומנחת כהנים חוץ מהנך מנחת נסכים ולחם הפנים ובקונטרס פ"י דלא מתרביי מכל המנחה משום דלא דמו לשאר מנחות דבעו שמן ולבונה ומנחת נסכים לא בעיא לבונה ולחם הפנים לא בעיא שמן ולפי טעם זה כ"ש דמנחת חוטא ומנחת קנאות לא הוו בכלל דלא בעו לא שמן ולא לבונה ותימה דהוה ליה לאשמועינן רבותא ולימא לרבות מנחת חוטא ומנחת קנאות לחימוץ וכ"ש מנחת נסכים ושמא הנהו אע"ג דאין בהם שמן ולבונה כיון דנקמצות מיתרבו מכל המנחה דדמו טפי לאותם הכתובות שם דקרינא ביה חלקם לא תאפה חמץ אבל מנחת נסכים אינה נקמצת ומנחת כהנים אע"ג דאינה נקמצת כיון דאית בה שמן ולבונה דמיא להו טפי ויש פירושים מרש"י שכתוב בהן משום דהאי קרא גבי שאר מנחות ששיריהן

נאכלין כתיב איצטריך לרבווי בהו להני והינ בת"כ אין לי בלא תעשה חמץ אלא מנחות ששיריהן נאכלות מנחות שאין שיריהן נאכלין מנין ת"ל כל המנחה להביא לחם הפנים דברי רבי יוסי הגלילי כו' ויותר היה נראה לומר דלכך צריך ריבוי לחם הפנים ומנחת נסכים משום דמנחת נסכים אינה באה בגלל עצמה ולחם הפנים אין מהן לאישים אבל שאר מנחות באות בגלל עצמן ויש מהן לאישים וטעם זה אשכחן לקמן (דף ס:) גבי הגשה דמרבי ר"ש שאר מנחות להגשה מאת המנחה וממעט שתי הלחם ולחם הפנים מדכתיב מאלה ומנחת נסכים מדכתיב והקריבה ומיהו תימה דמשמע התם דאי לאו מיעוטא הווי מיתרבי להגשה מאת המנחה ומאי שנא לחימוץ דלא מיתרבו מכל המנחה הא חימוץ והגשה תרוייהו בחד פרשתא כתיבי במנחת מרחשת (ויקרא ב) ויותר היה לרבות מכל המנחה טפי מאת המנחה ועוד קשה דהכא איתרבו מכל המנחה מנחת העומר ומנחת סוטה והתם לא איתרבו מאת המנחה אלא בעי התם קרא לרבווי דמרבה מנחת העומר להגשה מוהבאת ומנחת סוטה מן והקריב ומיהו בזה אין תימה בסברא דכל מרבה טפי מאת אבל זה ודאי תימה דהוי אפכא הכא מהתם דמכל המנחה מרבה מנחת העומר ומנחת סוטה ואילו מנחת נסכים ולחם הפנים לא מתרביא והתם מרבינן מאת המנחה לחם הפנים ומנחת נסכים ואילו מנחת העומר ומנחת סוטה לא מרבינן: **מנחת** נסכים מי פירות הן. ושאר מנחות ידוע דמגבלין במים דשמנן מועט ובענין זה אי אפשר לגבל אבל מנחת נסכים שמנה מרובה וס"ד דאין נותן מים:

ב

-

נז

דף

ומי פירות אין מחמיצין. פירשתי בריש פירקין (דף נג: ד"ה אין): **ושמעין** ליה לר"ע דאמר מדת יבש לא נתקדשה. לקמן בפ' שתי מדות (דף צ.). וא"ת דלמא ס"ל תנור מקדש דהיינו משקרמו פניה ועדיין יכול לבא לידי חימוץ ונראה לדקדק מתוך כך דמשקרמו פניו תו לא אתי לידי חימוץ ונפקא מינה למצות של פסח ובסוף פ"ק דשבת (דף יט:) משמע דמההיא שעתא חשיב אפייה גמורה דאמר התם ולא חררה על גבי גחלים אלא כדי שיקרמו פניה ושמא זו היא שיעור כמאכל בן דרוסאי ופלוגתא היא בקרימת פנים התם אי הוי בתחתון או בעליון וצ"ע דמשמע הכא דאי

מדת יבש נתקדשה קדשי לחם הפנים משנמדד בו סולת בעשרון ולא משתמיט בשום דוכתא דליקדוש אלא או בתנור או על השולחן לקמן בפרק שתי הלחם (דף צה:) דקאמר ושניהם מקרא אחד דרשו והוא דרך חול כו' ובפרק ב' דמעילה (דף ט.) תנן גבי לחם הפנים קרמו בתנור הוכשרו ליפסל וגבי מנחות קתני קדשו בכלי: **רבי** יאשי' סבר אותם למעוטי מדת יבש מבחוץ. ולהכי ממעט מאותם מדת יבש טפי ממדת לח דוימשחם גבי כלי המזבח כתיב שהן מדת לח כך פירש בקונט' ומשמע שהיה בהן ריבוי משיחה יותר ממדת יבש וא"ת ההוא סוגיא דברי' פ"ב דשבועות (דף טו.) דדרשינן אותם במשיחה ולא לדורות במשיחה אלא בעבודה כמאן לא כר' יונתן ולא כר' יאשיה וי"ל דאתיא כר' עקיבא דאית ליה מדת לח במשיחה בפנים ובחוץ כדמוכח בשמעתין ולקמן בפרק שתי מדות (דף צ.) וסבירא ליה מדת יבש חול היא א"כ לא איצטריך אותם אלא למימרא דלדורות בעבודה: **אין** לי אלא מזבח כבש מנין. הכא מצרכינן קרא לרבוויי כבש כמזבח וכן בסוף המזבח מקדש (זבחים דף פז.) דתניא כל הנוגע במזבח יקדש אין לי אלא מזבח כבש מנין ת"ל את המזבח והא דדריש בזבחים בשילהי קדשי קדשים (דף סד:) על קיר המזבח ולא על קיר הכבש לאו דמיותר קרא למעוטי אלא כיון דכתיב מזבח דווקא משמע כדקאמר נמי ולא קיר ההיכל ולא קיר האולם ותימה דתנן בפ"ב דזבחים (דף כו.) נתנן על הכבש פסול ואמרי' בגמרא אמר שמואל פסול בשר אבל בעלים נתכפרו דאמר קרא ואני נתתיו לכם על המזבח כיון שהגיע דם למזבח נתכפרו בעלים אלמא בלא יתורא דקרא חשבינא כבש כמזבח ונראה לפרש דשמואל לא קאי אנתנו על גבי הכבש [אלא] אאינד קאי דתנן התם שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין למטה ועל זה קאמר אלמא קסבר שלא במקומן כמקומן דמי ועל כרחין שמואל לאו אכולהו מתניתין קאי דניתנין בפנים שנתנן בחוץ לכו"ע לאו כמקומן דמי כדמוכח בפ' כל הפסולין (זבחים דף לו.) בסופו דפריך וליפלוג רבי יהודה בניתנין בחוץ בפנים ובפנים בחוץ פירוש דהני שלא במקומן הן ובפ"ב דזבחים (דף כו:) ד"ה אמר) הארכתי: **כבש** מנין. לר"י דאמר בזבחים בפ' קדשי קדשים (ד' נט.) דרצפת עזרה נתקדשה כמזבח הוה מצי למינקט קרקע עזרה מנין אלא משום דאיירי נמי הכא באהל מועד ושילה ונוב וגבעון אי נמי אפילו לרבי יהודה הא דקדיש שלמה רצפה לכשרין קידש ולא לפסולין תדע דהא אין עולין לכתחילה:

ורבי יוחנן (אמר) האי אותם מאי עביד ליה. הוה מצי למימר דמיבעי ליה כי הא דדרשי רבנן בפי' התערובות (זבחים דף עז.). אותם אי אתה מעלה לריח ניחוח אבל אתה מעלה לשם עצים [כו'] : **מיבעי** ליה לכדתניא. ומהך ברייתא לא קשיא לרבי אלעזר דתרתני ש"מ כדאמר בפרק התערובות (שם) : **אבל** יהא ציבור מביא כו'. והא דתניא בת"כ אם זבח שלמים הוא מקריב הוא מביא נדבה ואין הציבור עושים נדבה היינו שלמים : **לוג** שמן של מצורע איכא בינייהו. דאי קרי קרבן כדאמר באלו מנחות לכל קרבנס לרבות לוג שמן של מצורע ובגופיה נמי כתיב והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן ואין ממנו לאישים והקשה בקונטרס הא קרב ממנו לאישים שהרי אשם מצורע בא עמו וכה"ג אמרינן לעיל ממנו לאישים בשתי הלחם משום כבשים ואין לתרץ דשאני שתי הלחם שמניפים אותו עם הכבשים דלוג שמן של מצורע נמי מניפין אותו עם האשם מחיים כדדרשינן לקמן בפירקין מדכתיב והניף אותם ותירץ בקונטרס דהא לא קשיא דאשם לא שייך לגבי לוג לגמרי דאדם מביא אשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים כדאמר בסוף הקומץ זוטא (לעיל דף טו) : ואע"ג דשתי הלחם נמי פעמים שאין כבשים עמהן למאן דאמר דכבשים אין מעכבין את הלחם היכא דאית ליה מיהא לא מייתי זה בלא זה ועוד דהיכא דהוקבעו אין יכול לשנות אבל לוג שמן לא הוקבעו אלא לר"מ דאמר התם הוקבעו בשחיטה וא"ת והא בפרק התערובות (זבחים דף עו) : קרי ליה ממנו לאישים וי"ל דהתם בעי למימר כל ששמו קרבן אלא דנקט לשון השגור בהש"ס יותר ואין לתרץ דהכא בבא בפני עצמו והתם בבא עם הזבח דאמר זה אשמו וזה לוגו דא"כ לימא לוג הבא בפני עצמו איכא בינייהו ועוד דבפרק ב"ש (שם דף מד.) לא קרי זבח מתיר נסכים הבאין עמו כיון דאתא עד יי ימים : **חצי** מנין ת"ל כל עירובו מנין ת"ל כי כל. מכאן קשה על פי' הקונטרס דפרק אלו עוברין (פסחים דף מג) : דאמר ר"י כל איסורין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר שהרי אמרה תורה משרת זעירי אמר אף שאור בבל תקטירו כמאן כר' אליעזר דדריש כל כו' ולאפוקי מדאביי דאמר יש הקטרה בפחות מכזית ופ"י שם בקונטרס דזעירי הוה דריש אין לי אלא כולו מקצתו מנין כגון חצי זית מצה וחצי זית חמץ ת"ל כל וקשה דהא כל לא כאביי ולא כרבא ועוד מאי קאמר התם כמאן כר' אליעזר הא אפילו כרבנן נמי אתיא דנהי דכל לא דרשי כי

כל דרשי לרבות מקצתו דהיינו היתר מצטרף לאיסור לפי הקונטרס ונראה לפרש דזעירי דסבר היתר מצטרף לאיסור דריש כרבא דמקצתו היינו חצי קומץ שהוא זית שלם ומרבי ליה מכל ועירובו היינו חצי זית היתר וחצי זית איסור דמצטרפין ומרבי ליה מכי כל אבל כאביי לא מצי סבר דכיון דמפרש מקצתו חצי זית לא שייך ביה צירוף דאפילו במשהו מיחייב והאי דמרבי עירובין היינו כשנתערב לגמרי עם ההיתר דלא אמרינן שיתבטל איסור אגב היתר אבל לרבא לא צריך קרא להכי דכיון דאיכא כזית פשיטא דלא בטיל והא דקאמר כמאן כרבי אליעזר דדריש כל היינו משום דלרבנן אע"ג דכי כל דרשי מיהו לא הוה מוקמינן כי כל לרבות עירובו אלא לרבות מקצתו: **אביי** סבר יש קומץ פחות משני זיתים. פירוש דאם לא כן מנא ליה לרבות אפילו חצי זית דהוה ליה למימר אין לי אלא כל הקומץ חצי קומץ מנין דהא איכא כזית אבל פחות מכשיעור מנא הוה ליה לרבווי וא"ת ואכתי מנא ליה לאביי לרבות חצי

ב

-

נח

דף

זית דילמא כי אתא קרא לרבווי כזית ואע"פ שאין בו כדי קומץ וי"ל דסברא הוא דריבוי דכל אתא לרבות חצי שיעור על כרחין יש הקטרה פחות מכזית כיון דסבירא ליה דיש קומץ פחות מבי זיתים לא מצי לרבווי כזית ומהכא מפקי טעמייהו ר' יהושע בן לוי ורבי יוחנן דפליגי בהקטיר קומצה לעיל בהקומץ רבה (דף כו:) ואף על גב דאמרינן בפרק השוחט והמעלה (זבחים דף קט:) ומייתי לה לעיל בפ"ק (דף יב:) הקומץ והקטורת שהקריב מאחת מהן כזית בחוץ חייב אבל פחות מכזית לא שאני שאור דרבי קרא ומיהו בההיא דהקטיר קומצה פעמים ליכא קרא וחשבינן לה הקטרה ושמא שאני התם דהקטיר הכל ולפי טעם זה מאן דאמר התם יש הקטרה אפשר דמודה הכא דאין הקטרה ותדע דהא להקטיר כחצי זית תנן בפ"ק (לעיל יב:) דלא הוי פיגול ומיהו יש לחלק משום דגבי פיגול איתקש אכילת מזבח לאכילת אדם כדדרשינן אם האכל יאכל ועוד י"ל דגבי הקטרת חוץ בעינן כזית טפי לכולי עלמא: **המעלה** משאור ומדבש ע"ג המזבח כו'. פי בקונטרס שעירבן יחד לוקה ארבע מלקיות וקשה היכי לקי משום שאור ומשום דבש כיון דלאו בעין נינהו ואם הם בעין מאי עירובין איכא וקצת היה נראה לפרש שכל אחד

לבדו ואשאור לחודיה לוקה משום שאור ומשום כי כל שאור ואדבש לחודיה לוקה משום דבש וכל דבש דאכולהו קאי לא תקטירו ואע"ג דמכי כל דרשינן עירובין מ"מ משמע בין מעורבין בין שאינן מעורבין ולהכי לקי אשאור תרי ואדבש תרי ומיהו לא יתכן כלל לפרש כן מדלא קאמר המעלה שאור על גבי המזבח לוקה שתים דבש לוקה שתים שאור ודבש לוקה ד' כעין ההיא שיטה דסוף המקבל (ב"מ דף קטו:) ובסוף כל שעה (פסחים דף מא:) דנא ומבושל ורחים ורכב וכן גבי זג וחרצן בנזיר בפי' ג' מינין (דף לח:) ועוד כיון דכי כל אתא לתערובת לא לקי אשאור כדאמר בסוף המקבל (ב"מ דף קטו:) דארחים ורכב לא לקי משום כי נפש הוא חובל הואיל ולדברים אחרים הוא דאתא ועד כאן לא פליג רב הונא אלא משום דכי נפש הוא חובל משמע נמי רחים כמו שאר דברים אבל הכא כי כל לא אתא אלא לעירובין לחודיה ונראה לפרש דמיירי שמעלה שאור בפני עצמו ודבש בפני עצמו ושאר דבש מעורבין יחד והעלה שלשתן בבת אחת דאשאור ודבש דבעינייהו לוקה שתים (וא"ת) [ועל] עירובין שתים חדא משום עירובי שאור וחדא משום עירובי דבש ואע"ג דלא כתיב בדבש כי כל וי"ו דוכל דבש מוסיף לענין ראשון: אין לוקין על לאו שבכללות. עירובי שאור ועירובי דבש דנפקי מכי כל חשיב לאו שבכללות וכן לאו דכי אם צלי אש דרבייה כל דבר שאינו צלי אש כגון נא ומבושל וכן מכל אשר יעשה מגפן היין דגבי זג וחרצן וכן כי נפש הוא חובל דגבי ריחיים ורכב אבל שאור ודבש גופייהו אע"ג דחד לאו כתיב אתרוייהו לא חשיב לאו שבכללות וכן זג וחרצן (במדבר ו) ונא ומבושל (שמות יב) ורחים ורכב (דברים כד) דלאו דידהו אכל חד וחד קא מהדר וא"ת ולר' יאשיה דבעי או לחלק (ב"מ דף צד:) לא ליחייב בחד לחודיה עד שיעשה שניהם וי"ל דשאור ודבש ונא ומבושל כתיב בהו ממנו ונזיר נמי מדכתיב מחרצנים ועד זג ולא כתיב חרצנים וזג ומיהו קשה מנא ומבושל דממנו דכתיב בהו אפסח קאי וריחיים ורכב מדלא קרינא ורכב בחטף וא"ת ואמאי מחייב תרי הא אמרינן בסוף גיד הנשה (חולין דף קב:) גבי בשר מן החי ובשר מן הטריפה דלא מחייב אלא חדא משום דמחד לאו נפקי וי"ל כיון שהאיסורים מפורשין בפסוק קאי הלאו על כל אחד ואחד על זג ועל חרצן וכן כולן כמו (ויקרא כא) אלמנה וגרושה וחללה זונה שאם עשאן כולן חייב על כל אחת ואחת משום דלא יקח קאי לכל חד וחד ולא מצריך קרא לחלק בפי' עשרה יוחסין (קדושין דף עז:) אלא משום דגוף אחד הוא וכן פי' רש"י בפי' בתרא דמכות (דף יח.) דמעשר דגן תירוש ויצהר ובכור בקר וצאן וביכורים אע"ג דכולהו בחד לאו כתיבי לקי אכל חד וחד דכיון דמפורשים וכתובים בפסוק לא תוכל לאכול אכולהו קאי אבל בשר מן

החי ומן הטריפה אינם מפורשין בפסוק בהדיא דנימא לא תאכלו קאי אכל חד וחד וא"ת ומה בין זג וחרצן נא ומבושל ריחיים ורכב שאור ודבש אלמנה וגרושה וחללה זונה דחייב על כל אחת ואחת ואילו חלב שור וכבש ועז אינו חייב אלא אחת כדאי"י בפ"ק דכריתות (דף ד.) אלמא מיקרי לאו שבכללות וכן לחם קלי וכרמל וכל מעשר דגן תירוש ויצהר דלא לקי אלא חד אי לאו משום יתורא וי"ל דזג וחרצן שתי שמות נינהו וכן שאור ודבש וכן כולם תדע דכי אתי לאתרוויי בהן צריך להזכיר כל אחד בשמו אבל חלב שור וכבש ועז שם חלב הוא וכן לחם קלי וכרמל שם חדש הוא וכן מעשר: **איכא** דאמרי חדא מיהא לקי. כי הך סוגיא איכא בסוף המקבל (ב"מ דף קטו:) ובסוף כל שעה (פסחים דף מא:) אכל נא לוקה שתיים משום נא ומשום כי אם צלי אש מבושל לוקה שתיים משום מבושל ומשום כי אם צלי אש נא ומבושל לוקה שלש משום נא ומשום מבושל ומשום כי אם צלי אש אביי אמר אין לוקין על לאוין שבכללות איכא דאמרי חדא מיהא לקי ופיי שם בקונטרס כגון חי ובחמי טבריא (אי) חייב משום כי אם צלי אש וקשה לר"ת דהתם תניא לעיל יכול אכל כזית חי יהא חייב ת"ל אל תאכלו ממנו נא ובשל [נא ובשל] אמרתי לך ולא חי יכול יהא מותר ת"ל כי אם צלי אש אלמא משמע דאיסורא איכא מלקות ליכא עוד אמרינן בסוף המקבל (ב"מ דף קטו:) גבי פלוגתא דרב הונא ורב יהודה דחובל ריחיים ורכב אמר לך רבא אנא דאמרי אפילו (לרבנן) [לרב יהודה] דלא לקי אריחיים וארכב משום כי נפש הוא חובל עד כאן לא קאמר רב יהודה התם אלא דכי נפש הוא חובל לדברים אחרים הוא דאתא אבל הכא כי אם צלי אש למאי אתא ואי כפיי הקונטרס הא איצטריך לחי ולחמי טבריא ומפרש ר"ת הכי אכל נא לוקה שתיים אם התרו בו משום נא ומשום כי אם צלי אש מבושל לוקה שתיים אם התרו בו משום מבושל ומשום כ"א צלי אש נא ומבושל לוקה שלש אם התרו בו משום שלשתן ואביי אמר דתרתיה לא לקי אם התרו בו משום נא ומשום כי אם צלי אש או משום מבושל ומשום צלי אש לא לקי כי אם משום צלי אש אבל אם לא התרו בו אלא משום כ"א צלי אש לקי חדא משום כ"א צלי אש אבל בחי וחמי טבריא לא לקי משום צלי אש דלא קאי כי אם צלי אש אלא אהנהו דכתיבי בקרא בהדיא וא"ת אמאי לא נוקמא לחי וחמי טבריא כמו כי נפש הוא חובל דמוקמינן לשאר דברים וי"ל דהתם אי הוה כתיב לא תחבול ריחיים ורכב כי אם דברים שאין עושין בהן חיי נפש הוה דמי להאי דהוה משמע עיקר כי אם לא נכתב אלא לדברים שלמעלה ולא למימר דקאי באפי נפשיה אבל כי נפש הוא חובל משמע מילתא באפי נפשה טפי והלכך מוקמינן ליה לדברים אחרים והשתא הך דשמעתין לא

תתכן לפרש בשיטת ר"ת לגמרי דהא במקטיר שאור ועירובין שאור בפני עצמו ועירובין מיירי כדפרישית לעיל ואם התרו בו משום שאור ומשום עירובי שאור אמאי לא לקי תרתי כי היכי דכי אתרו ביה משום עירובי שאור לחודיה דלקי אלא יש לפרש דתרתי לא לקי דקאמר אעירובי שאור ועירובי דבש קאי דלא לקי אתרווייהו אלא חדא אבל קשה מההיא דנזיר פ' ג' מינים (דף לח:) דהא איצטריך מכל אשר יעשה מגפן היין לשאר דברים כגון עלין ולולבין ובין הבינים וא"כ [אם] איתא דרבא כרב יהודה כי היכי דלא לקי אריחיים וארכב משום כי נפש הוא חובל הואיל ולדברים אחרים אתא לא לילקי נמי אזג וחרצן משום דכל אשר יעשה מגפן היין דהא אתא נמי לשאר דברים: **ואיכא** דאמרי חדא נמי לא לקי. כאן ובפ' המקבל (ב"מ דף קטו:) ובפרק כל שעה (פסחים דף מא:) השיטה שוים אבל בנזיר פרק ג' מינין (דף לח:) אההיא דזג וחרצן דמייתי בפ' כל שעה (פסחים דף מא:) איתא התם איפכא דאביי אמר לוקה ורבא אמר אינו לוקה על לאו שבכללות והוא כמו איכא דאמרי [דהכא] שאינו לוקה אפילו אחת ויש כיוצא בה הרבה בהש"ס סוגיות הפוכות בההוא פירקא גופיה בסופו ההיא דנזיר ממורט (נזיר דף מו:) וההיא דבוהן יד ובוהן רגל ותרווייהו איפכא ביומא בשילהי הוציאו לו (דף סא:) וכן בפ' קמא דבכורות (דף ג.) פלוגתא דרבה ורב חסדא בטריפה חיה ואיפכא בפ"ק דתמורה (דף יא:) וההיא דאם ארחץ אם לא ארחץ דפליגי רב הונא ורב אדא בר אהבה בפרק המדיר (כתובות דף עא:) ובפרק בתרא דנדריים (דף פא.) איפכא וההיא דידיים שאין מוכיחות בפ"ק דנדריים (דף ה:) ואיפכא בפ' בתרא דנזיר (דף סב. ע"ש) וההיא דנרבעו ולבסוף נעבדו דפרק אין מעמידין (ע"ז דף כד.) ובתמורה בפ' כל האסורין (דף ל: ע"ש) וההיא דתני אבוה דר' אבין בהניזקין (גיטין דף נג.) ובהגוזל בתרא (ב"ק דף קיז.) ועוד כמה סוגיות הפוכות כי ההיא דמתנה זו מבוטלת היא תיבטל אי אפשר בה בפ' בתרא דכריתות (דף כד.) ובגיטין בריש השולח (דף לב.) וההיא דרב פפא דהלכתא מלוה על פה דסוף גט פשוט (ב"ב דף קעו.) ובפ"ק דקידושין (דף יג:) וההוא דאכלה ערלה שביעית וכלאים הרי זו חזקה בפ' האשה שנפלו (כתובות דף פ.) ובחזקת הבתים (ב"ב דף לו.) וההיא דמחורת לו מה דרך בגלוי בפרק בתרא דנזיר (דף סג.) ובפ' כיצד צולין (פסחים דף פא:) וההיא דפירורין שאין בהן כזית אסור לאבדן ביד בסוף נוטל (שבת דף קמג.) ובברכות בריש אלו דברים (דף נב:) מותר וההיא דגבי עולה ואימורין מצטרפין בפ' השוחט והמעלה (זבחים דף קט.) ובמעילה בפרק קדשי מזבח (דף טו.):

ונתת עליה שמן. האי קרא במנחת העומר כתיב ואיצטריך למעוטי לחם הפנים משמע דלא תיתי בק"ו ממנחת נסכים שאינה טעונה לבונה טעונה שמן והיא גופה דאינה טעונה לבונה לא ידעינן אלא מסיפיה דקרא דדריש עליה לבונה ולא על מנחת נסכים לבונה דלא ניהדר ונילף בק"ו מלחם הפנים שאין טעון שמן כדממעטינן מרישיה דקרא וטעון לבונה ואין שייך כאן לומר דלא ניכתוב עליה למעוטי לא בשמן ולא בלבונה ונימא חד וחד תיקום בדוכתיה כי ההוא דפ"ב דזבחים (דף יז.) דלא דמי דהכא בלא ק"ו נמי הוו גמירי מהדדי או משאר מנחות או מדאיקרו מנחה תדע דהא אהני ק"ו דהכא איכא פירכי טובא: **היא** להוציא שתי הלחם. איצטריך למעוטי משום דאיקרו מנחה כדכתיב (ויקרא כג) מנחה חדשה: **ואימא** עליה שמן ולא על מנחת כהנים שמן. פי' בקונטרס והוא הדין למנחת נשים וגרים ונראה דלא בעי לאקשוויי מהנהו משום דדמו טפי לכל המנחות הכתובות שם דבעו שמן אבל מנחת כהנים לא דמיא להו דכליל: **כלי**. פי' בקונטרס כל המנחות בעו כלי ללוש בפרק שתי הלחם (לקמן דף צו.) שאלו לרבי [זו] מנין כו' אבל לחם הפנים אינו נקדש אלא בתנור וקשה אי מדת יבש נתקדשה לחם הפנים נמי בעי כלי כדמוכח לעיל (דף נז.) דמרבי לחם הפנים לחימוץ ואי מדת יבש לא נתקדשה תרוייהו לא בעו כלי ואי משום השמן בעו כלי אם כן לחם הפנים נמי דהא בעי למימר שיהא טעון שמן בלישה כמנחה ונראה לפרש דכלי היינו דלענין כלי שוו אהדדי מנחת העומר ומנחת נסכים אבל לחם הפנים בעי שולחן ובזיכין ללבונה ומיהו גבי לבונה דבסמוך לא יתכן לומר כן: **פיגול** בשבת. אין זה כרבא דאמר בפ"ק (לעיל ה:) דאין מחשבה פוסל אלא במי שראוי לעבודה לאפוקי מנחת העומר ואע"ג דהתם איירי במחשבה שלא לשמו ה"ה במחשבת פיגול מייתי לה בפ"ב דזבחים (דף כו.):

כי חטאת היא. בפ"ק (לעיל דף ד.) דרשינן ליה לדרשא אחריתי ועוד דרשינן לקמן בפרק בתרא (דף קח.) דרשה שלישית ומיהו תרי חטאת היא כתיבי במנחת חוטא : ותיהוי פך פירוש אמאי פסלה בה מחשבה. לא גרסינן והכי גרסינן ותיהוי דחוי בין אמתניי ובין אברייתא ותיהוי דחוי אמאי מיתכשרא בליקוט לבונה הואיל ונדחה תדחה [ומשני] חטאת קרייה רחמנא אפילו כי נתן בה לבונה חוזרת להכשירה והכותב בספרים הפירוש טעה כסבור הך קושיא דמקשי ותיהוי דחוי אפסול מחשבה קאי ופי' בגליון הספר אמאי פסלה מחשבה וכתב למעלה מפירושו פירוש לסימן שזה פירוש והמעתיק טעה וכתב הכל בספר ושניהם טעו דאפסול מחשבה לא פריך מידי דאי משליקט לבונה אמאי לא תיפסיל בה הרי כשרה להקטיר וכיון דכשרה היא אהניא בה מחשבת פיגול וכ"ש מחשבת פסול אם עד שלא ליקט לבונתה דקתני פסול ואין בו כרת ההוא לאו משום מחשבה הוא אלא מפני שהקמיצה פסולה היא בעוד הלבונה עליה כדקתני אם שם שמן פסול לגבי שמן ולבונה לא מכשר אלא לפי שאפשר ללוקטה וכל זמן שלא ליקטה כל עבודותיה בפסול ולפי גירסת הטועים הכי פירוש ותיהוי פך אמאי פסל בה מחשבה בהך מנחה בעוד שהלבונה בתוכה תהא כאילו נפל עליה פך שמן דלא הוה חזיא ולא תיחול לה מחשבת פסול כלל דלכי לקוט לה תיתכשר אמאי פסלא במחשבה דחוייה היא [ומשני] חטאת קרייה רחמנא אפילו כי נתן עליה לבונה והלכך מהניא ביה מחשבה ליפסל כך הגיה רש"י בפירושו ולפי שאינו בכל הפירושים כתבתיו ודבר תימה הוא מאי קפריך ותיהוי דחוי הא בהדיא דריש לה בברייתא מדכתיב חטאת ורבא נמי למה דחק לתרץ חנן המצרי היא : כל שבידו לא הוי דחוי. צריך לחלק בין זה לההיא דזבחים בריש קדשי קדשים (דף נט.) דכל הקדשים שהיו עד שלא נפגם המזבח ואח"כ נפגם המזבח פסולין דאמאי פסולין הא לא הוי דחוי כיון דבידו לתקן את המזבח : כוס היה ממלא מדם התערובות. אע"פ שדם התמצית מעורב בו ר' יהודה לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם (זבחים דף עח.) :

א

-

ס

דף

מי בעינן שימה דומיא דנתינה או לא. בפ"ק דכריתות (דף ו:) פליגי רבי יהודה ור"מ גבי שמן המשחה דר' מאיר סבר על בשר אדם לא יסך וכתבי

ואשר יתן ממנו על זר מה סיכה כל שהוא אף נתינה כל שהוא ור' יהודה סבר ילפינן נתינה דזר מנתינה דעלמא מה נתינה דעלמא כזית אף נתינה דהכא כזית והשתא הך בעיא דהכא ניחא לתרוייהו דאפילו לר"מ דיליף התם משום דנתינה וסיכה בחדא מילתא כתיבי אלא שזה כתוב באזהרה וזה כתוב בכרת ואפילו לר' יהודה נמי דלא יליף התם דלמא הכא מודה כיון דנתינה ושימה כתיבי בחד קרא והא דמשמע דנתינה בעלמא בכזית היינו משום דילפינן מנתינה דתשלומי תרומה דהויא בכזית כרבנן דפרק כל שעה (פסחים לב:) ודלא כאבא שאול דלדידיה שוה פרוטה בעי וכי איכא שוה פרוטה אע"פ שאין בו כזית אי נמי אפילו כאבא שאול דשאני התם דיליף ממעילה דבפרוטה כדאיתא התם והא דאמר בפרק הזהב (ב"מ מז.) קונין בכלי אף על פי שאין בו שוה פרוטה אע"ג דכתיב ונתן לרעהו נעלו כתיב דמשמע כל דהו וגט נמי אמרינן (גיטין דף כ.) כתבו על איסורי הנאה כשר דונתן בידה נתינת גט בעלמא קאמר כדכתי' ספר אפי' כל דהו ולמאי דפרישית דטעמא דאבא שאול משום דיליף ממעילה ניחא טפי דלא שייד למילף ממעילה אלא תרומה שהיא כעין מעילה שמשלם קרן וחומש וקצת קשה בתרומה דכתיב (דברים טו) תתן לו אמאי חיטה אחת פוטרת את. הכרי ניבעי כזית כנתינה דשמעתין ואין לומר דחיטה אחת לאו דוקא דהא אמרינן בסוף מסכת ע"ז (דף עג:) דטבל בכל שהוא דכהתירו כך איסורו ובמסכת פיאה בשמעתא קמייתא בירושלמי משמע דאין לה שיעור כלל והא דלא תני לה בהדי הנך דאין להם שיעור משום דאין אדם עושה כל גורנו תרומה משום דכתיב ראשית ששיריה ניכרין ומתן בהונות אין שייד להזכיר כאן דלא שייד בהו לא פרוטה ולא כזית: **יכול** בשני כהנים ת"ל עליה. פירש בקונטרס שלא יתחייבו בשני לאוין על הלבונה ועל השמן אלא שני כהנים אחד נותן את השמן ואחד נותן את הלבונה אבל חד כהן לא מיחייב אלא חד לאו וקשה כיון דכתיבי שני לאוין למה לא יתחייב כהן אחד כמו שנים ונראה לפרש דמיירי בשתי מנחות הנעשות בשני כהנים דהכי אורחא דמילתא משום ברוב עם הדרת מלך דהא בתנופת חזה ושוק וחלבים מטפלים בו שלשה כהנים משום ברוב עם הדרת מלך כדלקמן (דף סב.) כל שכן בשתי מנחות והכי קאמר יכול בשתי מנחות דווקא כתיבי שני לאוין שבזאת נתן שמן ובזאת נתן לבונה דאילו במנחה אחת כיון דכבר נתן עליה שמן הרי היא פסולה ולא מחייב תו אלבונה כדאשכחן לעיל (דף נז.) בהמחמץ את הפסולה דפטור ואע"ג דהתם כתיב לה' דדרשינן כשרה ולא פסולה אימא מהתם ילפינן ת"ל עליה בגופה של מנחה הכתוב מדבר לחייב שני לאוין וקצת קשה דאימא דקרא מיירי בשנתן השמן ואת הלבונה בבת אחת ושמא אי אפשר

לצמצם אי נמי סתם קרא אורחיה בזה אחר זה כמו שרגילין במנחות שיש בהם שמן ולבונה ור"ת מפרש יכול בשני כהנים כלומר בשני דברים שזה נתן שמן וזה נתן לבונה והוא הדין באדם אחד בזה אחר זה אלא משום דאורחא דמילתא ששני כהנים רגילין לעשות משום ברוב עם הדרת מלך ואמתניי קאי דחייב על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה ובעי אי חייב בזה אחר זה על שתיהן אע"פ שנפסלה בשמן מידי דהוי אמחמץ אחר מחמץ או כיון דנפסלה אינו חייב ומתניי בשתי מנחות באחת נתן שמן ובאחת נתן לבונה ת"ל עליה בגופה של מנחה יצא נותן שמן על הלבונה או לבונה על השמן שאין זה בגופה ואפילו נתן את הלבונה מצד אחד במקום שאין שם שמן מ"מ עליה משמע שאין כלל שמן בכל המנחה אי נמי בגופה משמע כשרה ולא פסולה: רבי שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי שאין בהן קמיצה. תימה אלא מעתה מנחת חוטא של כהנים תהא טעונה הגשה דהא בעיא קמיצה לר' שמעון כדתנן פרק ואלו מנחות (לקמן עב): רבי שמעון אומר מנחת חוטא של כהנים נקמצת והקומץ קרב בפני עצמו והשיריים קריבין בפני עצמן וכי תימא הכי נמי הא קא"ר שמעון בגמרא מרבה אני שאר מנחות שיש מהן לאישים ובאות בגלל עצמן ויש מהן לכהנים ומוציא אני שתי הלחם ולחם הפנים שאין מהן לאישים ומנחת נסכים שאינה באה בגלל עצמה ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח שאין מהן לכהנים אלמא יש מהן לכהנים בעי ועוד קשה דשבק הכא עיקר טעמא דהכי הוה בעי למימר ר' שמעון אומר מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן הגשה לפי שאין מהן לכהנים או בגמרא ליתני בברייתא מרבה אני שאר מנחות שיש בהן קמיצה ומוציא אני כל אלה שאין בהן קמיצה ונראה לפרש דקמיצה דנקט הכא אע"ג דלישנא משמע דלטעמא נקטיה על כרחין לא נקטיה לטעמא אלא לכללא בעלמא דכל שאינו בקמיצה אין בו הגשה דשמעינן מכלל זה שתי הלחם ולחם הפנים ומנחת נסכים ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ולאן למימר קאתי דכל שיש בו קמיצה יש בו הגשה דיש שיש בו קמיצה ואין בו הגשה כגון מנחת חוטא של כהנים: **מנחת חוטא מנין**. אשאר מנחות לא מהדר דהא כתיב במנחת מרחשת (ויקרא ב) אשר יעשה מאלה משמע כל המנחות הכתובות שם מנחת סולת מנחת מחבת חלות ורקיין מנחת העומר ומנחת סוטה כדרשי ר' שמעון ור' יהודה אבל מנחת כהנים ומנחת כהן משיח לא מפרש ת"ק מנא ליה ואי בבנין אב איכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן נקמצות ויש מהן למזבח ולכהנים תאמר במנחת כהנים ומנחת כהן משיח דכולה כליל ואין בה לכהנים ושמא לא חשיב לה פירכא אי נמי מאת המנחה נפקא ליה כי

היכי דנפקא ליה מנחת חוטא ודבר תימה דשביק הכא מנחת כהנים ומנחת כהן משיח דהוא עיקר פלוגתייהו דפליגי בה במתניי ר' שמעון ורבנן וגם צריך לדקדק אמאי. לא נפקי מזאת תורת המנחה תורה אחת לכל המנחות ושמא משום דכתיב התם והרים ממנו בקומצו מסולת המנחה ומשמנה את כל הלבונה משמע דאיירי בטעונות קמיצה וטעונות שמן ולבונה ובאות סולת לאפוקי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח דאין טעונות קמיצה ולא מנחת חוטא ומנחת סוטה דאין טעונות שמן ולבונה ולא מנחת העומר דסולת משמע חיטין וזו באה שעורין ולא כתיב בה סולת אלא גרש ושמן ומיהו בריש

דף - ס - ב

פירקין (דף נג.) ילפינן מזאת תורת לענין מצה אפילו מנחת מרחשת אע"ג דבזאת תורת כתיב סולת וזו אינה באה סולת אלא מרחשת ועוד הא רבי שמעון בריש מכילתין דנפקא לן מזאת תורת כל המנחות דאין מחשבה פוסלת בהן והכא בעי קרא לרבווי מנחת העומר ומנחת קנאות (סוטה) ולא נפקא לן מזאת תורת ונראה לפרש דלא שייך הכא למדרש מזאת תורת כלל משום דכתיבי ריבווי ומיעוטי דתלתא ריבווי כתיבי ותלת מיעוטי את המנחה והבאת והקריבה לרבות מאלה והקריב והקריבה והגיש והגישה למעט כדמוכחא סוגיא דשמעתין לפיכך צריך לדון מה יש לנו לרבות ומה יש לנו למעט ורבנן דהכא מאלה למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים דדרשינן כרבי שמעון וכן ה"א דוהקריבה למעוטי מנחת נסכים אבל ה"א דוהגישה למעוטי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח לא דרשינן ואי לא דרשינן ליה הכא דרשי' ליה במכילתא אחריתי ומסתבר להו למעוטי הנך טפי ממנחת כהנים ומנחת כהן משיח מתוך סברתו של רבי שמעון גופה דלקמן דמעיקרא אמעט להו והדר אמעט מנחת כהנים ומנחת כהן משיח: **והבאת** לרבות מנחת העומר והקריבה לרבות מנחת סוטה. תימה דמוהבאת הוה ליה למילף נמי מנחת סוטה דכתיב בה נמי הבאה כדקאמר ר' יהודה וי"ל דסברא הוא לאוקומי טפי במנחת העומר דאיכא שמן ולבונה ואיכא נמי סולת וזו קמח: **מנחת** סוטה שטעונה תנופה אינו דין וכו'. ותימה ולימא שתי הלחם יוכיחו דטעונים תנופה ולא הגשה כדקאמר במתניי וי"ל דאיכא למיפרך מה לשתי הלחם שכן אין

מהן לאישים אך תימה לוג של מצורע ואשמו יוכיחו וכבשי עצרת ושלמי יחיד דטעונין תנופה ולא הגשה ולקמן לרבי יהודה קשה טפי דלא מצריך קרא למנחת העומר מדינא יליף דאיכא למיפרך כדפרישית: **רבי** שמעון אומר את המנחה כו'. הכא דריש רבי שמעון את ובספ"ק (לעיל יא): גבי את כל הלבונה לא דריש [ושם פירשתי]: **יכול** שאני מרבה את שתי הלחם ולחם הפנים. משמע הכא דהוי טפי בכלל את המנחה ממנחת העומר ומנחת סוטה ולעיל (דף נז.). משמע איפכא גבי מחמץ ושם פירשתי וי"ל משום דבאין משעורים גריעי אי נמי בתר דממעטי כל הנהו שתי הלחם ולחם הפנים כתיבי הנך ריבויי:

א

-

סא

דף

ובאות בגלל עצמן. הוא לא צריך להאי טעמא דמטעמא דיש מהן לכהנים מימעטא מנחת נסכים כמו מנחת כהנים דכולן למזבח ואין מהן לכהנים ולא נקטיה אלא משום דנקטיה ברישא דממעט זה אחר זה: **ומנחת** כהנים ומנחת כהן משיח. שאין מהן לכהנים במתניתין פירשתי הא דתלי טעמא לפי שאין בהן קמיצה: ה"מ מנחה דאיקרי חטאת וחטאת טעונה יסוד כו'. בזבחים בפרק קדשי קדשים (דף סג): אמרינן חטאת קרויה מנחה ומנחה קרויה חטאת מה חטאת טעונה צפון אף מנחה טעונה צפון ומה מנחה בקרן מערבית דרומית אף חטאת בקרן מערבית דרומית ופירש שם בקונטי' דאותה גירסא משובשת דלא חטאת העוף טעונה צפון למליקה כדקאמר לעיל דאותן בצפון ולא בן עוף טעון צפון ולא מנחה לקמיצה טעונה צפון וא"ת מנחת חוטא חלוקה מן השאר ולחטאת בהמה מקיש לה הוה לאיתויי אמתניי דקתני התם לעיל המנחות נקמצות בכל מקום בעזרה חוץ ממנחת חוטא ועוד אפשר חטאת העוף הבאה בדלות תחת חטאת בהמה אינה טעונה צפון שהרי נעשית בקרן מערבית דרומית מנחה הבאה תחת חטאת העוף תטעון צפון ועוד קשה דבפרק איזהו מקומן (שם מט): מוכח דחטאת העוף דטעונה צפון מעולה הוי היקש אם כן היכי אתיא מנחה והדר ילפא מחטאת וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש ופירש שם בקונטרס דנראה לו דגרסינן מה חטאת פסולה שלא לשמה אף מנחה פסולה שלא לשמה וקשה לפירושו דודאי מעיקרא אמריי לעיל בפ"ק דמכילתין (דף ד.) בשלמא מנחת חוטא חטאת קרייה

רחמנא אלא מנחת קנאות כו' אבל במסקנא אמרינן אלא מנחת חוטא ומנחת קנאות דפסולות בשלא לשמן מנלן חטאת טעמא מאי דכתיב בה היא הני נמי כתיב בה היא וה"ר חיים גריס מה חטאת טעונה יסוד דכתיב (ויקרא ה) והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח אף מנחה טעונה הגשה כנגד היסוד לאפוקי קרן דרומית מזרחית כדמוכח הכא דמדאיקרי חטאת נפקא וא"ת ושאר מנחות מנלן וכי תימא מדאיתקוש כל המנחות לחטאת ואשם בפי' צו את אהרן וילפינן משירי הדם שטעונין יסוד א"כ מנחת חוטא נמי תיפוק לי מהתם ועוד מנלן דמקשינן לשיריים אקשינהו לתחילת דמים דלא בעו יסוד בחטאת וי"ל דכתיב לפני ה' אמנחת חוטא ובכל המנחות נמי כתיב לפני ה' כי היכי דהאי לפני ה' כנגד היסוד האי נמי כנגד היסוד ולא גזירה שוה ממש היא דדבר הלמד בהיקש מיבעיא לן אי חוזר ומלמד בג"ש אי לא אלא גלויי מילתא בעלמא : **אבל** הכא לפני ה' קרינא ביה. תימה דבזבחים פרק קדשי קדשים (דף נח. ושם) וביומא בפרק טרף בקלפי (דף מה :) גבי גחלים של יום הכפורים משמע דלא מיקרי לפני ה' אלא במערב וכן גבי נר מערבי בפי' שתי הלחם (לקמן צח :) והכא גבי תנופה אמר לפני ה' במזרח וכן גבי שחיטה כתיב (ויקרא א) לפני ה' ושרי בכל מקום בעזרה ויש לומר דשחיטה ותנופת לוג ואשם כתיב (שם יד) לפני ה' למעוטי בחוץ

ב

-

סא

דף

דתנופת אשם מחיים אבל לפני ה' דהנך למה לי אי לאו משום דבעינן במערב ומיהו קשה דמשמע הכא גבי הגשה דאי לא בעי יסוד הוה מכשרנא קרן דרומית מזרחית להגשה אע"ג דכתיב לפני ה' והגשה במזבח היא ולא איצטריך למעוטי בחוץ א"כ לא אתא אלא לאצרוכיה מערב ועוד קשה דבהך דהגשה גופה משמע בהקומץ רבה (לעיל יט :) דבעינן לפני ה' ממש דקאמר רבי אלעזר יכול יגישנה במערבה של קרן או בדרומה של קרן ומסיק כשאתה אומר לפני ה' במערב ביטלת אל פני המזבח וכשאתה אומר אל פני המזבח בדרום קיימת לפני ה' במערב כדמפרש דקסבר כוליה מזבח בצפון קאי אלמא דאי לאו הכי לא הוה קרינא ביה לפני ה' : **כהן** מניח ידו תחת ידי הבעלים ומניף. לאו דווקא קאמר תחת יד הבעלים ממש דא"כ הו"ל לה יד הבעלים חציצה בין הכלי

ובין יד הכהן ובסוף שתי מדות (לקמן צד.) מסקינן גבי בעלי חברין לינפו כולהו בהדי הדדי קא הויה חציצה אלא הבעלים אוחזין באוגני הכלי והכהן בשוליו מלמטה והיינו תחת יד הבעלים והכי תנן בהדיא בשילהי מס' בכורים (מ"ו) הגיע לארמי אובד אבי מוריד הסל מעל כתיפו ואוחז בשפתותיו והכהן מניח ידו תחתיו ומניפו ובקונטרס פ"י לקמן בפרק שתי מדות (דף צג.) דתנופת הכהן לא איכפת לן אם יש בה חציצה דעיקר תנופה בבעלים היא וקשה דמנא ליה הא הא תרוייהו כתיבן ובירושלמי משמע קצת דהוי [תחת ידיו] ממש דגרסי גבי תנופת מנחת סוטה וכהן מניח ידו כו' ואין הדבר כעור מביא מפה ואינו חוצץ מביא כהן זקן ואפילו תימא ילד אין יצר הרע מצוי לאותה שעה ומיהו מצינו למימר דאע"פ שזה למטה וזה למעלה פעמים נוגעין ידיו בידה על ידי שמתיחד בתנופה: מצינו שחילק הכתוב בין קרבן ישראל לקרבן עובדי כוכבים לקרבן נשים בסמיכה. פ"י בקונטר' דתניא בת"כ ברישיה בני ישראל וסמך בני ישראל סומכין ולא העובדי כוכבים סומכין בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות ולקמן בסוף שתי מדות (ג"ז שם) אמרינן נמי בני ישראל סומכין ואין העובדי כוכבים סומכין וא"ת ותיפוק לי מדדרשיי בסוף שתי מדות (גז"ש) קרבנו ולא קרבן עובד כוכבים וי"ל דאיצטריך קרבנו דלא תימא שיסמוך ישראל בשבילן כגון שמביא נסכים בשבילו וא"ת מקרבנו ולא קרבן חבירו נפקא ויש לומר דהוה אמינא כיון דאינו יכול לסמוך יסמוך אחר בשבילו ולא דמי לקרבן חבירו דבר סמיכה הוא וכי תימא אשה נמי ליבעי מיעוט שלא יסמוך אחר בשבילה שמא יש מיעוט אי נמי כיון דגלי בעובדי כוכבים הוא הדין באשה וא"ת ול"ל קרא למעוטי התם ידו ולא יד שלוחו תיפוק לי מקרבנו ולא קרבן חבירו וי"ל דאיצטריך תרי קראי דלא תימא כי שוייה שליח עדיף דשלוחו של אדם כמותו: יכול נחלוק בתנופה. שלא יהא קרבן עובדי כוכבים וקרבן נשים טעון תנופה (בישראל) לא מה לי חלק בסמיכה כו'. כלומר לא נחלוק כדמסיק דיש טעם בסמיכה שיהא בבעלים והכתוב מיעט עובדי כוכבים ונשים אבל תנופה בכהנים נמי וכשמיעט הכתוב עובדי כוכבים ונשים מיעט ולא כהנים ויש ספרים שכתוב בהן מת"ל בני ישראל בני ישראל מניפין ואין העובדי כוכבים מניפין ואין הנשים מניפות וברוב ספרים לא מסיים בהו ואין העובדי כוכבים מניפין ועוד קשה דלקמן (דף סב:) דתניא והאשה כהן מניף על ידה ה"ל למיתני והאשה והעובד כוכבים כהן מניף על ידיהם ועוד מתניי דתנן א' אנשים וא' נשים ה"ל למתני א' אנשים וא' נשים וא' עובדי כוכבים: בישראל אבל לא באחרים. מפ' רב יהודה דהכי קאמר אחד אנשים ואחד נשים ואחד עובדי כוכבים קרבנן טעון תנופה ותנופה

עצמה בישראל אבל לא בידי נשים ולא בידי עובדי כוכבים ובקונטר' כתוב גירסא אחרת כמו ששנינו בת"כ אמר רבי יוסי מצינו שלא חלק הכתוב בין קרבן עובדי כוכבים לקרבן נשים לסמיכה יכול לא נחלוק בתנופה מה לי חלוק בסמיכה שאין סמיכה אלא בבעלים לא נחלוק בתנופה שהתנופה בכהנים וכיון שיש תנופה שלא בבעלים יש לנו לחלוק ולהוציא קרבן עובדי כוכבים לגמרי מדין תנופה שאין חזה ושוק שלהן חלוק משאר הבשר שהכל לכהנים אבל קרבן נשים שחזה ושוק לכהנים והשאר לבעלים יהא קרבן טעון תנופה בכהנים ומה ת"ל בני ישראל בני ישראל מניפין ואין הנשים מניפות ולשון זה מיושר שבכמה מקומות בשמועה זו יש להבין שקרבן עובדי כוכבים אין טעון תנופה כלל כך הגי' בקונטרס וקצת קשה דאע"פ שאין חזה ושוק חלוק משאר הבשר יהו כזבחי שלמי צבור דתנופתן כמו שהן לרבי כדלקמן ועוד דתני דכל שלמי העובד כוכבים לכהנים משום דערל אסור בקדשים כדאמר בפי' הערל (יבמות עד.) מ"מ אי בעי יהיב ליה לישראל דשאר הבשר שרי לישראל בר מחזה ושוק דאסור ומה נפשך חזה ושוק שלהן חלוק משאר הבשר שזה מותר לזרים וזה אסור לזרים וגירסא ראשונה יש ליישב קצת דלא בעי למיתני במתניתין אחד אנשים ואחד נשים ואחד עובדי כוכבים וכן בברייתא דלקמן לא בעי למיתני והאשה והעובד כוכבים משום דלמאן דאמר לקמן בפרק ואלו מנחות (דף עג:) שלמי העובד כוכבים עולות לא שייך עובד כוכבים בתנופה כלל דעולה לא בעיא תנופה אפילו בישראל ואי דיהיב ליה לישראל כדתניא התם עובד כוכבים שהתנדב להביא שלמים נתן לישראל אוכלן ישראל ומפי' דהכי קאמר על מנת שיתכפר בהן ישראל אוכלן ישראל מסתברא דכי האי גוונא בעי תנופה דדינן כקרבן ישראל ומיהו רישא דמתני' ודאי לאו כמאן דאמר שלמי העובד כוכבים עולות דקתני הגשה ולא תנופה מנחת העובדי כוכבים משמע דנקמצת ושיריה לכהנים מדבעי הגשה ולמאן דאמר שלמי העובד כוכבים אין מתנדב עובד כוכבים אלא עולות במנחות נמי אין מתנדב אלא מנחת נסכים דכוליה כליל ובמנחת נסכים תנן ולא תנופה ולא הגשה ואע"פ דהא דממעטינן מהגשה הוי טעמא משום דאינה באה בגלל עצמה אלא עם הזבח כדאמר ר' שמעון כיון דהתנדב מנחת נסכים הוי דינה כבאה עם הזבח תדע מדלא חשיב לה גבי הגשה: אין לי אלא בני ישראל גרים ועבדים משוחררים מנין תלמוד לומר המקריב. משמע דלא הו' בכלל בני ישראל וכן בפי' הערל (יבמות עד:) אמרי' דבר אל בני ישראל אשה כי תזריע אין לי אלא בני ישראל גיורת ושפחה משוחררת מנין ת"ל אשה ואית דלא גרסי משוחררת ושם פירשתי ותימה דבפרק בנות כותים

(נדה לד.) דרשי בני ישראל מטמאין בזיבה ואין העובדי כוכבים מטמאין אבל גרים ומשוחררין לא ממעטינן וכן גבי גונב נפש בפי הנחנקין (סנהדרין פו.) לא ממעטינן מבני ישראל גרים ומשוחררין וכן בפ"ק דערכין (ד' ה:) דרשי בני ישראל מעריכין ואין העובדי כוכבים מעריכין ולא ממעטינן לא גרים ולא עבדים אע"פ שאינם משוחררין ושמא בכל הנך יש שום ריבוי דמרבי גרים ומשוחררין:

א

-

סב

דף

במילואים. דכתיב ומסל המצות אשר לפני ה' לקח מצה אחת וגוי עד וישם (את) [על] החלבים (על החזות) ועל שוק הימין וא"ת הא כתיב בתריה ויתן הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו וינף וגוי ואז נהפך הלחם למטה כי הני דבסמוך: **כדי** לעצור רוחות רעות. שמא לא בכל תנופות עושין כן אלא דווקא בתנופה של שתי הלחם דעצרת וכן לולב משום דאמרינן בפרק קמא דראש השנה (דף טז.) דגזר דין נחתם בפסח על התבואה בעצרת על פירות האילן בחג על המים ולבד מן הניענוע שבלולב יש בו הולכה והובאה ובערוך פירש בערך נע צריך לנענע בהולכה והובאה והביא ראיה מהירושלמי תני צריך לנענע שלש פעמים על כל דבר ודבר בעי רבי זירא הכן חד והכן חד או דלמא הכן והכן חד פיי כבר אמרנו צריך ניענוע שלש פעמים בעי רבי זירא ההולכה תיחשב פעם אחת והובאה פעם אחת או דלמא הולכה והובאה פעם אחת נחשבת וצריך להוליך ולהביא ג' פעמים תמן תנינן בנדה פ"ט (דף סב.) בענין ז' סממנים מעבירים על הכתם וצריך לכסכס שלש פעמים על כל אחד רבי זעירא בעי הכן חד והכן חד או הכן והכן חד ולא איפשיט וכיון דלא איפשיט עבדינן לחומרא שלש פעמים בכל אחד ואחד עד כאן לשונו וההיא בעיא דהתם איתא נמי בהש"ס שלנו בנדה בפי האשה (דף סג.) דבעי רבי ירמיה אמטויי ואיתויי חד או דלמא אמטויי חד ואיתויי חד וכיוצא בה לקמן בפי ואלו מנחות (דף עו.) גבי שלש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה דבעי ר' ירמיה אמטויי ואיתויי חד או דלמא אמטויי ואיתויי תרי:

רב פפא אמר דכולי עלמא דון מינה ומינה. הך מילתא דרב פפא מקמי דלישמעה לההיא דסוף כל התדיר (זבחים דף צא:) דפליגי רבי ורבנן במתנדב שמן ומסקינן דפליגי בדון מינה ומינה דרבי סבר דון מינה ואוקי באתרה וקאמר רב פפא התם אי תניא תניא וכן ההיא דפסחים בפרק כל שעה (דף לב:) דיליף מזיד דמעילה פטור מקרבן מק"ו משאר מצות שיש בהן כרת ופטור מזיד וקאמר לא אם אמרת בשאר מצות שכן לא חייב בהן מיתה כו' ופריך האי תנא מעיקרא אלימא ליה כרת ולבסוף אלימא ליה מיתה ומשני דהכי קאמר לא אם אמרת בשאר מצות שכן לא חייב בהן מיתה בפחות מכזית תאמר במעילה דחייב בפרוטה אע"ג דלית ביה כזית ופריך מאן שמעת ליה דאמר הזיד במעילה במיתה רבי דיליף חט חט מתרומה ומינה מה תרומה בכזית אף מעילה בכזית והשתא מאי קושיא הא רבי היא דאית ליה דון מינה ואוקי באתרה ורב פפא דוחק שם לתרץ דרבי סבר לה כאבא שאול דמחייב התם בתרומה בששועה פרוטה אע"ג דלית בה כזית וצריך לומר דמקמי דלישמעה לההיא דזבחים אמרה אי נמי י"ל הכא והתם דהכי קאמר דמהני ליכא למשמע מינה: **ויהיו** זבחי שלמי יחיד טעונין תנופה חיים כו'. כאן נמי שייך לדקדק אמאי צריך קרא נימא כל חד וחד תיקו בדוכתיה וי"ל דמכל מקום הוה יליף מה מצינו כדפרישית לעיל ומשום דאיקרו שלמים תדע דהא איכא למיפרך מה לשלמי צבור שכן חובה אלא אהא דאיקרו שלמים סמיך ועוד כדאמרן לעיל שלמיהם ריבויא הוא: **ויהא** אשם מצורע טעון תנופה שחוט כו'. ואף על גב דאמרן לעיל (דף סא.) תנופה ולא תנופות הכא לא דמי כיון דחדא מחיים וחדא לאחר שחיטה: **וכן** השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו. תימה דבפי' כל הגט (גיטין כח.) תנן השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים ופריך בגמ' והא בעיא סמיכה אמר רב יוסף בקרבן נשים והכא לא שייך לשנויי הכי דכבר תנא ליה רישא והאשה כהן מניף על ידה וליכא נמי לשנויי כדמשני רב פפא בגיטין (גם זה שם) בחטאת העוף עסקינן דחטאת העוף לא בעי תנופה וכמו כן קשיא בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סב.) דאמר דאילו כל הזבחים ערל וטמא משלחים קרבנותיהם וליכא לשנויי באשה דערל קתני וליכא לאוקומי נמי בחטאת העוף דזבחים קתני ובכור ומעשר ופסח נמי דלא בעו סמיכה [ליכא לאוקומי] דהא כל הזבחים קאמר וספק מצורע בפרק התערובות (זבחים עו.) דקאמר רבי שמעון למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ומתנה בשלמים

דאותו אשם טעון סמיכה ולא אפשר לסמוך אלא בהקפת יד למאן דאמר סמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא בפרק כל הפסולין (זבחים דף לג.) ובגברא איירי כדמוכח בתוספתא ובפ' בתרא דמועד קטן (דף טו:) איתא דאבל אינו משלח קרבנותיו משום דכתיב שלמים כשהוא שלם הא לאו הכי משלח ובמנודה מיבעיא לן אם משלח או לא ולא חיישינן לסמיכה ודוחק הוא לתרץ באשה או בעוף ולקמן בפרק בתרא (דף קז:) גבי ששה לנדבה אחד מהן לפר ועגל ועוד תנן בפרק דם שחיטה (כריתות כג.) ושניהם מביאין חטאת אחד ובפרק שני נזירין (נזיר נז.) שמביאין קרבן על תנאי ובפרק שני דקדושין (דף נה.) גבי בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר זכרים עולות ולא חיישינן לסמיכה בכל הני ותירץ ה"ר שמעון דלא שייך לאקשוויי אלא דוקא התם בחטאת משום דאיכא עדיין חששא אחרת דלמא הויא ליה חטאת שמתו בעליה וסמכינן להקריבה בחזקת שהוא קיים וא"ת והא בפרק התערובות (זבחים עד: ושם) תנן בקדשים מין במינו קרב לשם מי שהוא ופריך בגמ' הא בעי סמיכה ומשני בקרבן נשים וי"ל דהתם כיון דאיכא תקנתא ברעיה אין לעשות בלא סמיכה דכי האי גוונא מפלגינן התם גבי אשם וערל וטמא איכא לאוקמי בדלית ליה תקנתא ערל שמתו אחיו מחמת מילה טמא זב ומצורע שאין רפואתו תלוייה בעצמו אי נמי בקרבן הקבוע לו זמן כגון עולת ראייה וחגיגה או שהיה עובר עליהן בבל תאחר וא"ת הרי חמשה שנתערבו עורות פסחיהן בפסחים בפרק האשה (דף פח:) ונמצאת יבלת באחד מהן דפטורין מלעשות פסח שני ולא מייתו מותר הפסח משום סמיכה ויש לומר דכיון שהוא ספק דשמא פטור הוא מלעשות פסח שני ולא עשו לו חכמים תקנה דאי אפשר לתקן אם לא יעבור מצות סמיכה וא"ת נהי דסמיכה לא מעכבא מכל מקום ערל וטמא שאין יכולין לסמוך לימא כל שאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו וכן בההיא דשקלים (דף יא:) ודכריתות (דף כג.) ודנזיר (דף נז.) דכל הני נמי דאין יכולין לסמוך משום ספק חשיב שפיר אין ראויין לבילה כדאשכחן בפרק המוכר את הספינה (ב"ב פא:) גבי ביכורים וי"ל דנפקא לן מהא דאמרינן בפרק בתרא דמועד קטן (דף טו:) וביום בואו אל הקודש אל החצר הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאתו זו עשירית האיפה פירוש שהכהן מביא בשעה שמתחנך לעבודה ודריש התם ר"ש בבואו יקריב בזמן שראוי לביאה ראוי להקרבה בזמן שאינו ראוי לביאה אינו ראוי להקרבה כגון טמא מת ומצורע משמע דווקא עשירית האיפה אבל שאר קרבנות משלח ומיהו אין כל כך ראייה מזה דדילמא הא דמשלח שאר קרבנות היינו בהני דלא בעו סמיכה דומיא דעשירית האיפה ויש לדקדק מהא דדרשינן בת"כ מזובו ולא מנגעו ש"מ

דטמא משלח קרבנותיו דבהבאת קרבן איירי ועוד יש לדקדק מדממעטינן בפ"ק דחגיגה (דף ד:): טמא מראייה דכתיב והבאתם שמה דכל שישנו בביאה ישנו בהבאה ש"מ דשאר קרבנות משלח ולא חיישינן לענין סמיכה בראוי לסמיכה ומיהו למאן דאמר בפ' כל הפסולין (זבחים דף לג:): דטמא בר סמיכה דאפשר דמעיל ידיה וסמיך לא מצינו למידרש מהני קראי ושמא י"ל דמאן דאית ליה (שם) ביאה במקצת לא שמה ביאה קסבר כל הסומך ראשו ורובו הוא מכניס אי נמי אית ליה דמרחק צפון ומאן דסבירא ליה דלא בעינן ראשו ורובו קסבר ביאה במקצת שמה ביאה ומיהו אכתי קשה אי תיכף לסמיכה שחיטה לאו

א

-

סג

דף

דאורייתא אם כן יכול לסמוך אבראי וי"ל דבפרק כל הפסולין דף לג.) מסקינן דתיכף לסמיכה שחיטה דאורייתא: **מספקא** להו. אי על שם כליין נקראו מחבת ומרחשת שבמרחשת בעי לאיתוייה ונפיק או על שם מעשיהן על שם רחישה (רחישת הלב או רחישת שפתים) וכיון דלא ידעינן . להי נתכוין אי ארחושי הלב או ארחישת שפתים יהא מונח עד שיבא אליהו כך פירש בקונטרס ועל חנם נקט לפירושו אי על שם כליין נקראו דאפי' פשיטא ליה לשם מעשיהן איכא לספוקי אי ארחושי הלב נתכוין ומביא במרחשת אי ארחושי הפה ומביא במחבת לפיכך נראה דנקט על שם כליין למימר דמספקא לן אי כלי נדר או למנחה נתכוין וא"ת ואמאי יהא מונח יביא מרחשת ומנחת מרחשת מספק כדאשכחן לקמן (דף קז.). פירשתי ואיני יודע מה פירשתי שיש לו להביא כל הספקות לפטור עצמו מנדר וי"ל דמיירי כגון דאמר מעות הללו או סולת זה למרחשת ומיהו קשה דלתקן מעות הללו יביא מעות של חולין ויקנה מרחשת ויאמר דאם כלי נדר יהא הכלי קנוי בהן ויש לומר כגון שהפריש מעות והקדישן למרחשת כמו שידרשו חכמת הלשון: **או** על שם מעשיהן. ולית להו לבית שמאי הא דאמר רב אשי בריש מכילתין (דף ג:): מחבת לשם מרחשת במנא קא מחשב ומחשבה במנא לא פסלה: **וכשרות** אבית פאגי. פירש בקונטר' אלמא דאין תנור מקדש מדכשרות אבית פאגי ואין נפסלות ביוצא ואין נראה לפרש כן כדפי' בפ"ק (לעיל ט. ד"ה ר"ל) ויש לתמוה מאי קא מדמיא אפיית שתי הלחם ולחם הפנים לאפיית מנחת מאפה

תנור הא אמר בסוף התכלת (לעיל נא.) אמר רבא על מחבת מלמד שטעונין כלי ואי אפי לה מאתמול איפסלה לה בלינה וה"נ מאפה תנור כתיב מלמדך שטעון כלי ולימא דתנור של מנחות מקדש אבל של שתי הלחם ולחם הפנים לא מקדש וי"ל דבפי דם חטאת (זבחים צה:) מוכח דלא הוה במקדש אלא אחד תנור של מתכת שהיה לשתי הלחם ולחם הפנים ולמנחות ולא דמי לההיא דתכלת דגבי מנחות לא אמר רחמנא עשה במחבת עשה בתנור עשה במרחשת אבל בחביתין אמר רחמנא על מחבת בשמן תעשה (ויקרא ב):

דף - **סג** - **ב**

פרק **שישי** - **רבי** **ישמעאל**

מתני' רבי ישמעאל. [וחכמים אומרים] אחד שבת ואחד חול משלש היה בא. שבת דמודה רבי ישמעאל מזכיר ברישא ובספיק דסוכה (דף כ.). דפליגי רבי אליעזר ורבנן במחצלת. ואמר רבא בגדולה דכולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה ומקשי אביי אי הכי אחת גדולה ואחת קטנה אחת קטנה ואחת גדולה מבעי ליה אין גירסא זו נכונה ואיפכא גרסינן כדמוכח הכא דההוא דמודו רבנן מבעי ליה למיתני ברישא וכן ההיא דתנן בפרק בתרא דראש השנה. (דף כט:) אחת יבנה ואחת כל מקום שיש בו ב"ד: **מפשיט** את הפסח עד החזה. דרך רגליו מתחיל והולך ומפשיט עד החזה ליטול אימוריו ולא דמי לההיא דתניא בבכורות בפרק כל פסולי המוקדשין (דף לג.) ובתמורה פרק ולד חטאת (דף כד.) אין מרגילין ביום טוב ואין מרגילין בבכור דהתם במפשיטו לעשות נוד שלם וצריך להוציא רגליו מצוארו ולא דווקא נקט הכא פסח דבכל קרבן ציבור של שבת הוה מצי לאשמועינן ונקט פסח לרבותא אף על פי שיש פסחים מרובים ונראין מוטלין כנבילה אי נמי משום רבותא

דרבנן דאפילו לצורך יחיד התירו אי נמי דווקא בפסח שרו רבנן דחשו
שלא יתקלקל הבשר משום דעיקרו לאכילה:

א

-

סד

דף

שחט שתי חטאות של ציבור. לא נקט עולות משום דאיכא עולות טובא (כמו שפי"י) אבל חטאות ליכא אלא אחת ברוב פעמים: **ואפי"י** נתכפר בשניה. לא דמיא לבעיא דבסמוך בתר מחשבתו אזלינן או בתר מעשיו דהתם אם יבא אליהו ויאמר שהיא כחושה בבני מעיים היה מביא שמינה ולא דמי נמי לטעה בדבר מצוה ועשה מצוה: **להעלות** דגים והעלה דגים ותינוק רבא אמר חייב. לא דמי לאופה מיו"ט לחול דבפרק אלו עוברין (פסחים דף מו:). דפטרינן מטעם הואיל ומקלעי ליה אורחין ונימא הכא נמי הואיל ופטר ליה אתינוק פטור נמי אדגים דהתם הוא דאפייתו חזיא לצורך יו"ט אבל הכא צידת דגים לא חזיא בשבת: **שתיים** מיייתין כו'. לא מצי למיפשטה מהא דתניא בפ"ב דביצה (דף יז.) ממלאה אשה קדירה בשר אע"פ שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת ממלא נחתום חבית של מים אע"פ שאינו צריך אלא לקיתון אחד דביו"ט דקיל לא חיישינן ולא דמי לשבת דלא ניתן לדחות והא נמי דשרינן גבי ינוקא דאשפוך חמימיה להחם אגב אימיה בעירובין (דף סח.) היינו על ידי עובד כוכבים כדפירש שם בקונט' וכן [פירש] ר"ח ואפי"י מיירי ע"י ישראל ניחא דהכא ליכא אלא איסורא דרבנן ובמקום מילה דהיא גופא דחיא שבת לא גזור:

ב

-

סד

דף

משום כרמל. תקריב פירוש רך ומלא ואין זה גורעין ומוסיפין באמצע תיבה דהוי כמו שמלה שלמה: **איבעית** אימא אין מעבירין על המצות. בפי' איזהו מקומן (זבחים דף מז.) גבי פרים הפנימיים דתנן שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון מפי' בגמי' מ"ט דאמר קרא

אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד ההוא דפגע ברישא פי' בקונטי'
דמאשר פתח אוהל מועד דריש דמשמע יסוד שכנגד הפתח וזהו מערבי
של מזבח שהוא כנגד פתח ההיכל ולא גרסינן ההוא דפגע ברישא דמשמע
מטעם שאין מעבירין על המצות וכפירושו נראה מדקאמר (זבחים ד' נג.)
גבי שירי הדם של חטאות הציבור והיחיד ר' ישמעאל אומר זה וזה יסוד
מערבי דקסבר ילמד סתום מן המפורש [מחטאת פנימי] משמע דמפורש
בהדיא ועוד דלמ"ד (שם) יסוד דרומי קאמר ולמד ירידתו מן הכבש
ליציאתו מן ההיכל מהיכן פשוט לו זה יותר מזה ועוד אמר בפ' קדשי
קדשים (שם נח:) שיריים בהדיא כתיב בהו אשר פתח אהל מועד והשתא
קשיא דהיא גופה למה לי קרא תיפוק ליה דאין מעבירין על המצות
כדאשכחן הכא ובפ"ג דיומא (דף לג.) דפריך מאי שנא דיהיב מזרחית
צפונית ברישא וכו' וגבי דישון מזבח הפנימי והמנורה אמרי' [דישון]
דמזבח קודם משום דאין מעבירין וכן עבורי דרעא אטוטפתא אסור
ומתרצין דלא שייך אין מעבירין על המצות אלא כשיש שתי מצות לפניו
כגון דישון מזבח והמנורה או כגון מצות קרנות שאין ידוע מהיכן יתחיל
וכן בהך דשמעתין שנוטל מן הקרוב אבל לקבוע מקום אשפיכת שיריים
לא קבעו מהאי טעמא אי לא דגלי קרא בהדיא: **ארו** אדם אשר ילמד
את בנו חכמת יוונית. והא דמשמע לקמן בסוף שתי הלחם (דף צט:) דמי
שלמד כל התורה כגון בן דמא בן אחותו של ר' ישמעאל שרי אי לאו משום
דכתיב לא ימוש ולמ"ד אפי' לא קרא אדם אלא קריאת שמע שחרית
וערבית קיים מצות לא ימוש משמע דשרי היינו היכא דאיכא צורך דשמא
היה קרוב למלכות כדאשכחן בסוטה (דף מט:) דשל בית רבן גמליאל
התירו להם ללמוד חכמת יוונית מפני שקרובין למלכות ומה שלא התיר
לו ר' ישמעאל שמא לא היה כל כך צורך ציבור כמו בר"ג ורבינו שמואל
מפרש דקודם גזירה היה ואי אפשר להיות דר' ישמעאל לאחר חורבן היה
שפדאו ר' יהושע בפ' הניזקין (גיטין נח.) ותינוק היה ואפי' ר' ישמעאל
אחר שהיה מעשרה הרוגי מלכות לא קדם כ"כ דרשב"ג נהרג עמו ואמרינן
הלל וגמליאל ושמעון נהגו נשיאותן בפני הבית מאה שנה ומלכות בית
חשמונאי קדמו טובא כדאיתא בפ"ק דע"ז (דף ט.) דמלכות בית חשמונאי
פסק בפני הבית מאה ושלוש שעמד הורדוס ואם תאמר והלא בפולמוס
של טיטוס גזרו כדאיתא בפ' בתרא דסוטה (דף מט.) דגזרו על עטרות
כלות ושלא ילמד אדם את בנו חכמת יוונית ופולמוס של טיטוס היה
בשעת חורבן ומלכות בית חשמונאי קדמו טובא כדאיתא בפ"ק דע"ז (דף
ט.) דמלכות בית חשמונאי פסק בפני הבית מאה ושלוש ותירץ ה"ר יעקב
ברבי שמעון דמעיקרא גזרו ולא קיבלו מינייהו ולבסוף גזרו וקיבלו

מינייהו ועוד יש לומר דמעיקרא קאי בארור בעלמא ואי בעי לקבולי עלי לטותא דרבנן שרי ולבסוף גזרו ואסרו לגמרי ומיהו קשה דהא אמריי (שבועות דף לו.) ארור בו קללה בו נדוי : ועל אותה שעה שנינו מעשה שבא עומר מגגות צריפין. בירושלמי דשקלים (פ"ה ה"ב) תני לה אאיך עובדא שפעם אחת נשדפה ארץ ישראל כו' ובמסכת עדיות (פ"ו מ"א) תניא עובדא דהכא על ההיא דתמיד של שחר קרב בד' שעות ורשיי פי' בתפלת השחר (ברכות דף כד) דבימי שלמה היה כשנשא בת פרעה שישן עד ד' שעות והיו מפתחות של בית המקדש תחת מראשותיו והכי נמי איתא בפסיקתא : אמר להו מרדכי. פירש בקונטרס דהוא מרדכי שהיה בימי אחשורוש ותימה הוא לומר שהאריך ימים כל כך ונראה על שם מרדכי הראשון היו נקראין הממונים על שמו לפי שאינם ממנים אלא בקיאים בעלי שכל ומדע : **אסיכרא**. פירש בקונטרס חור שבמזוזת הדלת שתוחבין בו הבריא לנעול וכן פירש בערוך ועוד יש לפרש סיכרא קבר כמו (מגילה כט.) מאבולא עד סיכרא ועוד יש לפרש מקום סכר הנהר כמו (ישעיה יט) עושי שכר אגמי נפש :

א

-

סה

דף

בעלי כשפים. פירש רב האי גאון כדי לידע את הדין כדאמרינן העושה מעשה חייב האוחז העינים פטור והיינו דקאמר רבי אליעזר בסוף ארבע מיתות (סנהדרין דף סח.) שאני שונה שלש מאות הלכות בנטיעת קישואין וכדאמריי נמי אבל אתה למד להבין ולהורות : **ויודעים** בשבעים לשון. בסוף אחד דיני ממונות (שם דף יז :) משמע דסגי בשנים (אחד) לדבר ואחד לשמוע ואמר רביעי אין למעלה הימנה וכולהו סנהדרין לאו כולהו ממש ואין מושיבין בסנהדרין לאו אכולהו קאי אי נמי התם לדיני ממונות והכא לדיני נפשות ולא סגי בעשרים ושלשה דלכמה דברים צריך סנהדרי גדולה כמו לזקן ממרא ולדון את השבט ועיר הנדחת דבעי שבעים ואחד : **אלין** יומיא דלא להתענאה ומקצתהון דלא למספד. משמע שכולן אסורים בתענית אבל בהספד אין אסורים אלא מקצתן והא דגרס בסוף סדר תעניות כיצד (תענית ד' יח.) כל שאחריו בהספד אסור בתענית מותר ליתא דאי מיתסר בהספד כל שכן בתענית כדמשמע הכא אלא הי"ג כל שאחריו בתענית אסור בהספד מותר ומתניי דהתם נמי הכי מוכחת

דמחמיר בדלא למספד מבדלא להתענא' וכי נקיט התם כל שאחריו הי"נ הוה מצי למנקט כל שלפניו דאי אמרת לפניו בין בתענית בין בהספד אסור אם כן למה לי שיהא מוטל בין שני י"ט: **מריש** ירחא דניסן ועד תמניא איתוקם תמידא דלא למספד. כך הגירסא בכל הספרים ובקונט' פי' הטעם דלא הויה שמחה בשל עצרת כבשל תמיד משום דבעצרת לא היתה שום ראייה לדברי בייתוסין אבל בתמיד היתה קצת ראייה לדבריהם ותרוייהו מפרש לקמן ולהכי אסור אפי' למספד ובסוף סדר תעניות כיצד (ד' יז:) כתובה הגירסא להיפך איתוקם תמידא די לא להתענאה איתותב חגא דשבועיא די לא למספד וגירסא זו נכונה מדפריך התם למה ליה למימר עד סוף מועדא נימא עד מועד ומועד גופיה יו"ט הוא ומשני לא נצרכא אלא לאסור יום שלאחריו כמאן כרבי יוסי דאמר בין לפניו בין לאחריו אסור ואי כגירסא דשמעתין דגרסי חגא דשבועיא דלא להתענאה א"כ אפי' לרבי יוסי לא אתיא דבהא כ"ע מודו דלאחריו מותר דתנן התם כל הכתוב במגילת תענית דלא להתענאה בין לפניו בין לאחריו מותר רבי יוסי אומר לפניו אסור לאחריו מותר אבל אי גרס חגא דשבועיא דלא למספד אתי שפיר כרבי יוסי כדתנן התם כל הכתוב במגילת תענית דלא למספד לפניו אסור לאחריו מותר ר' יוסי אומר בין לפניו בין לאחריו אסור ומיהו קצת קשה לגירסא זו דפריך התם למה לי למימר מריש ירחא דניסן לימא מתרי בניסן וראש חודש גופיה דאורייתא אמר רבא לא נצרכא לאסור יום שלפניו והשתא הוה ליה למפרך עלה כמאן כרבי יוסי כדפריך בתר הכי ושמא נטר עד לבסוף ואכולה מילתא פריך ואית ספרים דגרסי בתרוייהו דלא למספד: **עמד** ותקנה. והקב"ה הסכים על ידו: **אחד** עשר יום. פירש בקונטרס שאם היה מוליך את ישראל דרך הר שעיר היו הולכים באחד עשר יום שהיא סמוכה לארץ ואם היה אוהבן למה איחרן ובפי' חומש פי' שכל אותו הדרך הלכו בשלשה ימים וזה לשונו אחד עשר יום מחורב אמר להם משה לישראל ראו מה גרמתם אין לך דרך קצרה מחורב לקדש ברנע כדרך הר שעיר ואף הוא מהלך אחד עשר יום ואתם הלכתם אותה בג' ימים שהרי בעשרים באייר נסעו מחורב שנאמר ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים בחודש נעלה הענן וגו' בעשרים ותשעה בסיון שלחו המרגלים מקדש ברנע צא מהן שלשים יום שעשו בקברות התאוה אכלו בשר חדש ימים ושבעה ימים שעשו בחצרות להסגירה של מרים נמצא שבשלשה ימים הלכו כל אותו הדרך וכל כך היתה שכינה מתלבטת בשבילכם למהר ביאתכם לארץ ובשביל שקלקלתם היסב אתכם סביבות הר שעיר ארבעים שנה עד כאן לשונו והשתא נראה דלהכי מייתי האי קרא דאחד

עשר יום דאם היה אוהב ישראל למה איחרן ארבעים שנה ולא הצליחו
ללכת כמו שעשו באותן שלשה ימים :

ב

-

סה

דף

כתוב אחד אומר תספרו חמשים יום. ואם תאמר והלא לא ספרינו אלא
מ"ט יום ויש לומר שלא צוה הכתוב לספור חמשים דהכי קאמר קרא עד
ממחרת השבת השביעית שהוא יום חמשים תספרו אי נמי חמשים יום
תספרו אוהקרבתם דבתריה קאי והכי קאמר עד ממחרת השבת
השביעית תספרו ולא עד בכלל נ' יום והקרבתם מנחה חדשה : **מה** חדש
סמוך לביאתו ניכר. פירש בקונטרס לביאת חשבונו ניכר מאימת מתחיל
למנותו דהיינו מיום כ"ט משעת מולד לבנה אף עצרת סמוך למנין
החמשים ניכר להם יום קבוע דהיינו בט"ז בחודש ממחרת יו"ט ראשון
שאם ממתנינים עד לאחר השבת אין שם היכר יום קבוע דפעמים
שמתחילין למנות בט"ז פעמים ביי"ז פעמים בשמנה עשר פעמים ביי"ט
ור"ת מפרש מה חודש סמוך לביאתו של חודש ניכר מתי יהיה ראש חודש
דמיד דמיכסי סיהרא ואינה נראית כולי עלמא ידעי שהיום יהיה מולד
ולמחר יקדשו ב"ד את החדש אף עצרת צריך שיהא ניכר וידוע לעולם
זמן קדושתה סמוך לביאתה דהיינו אם מתחילין למנות בששה עשר
בניסן שיתנו עיניהם כמה הלבנה גדולה בחמשה לחודש וכשיראה בסיון
באותו שיעור ידעו שלמחר יתקדש עצרת ולקמן פריך דלמא ביו"ט אחרון
קאי ויתנו עיניהם ביי"ב בסיון וה"ר משולם גריס מנה ימים וקדש יובל
משום דמנה ימים וקדש חודש נפקא לן בריש מסכת מגילה (דף ה.).
מדכתיב עד חדש ימים ימים אתה מונה לחדשים ואי אתה מונה שעות
לחדשים וזו היא מדרש חכמים ולא שייך למימר אמרה תורה אלא בדבר
שהצדוקים מודים בו כי ההוא דתני (בפ' בתרא דר"ה) (דף כט.) הכי
אמרה תורה הבא עומר בפסח ושתי הלחם בעצרת דבהדיא כתיב וכן
ספירת יובל כתובה בהדיא סמוך לביאת התחלת חשבונו ניכר שלעולם
מתחילין למנות למחרת שנת החמשים אף עצרת סמוך לביאת התחלת
חשבונו יהא ניכר שזה הוא למחרת יו"ט הראשון ולא ישתנה לעולם ור"ת
אומר דמצינו בשילהי פ"ק דר"ה (דף טז.) אמרה תורה נסכו מים לפני
בחג אע"פ שאין הצדוקים מודים שרגמוהו באתרוגיהן ומיהו יש לחלק

משום דהתם קאמר מפני מה אמרה תורה אבל יש להביא ראיה מהא דאמרינן עולת חודש בחדשו אמרה תודה חדש (חודש) והבא לי קרבן מתרומה חדשה ואין צדוקין מודין בדרשה זו ועוד קשה דה"ל למימר מנה שנים וקדש יובל דימים לא מצינו דהכי כתיב קרא וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים ועוד יש לפרש מה חודש סמוך לביאתו ניכר כל שעה ע"י חשבון מתי יבוא שלעולם כשיעבור שלשים יום מר"ח מקדשין את החדש אף עצרת סמוך לביאה ניכרת על ידי חשבון השוה יש להכיר מתי יבא עצרת שלעולם לאחר חמשים יהא עצרת ולדברי הצדוקין אינה ניכרת יפה דפעמים יש יותר: **מה** להלן רגל כ"ו. ולדבריהם זימנין דהוי אחר הרגל כגון דחל פסח באחד בשבת: **רגל** ותחלת הרגל. אע"ג דעצרת יום אחד כיון דיש לחגיגתו תשלומין כל שבעה שייך בה תחלת רגל: **וספרתם** לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד. גבי יובל כתיב (ויקרא כה) וספרת לך דאבית דין קאמר להו רחמנא ושמא בית דין סופרין ומברכין כמו שאנו מברכין על ספירת העומר וגבי זבה דכתיב (שם טו) וספרה לא שייך בה ברכה כיון שסותרת דאי חזיא אפילו בשביעי סתרה: **רבי** יהודה בן בתירא אומר אינו צריך. בברייתא דלעיל דורש ר"י בן בתירא בענין אחר ובספר שכתב רבינו גרשום מאור עיני הגולה מחק מהא בתרא בן בתירא וגריס ר"י סתם ושמא שנים היו דאחד היה בזמן הבית כדמוכח בריש פסחים (דף ג:). ועוד היה אחד דאמרינן בירושלמי דר"א ור' יהושע ביטלו מכשפות מאביו של ר"י בן בתירא שלא היה יכול להוליד ואין לחוש במאי דתני ליה בתר תנאי בתראי דה"נ תני מילתיה דר' יוסי בתר רבי יוסי בר"י שהיה ר"י חבירו של ר' יוסי פ' אחד דיני ממונות (סנהדרין לד.):

א

-

סו

דף

כתוב אחד אומר ששת ימים תאכל מצות. בסוף ערבי פסחים (פסחים קכ.). דריש מיניה מה שביעי רשות אף ששה רשות משום דכתיב וביום השביעי ובסוף פרק שני דחגיגה (דף יח.). נמי דרשינן מה שביעי עצור אף כולן עצורים ושמא תרתני שמעת מינה: **ואימתי** שירצה יביא. והא דכתיב כרמל דאפי' מרחוק לא מייתי משום כרמל היינו למצוה: **דלית** להו פירכא. אע"ג דאיצטריך נמי. לרבי שמעון ב"ר אלעזר מה שביעי רשות

כדפרישית כולו שמעינן : זכר למקדש הוא. נראה דבספק חשיכה יכול לברך ואין צריך להמתין עד שיהא ודאי לילה כיון שהוא ספיקא דרבנן ועוד אומר דאפילו ביום סמוך לחשיכה עדיף משום תמימות כדאמרינן לעיל ואין נראה והיכא דשכח לספור בלילה פסק בה"ג שסופר ביום וכן היה נראה מתוך סתם מתניתין דסוף פירקין (דף עא.) דתנן מצותו בלילה לקצור ואם נקצר ביום כשר אבל נראה לר"ת עיקר אידך סתמא דמתניתין דפרק שני דמגילה (דף כ:) ומייתי לה בסוף פירקין (דף עב.) כל הלילה כשר לקצירת העומר כו' ודייקינן מינה דקתני לילה דומיא דיום מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא ואמרינן בריש מועד קטן (דף ג:) ר"ג ובית דינו נמנו על שלשה פרקים הללו והתירום ומסיק רב אשי התם דסבר לה כרבי ישמעאל דדריש מה חריש רשות אף קציר רשות יצא קציר העומר שהוא מצוה ודחיא שבת וכיון דדחיא שבת אין נקצר אלא בלילה כדמוכח בסוף פירקין ועוד דרבי יוחנן דאמר (שם ד.) עשר נטיעות הלכה למשה מסיני סבר לה כר' ישמעאל דדריש מה חריש רשות ודחי שבת עוד חשיב כי האי גוונא הלכתא פסיקתא בהגוזל קמא (ב"ק קב.) ובפ"ק דע"ז (דף ז.) גבי כל המשנה ידו על התחתונה ומיהו אין כל כך ראייה משם דאין הלכה לגמרי כאותה משנה דקתני התם וכל החוזר בו ידו על התחתונה ואין הלכה כן כדמוכח בפרק האומנין (ב"מ עז:) ועיקר מילתא לא סמיך התם אלא אהא דהוי מחלוקת ואחר כך סתם ומהא דמוקי בסוף פירקין (דף עב.) רבי אלעזר ברבי שמעון דאמר נקצר שלא כמצותו פסול כר' עקיבא דאמר כל מלאכה שאי אפשר כו' אין ראייה דאע"ג דקיימא לן כר"ע הא מסקינן התם דרבי נמי סבר לה כוותיה עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב אינו סופר משום דבעיא תמימות ותימה גדולה הוא ולא יתכן :

ב

-

סו

דף

כנף רננים נעלסה. בסיפרי בפרשה ואתה הקרב אליך גורס נושא ומעלה לביצתה ומחתה פירוש בנחת מניחתה בקן שלה דכתיב (איוב לט) תעזוב לארץ ביציה ואי גרס מתחטא כמו שכתוב כמו כן בסיפרי הוי נמי לשון הורדה כדתנן ביומא (דף נח:) התחיל מחטא ויורד וכן משמע נמי בפרק בתרא דבכורות (דף נז:) דפריך ומי שדיא ליה והא כתיב כנף רננים נעלסה

כּוֹי אַלמָא לַשׁוֹן הוֹרְדָה בְנַחַת הוּא שְׁלֵא תִשְׁבֵּר וַיִּימַ לַשׁוֹן טִיּוֹל כְּמוֹ בֶן
הַמַּתְחַטָּא לַפְּנֵי אַבּוּי דְחֹוּנֵי הַמַּעְגַּל בְּמַסְכַּת תַּעֲנִית (דף יט.) וְלֹא יִתְכַן שֵׁם
בְּבִכּוּרוֹת (דף נז): : **אוֹמֵר** הִיָּה רִיעַ מִירוּחַ הַקֹּדֶשׁ אִינוּ פּוֹטֵר. הִיָּמַ לְמִפְרֵךְ
הִיכִי אֲתִי מִשְׁאִינוּ מַעוֹשֵׁר הָאֵ בַעֲיִנָן מִמִּשְׁקָה יִשְׂרָאֵל (יחזקאל מה) דְּבֵאִינוּ
מַעוֹשֵׁר עֶסְקִינָן מִדְּקַתְנֵי בְּאוֹתוֹ שֶׁנִּפְדָּה חֵיּוֹב מַעֲשֵׁר : **שְׁלֵא** נִיתְנּוּ מַעוֹת אֲלֵא
לְצוּרֵךְ לֵהֵן. וְהָאֵ דְקַתְנֵי וְהַשְׂאֵר נִפְדָּה לִית לִיהַ דְּלִדִּידִיהַ לֹא בַעֲיַ פְּדִיָּה אִיִּנ
שְׁלֵא יֵאמְרוּ הַקֹּדֶשׁ יוֹצֵא בְּלֵא פְּדִיוֹן : **מִירוּחַ** הַעוֹבֵד כּוֹכְבִים תְּנַאֵי הִיא
דְּתַנִּיא תּוֹרְמִין כּוֹי. תִּימָה דְּלֵמָא בִישׁ קִנִּין וְאִין קִנִּין פְּלִיגִי וַיִּיֵּל דְּאִי נִמִּי
פְּלִיגִי בִישׁ קִנִּין אַכְתִּי פְּלִיגִי בִישׁ מִירוּחַ דְּהָא בְּהָא תְּלִיא כְּדַמּוּכַח בְּגִיטִין
בְּסוּף הַשׁוּלַח (דף מז.) לְמַאֵן דְּאֵמֵר יֵשׁ קִנִּין אִיִּכ דְּרִישׁ דְּגַנְךָ וְלֹא דְּגַן עוֹבֵד
כּוֹכְבִים וְלֹא מִימַעִיט לִיהַ דִּיגוֹן עוֹבֵד כּוֹכְבִים וּמַאֵן דְּאֵמֵר אִין קִנִּין דְּלֵא
דְּרִישׁ דְּגַנְךָ וְלֹא דְּגַן עוֹבֵד כּוֹכְבִים הוּוּהוּ דְּרִישׁ דִּיגוֹנְךָ וְלֹא דִיגוֹן עוֹבֵד כּוֹכְבִים
מִיְהוּ אִין נִרְאָה כְּלַל לּוֹמֵר כֵּן מִדְּנַקִּיט לְקַמָּן רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה לְחִיּוּבָא
וְאִין לּוֹמֵר דְּנַקִּט עֵיקֵר פְּלוּגְתִּיָּהוּ בְּמִירוּחַ וְכִי מוֹקַמַת לֵה נִמִּי בִישׁ קִנִּין
מִיָּמַ בְּמִירוּחַ נִמִּי פְּלִיגִי כְּדַפְרִישִׁית דְּהָא בְּהָא תְּלִיא לֹא מְצִינוּ לְמִימֵר הַכִּי
דְּעַל כְּרַחֲיָן רִיָּמ אִית לִיהַ תְּרוּיָּהוּ לְחִיּוּבָא דְּאִית לִיהַ אִין קִנִּין וְאִית לִיהַ
אִינוּ פּוֹטֵר מִדְּשֵׁרֵי לְתֵרוּם מִשַׁל כָּל עַל שַׁל כָּל וְהִיָּה נִרְאָה לּוֹמֵר אִיפְכָא
דְּאִית לִיהַ לְמִימֵר תְּרוּיָּהוּ לְחִיּוּבָא אוֹ לְפִטּוּרָא מִשׁוּם דְּתַלְתָּא דְּגַנְךָ כְּתִיבִי
כְּדַפִּירֵשׁ בְּקוֹנְטֵרֵס בְּסַמּוּךְ וְהַשְׂתָּא חֲדָא לְפִטּוּר מִירוּחַ הַקֹּדֶשׁ אִינְךָ תְּרִי
הוּי מִיעוּט אַחַר מִיעוּט לְרַבּוֹת מִירוּחַ הַעוֹבֵד כּוֹכְבִים וְהַשְׂתָּא מֵהִיכָן נִמַּעַט
דִּיגוֹן עוֹבֵד כּוֹכְבִים לּוֹמֵר דִּישׁ קִנִּין הַלְכַךְ תְּרוּיָּהוּ לְחִיּוּבָא וּמַאֵן דְּאִית לִיהַ
יֵשׁ קִנִּין מוֹקִי חֵד לְמִירוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְחֵד לְמִירוּחַ הַעוֹבֵד כּוֹכְבִים וְחֵד לִישׁ קִנִּין
וּמִיְהוּ קֶשֶׁה לְפִי זֶה דְּבִסוּף הַשׁוּלַח (שם מז.) וּבִסוּף פִּיָּק דְּבִכּוּרוֹת (דף
יא): : מִסִּיק לְמַאֵן דְּאֵמֵר אִין קִנִּין דִּיגוֹנְךָ וְלֹא דִיגוֹן עוֹבֵד כּוֹכְבִים וְצִרִיךְ
לּוֹמֵר דּוּדָאֵי מִיָּד אִין קִנִּין יִכּוֹל לְסַבּוֹר נִמִּי מִירוּחַ הַעוֹבֵד כּוֹכְבִים פּוֹטֵר
וְדַגְנְךָ שְׁלִישֵׁי מוֹקִי לִיהַ לְדִרְשָׁא אַחֲרִיתִי וְלֹא מִסְתַּבֵּר לִיהַ לְמִיִּדְרֶשִׁיָּה
לְמִיעוּט אַחַר מִיעוּט אֲבַל מַאֵן דְּאִית לִיהַ יֵשׁ קִנִּין בְּעִיָּכ צִרִיךְ לְפִטּוּר מִירוּחַ
הַעוֹבֵד כּוֹכְבִים דְּלִית לָן לְאוֹקוּמֵי לְדִרְשָׁא אַחֲרִיתִי כָּל כְּמָה דְּאִפְשֵׁר
לְאוֹקוּמֵי לְקִרָא כְּפִשְׁטִיָּה דִּיגוֹנְךָ וְלֹא דִיגוֹן עוֹבֵד כּוֹכְבִים וְהַשְׂתָּא מִשְׁכַּח
תְּנַאֵי שְׁפִיר דְּרִיָּמ עַל כְּרַחֲיָן מַחִיִּיב בְּתִירוּיָּהוּ מִדְּשֵׁרֵי מִשַׁל כָּל עַל שַׁל כָּל
וְרִישׁ וְרַבִּי יוֹסִי אִפִּילוּ סְבִירָא לֵהוּ אִין קִנִּין עִיָּכ נִמִּי פְּטֵרֵי מִירוּחַ הַעוֹבֵד
כּוֹכְבִים מִטַּעֲמָא דְּפִרִישִׁית וּבְהִיא דְּגִיטִין (דף מז.) דְּקֵאֵמֵר בְּמֵאֵי
קְמִיפְלִגִי מֵר סִבֵּר דְּגַנְךָ וְלֹא דְּגַן עוֹבֵד כּוֹכְבִים וּמֵר סִבֵּר דִּיגוֹנְךָ וְלֹא דִיגוֹן
עוֹבֵד כּוֹכְבִים לֹא חֵשׁ לְפִרְשׁ אֲלֵא חֵד דְּגַנְךָ אִי נִמִּי הַכִּי קֵאֵמֵר וּמֵר סִבֵּר
דִּיגוֹנְךָ וְלֹא דִיגוֹן עוֹבֵד כּוֹכְבִים וְהוּי מִיעוּט אַחַר מִיעוּט אֲבַל הִיא

דבכורות ליכא למימר הכי ולהאי פ"י מצינו למימר דהאי דאיפלגו רבה ור' אלעזר בגיטין ביש קנין אליבא דר' יוסי פליגי דאילו ר"מ ע"כ ס"ל דאין קנין ועוד יש לפרש דע"כ לא מיתוקמא פלוגתא דהכא אלא במירווח ולא ביש קנין דשמעינן ליה לרבי מאיר דאמר יש קנין בפ"ק דע"ז (דף כ:): דתנן אין משכירין בתים ואין צריך לומר שדות דברי ר"מ ומפרש בגמ' דאין צריך לומר שדות משום דאית בה תרתי חדא קניית קרקע וחדא דמפקע להו ממעשר פירוש דיש קנין והא דקאמר ר"מ הכא משל כל על של כל כגון תבואה במוץ שלה שלקחה עובד כוכבים מישראל ומרחה דאי גדלה ברשות עובד כוכבים הוה ליה מן הפטור על החיוב ומיהו בירושלמי משמע דרבי מאיר סבר אין קנין דתנן במס' דמאי פ"ה מעשרין משל ישראל על של העובד כוכבים ומשל העובד כוכבים על של ישראל ואמרין בגמ' מתני' כר"מ דאמר אין קנין לעובד כוכבים בא"י לפוטרו מן המעשרות ר' יהודה ור"ש אומרים יש קנין וירושלמי לטעמיה דמפרש בסוף פ"ק דמסכת ע"ז בית אינו מצוי להתברך מתוכו שדה מצוי הוא להתברך מתוכה: רבי יוסי ור"ש אומרים כו'. מדשרי לתרום משל כותיים על של עובדי כוכבים ועל של ישראל אסר משמע דס"ל כותיים גירי אריות הן והא דמשמע בפ"ק דחולין (דף יד.) גבי הלוקח יין מבין הכותיים דלא אסרי ר' יוסי ור"ש אלא משום דאין ברירה אבל אם ניתקן שרי בשתייה ההיא במטהר יינו של כותי וא"ת והא מסקינן בפרק קמא דשבת (דף טז:): אליבא דרבי יוסי דאמר

א

-

סז

דף

אף בנות כותים נדות מעריסתן בו ביום גזרו וההיא דבנות כותים מוקמינן במס' נדה (דף לב.) כרבי מאיר דאמר גירי אמת הן ומשום דלא דרשי אשה ואשה לרבות קטנה בת יום אחד וי"ל דעל כרחין אפ"י למאן דאמר גירי אריות הן אית ליה נמי ההיא גזירה דכולהו תנאי מודו בשמונה עשר דבר ואע"ג דבבנות עובדי כוכבים לא גזרו מעריסתן אלא בת שלש דחזיא לביאה כמו בתינוק עובד כוכבים בבן תשע שנים ויום אחד כדאיתא בפרק אין מעמידין (ע"ז דף לו.) החמירו על כותים שלא יטמעו בהם משום דדמו קצת לישראל ונוהגין במצות במקצת ולהכי חשיבי שתי גזירות דאינן שוות ואפ"י למאן דבעי למימר מעיקרא בן יום

אחד חשיבי שתי גזירות משום דאי הוו גזרו אעובדי כוכבים לא הוה ידעינן כותים לפי שאין הכותים אדוקים כעובדי כוכבים ואי הוו גזרו אכותים הוה אמינא משום דדמו לישראל חיישינן לאיטמועי טפי והא דמוקי לה בנדה כר"מ משום סיפא דקתני והכותים מטמאים משכב תחתון כעליון לפי שהם בועלי נדות והא דקאמר רבי יוסי בגמ' (נדה דף לב.) מעשה היה והטבילה קודם לאמה לאו משום דטעמיה משום נדות אלא משום דלא ליהוי כי חוכא ואיטלולא אי הוו גזרי דליהוי טמאה ולא חזיא וא"ת ולר"מ היכי הוי מ"יח דבר הא בכל דוכתא הכי דינא ואפילו מדאורייתא דהא רבי מאיר חייש למיעוטא וי"ל דמיעוטא דלא שכיח הוא והוי כמו מיעוטא דמיעוטא ולא חייש ר"מ: **דכתיב** דגנך דגנך יתירא. פי' בקונטרס דתרי כתיבי חד בראה אנכי וחד בשופטים ונראה דאין צריך דתירושך ויצהרך הוי כמו דגנך וחשי' כמו מיעוט אחר מיעוט כדמוכח בפי' ראשית הגז (חולין קלה.) דממעט רבי אילעאי שותפות מדכתיב צאנך ורבנן מוקמי ליה לשותפות עובד כוכבים ור' אילעאי נפקא ליה מראשית דגנך ורבנן ראשית הפסיק הענין אלמא דאי לאו דאפסיק בראשית הוה אמינא דדגנך קאי אגז צאנך אע"ג דלאו בדידיה כתיב כל שכן דקאי אתירוש ויצהר דכולהו במעשר [כתיבי] ופירוש הקונט' עיקר: חד עריסותיכם ולא עיסת עובד כוכבים וחד עריסותיכם ולא עיסת הקדש. לא דק דמעיקרא הוה ליה למעוטי עיסת הקדש דמסתבר טפי ואע"ג דממעטינן נמי עיסת מעשר שני לר"מ בפי' כל שעה (פסחים דף לח.) ובפי' לולב הגזול (סוכה לה: ושם) היינו משום דהוי כעיסת הקדש דסבר ממון גבוה הוא ומיהו קצת קשה דהתם מסיק משום דכתיב תרי זימני עריסותיכם ועוד דריש ליה בפי' ראשית הגז (חולין דף קלה:) לכדי עיסותיכם פירוש כשיעור עיסת מדבר ומעריסותיכם דריש מדבעי לאוקומי מעיקרא לרבות של שותפין ושמא כולהו ש"מ וא"ת דהכא בעי תרי קראי חד לעובד כוכבים וחד להקדש וכן לגבי מירוח כדפירש בקונטרס וכן בפרק שני דבכורות (דף יג:) לגבי אונאה בעי תרי עמיתך חד למעוטי עובד כוכבים וחד למעוטי הקדש ובפי"ק דפסחים (דף ה: ושם) ממעטינן מחד לך של אחרים ושל גבוה וגבי נזקין נמי דרשינן בב"ק (דף לז:) רעהו ולא עובד כוכבים והקדש וי"ל דכיון דגלי לן הכא גבי חלה דהקדש ועובד כוכבים שוין הוא הדין בכל דוכתא והא דמיבעיא לן תרי קראי גבי אונאה שאני התם דס"ד כיון דמוסיף חומש בהקדש כ"ש דאית ביה אונאה ואע"ג דהקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה מחולל ויש ספרים דגרסי הכא חד כדי עיסותיכם כדדרשינן בראשית הגז (חולין קלה:) ולא גרסינן ולא עיסת עובד כוכבים ולגירסא זו הקדש ועובד

כוכבים מחד קרא נפקא: **עובד** כוכבים שהפריש פטר חמור. פירש בקונטרס שהפריש שה וקשה אפי' בשל ישראל ליכא משום קדושה דחולין גמורין הוא ותנן בפי' קמא דבכורות (דף ט.) ואם מת נהנין בו אלא ודאי בפטר חמור גופיה מיירי כרבי יהודה דתניא בפרק קמא דבכורות (גם זה שם:) פטר חמור אסור בהנאה דברי ר' יהודה: **ותרומתו** אינה מדמעת. משמע הא תרומת חוצה לארץ דישראל מדמעת והא דאמר בפי' עד כמה (בכורות כז. ושם) גבי תרומת חוצה לארץ מבטלה ברוב רבה מבטל לה ברוב ואכיל להי' (איירי) בימי טומאתו לא כדברי פרש"י דאם נתבטל ברוב שריא אפי' לזר והכא משמע בהדיא דמדמעת ואסור אלא לכהן בימי טומאתו דוקא הוא דשריא דרבה כהן הוה ומדבית עלי קאתי ומיהו אותם שתי חלות שעושין אחת לאור ואחת לכהן כדתנן במסכת חלה פרק בתרא (מ"ח) אם נתערבה אותה של כהן אינה מדמעת ושרי אפי' לזר כדמוכח בירושלמי [פ"ד דחלה] דאמר עלה הורה רבי אבהו בבצרה שהיא צריכה רוב אמר רבי יונה מלמד שהיא עולה בפחות (מאחד) ממאה ואינה נאסרת [באחד ומאה] א"ר זעירי מתניי אמרה כן אפי' אחד באחד דתניא ונאכלת עם הזר על השולחן ומשמע ליה לפי המסקנא דאפילו אחד באחד שרי ושמא היכא דאותה חלה שהיה של כהן ככר גדול שנתערב אין להקל כדאשכחן (ביצה דף ג:) גבי את שדרכו [לימנות] דרבי עקיבא מוסיף אף ככרות של בעל הבית דחשיבי ולא בטלי ומיהו מדהקילו כל כך דמסיק בירושלמי דאפי' אחד באחד שרי מסתברא דלא שניא: **גזירה** משום בעלי כיסין. אליבא דר"ש דפטר לעיל מירוח עובד כוכבים מסקינן הכי דחייב מדרבנן ומדמעת בארץ ותימה דאמרינן בריש פרק שני דקדושין (דף מא:) תרומת עובד כוכבים מדמעת וחייבין עליה חומש ור"ש פוטר וי"ל דהתם מדאורייתא פליגי א"נ אחומש הוא דפליג ומודה דמדמעת ואם תאמר

לרב פפא ולרבינא דלא משמע להו דמיחייב מדרבנן תקשי להו דר"ש אדרבי שמעון בסוף פ"ק דבכורות (דף יא:) דמייתי התם מתניתין דתנן במסכת דמאי פרק שלישי (מ"ד) המפקיד פירותיו אצל הכותי ואצל עם הארץ בחזקתן למעשר ולשביעית אצל העובד כוכבים כפירותיו ר"ש

אומר דמאי אלמא אי ודאי חלפינהו עובד כוכבים חייב לר"ש ויש לומר דהנך דהכא משמע להו מדאורייתא משום דאי מדרבנן אפילו חלה נמי דלא מסקי אדעתיהו הנך שינויי וא"ת הא דאמרינן בספ"ק דבכורות (דף יא: ושם) הלוקח טבלים ממורחין מן העובד כוכבים מעשרן והן שלו ופריך דמרחינהו מאן אילימא דמרחינהו עובד כוכבים דיגונך אמר רחמנא ולא דיגון עובד כוכבים ומאי קושיא הא מסקינן דחייב מדרבנן גזירה משום בעלי כיסין ואין לומר דה"מ כשהיה מתחילתו של ישראל ומכרו לעובד כוכבים ומירחו עובד כוכבים דלא מיפטר אבל באותו שהיה מתחילתו של עובד כוכבים התם לא שייכא גזירה משום בעלי כיסין לאו מילתא היא דאפי" בגר מסקינן הך גזירה דלא מיפטר במה שממרח קודם שנתגייר ואין לומר דאי מדרבנן גזרה משום בעלי כיסין לא אמר דהן שלו מהאי טעמא גופיה א"כ הא דא"ר אלעזר התם הא ודאי חלפינהו דכ"ע בעי למיתבינהו לכהן ופריך עלה מהא דמעשרן והן שלו מאי קושיא ההיא דר' אלעזר מדרבנן: כדאי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר. בנדה פרק כל היד (דף טו:): פירש בקונטרס דדוקא בהמתו שהוא אכילת עראי אבל אכילת קבע לא היינו מדרבנן וקשה מהא דפריך התם ואין ספק מוציא מידי ודאי והתניא חבר שמת והניח מגורה כו' ומשני דספק וספק הוא משום דשמא עביד כר' אושעיי ואי בהמתו דוקא אכתי תיקשי ליה דלאדם ודאי טבול לאכילת קבע מיהו ההוא איכא לשנויי דספק מוציא מידי ודאי בדרבנן ובפ"ק דפסחים (דף ט.). דמייתי לה אבדיקת חמץ דרבנן גבי אין חוששין שמא גיררה חולדה גבי חמץ החמירו כודאי דאורייתא אבל קשה מהך דשמעתין דאי בהמתו דוקא אכתי לא ליפטר מירוח עובד כוכבים מאכילת אדם דלא אפשר למיפטר נפשיה כר' אושעיא לענין אכילת עצמו ושייך למיגזר ביה משום בעלי כיסין והיה מפרש ה"ר אפרים מתוך כך דלאדם עצמו נמי שרי ובהמתו דנקט לפי שדרכו להערים בלשון זה שלצורך בהמתו מכניס שמתבייש לומר לצורך עצמו ואע"ג דאכילת קבע אסור קודם ראיית פני הבית היינו היכא דיכול לבא לידי חיוב כשיראה פני הבית אבל היכא שהכניסה במוץ שלה ומירחה בבית שוב אינו יכול לבא לידי חיוב עוד וקשה דבפ"ק דביצה (דף יג:): תניא הכניס שבלין לעשות מהן עיסה אוכל מהן עראי ופטור ובתוספתא קתני בהדיא מכניס לבית וקתני דוקא עראי אבל קבע לא אע"ג דהכניסן במוץ דהא שבלין קתני ועוד קשה אכתי יכול לבא לידי חיוב למ"ד בהשוכר את הפועלים (ב"מ פח:): דחיטין ושעורין בני גורן נינהו בגורן תלינהו רחמנא דלא גרע עשאן גורן בבית מעשאן גורן בשדה דחייב בלא ראיית פני הבית ונראה לפרש דהא דפריך הכא אי הכי תרומה

נמי עביד ליה כרבי אושעיא דמידי דמאכל בהמה קשיא ליה מה הועילו חכמים בתקנתן כגון שעורין ושבלת שועל שהוא מאכל לסוסים ולרכש ועוד יש לפרש דהכי פריך תרומה נמי עביד לה כר' אושעיא ואע"ג דר' אושעיא לא מהני אלא לאכילת עראי לענין אכילת עראי אמאי לא נגזור משום בעלי כיסין כיון דיכול לפטור עצמו מעראי כדר' אושעיא וע"כ כי גזור משום בעלי כיסין אכילת עראי גזור דאי אכילת קבע מעיקרא נמי בלאו הכי לא אכיל דהתם גם מירוח העובד כוכבים נמי לא היה פוטר אלא מעראי אפי' כי לא גזרו משום בעלי כיסין דנהי דגלגול עובד כוכבים פוטר לגמרי היינו משום דכי משוית ליה כקודם גלגול שרי לגמרי אבל מירוח עובד כוכבים כי משוית ליה נמי כלא נתמרח מיתסרא מיהא אכילת קבע והא דקאמר לעיל חלת עובד כוכבים בארץ ותרומתו בחוצה לארץ מודיעין אותו שהוא פטור חלתו נאכלת לזרים ותרומתו אינה מדמעת הא בא"י מדמעת ודייק מינה דסבר גלגול העובד כוכבים פוטר מירוח העובד כוכבים אינו פוטר משמע הא אם היה מירוח עובד כוכבים פוטר היתה תרומתו נאכלת לזרים כמו חלה היינו התם דתבואה של עובד כוכבים שלא היתה עומדת להתחייב במעשר מיפטרא נמי לגמרי אבל אותה שתחילתה של ישראל ומכר לעובד כוכבים לא מיפטר מירוחו אלא מעראי ומיהו לגמרי מסקינן משום בעלי כיסין אפילו תחילתה דעובד כוכבים ומכר לישראל חייב כדפירש' לעיל מדלא מיפטר עובד כוכבים שמרח קודם שנתגייר וא"ת ומ"ש ממירוח הקדש לעיל דפטר לגמרי ותנן נמי בפ"ק דמס' פאה (מ"ו) המקדיש והפודה חייב במעשר עד שימרח הגזבר וי"ל דהתם משום פסידא דהקדש אוקמוה רבנן אדאורייתא וקצת יש דוחק לפירוש זה דקודם גזירה דבעלי כיסין מה שייך לחלק בין היה מתחילתו של עובד כוכבים לאותו שהיה של ישראל ומכרו לעובד כוכבים ואם שייך לחלק בו א"כ אחר שגזרו משום בעלי כיסין אמאי גזרו על אותו שהיה מתחלתו של עובד כוכבים ומ"מ לא יתכן פי' זה דבמס' (פאה) [תרומות] פרק תשיעי (מ"ז) משמע דמירוח העובד כוכבים פוטר מאכילת עראי דתנן המנכש עם העובד כוכבים בחסיות אע"פ שפירותיו טבל אוכל מהן עראי כלומר שטבל היו כשזרעם דמן הממורח זרע דגידולי טבל אסור בדבר שאין זרעו כלה כדתנן התם וחסיות דבר שאין זרעו כלה הם כדתניא בסוף הנודר מן הירק (נדרים נח:) והא דשרי עראי על כרחין לאו כמאן דאמר הכא אינו פוטר דאורייתא דלדידיה אפי' עראי אסור אלא כמ"ד פוטר וכי גזור משום בעלי כיסין בקבע אבל באכילת עראי לא גזור: **כדי** שתהא בהמתו אוכלת. וא"ת היכן מצינו דטבל אסור בהנאה וי"ל דנפקא לן כדדרשינן בפ' במה מדליקין (שבת כו.) אין מדליקין בטבל טמא

משום משמרת תרומותי בשתי תרומות הכתוב מדבר מה תרומה טהורה אין לך בה אלא משעת הרמה ואילך פיי אכילתה אף תרומה טמאה כן דהיינו הדלקה והדר גמרינן טהורה מטמאה דמיתסר בהדלקה קודם הרמה וכן להאכילה לבהמתו כל הנאות של כילוי דהוי כעין הדלקה ולא כמו שפיי בקוני דווקא טבל טמא אבל בטבל טהור מדליקין אלא נקט טמא וכ"ש טהור ומההיא דרשא גופא ידעינן דאין ישראל מאכיל לבהמתו כרשיני תרומה: (יצק) נתן תחילה שמן ולבונתו קודם הסולת יצק לאחר נתינת סולת ובלל שכן דרך כל המנחות שנותן שמן תחילה בכלי ואח"כ נותן סולת וחוזר ויוצק עליה שמן ובולל ועוד יש נתינת שמן שלישית שלא הזכיר בקונטרס דתנן לקמן בפ' אלו מנחות (דף עד:): כל המנחות הנעשות בכלי טעונות שלשה מתנות שמן יציקה ובלילה ומתן שמן בכלי קודם לעשייתן ונראה דכולהו תני להו הכא דנתן שמנו הוא נתינת שמן תחילה בכלי ויצק ובלל היא יציקה ובלילה דלקמן ובין הכא ובין התם הוה ליה למיתני בלילה ברישא דיצק היא יציקה אחרונה דמרבין כל המנחות ליציקה בר ממנחת מאפה לקמן בפרק אלו מנחות (דף עד:): שכך הוא הסדר תחילה נותן השמן בכלי ונותן הסולת ולש בפורים ונותן שמן עליו בולל וחוזר ונותן שמן לקיים מצות יציקה וקומץ: **יצק** ובלל. תימה דלא תני מלח כדקתני בהקומץ רבה (לעיל יח.). לא יצק לא בלל לא מלח: **ובשעת** הביעור. בשעה ששית אבל מכאן ואילך לא יבדוק ואפילו לא בדק בזמנו משום דדילמא אתי למיכל מיניה כשמוצאו בפסח ורבנן פליגי עליה דאמרי לא בדק בתוך (הפסח) [המועד] כלומר במועד שריפתו דהיינו בשש יבדוק לאחר המועד בתוך הפסח עצמו ולא גזרינן דלמא אתי למיכל מיניה כך פירש

א

-

סח

דף

בקונטרס וקשה אמאי שני בלישנא דרבי יהודה קרי ליה שעת הביעור לשעה ששית ורבנן קרו ליה מועד לכך נראה דמועד ממש קאמר תוך ימי הפסח: **קוצרים** בית השלחים ושל בית העמקים. פירש בקונטרס רעות הן ואין עומר בא מהן ואמרינן בהאי פירקא ממקום שאתה מביא אי אתה קוצר וממקום שאי אתה מביא אתה קוצר וצ"ל דכיון דלכתחילה לא יביא אף על גב דאם הביא כשר ממקום שאי אתה מביא קרינא ביה

דהא בית השלחים אם הביא כשר כדתנן בפרק כל הקרבנות (לקמן דף פה.) אין מביאין לא מבית הזבלים ולא מבית השלחים ולא מבית האילן ואם הביא כשר ותימה דהכא לא חשיב בית הזבלים ובית האילן ובזה יש לתרץ דהני פסידי אי לא קצרי להו ושרו רבנן אבל הנהו לא פסדי אי משהו להו עד לאחר העומר ואחמור בהו רבנן כי היכי דאחמור הכא בגדישה אבל אכתי קשה אמאי לא חשיב [התם] בית העמקים ואית דגרסי הכא בית השלחים שבעמקים דההוא אם הביא פסול דאיכא תרתי ולא קרינא ביה ממקום שאתה מביא אבל היכא דאם הביא כשר אף על גב דלכתחילה לא יביא ממקום שאתה מביא הוא ואסור לקצור וכן מוכח בתוספתא (פ"י) דקתני אע"פ שאמרו אין קוצרין מבית השלחין שבהרים ומבית הבעל שבעמקים אבל קוצרים מפני הנטיעות שבו והא דלא תני בית העמקים בפרק כל הקרבנות (ג"ז שם) דבית העמקים דלאו בית השלחין פירות טובים הן ולכתחילה יביא וקצת תימה לפירוש זה דלא מישתמיט תנא בשום מקום וליתני בית השלחין שבעמקים לא יביא ואם הביא פסול ועוד תימה דבת"כ דרשינן וקצרתם את קצירה שתהא תחילה לכל הנקצרים יכול אף של בית השלחים ושל בית העמקים כו' ת"ל קצירכם של כולכם אמרתי ולא של בית השלחים ושל בית העמקים והשתא למה. לן ההיא דרשא הוה ליה למימר מטעמא דממקום שאי אתה מביא אתה קוצר ונראה לפרש דודאי גרסינן בכ"מ בית השלחים שבעמקים כאן ובת"כ ובית השלחים ובית הזבלים ובית האילן מדאורייתא שרו דכיון דלכתחילה לא יביא לאו ממקום שאתה מביא הוא אלא מדרבנן אסירי ואסמכוה אקרא דכתיב בת"כ אבל בית השלחים שבעמקים דאיכא הפסד גדול יותר מדאי לא העמידו חכמים דבריהם לפי שממהרים ביותר להתבשל לפני האחרים ולהפסד מרובה חששו והיינו דקאמר בת"כ קצירכם של כולכם אמרתי כלומר אותו שרגיל להיות נקצר בזמן שהכל קוצרין ומיהו עדיין קשה דהיכי מצינא למימר דלא חשיב בית העמקים בהדי לא יביאם משום דפירות טובים הם הא תנן בפ"ק דביכורים ומייתי לה במקום שנהגו (פסחים נג.) ולקמן בפ' כל הקרבנות (דף פד.) אין מביאין ביכורים חוץ מז' המינין ולא מדקלים שבהרים ולא מפירות שבעמקים ומדלא חזו לביכורים כ"ש למנחות דלגבוה ושמא שאני ביכורים דכתיב (דברים כו) אשר תביא מארצך דמשמע משבחה של ארץ ישראל ומהשתא אי לאו ההיא דתוספתא אין לחוש אי גרסי' של בית השלחים ושל בית העמקים וחד טעמא לתרווייהו ומיהו לא יתכן דלא משום מובחר קרי ליה שבחה לקמן בפ' כל קרבנות אלא אז' המינין קאי דמשתבח בהו קרא (דברים ח) ארץ

חטה ובתוספתא דריש מדכתיב מבחר נדריכם ואי הוה אמריי דבית העמקים אם הביא פסול הוה ניחא הא דלא תני להו בהדי הנהו דלא יביא דהתם אם הביא כשר אי נמי אפילו לכתחילה כשר לשאר מנחות ודווקא לעומר הוא דפסול אפי' בדיעבד מדרשא דת"כ דבעיי קצירכם של כולכם פרט לבית השלחים ובית העמקים שממהרים להתבשל אבל קשה דא"כ הוה ליה לאיתויי לקמן אמתניתין דקוצרין בית השלחין ובגמי אמר עלה תניא ר' בנימין אומר כתוב אחד אומר וקצרתם את קצירה וכתוב ראשית קצירכם הא כיצד ממקום שאתה מביא כו' משמע בהדיא דמהתם נפקא לן וההיא דת"כ אסמכתא: **אבל** לא גודשין. משום דבגדישה ליכא פסידא אי שבקינא עד אחר העומר והא דשרי ר' יהודה קמח וקלי במתניי משום עולי רגלים התירו וא"ת דבמתניי גזר ר"מ בקמח וקלי דאמר שלא ברצון חכמים ולקמן גבי אנשי יריחו (דף עא.) קאמר ר"מ קוצרין ברצון חכמים וי"ל דקצירה שאני משום פסידא כדפרישית וא"ת א"כ מאי קשיא ליה מקצירה אחמץ לר' יהודה שאני קצירה דאיכא פסידא וי"ל דכ"ש דאין לגזור במקום מצות ביעור: **והא** כתיב עד הביאכם למצוה. משמע דאיכא עשה דאורייתא אלא דליכא לאו והא דדחיק משום מצוה ליקו וליגזור אע"ג דאיכא איסורא דאורייתא אין סברא לגזור ולהחמיר כיון דליכא לאו ותימה מי גרע מביצה דאסרינן מהאי טעמא בפ"ק דביצה (דף ה:): דאמר אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה אסורה מאי טעמא מהרה יבנה כו' ועוד תימה דאי איכא איסורא דאורייתא היכי משנינן בפ"ק (לעיל דף ה:): טעמא דר"ש בן לקיש דאמר מנחת העומר שקמצה שלא לשמה כשרה דהוי מן המותר לישראל משום דקסבר האיר המזרח מתיר מ"מ אסור מדאורייתא:

ב

-

סח

דף

בשיטת רבי יהודה אמרה. דאמר מן התורה היא דאסורה מדוחק קושיא אחרת תירץ כן רב נחמן דבסוף לולב הגזול (סוכה מא.) דפריך התם מחצות היום ולהלן לישתרי ועוד משני התם דאיבני בליליא או סמוך לשקיעת החמה ורבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דהכא לא מצו סברי כההוא שינויא ותימה מנא להו לרבי יוחנן ולרבי שמעון בן לקיש דפליג שום תנא עליה דרבי יהודה דקאמרי אף בזמן שבית המקדש קיים האיר

המזרח מתיר: **קסבר** חדש בחוצה לארץ דרבנן. דפליגי תנאי בספ"ק דקידושין (דף לו.): **לא** אם אמרת קודם לעומר וכו'. תימה דנקט האי לישנא דהוה ליה למימר קודם לעומר אסור משום דבעינן ממשקה ישראל (יחזקאל מה) ונראה דרבי טרפון נמי לא אישתמיטתיה האי טעמא אלא דקשיא ליה מה בין קודם לעומר לקודם שתי הלחם ונילף קודם לשתי הלחם מקודם לעומר ולהכי מהדר ליה בהאי לישנא לא אם אמרת קודם לעומר שכן לא הותר מכללו

א

-

סט

דף

והאמר רבא כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפ"י פחות מכדי אונאה חוזר. לא שיחזיר אונאה קאמר אלא אפילו ביטול מקח הוי כדמוכח לקמן בפרק התודה (דף עז.) ובפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף צ.) ויש לדקדק מכאן דמילתא דרבא איתמר אפילו אקרקות וכן משמע בפ"ב דקידושין (דף מב:) דקאמר אבל פלגי במשחתא לא כדרבא כו' ורבינו שמואל לא פ"י כן בפרק בית כור (ב"ב קג:) [ושם קד. ד"ה פחות] דתנן בית כור עפר אני מוכר לך מדה בחבל פיחת כל שהוא ינכה הותר כל שהוא יחזיר משמע כי המקח קיים ופירש רבינו שמואל כי מקח קיים דאע"פ שטעו במדה לא איתמר דרבא אלא במטלטלי ולא משמע הכי כדפרישית אלא היינו טעמא התם שיודע ומכיר בשדה שהוא מוכר לו ויודע שיש שם או פחות או יותר אלא לפי מה שיעלה לפי חשבון בית כור מצומצם יפחות וינכה: **שדאי** בה כדבעי ואתו סהדי כו'. אין מכחישין אותו במה שזרע אלא שאומרים שאין לה די בכי האי שיעורא: **פיל שבלע** כפיפה מצרית כו'. האי דבעא מיניה רב אדא בר אהבה מרב דימי מנהרדעא בפי לא יחפור (ב"ב כב.) פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו לאו בכפיפה ממש בעא מיניה דאם כן אמאי לא הוה בידיה מתניי היא דאין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה אלא בהוצין ועבד להו כפיפה בעא מיניה והא דטפח ליה התם בסנדליה אע"ג דההיא נמי קיימא בתיקו מ"מ ה"ל למידק עלה כדדייקי הכא מההיא דעולא: **דבלע** הוצין ועבדינהו כפיפה מי הוי עיכול כו'. תימה מי גרע מחיטין שבגללי בהמה דלעיל דלקטן לאכילה מטמאת אוכלין ואי הוה עיכול לא ליטמו טומאת אוכלין ויש לומר שאני טומאת אוכלין דתלוי בראויה לגר

או לכלב והתם היא חזיא אפי' לגר אבל מזאבים שבלעו תינוקות וטהרו את הבשר וטמאו את העצמות אתי שפיר דטומאת מת לא תליא אלא בעיכולי וא"ת דהכא מסקי' דבשר דרכיך הוי עיכול ובפ"ק דבכורות (דף ז:) תנן דג טהור שבלע דג טמא אסור באכילה ולא הוי עיכול ותירץ רב האי דשאני טומאה דאפושי טומאה לא מפשינן עוד י"ל דהיכא דיצא דרך בית הרעי הוי עיכול טפי מהתם דנמצא במעיו וא"ת דבפי' י"א דאהלות תנן ומייתי לה בפרק בתרא דשבת (דף קנה:) כמה תשהה במעיו בעופות ובדגים כדי שתפול לאור ותשרף ובעודו במעיו נמי קאמר דהא מייתי לה אכלב שאכל בשר המת ומת ומוטל על האסקופה וי"ל דמתניתין דבכורות כרבי יהודה בן בתירא דאמר התם בעופות ובדגים מעת לעת ובלא שהה מיירי אי נמי דגים הנבלעים קשי טפי א"נ נהי דאיפסיל מתורת אוכל לענין טומאת אוכלין מ"מ לענין איסור לא ליהוי עיכול מידי דהוה חלב שבכפרים ונבלת עוף טהור בכל מקום (עוקצים פ"ג מ"ג) שצריך מחשבה אע"ג דלענין איסורא לקי בלא שום מחשבה וזהו כתירוצו של רב האי מיהו אין ראיה מזה דאין לך מחשבה גדולה מזו שמשים החלב בפיו ואוכלו וא"ת והאמרינן בפ"ב דיומא (דף פא.) זר שבלע שזפין של תרומה והקיא ובא אחר ובלעו הראשון משלם קרן וחומש והשני אינו משלם אלא דמי עצים לראשון אלמא לענין איסור חשיב עיכול ותירץ ה"ר חיים דהתם לאו משום דהוי עיכול אלא לפי שכבר נתחללה התרומה כדאשכחן בפ"ק דכריתות (דף ז.) כהן שסך תרומה בן בתו ישראל מתעגל בה ואינו חושש ומפרש התם טעמא משום דמחוללת כבר וטבעת דלא חשיב עיכול בפ' בהמה המקשה (חולין עא:) התם משום דאקושי טפי ונבילה דלא חשיב התם עיכול היינו בדלא שהה כדי עיכול כדקאמר מי לא עסקינן דאכל סמוך לשקיעת החמה ומתוך הסברא היה נראה בין לענין איסור בין לענין טומאה דכל דבר שהוא שלם שניכר בשלימותו שלא נתעכל ולא נלעס בפיו כגון חיטין שלימים שבגללי בקר ודגים

שלימין כגון דג טהור שבלע דג טמא דלהכי נקט בלע דלא הווי עיכול וזר שבלע שזפין של תרומה אע"פ שהן שלימין ולא הוי עיכול פטור השני שכבר נתחללה וזאבים שבלעו תינוקות אע"ג דנקט שבלעו מסתברא שלא

היו שלימין ואותם חיטים שנמצאו במעי תרנגולת בפסח או בשאר עופות ראוי להחמיר עליהם ולאסור אם נתבשלו או נצלו עמהן דלא הוי עיכול ויש בהן איסור חמץ דלא דמיא לההיא דבעופות ובדגים כדי שתפול לאור ותשרף דמיירי בבשר הנלעס ולא נכנס שלם בגוף או מטעם שפירשתי דחיטין קשין הן: כלי גללים. במס' שבת (דף נח.) פירש בקונטרס אבן גלל וכאן מוכיח שהם כלים של צפיעי בקר: כלי אדמה. פי' בקונט' שחיקת אבנים שקורין קרויי"ט בל"א ובפרק במה אשה (גם זה שם) משמע שהם כלי חרס שנתייבשו בחמה ולא נצרפו בכבשן גבי כבול דאמר אלא אי אמרת בשל טיט הני הוא דלא מקבלי טומאה הא כלים דידהו מקבלין טומאה והתנן כלי גללים כלי אבנים כלי אדמה כו' ועוד תנן במסכת כלים (פ"ג מ"ב) נר שניטל פיו טהור ושל אדמה שהוסק פיו בפתיחה טהור: **חיטין** שירדו בעבים. פירש בקונטרס ששתו באוקיינוס ובלעו ספינה מלאה חיטין וקשה לר"ת דאי מחוצה לארץ וכי הותרו לשתי הלחם בשביל שהיו בעבים מ"מ ממושבותיכם בעינן וליכא ואי מארץ ישראל וכי נאסרין הן על ידי כך אלא נראה לי דעל ידי נס ירדו בעבים כי הנהו אטמהתא דפרק ד' מיתות (סנהדרין דף נט:): דאמר ר' אבהו א"ר יוחנן ילדה שסיבכה בזקנה ובה פירות אפי' הוסיפו מאתים אסור. והא דא"ר אבהו א"ר יוחנן בפי' משוח מלחמה בסוטה (דף מג:): ילדה שסיבכה בזקנה בטלה התם בדליכא פירות בילדה והכא בדאיכא פירות ומה שגדל אח"כ מוכח כאן שהוא היתר והיינו דר' יוחנן לטעמיה דאמר התם בטלה והכא ניחא דנקט ילדה לפי שפירות שבה של ערלה הן דאילו ייחור של זקנה ובה פירות וקצצה וסבכה בזקנה תחילתו וסופו היתר הוא אבל בסוטה קשיא אמאי נקט ילדה דכך שווה ייחור של זקנה שסיבכה בזקנה דאי לאו משום דבטלה היה תורת ערלה עליו וכן פי' שם בקונטרס אפילו לייחור של זקנה מכיון שנתלש והרכיבו ילדה קרינא לי' ובטל בזקנה והא דלא נקט סתם ייחור שסבכו בזקנה בטל משום דלא הוה ידענא לענין מה בטל אם לא היה מפרש בהדיא לענין ערלה אבל השתא דנקט ילדה מוכחא מילתא דלענין ערלה קאמר והתם פריך ממתני' דקתני גבי חוזר ממערכי המלחמה אחד הנוטע ואחד המבריך ואחד המרכיב דמדחוזר ש"מ דשייך בה ערלה וחילול דבעי מיהדר והתם קאמר ר' יוחנן ילדה שסבכה בזקנה בטלה ומשני דמתניתין דהתם כגון ילדה בילדה וכי תימא תיפוק לי דבעי מיהדר משום ילדה ראשונה כגון דנטע קמייתא לסייג ולקורות ואע"ג דילדה בזקנה בטלה כה"ג לא בטלה משום דאי מימליך עלה בת מיהדר היא ונראה דילדה בילדה אם כלו שני ערלה דקמייתא מקמי בתרייתא בטלה לה בתרייתא אע"ג דהיתה הרכבתה בתוך שני

דערלע דאי לא תימא הכי הא דפריך בסוטה (גם זה שם) היכי דמי אילימא ילדה בילדה תיפוק לי דבעי מיהדר משום ילדה ראשונה לוקמי כגון שכלו שני ערלה של ראשונה לפני שני השניה ובירושלמי משמע דילדה שסיבכה בזקנה מיירי בשנטע אילן בפני עצמו כדרך הנוטעין ונטעו אצל זקינה וסיכך ענפיו בענפי הזקנה דאם קודם קליטת שרשיו בארץ נתאחו זה בזה בטלה הילדה בזקנה אבל אם קדמה קליטת השרשים של ילדה פליגי התם אמוראי וזה לשון הירושלמי בפ"ק דערלה רבי זעירא ורבי יוסי ורבי אלעזר ור' חנינא בשם ר' חנינא בן גמליאל ילדה שספקה לזקנה טהורה הילדה אמר רבי חנינא בר אבא מתניתא אמרה כן סיפק בגפנים סיפוק אחר סיפוק אע"פ שהבריכן בארץ מותר וחש לומר שמא השרישה הילדה עד שלא תתאחו לזקנה אמר רבי חנינא בריה דרבי הלל דרבי יהודה היא דרבי יהודה אמר מתאחו הוא עד שלא השריש רבי אומר בשם רבי יוחנן שרשין אין בהם ממש: **בצל** ששתלו בכרם כו'. בפ' הנודר מן הירק (נדרימ נז:) מיבעי לן אי גדולי היתר מעלין את האיסור או לא ופשט רבי יצחק נפחא מהא דאמר רבי ינאי בצל של תרומה שנטעו ורבו גידולין על עיקרו מותר אמר ליה רבי ירמיה שבק מר תרתין דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן כו' ומייתי הך דילדה שסיבכה בזקנה וההיא דבצל שנטעו בכרם דמוכח דאזלינן בתר עיקר ולהכי מייתי הכא הנך תרתי ולא מייתי ההיא דר' ינאי דפליג דשבקינן חדא מקמי תרתי וא"ת והתנן המעביר עציץ נקוב בכרם אם הוסיף מאתים אסור אלמא לא אזלינן בתר עיקר אלא בתר תוספת וי"ל דשאני התם כדדרשינן בפרק כל שעה (פסחים דף כה.) כתיב המלאה וכתוב הזרע הא כיצד זרוע מעיקרו בהשרשה זרוע ובא הוסיף אין לא הוסיף לא וא"ת מאי קמבעיא ליה הכא אי רבי יוחנן ור' יונתן לחומרא דווקא אמרי או אפי" לקו לא ע"כ לחומרא דאי לקולא אמרי קשיא דר' יוחנן אדרבי יוחנן דבסמוך קאמר ר' יוחנן ליטרא בצל שתיקנו וזרעו מתעשר לפי כולו אלמא לא אזלינן בתר עיקר להקל והתם נמי בנדרימ מייתי לה ופשיט מקמייתא דר' יוחנן דילדה שסיבכה דלא אתו גידולין ומבטלי עיקר והדר פשיט מההיא דר' יוחנן דבצל דאתו גידולין ומבטלי עיקר ומשני דלמא לחומרא שאני וי"ל דהא דקאמר לחומרא שאני היינו דווקא התם משום דהיינו זריעתו כדקאמר בסמוך אבל היכא דלאו היינו זריעתו דלמא אזלינן בתר עיקר בין לקולא בין לחומרא והתם בנדרימ פריך אר' יוחנן וארבי יונתן דהכא מהא דתניא גבי מנכש בחסיות דאם ישראל חשוד על השביעית למוצאי שביעית מותר אלמא גידולי היתר מעלין את האיסור ומשני שאני שביעית הואיל ואיסורה ע"י קרקע בטילתה ע"י קרקע וצריך נחלק בדבר

מאיזה טעם יחשב שביעית איסור ע"י קרקע וערלה וכלאי הכרם לא חשיבי איסור ע"י קרקע ואפי' מעשר משמע התם דחשיב איסור ע"י קרקע אי לא משום דמעשר דיגון הוא דקא גרים לה וגם חדש דשמעתין צ"ל דלא חשיב איסורו ע"י קרקע מדמדמי לה הכא לערלה וכלאי הכרם :

א

-

ע

דף

ליטרא בצל שתיקנו וזרעו מתעשר לפי כולו. צריך ליישב דלא תיקשי הא דתניא בסוף הנודר מן הירק (נדרים נח:) ליטרא מעשר שזרעה בקרקע והצמיחה והרי היא כעשר ליטרין חייבת במעשר ובשביעית ואותה ליטרא מעשר עליה ממקום אחר לפי חשבון ובדבר שאין זרעו כלה מיירי כדמשמע באותה סוגיא לכאורה: **חזר** ונקבו קאמרת. פירש בקונט' דאת"ל לא אזלינן בתר עיקר ותוספת שגדל לאחר נקיבה בעי עשורי אבל עיקר לא מיחייב הלכך לא מצי לעשורי מן העיקר על התוספת דהוה ליה מן הפטור וזהו תימה שהרי הכל מעורב לגמרי. מה שגדל קודם נקיבה ומה שגדל לאחר נקיבה ובהקומץ רבה (לעיל דף ל:) אמר גבי חדש וישן כיצד עושה צובר גורנו לתוכו ושמא אפשר להיות שהעיקר הוסיף לאחר נקיבה ומלמעלה הוסיף ענבים הרבה: **ביצי** נבלת עוף טהור. כגון ביצים המעורים בתרנגולת מקצתן בחוץ שבשעת מיתה התחילה להטיל ביצתה שבפנים כגון אם הכניס פיו למעיה ואכלן בפנים מטמאין בגדים אבית הבליעה כדין נבילת עוף טהור ולא אמרינן בטלה דעתו והא דתניא בגמרא דביצה (דף ז.) האוכל מנבלת עוף טהור ומן השלל של ביצים טהור מיתוקמא נמי בתלשינהו ואכלינהו אבראי אבל אכלינהו גואי הכי נמי דמטמאו כך פ"י בקונטרס וזו היא הלכתא בלא טעמא דאטו בשביל שהכניס פיו בתוך מעיה יחשבו יותר בשר אלא התם מיירי בגמורות שנגמר חלמון שלהם והא דמפליג בין אשכול לשלל ולא מפליג בשלל גופיה בין גמורות לשאינם גמורות דלמא שאינם גמורות אשכול קרי להו כדקאמר התם בחד לישנא ומאי אשכול מהנד דמעורי באשכול ואפי' למאן דמטהר נמי באינם גמורות היינו בשקרובות לגמר דלא מערו כולי האי והא דמטהר הכא שבחוץ היינו טעמא משום דמיתה עושה ניפול כדאמר פ' בהמה המקשה (חולין עג:) גבי אבר המדולדל וא"ת ומנא ליה דמיירי הכא באכלן בפנים דלמא בתלשינהו ואכלינהו ויש לומר דאי

בתלשינהו אם כן הוה לן למגזר בחוץ אטו שבפנים לפי שאין לידע מה היה בחוץ ומה היה בפנים ועוד דלא הוה לן למימר אלא שבחוץ אין מטמאין ואנא ידענא דשבפנים מטמאין ומדנקט שבפנים שמע מינה דמיירי אפילו אכלו בפנים ור"ת מצא בספר רבינו גרשון מעי נבלת עוף טהור מקצתה בחוץ כו' שדרך העוף סמוך למיתתו חולה ויוצאין מייעו לחוץ וקאמר שבפנים מטמאין בגדים אבית הבליעה אע"פ שהם מאוסים ולא אורחא למיכלינהו דלא אמרינן בטלה דעתו אצל כל אדם וכי גחין ואכיל נמי לא אמרינן בטלה דעתו אצל כל אדם ומשני תלוש עבידי אינשי דאכלי הכי : **תנא** כוסמין מין חיטין שבולת שועל ושיפון מין שעורין. לאו לענין כלאים מיתניא דהתנן בריש כלאים החיטין והזונין אינן כלאים זה בזה השעורין ושבולת שועל הכוסמין והשיפון הפול והספיר הפורקדן והטופח פול הלבן והשעועית אינם כלאים זה בזה וכולן זווי קתני משמע דאינך הוו כלאים ולענין לצאת ידי מצה בפסח לא מיתניא דתניא לקמן בסוף ואלו מנחות (עה :) ליקט מכולן כזית ואכלו אם חמץ הוא ענוש כרת ואם מצה היא אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח ומכולן היינו מכל חמשת המינין דאי מכל חמש מנחות הא קתני חמץ וכולן באות מצה

ב

-

ע

דף

אלא לענין חלה מיתניא ולהכי מיייתי לה אמתניתין דמיתניא לגבי חלה דתנן החיטין והשעורין והכוסמין ושיבולת שועל ושיפון הרי אלו חייבין בחלה ומצטרפין זה עם זה והך ברייתא לא פליגא אמתניתין דמצטרפין דמתניתין לאו אכולהו קאמר שיצטרפו זה עם זה אלא כדמפרשא ברייתא וכן פ"י בקונטרס ומיהו על חנם דחק דמתני' היא כמו כן משני בריש חלה ופריך בגמרא בירושלמי תמן תנינן איזהו מין במינו החיטין אינן מצטרפים עם הכל אלא עם הכוסמין השעורין מצטרפות עם הכל חוץ מן החיטין רבי יוסי אומר לה סתם ר' יונה בשם רבי יוחנן תמן בנשוד וכאן בבלול פירוש כשהמינין בלולין יפה ועושין מהן עיסה אחת כולן מצטרפין וכשעושה עיסה מכל מין בפני עצמו אחרי כן נושכין זה בזה מצטרפין בכי האי גונא דקתני וההיא דמיייתי בירושלמי היא משנה ב' בתרא דחלה והא דקתני התם השעורים מצטרפין עם הכל משמע דמצטרפין עם הכוסמין והכא קתני כוסמין מין חיטין משמע אבל מין

שעורין לא לא קשיא מידי דהכי קאמר כוסמין אף מין חיטין שיבולת שועל ושיפון מין שעורין דוקא וא"ת והנך מינין שהן כלאים זה בזה כדתנן בריש כלאים היאך הן מצטרפין הא תנן בפי' שני דתרומות כל שהוא כלאים בחבירו לא יתרום מזה על זה וי"ל דגבי חלה תלוי הטעם בעיסה לפי שעיסותיהן דומות זו לזו כדאיתא בירושלמי בפי' בתרא דחלה ועוד יש לפרש דכשיש בכל אחד בפני עצמו כדי חיוב חלה אין תורמין מזה על זה ממין על שאינו מינו והכי מוכח בתוספתא דחלה דקתני קב חיטין וקב שעורין וקב כוסמין הרי אלו אין מצטרפין כשהוא תורם מכל אחד ואחד שאין תורמין ממין על שאינו מינו חצי קב חיטין חצי קב שעורין וחצי קב כוסמין נוטל מן הכוסמין ונראה שזהו הטעם דחמשת רבעים קמח ועוד חייבין בחלה ומיירי כגון שהשלש מינין נושכין כולן זה בזה שכל אחד נושך בשני המינים ומשום הכי ברישא תורם מכל מין ומין כיון שהשנים אחרים מחויבין בלא השלישי אבל לצרף נוטל מן הכוסמין שעיסתו דומה לשניהם: **כדרך** שבני אדם מוציאים לזריעה חיטה בקליפת'. והא דאמר ' בסוף כתובות (דף קיא:) ומה חטה שנקברת ערומה מוציאה כמה לבושין אומר ר"ת דהכי קאמר אפי' היתה נקברת ערומה יוצאה בכמה לבושים: **אתיא** לחם לחם ממצה. פי' בקונטרס מה מצה חמשת מינין ולא אורז ודוחן וקשה דהוה ליה למידק כדדייק לעיל הני אין אורז ודוחן לא אלא נראה דאיצטריך לרבות חמשת מינין דלא תימא דוקא שעורין דמייתי עומר מיניה: **מאי** קודם לעומר. דקתני מתניתין אסורין בחדש קודם קצירת העומר אבל לאחר קצירה שרי לאכול חדש בהאיר מזרח כך פי' בקונטרס וזהו דוחק דכיון דבהאיר המזרח תליא מילתא למה לי למינקט קודם קצירה ועוד בתר הכי דקאמר בשלמא למ"ד קודם הבאת עומר היינו דלא עריב ותני להו דלא עריב אכילה וקצירה בהדדי משום דקצירה שריא ממוצאי יו"ט ואכילה לא מישתריא עד הקרבת העומר אלא למאן דאמר קודם קצירת עומר ליערבינהו וליתנינהו אסורים בחדש ולקצור לפני העומר והשתא לדידיה נמי אין זמנם שוה דלאחר קצירת העומר שריא קצירה לאלתר ואכילה מיתסרא עד האיר המזרח ודחק בקונטרס לפרש דמקצירה עד האיר המזרח לא חשיב דזימנין דנקצר סמוך לעלות השחר ועוד קשה אי הוה תני אסור בחדש ולקצור לפני הפסח הוה משמע דביום פסח שרי דבשלמא כי תני להגבי קצירה ניחא דביום הפסח יו"ט הוא ופשיטא דאסור לקצור אבל גבי אכילה לא מיתני ליה ונראה דגרס מאי קודם לפסח וקאי אהא דתנן ואסור לקצור קודם לפסח ר' יונה אמר קודם קצירת העומר והא דקתני קודם לפסח משום דבי"ט ליכא קצירה ומיד

בליל ט"ז קוצרין העומר להכי קתני קודם לפסח רבי יוסי בר זבדא אומר קודם הבאת העומר ופריך תנן [אסורים בחדש מלפני העומר כו' בשלמא למ"ד קודם קצירת העומר היינו דלא קא עריב ותני להו אלא למ"ד קודם הבאת העומר לערבינהו ולתנינהו] אסור בחדש ולקצור לפני העומר :

א

-

עא

דף

קוצרין בית השלחין. פירשתי לעיל: **מרכיבין** דקלים כל היום. בפרק מקום שנהגו (פסחים דף נו.) מפרש דמנחי כופרא דיכרא בגו נקובתא ותימה דהתם לעיל (דף נג.) אמרינן גבי רבי אילעי קץ כפנייתא בשביעית בדניסחני קץ ופירש בקונטרס שם דקלים זכרים שאין נושאים פירות לכך נראה איפכא דניסחני הם הנקבות אבל הזכרים עושים פירות ובערוך פי' בערך ניסחן דניסחני הם התמרים קטנים שבקטנותן הם מתוקין וכשגדילין נעשין מרים כעין שקדים מרים דסוף פ"ק דחולין (דף כה:) ולכך מותר לקוצצן פן יופסדו ומרכיבין דקלים פי' בערוך שהם דקלים נקבות שמתאווים לזכר ומשיר פירותיו עד שמביאין זכר וכורכין בו ומשתמרים פירותיו ושמא דוקא דקלים דנוחים ליאבד יותר דאמר במדרש מה תמר זו יש לה תאווה אף ישראל יש להם תאווה לעשות רצון אביהם שבשמים ואמר בדקל יריחו מעשה באחד שראה דקל אחד אמר להם לדקלים שביריחו מתאווה והביא ייחור מדקל אחד מיריחו והרכיב בו וטען פירות כבתחילה: **וכורכין** את שמע. בפרק מקום שנהגו (פסחים נו.) מפרש היכי עבדי אמר רב יהודה אמר שמואל ולא היו מפסיקים ונראה לפרש דלא היו מפסיקין בין ישראל לשם שלא יהא נראה כאומר לישראל שישמע את השם ופשטיה דקרא היינו שמע ישראל כי ה' אלהינו ה' אחד ובירושלמי אמרינן שלא היו מפסיקין בין תיבה לתיבה ויש מי שאומר שלא היו מפסיקין בין אחד לברוך: **וקוצרין** לפני העומר. יש ספרים שכתוב בהן בדברי רבי מאיר קוצרין וגודשין וכן בתוספתא ובשלא ברצון חכמים פנתא

ונותנין פאה לירק ולא יתכן כלל חדא מדלא פריך עלה ששה שבעה הוו ועוד כי דייק מאן שמעת ליה דאמר מיחו ולא מיחו הוה ליה למידק מאן שמעת ליה דאמר גודשין לפני העומר שלא ברצון חכמים רבי יהודה: **ומתירין** גמזיות של הקדש. וא"ת ויחללו שוה מנה על שוה פרוטה דבזמן הזה שרי אפילו לכתחילה כדמוכח בסוף המקדיש שדהו (ערכין דף כט.). וי"ל דאסרום בקונם וכן יש לפרש מסותא דשנים אוחזין (בי"מ דף ו:): אי נמי דוקא בעלים הוא דיכול לפדות שוה מנה על שוה פרוטה דאין סברא שיוכל כל אחד לפדות הקדש חבירו שוה מנה על שוה פרוטה ויקחנו לעצמו: **ונותנין** פאה לירק ומיחו בידם חכמים. לפי שהיו מפקיעין הפאה ממעשר כדפירש בקונט' וא"ת והא כיון דהוי הפקר. פטור ממה נפשך וי"ל דהתנן (פאה פ"ו מ"א) ב"ה אומרים עד שיהיה הפקר בין לעניים בין לעשירים כשמיטה ואפי' לב"ש דאמרי הפקר לעניים הוי הפקר הכא הפקר בטעות הוא ופאה דפטור לב"ה כדדרשינן בספרי ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך יצא זה שיש לו חלק ונחלה עמך: **הנחל** והשלולית. משנה זו במסכת פאה פרק שני ומפרש בירושלמי בגמרא שלולית כל שהיא מושכת נחל אע"פ שאינו מושך ופריך התם מכיון דתנינן דרך היחיד דרך הרבים מה צריכא אתא למימר לך אפילו דרך הרבים אינו מפסיק לאילן אלא גדר פירוש דקתני בתר הך בבא הכל מפסיק לזרעים ואינו מפסיק לאילן אלא גדר והדר פריך מכיון דתנינן שביל הרבים ושביל היחיד מה צורכה ונראה דגרסינן איפכא דזו אינה קושיא דהא איצטריך לאשמועינן דאפילו שביל היחיד מפסיק אבל איפכא פריך שפיר דכיון דתנא שביל היחיד שביל הרבים מה צריכא דאי משום אילן דסיפא אפי' דרך הרבים לא מפסיק ומשני להוציא הקבוע בימות החמה ואינו קבוע בימות הגשמים: **דרך** הרבים ודרך היחיד. בסוף המוכר פירות (בי"ב ק:): תניא דרך היחיד ד' אמות דרך הרבים ט"ז אמה דרך מעיר לעיר שמנה אמות דרך ערי מקלט שלשים ושנים אמות: **אלא** אי אמרת אידי ואידי בהבאת שליש כו'. ואם תאמר ולימא מתני' בהבאת שליש וברייתא בתבואה העומדת ליקצר ויש לומר דהתם אפי' חרש לא מהני א"נ אהא לא הוה צריך לאשמועינן דבעי חרש א"נ אין לחלק בין הביא שליש לעומדת ליקצר: **אימור** דשמעת ליה לרבי יהודה לבהמה לאדם מי שמעת ליה. בפרק כל שעה (פסחים דף כג.). גבי לא תאכלו אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה משמע ופריך והרי חדש דרחמנא אמר לא תאכלו ותנן קוצר לשחת ומאכיל לבהמה ופי' שם בקונטרס קוצר לשחת להאכיל

לאדם ומאכיל לבהמה חטין גמורין והקשה ה"ר יעקב דאורלייניש דהכא משמע בהדיא דלבהמה איירי וכולה חדא מילתא קתני והא דדייק התם מהכא דשרי אסיפא סמיך דקאמר רבי יהודה אימתי בזמן שהתחיל עד שלא הביא שלישי אלמא שרי אפילו משהביאה שלישי: **לאדם** מי שמעת ליה. הא דלא פריך כה"ג לעיל דקאמר ר"מ בשיטת ר"ש דאימר דשמעת ליה לר"ש לבהמה לאדם מי שמעת ליה משום דהכא לא פריך אלא מכח דא"כ הוי להו תלתא תנאי: **במנמר** לקליות. היינו לא הביאה שלישי דהא לר"מ בלא הביא שלישי איירי כדאמרן לעיל ומנמר לאוצר היינו הביאה שלישי:

א

-

עב

דף

סבר לה כוותיה בחדא. בכה"ג הוה מצי לשנויי לעיל דאמר בשיטת ר"ש אלא ניחא ליה לאוקומי כר"ע רביה ואיכא השתא שלשה תנאי: **קצירכם** ולא קציר מצוה. בפרק כל שעה (פסחים דף כג.) דריש קצירכם שלכם יהא ואידך קצירכם דכל ישראל: **כריכות**. פירש בקונט' אלומות ואי אפשר לומר כן כדמוכח פרק אלו מציאות (בבא מציעא דף כב:): **מנין** שאם נקצר ביום כשר ודוחה את השבת. לרבי אליעזר דאמר (דאי) [דאפי'] אפשר לעשות מערב שבת דוחה את השבת ניחא אבל לר' עקיבא לא יתכן אע"ג דמצותו בלילה כיון דבדיעבד ביום כשר וצריך לומר דדוחה את השבת לאו אקצירה קאי אלא אהקרבה והא דלקמן דדריש ליה ממועדי ה' שהכתוב קבע מועד אחד לכולן והכא מייתי לה מתקריב לאו דוקא דהא טומאה נפקא לן לקמן ממועדי ה' והכא מייתי לה מתקריב: **אף** דלילה ביום לא. ע"כ ביום שלמחרת קאמר דאי ביום שלפניו הרי הקטר חלבים דכשרים ביום שחיטתן ותימה דא"כ מאי קשה לימא מתני' דלמא נקצר ביום כשר היינו ביום שלפניו כהקטרת חלבים וי"ל דלענין קצירה לא שייך לחלק בין יום שלפניו ליום שלאחריו כדילפינן בריש פירקין (דף סו.) קצירה וספירה: **הא** רבי הא רבי אלעזר ברבי שמעון. כסתם משנה דמגילה (דף כ:): הלכה כדפרישית בריש פירקין (דף סו. ד"ה זכר): **הבא** אחרת תחתיה. בפ"ק דיומא (דף ז.) מפרש דאפילו למאן דאמר טומאה הותרה היא בציבור מביא אחרת להתיר שירים: **בשיטת** רבי עקיבא רבו אמרה. מילתיה דר' עקיבא בפרק רבי

אליעזר דמילה (שבת דף קל.) ובפסחים בפי' אלו דברים (דף סט): ולקמן בשתי הלחם (דף צו.) ולא סבר לה כוותיה לגמרי אלא בההיא דכל מלאכה שאפשר כו' דפליג ר' אליעזר ולא סבר ליה כוותיה דשמותי הוא אבל בההיא דמה חריש רשות סבר לה כרבי ישמעאל ולא כרבי עקיבא דמוקי קרא לחריש של ערב שביעית: **אמאי** דחי שבת נקצריה מערב שבת. ואע"ג דלכתחילה מצותו בלילה כיון דדיעבד כשר לא הוי דומיא דתמיד דכתיב ביה במועדו לומר דדחי שבת ומסתברא דדומיא דתמיד בעינן:

דף - **עב** - **ב**

שנאמר בהן במועדו במועדו אפילו בשבת במועדו אפילו בטומאה. פסח דדחיא טומאה אתיא לן מדכתיב איש נדחה ואין ציבור נדחין ותמיד דדחי שבת דאמר קרא עולת שבת בשבתו והדר ילפי מהדדי בגזירה שוה דכתיב בהו במועדו הכי איתא בפסחים בפרק אלו דברים (דף סו.): **הוקבעו** ולא ' הוקבעו. פירשתי בפי' התכלת

פרק **שביעי** - **אלו** **מנחות** **נקמצות**

מתני' ואלו ומנחות (באות): **חיטין** לא קמיבעיא לן. דמההוא קר' נפקי מזאת תורת המנחה דסתם מנחה באה חיטין הילכך ההוא קרא בבאה חיטין מיירי כך פ"י בקונטרס וקשה דלעיל בפרק כל המנחות באות מצה (דף נב): דקאמר מנין לכל המנחות שהן באות מצה וקאמר דכתיבא כתיבא דלא כתיבא כתיב זאת תורת המנחה הוה ליה למימר כי הכא תינח באה חיטין באה שעורין מנא ליה לכך נראה דדוקא הכא דמיירי לענין אכילה ששיריהן נאכלין לכהנים דלא נפקא לן באה שעורין מזאת תורת המנחה משום דשעורין הוא מאכל בהמה כדמוכח בפ"ק דפסחים (דף ג): שעורין נעשו יפות א"ל צא ובשר לסוסים ולחמורים ותנן בפרק שני דסוטה (דף יד.) כשם שמעשיה מעשה בהמה אף קרבנה מאכל

בהמה : אם אינו ענין לחרבה של חיטין. דמתרביא מזאת תורת אף על גב דפרשתא מיירי בשיש בה שמן :

א

-

עג

דף

תלמוד לומר איש כאחיו. ואם על תודה כר' יהודה מוקמינן הך ברייתא בפ"ב דקידושין (דף נב: ונג.) וגרסינן התם וסמך ליה תודה משמע דמסמוכין דריש וקשיא דר' יהודה לא דריש סמוכין בפרק קמא דיבמות (דף ד.) והתם פירשתי : **איש** חולק אפילו בעל מום. לשון חולק לאו דווקא דהא קאמר אין חולקין אלא כלומר אין מקפידין בו אבל חלוקה גמורה לא עבדי ליטול בשוה וכן הא דתנן בשילהי בכורים והן מתחלקין ביניהם כקדשי המקדש וכן הני דבריש טבול יום (זבחים דף צט.) לשון חלוקה לאו דווקא וקצת קשה מהא דתנן בפ' שואל (שבת דף קמח:) ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב ושמא מפני דרכי שלום בעלמא היו עושין ועוד נראה דדווקא קאמר אין חולקין לענין שיהא שלו לקדש בו את האשה דאהכי מייתי ליה בפ"ב דקידושין (דף נג.) אי נמי י"ל דלא ממעטינן הכא אלא שאין מחלקין מנחה חריבה זו כנגד מנחה חריבה אחרת אבל מנחה אחת בפני עצמה מחלקין וכן זבח אחד והא דפריך התם בפרק האיש מקדש (גם זה שם) מהא דתנא הצנועים מושכין ידיהן והגרגרנין חולקין ולא משני במנחה אחת שאני משום דהתם לאו מלשון חולקין גרידא דייק מדלא מייתי ממתניי דטבול יום וממתניתין דביכורים [אלא] כדפי' התם בקונטרס דס"ד דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר דגבי לחם הפנים (יומא לט.) תניא ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק היתה ברכה מצויה בלחם הפנים [וכל כהן שמגיעו כזית] יש אוכל ושבע ויש שבע ומותיר מכאן ואילך נשתלחה מאירה בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול כו' וכיון דהוי כפול למאי חזי אלא דרך עילוי חולקין מניח חלקו לחבירו ונוטל כנגדו במקום אחר אלמא אית בהו דין חלוקה ומשני חלקו המגיעו קאמר וכשאינו שוה לו חוטף חלק חבירו ואוכלו והא דתנן במסכת סוכה (דף נו.) הנכנסין חולקין בצפון חלקו המגיעו קאמר ובעוד שהיתה בו ברכה : **והא** אפיקתיה לכדרי' יוסי ברבי יהודה. וא"ת והא מסקינן כולה הך סוגיא לר' שמעון ואיהו פליג עליה בסוף כל המנחות באות מצה (לעיל סג:) ועוד דמוקמינן להך

ברייתא בקידושין (דף נג.) כרבי יהודה ואיהו נמי פליג עליה וי"ל דדייק הכא אם איתא דרבי יוסי ברבי יהודה אית ליה הך ברייתא היכי דריש: מן האש כתיב. תימה לא לכתוב מן האש ולא בעי לכל: זה גזל הגר. ואתא קרא לאשמועינן כדרשינן בהגוזל קמא (בבא קמא דף קי.) האשם המושב לה' לכהן ובספרים ישנים גרסינן בפי' ב"ש בזבחים (דף מד:) גזל הגר בהדיא כתיב ביה דכתיב בפרשת נשא לו יהיה ופי' שם בקונטרס דלא גרסינן ליה משום דחטאות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב לאהרן כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דא"כ מאי קא פריך אשם מצורע בהדיא כתיבי ביה אלא כל הני דאתא קרא לרבויהי להו לא כתיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות וחטאת העוף ואשם נזיר מיהו צריך לדקדק אמאי צריך לכל בכל הני לרבויהו מדכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והני לא כתיבי דמזאת תורת המנחה וזאת תורת החטאת וזאת תורת האשם לא הוה ידעינן הני כדמפרש טעמא בכל חד וחד: ואפי' לקדש בו את האשה. הא דדרשינן בסוף הגוזל קמא (בבא קמא ד' קט:) ובמס' ערכין בסוף המקדיש (דף כח:) גבי גזל הגר האשם המושב לה' לכהן קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר על כרחין אית לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאם לא כן היאך מקדשין בו את האשה הא אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נב:) המקדש

ב

-

עג

דף

בחלקו בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים אינה מקודשת דמשולחן גבוה קא זכו אלא לענין אחר קאמר דאין יכול ליתנו לכל כהן שירצה ומיהו הא מילתא דריש התם מדכתיב מלבד איל הכיפורים ושמא אתא קרא לאשמועינן דמועלין בו עד שיבא ליד כהן כדאמר גבי חרמים בסוף המקדיש (ערכין דף כט.) כל זמן שהם ביד בעלים הרי הן כהקדש לכל דבריהם נתנן לכהן הרי הן כחולין ומדקרייה רחמנא אשם לא הוה ידענא הך מילתא דלא הוה מסתבר לאוקמי הכי וא"ת והיאך מקדשין בו את האשה הא לאו ממון כהן הוא כדמשמע בסוף הגוזל קמא (בבא קמא דף קי.) דמחזירין בלילה והחזירה חצאין לא יצא דאשם קרייה רחמנא ועוד

מסיק התם (דף קי:) דאין חולקין גזל הגר כנגד גזל הגר משום דאשם קריי רחמנא וי"ל דהני"מ קודם חלוקה אבל לאחר שיגיע לכל אחד חלקו נעשה ממון כהן: איש איש לרבות העובדי כוכבים שנודרים נדרים כו'. תימה דתיפוק ליי מדכתיב גבי בעלי מומין (ויקרא כב) ומיד בן נכר לא תקריבו מכל אלה הא תמימים תקריבו ואין לומר דהיינו ישראל מומר כמו בן נכר דפסח דהא אמרינן בפ"ק דתמורה (דף ז. ושם) ומיד בן נכר לא תקריבו למה לי דסדי"א הואיל ולא נצטוו בני נח אלא על מחוסרי אברים לא שנא במזבח דידהו ולא שנא במזבח דידן קמ"ל וי"ל דאי לאו איש איש הוה אמינא בבעלי מומין הוא דקאי בלאו אבל תמימים נהי דליכא לאו איסורא מיהא איכא ועוד י"ל דהאי קרא בקרבן ציבור מוקמינן ליה בת"כ דהכי תניא התם מנין שאין מקבלין שקלים מן העובדי כוכבים ת"ל ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אין לי אלא תמידין שנקראו לחם שאר קרבנות ציבור מנין ת"ל מכל אלה וקמ"ל קרא דאפילו בא העובד כוכבים ומוסר לציבור אין מקבלין ממנו וכ"ש שאין מקבלין ממנו קרבנות של עצמו ומיהו השתא דאשמעינן איש איש דמקבלין מהן נדרים ונדבות מוקמינן נמי קרא בבעלי מומין כדאיתא בתמורה (גם זה שם): אי לרבי יוסי הגלילי אפילו יין נמי. ולא מצי למימר דיין נמי דאמר רבי יוסי הגלילי בבא עם הזבח חדא דהכא מרבי ליה מדכתיב ככה ואיהו מרבי ליה מלכל ועוד מדחשיב ליה בהדי עופות ומנחות דבאין בפני עצמן ועוד דמרבינן ברישא תודה ושלמים ובריש תמורה (דף ג.) משמע [דהא] דאין עובד כוכבים מביא נסכים מיירי בבאין עם הזבח דגרסינן התם קדשי עובדי כוכבים לא נהנין ולא מועלין ואין מביאין עליהם נסכים וקאמר מנהני מילי ומייתי מברייתא דהכא מיהו ברוב ספרים לא גרסי עליהם אבל בספר רבינו גרשם כתוב עליהם ובקונט' פ"י כאן ואין העובד כוכבים מביא נסכים בלא קרבן:

אי דלמטה. פ"י בקונטרס על שפך הדשן בחוץ וקשה א"כ הוי נפסל ביוצא אלא נראה בעזרה במקום ששם פרים ושעירים נשרפין כדאמר בפרק טבול יום (זבחים קד:) דשלשה דשנים הן והא דתנן בפרק היה נוטל (סוטה דף כג.) ומנחתה מתפזרת אבית הדשן שם היתה ולא נפסלה ביוצא

ור"ת מפרש במקום שמניחין תרומת הדשן אצל הכבש ולא יתכן דתרומת הדשן קודם תמיד היה ואחר התמיד היו מקריבין קרבנות ומנחות ואז כבר נצטנן: **ויש** לך דבר שקרב למטה. ואע"ג דאיכא רצפת העזרה דנתקדשה לר' יהודה (זבחים דף נט.) אין זה למטה והיינו אבוה: **ויש** לך דבר שקרב לאיבוד. ואע"ג דאיכא שתי הלחם הבאין בפני עצמן דלשריפה קאתיין כדאמריי בהתכלת (לעיל דף מו:) שאני התם דעיקר מצותן עם הכבשים לאכילה: **לאכילה** הקשתיו. דאיתקשא מנחת חוטא לחביתין לעניין אכילה ולא להקרבה שזה לאיבוד וזה כליל: **מאי** קאמר. דהא כליל נמי כתיב ביה אלמא לכליל נמי הוקשה הכי קאמר כלומר האי קרא לאו בחדא מנחה דאי בחדא מנחה לכתוב כליל ונישתוק דלא סבירא ליה הא דמסקינן לקמן משום לאו אלא לא תאכל קאי אמנחת חובתו וכליל תהיה אנדבתו כמו שמפרש אביי ורבא ואתרוייהו פריך ואיפוך אנא ומה שהקדים אביי לא תאכל לכליל תהיה כדי לקיים וכל מנחת כהן אכולהו מנחות דהכי קאמר אביי לא תאכל חובתו לאו חובתו דווקא קאמר אלא כלומר אף חובתו וכל שכן נדבתו אבל כליל תהיה אנדבתו דווקא קאי ורבא לא חייש בהא דשפיר מקיים וכל דמנחות הוקשו לחביתין הך לענין כליל והך לענין לא תאכל: **ובסיים** ריחיה. פירש בקונטרס בחד לישנא דכתיב במנחת נדבה וחביתין ריח ניחוח מה שאין כן במנחת חוטא וקשה דלא חשיב שמן ולבונה לכך נראה כלשון אחר שפירש דמינייהו בסיים ריחיה: **ורבנן** האי כל מנחת כו'. היינו בין רבנן בין ר"ש דפליגי עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון: **לאו** דזרות. פי' בקונט' וכל זר לא יאכל קודש [וכפירושו] משמע בפ"ק דכריתות (דף ד:): גבי אכל חלב מן המוקדשים דקאמר רבי יהודה לוקה שלש וחשיב תרי לאוין דחלב וחד דכתיב וכל זר לא יאכל קודש וכן בפי' בתרא דמכות (דף יח.) אמר רבא זר שאכל מן העולה לפני זריקה חוץ לחומה לר"ש לוקה חמש ופריך לילקי נמי משום וכל זר לא יאכל קודש וקשה דההוא קרא בתרומה כתיב כדמוקי ליה בפרק י' יוחסין (קידושין דף סט:): וכתוב לעיל מיניה תושב ושכיר לא יאכל קודש ונראה דגרסי' בתרוייהו וזר לא יאכל כי קודש הם ובההיא שמעתא גופא דמכות (דף יח:): מייתי לה גבי זר שאכל מחטאת ואשם לפני זריקה פטור ואם תאמר והיכי לקי הכא ובכריתות אלאו דזרות הא מסיק התם במכות גבי עולה ה"מ היכא דחזי לכהנים הכא לכהנים נמי לא חזי וגבי זר שאכל מחטאת ואשם לפני זריקה פטור קאמר [נמי] דכל היכא דקרינא ביה ואכלו אותם אשר כופר בהם קרינא ביה וזר לא יאכל כי קודש הם ויש ליישב פירוש הקונטרס דהכא וגירסת הספרים דכריתות ודמכות (גם זה שם) דשייך ביה לאו דכל זר לא יאכל קודש

אע"ג דכתיב בתרומה דילפינן קודש חט חט מתרומה כדאשכחנא בפרק
הנשרפין (סנהדרין פד.) דיליף מעילה מתרומה ולא

ב

-

עד

דף

קים לן אזהרה במעילה אלא מתרומה אבל אלאו דוזר לא יאכל כי קודש
הם לא לקי כיון דלא חזי לכהנים והא דנקט הכא לאו דזרות ולא קאמר
לאו דמעילה לישנא דקרא נקט ומיהו קשיא לפירוש זה מהא דתניא התם
כל חלב וכל דם לא תאכלו מה חלב לוקה שלש אף דם לוקה שלש ופרייך
מאי שנא חלב דלוקה שלש דאית ביה הלין תרי לאוין דאמרינן ולא
דזרות דם נמי לילקי שלש דאית ביה הלין תרין לאוין דאמרינן ולא
דזרות ומשני איצטריך סדי"א הואיל ואימעט דם מטומאה אימעט נמי
דם מזרות קמשמע לן הקישא ואי זרות היינו לאו דמעילה הא בהדיא
אימעט דם מטומאה וממעילה בסוף כל הבשר (חולין קיז:) ובקונטרס
לא גריס התם מטומאה אלא ממעילה ויש לפרש דהכי קאמר ס"ד אמינא
הואיל ואימעט ממעילה פירוש מקרבן מעילה אימעט נמי מזרות כלומר
ממלקות דלאו דמעילה דנפיק מוכל זר קמ"ל היקישא דכי ממעטינן דם
בסוף כל הבשר היינו דווקא מקרבן מעילה ולא ממלקות והא דלא
אמרינן איפכא דמיעוטא למלקות והיקישא לקרבן משום דהיקישא גבי
לאו כתיב אבל אי גרסינן לטומאה קשה מה ראית למעט טומאה ולרבות
זרות אימא איפכא ומיהו בכל ענין צריך טעם דעל כרחין אמת הוא
דממעטינן טומאה ומרבינן זרות וי"ל משום דהיקישא דכל חלב וכל דם
גבי זרות דהכל זרים אצל חלב ודם אבל סתם בני אדם טהורין וא"ת ואי
דמפרשינן דלאו דזרות הוא לאו דוכל זר לא יאכל כי קודש הם תקשי לן
דלילקי נמי אלאו דמעילה וי"ל דלא חשיב לאו דמעילה משום דלא חשיב
אלא לאוי דלא שייכי אלא בחלב ואימורין אבל לאו דמעילה שייך אף
בבשר ובקדשי בדק הבית ועוד דשייך נמי בהנאה בלא אכילה והא דפריך
התם לעיל דליחייב נמי משום כי קודש היינו משום דהתם חשיב לאו
דנותר ולא שייך בחלב טפי מבשאר בשר וא"ת ולרבנן דפליגי התם
בכריתות (דף ד:) עליה דרבי יהודה וממעטי דם מזרות אם כן בסוף כל
הבשר (חולין דף קיז.) דחשיב חומר בחלב מבדס ליחשוב לאו דזרות וי"ל
דפלוגתא לא קמיירי וא"ת אמאי לא חשיב בכריתות (דף ד:) לאו דחלב

נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכול לא תאכלוהו (ויקרא ז) וי"ל דלאו בעניינא דקדשים כתיבא כי הני דהתם ומיהו קשה דלילקי משום לאו דהכא דכל שהוא בכליל תהיה הרי הוא בבל תאכל וי"ל דפלוגתא היא הכא אי נמי הוי לאו שבכללות: **ובזה** יפה כח כהנים מכח המזבח. אע"ג דאיכא כבשים בהדי לחם ובזיכי לבונה בהדי לחם הפנים מגופו מיהא ליכא למזבח: **והאיכא** עולה. וא"ת והאיכא לבונה דאמרינן בפרק בתרא (לקמן קו): האומר הרי עלי למזבח יביא לבונה שאין לך דבר שקרב כולו למזבח אלא לבונה וי"ל דלא מיירי הכא אלא במידי דחזי לאכילה ולהכי לא חשיב נמי עצים לרבי: **לאפוקי** מדשמואל כו'. עיקר מילתא בפרק התדיר (לקמן צא): ופריך עלה טובא והא דלא פריך מהכא לפי שאינו אלא מייתור משנה ומהאי טעמא נמי לא מייתי התם סייעתא מהכא אההיא דשמואל והתם מוכח טעמא דשמואל משום דבר שאין מתכוין: **קומצו** ושיריו נאכלין. [אבל] יין צלול הוא ואי אפשר לקומצו: **איכא** מתנות. פירוש מתנות על הפרוכת ולא משמע כן בהקומץ רבה לעיל (דף כז): דאמר שבע הזאות שבפנים ושבמצורע מכלל דשל מצורע לא הוי בפנים ועוד תנן בסוף נגעים בא לו אצל מצורע לשער נקנור נתן מן הדם על תנוך נטל מלוג השמן ויצק וטבל והזה ז' פעמים כנגד בית קדשי הקדשים כו' בא לו אצל מצורע כו' מדלא קתני בא לו להיכל משמע שבעזרה עומד ומדהדר תני בא לו אצל מצורע משמע שלא היה עומד בשער ניקנור: **למעוטי** מנחת מאפה. לא מיקרי נעשית בכלי דקסבר אין תנור מקדש:

דף עה - א

מה להלן יציקה ובלילה אף כאן יציקה ובלילה. תימה למה לי למילף מג"ש דקרבתך קרבנד תיפוק לי דמרבין בסמוך מדכתיב מנחה לרבות כל המנחות ליציקה ולא ממעטינן אלא מנחת מאפה ומצינו למימר דעיקר ג"ש למתן שמן בכלי אתיא ויציקה ובלילה דהכא הוא הדין דבלאו ג"ש הוה ידעינן מדכתיב מנחה ועוד נראה דבלילה נמי איצטריך ג"ש דמדכתיב מנחה לא מרבין אלא יציקה לחודה דעל יציקה כתיב ומרבין מיניה פתיתה לכל מנחות דפתיתה ויציקה כתיבי בההוא קרא ומיהו צריך לדקדק דבמנחת סולת ובמנחת העומר דלא כתיב בהו (בלילה) מתן

שמן בכלי קודם לעשייתן (חולין) תינח . מחבת ומרחשת דכתיב קרבנך
אלא שאר מנחות מנלן ואם נפרש מדכתיב מנחה במחבת מרבינן כל
מנחות לשלשה מתנות שמן אי"כ היכי דממעטינן מאפה מיציקה מדכתיב
עליה והיא נמעט נמי ממתן שמן בכלי קודם לעשייתן דהנך תיבות גבי
הדדי כתיבי ויצקת עליה שמן מנחה היא ונראה לפרש דגבי שלשה מתנות
שמן כל המנחות למידות זו מזו בלא שום ג"ש מסברא בעלמא דכיון
דטעונות מתנות שמן נלמד סתום מן המפורש כעין גלוי מילתא בעלמא
והא דצריך הכא קרבנך לג"ש היינו משום דכיון דבמחבת כתיב יציקה
אחרונה ובמרחשת כתיב מתן שמן בכלי בתחילה הי"א שזו דינה בכך וזו
דינה כך אבל אחר שמלמדינו בג"ש ליתן האמור של זה בזה הי"ה בכל
המנחות חוץ ממאפה דמיעטה רחמנא מיציקה ומשום דכתיבי מיעוטי
גבי יציקה הוא דאיצטריך ליה מנחה לרבות כל המנחות ליציקה : **שפיר**
קאמרי ליה רבנן ומאי היא . תימה מעיקרא פשיטא ליה דשפיר קאמרי
רבנן ואח"כ בעי מאי היא ועוד שאין מתרץ כלום אקושיא זו ונראה לפרש
דלאו קושיא היא אלא בניחותא קאמר דשפיר קאמרי ליה רבנן כדחזינן
בתוספתא דחזר בו רבי דאמר נראין דבריהן מדבריי ומאי היא כלומר
מאיזה טעם אמר ר' שמואל בר רב יצחק רביעית שמן היא ומתחלקת
לכמה חלות ולאחר אפייתן יבישות הן ובולעות שמן מחמת האור
וברביעית שמן לא ספקא להו : **ומה** חלות שאין טעונות משיחה כו'. צריך
לדקדק אי שייך כאן כל חד וחד וחד תיקום בדוכתיה : **כמין** כי . צייר בקונט'
כמין טי"ת ובפירושי חומש פי' גימל ויש מפרישים כמין נון או כמין כ'
ובערוך פירש דתניא בכריתות (דף ה :) המלכים מושחין כמין נזר
והכהנים כמין כי יונית פירוש יצק שמן על ראש [אהרן] ויורד אילך
ואילך כמין שני מרגליות וזהו צורתו : **אימא** להוציא מנחה כו'. הקשה
בקונטרס גבי פתיתה נמי לפרוך אימא להוציא מנחת כהנים ותירץ
דמסתברא מנחת כהנים הוה ליה לרבוויי בדין מנחת מחבת שכן פתיתה
כתיבא ביה בהדיא ושתיהן מנחת יחיד ונפש כתיב בפרשה למעט שתי
הלחם ולחם הפנים דציבור הן :

מצה (דף ס:) גבי הגשה דכתיבי מיעוטי טובא ממעטינא מקמא שתי הלחם ולחם הפנים דאין מהן לאשים וממיעוט שני מנחת נסכים שאינה באה בגלל עצמה וממיעוט שלישי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח שאין מהן לכהנים והשתא הכא גבי יציקה דאיכא תרי מיעוטי נהי דלא צריך למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים שאפילו שמן אינה טעונה כדממעטיט להו בפרק כל המנחות (גם זה שם) מכל מקום נוקי קמא למעוטי מנחת נסכים ואידך למעוטי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח מטעמים דהתם ויש לומר דלא דמי דגבי הגשה איכא תלתא מיעוטי ולא שייך לאוקמי כולהו במנחת מאפה אבל הכא דליכא אלא תרי מיעוטי ואיכא לקיומי תרווייהו במנחת מאפה מקיימינן: **חביצא**. פי' בקונטרס תבשיל שקורין שלינקו"ק שמפררין בו פת וקשה מה ענין זה אצל מנחות שהבישול מבטלו כאן מתורת לחם ואי משום דטיגון דמנחה חשיבא כבישול דחביצא והא בסמוך מייתי עלה ליקט מכולן דליכא שום טיגון ועוד אמרינן בפרק כיצד מברכין (ברכות לו.) גבי חטה טחנה לשה אפאה ובשלה בזמן שהפרוסות קיימות מברך המוציא אין הפרוסות קיימות מברך בורא מיני מזונות משמע אין הפרוסות קיימות אפילו יש בהן כזית ועוד בסמוך דקאמר ולרבי ישמעאל דמחזירן לסולתן הכי נמי דלא מברך המוציא היכי בעי למימר דמברך וכי יש לך אין פרוסות קיימות יותר מזה ומפרש ר"ת דחביצא הן פתיתין דקין שמדביקין אותן על ידי דבש או על ידי חלב ושומן כעין טיגון של מנחה ובערוך פי' כעין חביצא דתמרי שפירר הפת בקערה ושופך מרק עליהן: **היה** עומד ומקריב מנחות בירושלים. פירש בקונטרס כהן שלא הביא מנחה בשנה זו ולא היה לומר הביא דמנחת כהן כליל היא ובמנחה הנאכלת מיירי כדקאמר נטלן לאוכלן ויכול לפרש כהן שלא הקריב מנחה בשנה זו ומיירי במנחת ישראל עוד לשון אחר פירש ישראל שלא הביא מנחה מימיו וקשה דנטלן לאוכלן קתני וישראל לא מצי אכיל וה"ר שמעון פירש בברכות (דף לו:) דדוקא במנחות לפי שאין רגילין להתנדב מנחות ואי אפשר לומר כן דבתוספתא קתני. נמי הכי גבי זבח ונראה לפרש דלפי שהיו משמרות מתחדשות ומתחלפות פעמיים בשנה ולכל משמרה היו בתי אבות נמצא שלא היו מקריבין אלא שני ימים בשנה וזמן קבוע להם להקריב לחצי שנה יום אחד לפיכך מברך אזבח ואמנחה שהחיינו לזמן: ליקט מכולן אחמשת המינים קאי ובפסח והא ליכא למימר דאמנחות קאי דקתני אם חמץ הוא וכל המנחות באות מצה כך פירש בקונטרס ויש פירושים שכתוב בהן אפתיתין שאין בהן כזית ולא איתפרש לן היכא: **אפילו** פירורין שאין בהן כזית. וא"ת הא דאמרינן בפרק כיצד מברכין (שם לו. ושם) פת צנומה בקערה מברכין

עליה המוציא ופליגא דר' חייא בר אבא דאמר צריך שתכלה ברכה עם הפת היכי דמי אי דליכא לחם אחר הא מסקינן הכא דמברך המוציא ואי דאיכא לחם אחר על הגדול מברך דעד כאן לא פליגי התם אלא בפיתין גדולים ושלימים קטנים אבל פתיתין גדולים ופתיתין קטנים פשיטא הואיל ואיכא לחם אחר שלם דאהווא לחם מברך ונראה לפרש דמיירי התם בככר שמפרר ממנו בקערה לשם ברכה כדי לברך עליו המוציא :

א

-

עו

דף

רבי יוסי אומר שיפה ובעיטה בבצק. פיי ולא בחיטין ובתוספי (פ"ח) גרסינן אף בבצק ופליגא אהך ובתוספתא דיוקנית לא גרסיי אף : **אתיא** חוקה חוקה מלחם הפנים. תימה דבפ"ק (לעיל דף ח.). דרשינן חוקה דחביתין ובהקומץ רבה (שם דף יט.). דרשינן חוקה דלחם הפנים : **דאפרשינהו** בלישייהו. לכאורה דאין שם תרומה עליהם בעיסה דבשחיטת הזבח הוא דקדשי ותנן בפ' התודה (לקמן דף עח :) שחטה עד שלא קרמו בתנור לא קדש הלחם ותימה דבסוף פ"ק דנדרים (דף יב.) אמרינן כחלת אהרן וכתרומתו מותר הא כתרומת לחמי תודה אסור והא תרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמים הוא ומשני לפני זריקת דמים וכדרב טובי בר קיסנא כדאפרשינהו בלישייהו וצריך לומר דלאו תרומה ממש הוּו עד אחר אפייה וא"ת דמשמע הכא דהך דרב טובי בר קיסנא בדיעבד ובפרק קמא דנדה (דף ו :) גבי שפחתו של רבן גמליאל שהיתה אופה ככרות של תרומה ומוקי לה בתרומת לחמי תודה ופריך תרומת לחמי תודה באפייה מאי בעי ומשני דאפרשינהו בלישייהו כדרב טובי בר קיסנא וכי לא עשתה מצוה מן המובחר ויש לומר דהא דקאמר ארבע חלות הוא דיעבד דלכתחילה בעי ארבעים וגם היא עשתה ארבעים אלא שקודם אפייה הפרישה אותן של תרומה ולא הפרשה גמורה אלא שביררה אותן העתידות להיות תרומה לעשותן נאות ויפות :

שריבה במדת חלתן או שמיעט במדת חלתן כשרות חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול ויש אומרים אף לחמי תודה ונזירות. זו גירסת הקונטרס טעמא משום דבלחם הפנים וחביתין כתיב חוקה לעכב ובלחמי תודה כתיב מצות בוי"ו אבל בשאר מנחות כתיב מצת ואפילו כתיב בהו מצות בוי"ו גמר ממנחת מאפה ונזירות דכתיב שלמיו לרבות שלמי נזיר ודבר תימה היאך יכול לכוין בחביתין שיהיו שוות דלקמן בריש שתי מדות (דף פז:) אמרינן דמחלקה ביד: **כל** המנחות שריבה במדת עשרונן או שמיעט במדת עשרונן פסולות. פירש בקונטרס בלשון אחר משום דכשריבה הוה קומץ נקמץ מן החצי היתר ונמצא שאין עשרון קומץ והוה ליה קומץ חסר ואם מיעט במדת עשרונות הוה לה מנחה חסירה וקשה דהא אסיקנא בהקומץ רבה (לעיל כד:) דקומץ בדעתו דכהן תליא מילתא ואעשרון קא קמיץ ונראה כלשון אחר שפירש דכתיב שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ואם ריבה או מיעט פסולות דגזירת הכתוב היא ואסור לשנותו: **בדקה** בגסה בדקה בגסה. תניא בתוספתא העומר היה מניפו ביי"ג נפות שתי הלחם ביי"ב לחם הפנים ביי"א בדקה בגסה בדקה שתהא קולטת את הסולת בגסה שתהא קולטת את הסובין רבי שמעון בן אלעזר אומר י"ג נפות היו זו על גבי זו והתחתונה שבכולן עשויה שתהא קולטת את הסולת:

פרק שמיני - התודה היתה באה

מתני' התודה היתה באה חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות. כמו שהוסיפו על הסאה שתות כך הוסיפו על האיפה שתות דלעיל קים לן גם עכשיו איפה שלש סאין וא"ת כי אמר רחמנא עשרון ניזיל בתר השתא כדאשכחן גבי חמש סלעים של בן בפי יש בכור (בכורות נ.) בתר דאוסיו עליהו ויש לומר דשאני התם דגלי קרא כדדרשינן מדכתיב יהיה:

והשקל עשרים גרה. תימה דעשרים וארבעה הוו דגרה היינו מעה כדכתיב (ויקרא כז) עשרים גרה ומתרגמינן עשרין מעין וקיימא לן סלע ד' דינרין ושש מעה כסף דינר הרי כ"ד ותירץ ר"ת דפעמים הוסיפו אחד בימי יחזקאל שהוסיפו על מנה של קודש לבדו שהיה של נ' סלעים ועשאוהו של ששים ושוב בימי חכמים הוסיפו על הסלע שהיה של עשרים גרה ועשאוהו של כ"ד וממילא נתוסף המנה בין של חול בין של קודש ועוד יש לומר שלא היה אלא תוספת אחד שהוסיפו בימי יחזקאל ולעולם מנה של חול של כ"ה סלעים ושל קודש של נ' סלעים אלא שהוסיפו על הסלע שתות ועשאוהו של כ"ד מעות ונתוסף בבת אחת מנה של קודש ושל חול וששים שקלים דקא חשיב קרא במנה של קודש בשקלים הראשונים איירי ואתא קרא למימר שהוסיפו על המנה שנכנסו בו מאותן שקלים הראשונים כו' וה"פ דקרא והשקל שהיה מתחילה עשרים גרה מאותן שקלים כ' וכ"ה וט"ו המנה של קודש יהיה לכם ומה שחלקם הכתוב עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל ולא כתב ששים שקלים המנה יהיה לכם אומר רבינו תם לפי שהיו להם שלשה משקלות אחת של שליש מנה של קודש אחר שנתוסף ואחת של מנה של חול ואחת של רביע מנה של קודש ושלשתן מחזיקות מנה של קודש וכן מוכיח התרגום דמתרגמינן סילעא עשרין מעין תלתות מנייא עשרין סלעין מני כספא עשרין וחמש סלעין רבעות מנייא חמש עשרה סילעין כולהון שיתין מנייא דהכא יהי לכון ולפי' בתרא אין מתיישב כל כך דתלתות מנייא ורבעות מנייא מיירי במנה של קודש אחר שניתוסף ואילו מנה כספא עשרין וחמש סלעים דאיירי במנה של חול לאו בשל חול אחר שניתוסף קאמר אלא במנה הראשון של חול ומיהו בקונטרס פירש כן בפירוש יחזקאל:

והקריב ממנו מן המחובר. פירש בקונטרס שיהיו כולן בכלי אחד כשיטול התרומה ונראה דאין צריך אלא מוקף בעלמא כמו ממנו דכתיב גבי

תרומה (במדבר יח) ובהקומץ רבה (לעיל כד.) משמע כפירוש הקונטי' דדרשינן גבי מנחה והרים ממנו בקומצו מן המחובר שלא יביא עשרון בשני כלים ויקמוץ ומיהו התם נמי בעי נגיעה כדאיתא בההיא שמעתא גופה דאפי' בכלי אחד אי לא נגע מיבעיא לן התם בעשרון שחלקו בביסא מהו לקמוץ מזה על זה צירוף דאורייתא או דרבנן: **ואל** יוכיחו בכורים שיש אחריהם תרומה. ומהאי טעמא נמי ליכא למילף מתרומה גדולה: **מאי** מחובר איכא. פירש בקונטרס דס"ד דהאי דפריך דבתחילה היה מנתח הבשר ואחר כך נוטל האימורים וקשה דאכתי יכול להקיף או בכלי אחד כדפירש לעיל בקונטרס ונראה לפרש דפריך למה לי קרא דפשיטא דמחובר הוא:

א

-

עח

דף

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב. פירוש יו"ד יתירא דריש דמשמע אתביאו קאי שדרשנו לעיל שכל שאתה מביא ממקום אחר כזה דאי אשתי הלחם קאי לא מצי למכתב יו"ד דהא שתים שני עשרונים כתיב ופריך ואימא עשרה קפיזי ומשני אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב פי' כדרשי' מה כאן עשרון לחלה ובקונטי' כתב בספר מוגה שלו לא גרסי' קפיזי אמר רבא וה"ג אמר רב יצחק תהיינה עשרה דבר הכתוב וי"ס דלא כתיב בהו כלל י' עשרונות דיבר הכתוב וגרסי' אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב ותו לא פי' דמשמע דאתא למעוטי ולמימר אלו דוקא שני עשרונים ואין הללו שני עשרונים ומיהו קשה כיון דאי לא כתיב תהיינה לא הייתי יודע לענין מה אמר הכתוב כל שאתה מביא ממקום אחר כזה אי לענין שיהא עשרון לחלה כבשתי הלחם והוי להו י' עשרונות דמה נפשך איכא עשרון לחלות משום תרומה או לענין למימר דמה אלו שני עשרונים אף להלן שני עשרונים ליו"ד חלות אם כן השתא דכתיב תהיינה מה ראית דדרשת למימר אלו דווקא שני עשרונים אימא אלו דווקא (בי' עשרונים) עשרון לחלה ולגירסת הקונטי' נמי קשה דיו"ד לא מייתרא לדרשא דכמו שיאמר מתעשה לשון יחיד תעשינה לשון רבים כמו כן יאמר מתהיה תהיינה בשני יודין יו"ד אחת של עיקר ויו"ד אחת של שימוש ועוד אי מיו"ד ילפינן עשר חלות למה לן ג"ש דתרומת מעשר הא כיון דאמר רחמנא אחד מכל קרבן ודרשינן (לעיל דף עז.) אחד שלא יטול

פרוסה ולמדנו עשרון לחלה על כרחין אחד מיי נוטל : הימנו ודבר אחר. פי בקונט' כלומר בין מה שכתב בגופו בין מה שלמד מדבר אחר נפקא ליה דעשר עשרונות הוא דבדידיה כתיב תהינה דמשמע עשר חלות דהא אתביאו קאי ולהכי גמר אשתי הלחם דעשרון יהא בכל חלה הלכך לאו היקש הוא ויכול לחזור וללמד על המצה דעשר עשרונות הוא והיכי דמי היקש גמור כגון אי לאו הוה כתיב בתודה עשר לגמרי ובשתי הלחם הוה עשרה עשרונות וילפי מהדדי ההוא הוה היקש גמור ופי' זה יתישב לפי גירסא דלעיל אבל לאידך גירסא דלא דרשינן יו"ד דתהינה לא יתכן ובסוף איזהו מקומן (זבחים נז.) פי בקונט' דחשיב הימנו מה שאנו למדין מתרומת מעשר בגי'ש מנין החלות דדבר הלמד בגי'ש חשיב ככתוב בגופיה משום דקי"ל דבר הלמד בגי'ש חוזר ומלמד בהיקש עיי' כך אנו יודעים שיש י' עשרונות כדילפינן מהיקשא דשתי הלחם דהוה עשרון לחלה ועוד יש לפרש משום דתרומת מעשר חולין הוא חשיב ככתיבה בגופייהו : **אחת** להמשחו לחביתים ואחת לחנוכו לעבודת כהן גדול. מר בר חייא אמר שלש כדמסיק בשלא עבד עבודה כשהוא הדיוט דאיכא אחת לחנוכו לעבודת כהן הדיוט ואחת לחנוכו לעבודת כ"ג ואחת לחביתין ויש מפרשים כגון שעמד ביום הכיפורים דאיכא עבודת יום הכיפורים בכהן גדול ולא מילתא היא דהא קרבן יחיד אין קרב ביום הכיפורים ובפרק קמא דיומא (דף יב.) בעי אם אירע פסול בכהן גדול במה מחנכין את השני ביום הכיפורים : **אין** בכלל אלא מה שבפרט. בכל מקום שיש כלל ופרט רגיל רבינו שמואל לפרש דאיצטריך רחמנא למכתב הכלל שלא נרבה דבר הדומה לפרט וכן מוכיח כאן דאי לאו דהוה כלל ופרט משמע הכא דהוה ילפינן רבוכה מלחמי תודה :

ב

-

עח

דף

ולא בעינן על בסמוך. תימה הא עד כאן לא פליגי רבי ורבנן בסוף כל המנחות [באות מצה] (לעיל דף סב.) אלא אי בעינן על בסמוך או על ממש וי"ל דהכא לא דמי לההיא [דהתם] דתנופה דשתי הלחם כעין הקרבתן אבל הכא בשחיטה דלמקדש לחם בעלמא [אתי] ליכא למיחש אלא שיהא הלחם קיים וכן שוחט על חמץ כדקאמר בסמוך דכל היכא דאיתיה באיסוריה קאי : **או** לאחד מבני חבורה. אפסח קאי אבל סתמיה פשיטא

דלא מיחייב משום אחד שבישראל: פורסה ואין חוטיין נמשכין הימנה. נראה דכי האי גוונא עד שיקרמו פניה דפ"ק דשבת (דף יט:): ליקדשו ארבעים מתוך שמוניי. אע"ג דרבי יוחנן לית ליה ברירה בריש כל הגט (גיטין כה.) היינו היכא כשמתברר לבסוף דלאו כלום עביד אבל הכא קדשי כל היכא דאיתנהו וכשבא להפריש ד' חלות של תרומה צריך להפריש י"א חלות מכל מין ומין דאי לאו הכי כיון דאין ברירה דלמא דחולין קא שקיל:

א

-

עט

דף

והדר ביה רבה לגביה דרבא. תימה התנן בהדיא בפרק המזבח מקדש (זבחים דף פד.) ואלו אם עלו לא ירדו הלן והיוצא והטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ואפי' לרבי יהושע גופיה דהכי משמע בריש מעילה (דף ב.) דלא ירדו דקתני כלל אמר ר' יהושע כל שלא היה לה שעת היתר לכהנים מועלין בה שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ומפרש בגמרא הואיל ומרצה לפיגולו ואיבעיא להו עלו מהו שירדו רבה אמר אם עלו ירדו רב יוסף אמר עלו לא ירדו ופריך התם רב יוסף לרבה חדא מגו חדא דכל שהיה פסולו בקודש אם עלו לא ירדו ותיובתא דרבה ואין לחלק בחטאת משום דפסולה שלא לשמה דשלא לשמה גופיה אם עלתה לא תרד ועוד קשה דבכל דוכתא ילפינן חוץ למקומו מחוץ לזמנו בספ"ק דזבחים (דף יד.) גבי חטאות הפנימיות דאע"ג דאמר ר' שמעון כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול מודה היה דפסול מקל וחומר יליף חוץ לזמנו בקל וחומר משלא לשמן וחוץ למקומו משום דאיתקש לחוץ לזמנו ובפי' כל הפסולין (שם ד' לד:) אין עושין שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצה לפיגולו וחוץ למקומו ודאי לא מרצה אלא מחוץ לזמנו יליף וכן בפרק איזהו מקומן (זבחים נא.) ובפרק התערובת (שם פב.) ור"ת גריס כאן תודה ולא גריס חטאת ודוקא הכא בתודה לא ילפינן חוץ למקומו מחוץ לזמנו כיון דלענין קדושי לחם לא שייך למילף הואיל ולא גופיה דזביחה הוא ועוד יש לפרש דמשום דאיירי בתודה נקט תודה והוא הדין כל קדשים קלים דדווקא קדשי קדשים דלא מהניא זריקה דידהו באימורין לענין מעילה דבין קודם זריקה בין לאחר זריקה יש בהן מעילה ילפינן חוץ למקומו מחוץ לזמנו

אבל קדשים קלים דמהניא זריקה באימורים לענין מעילה אמרינן דזריקת פיגול דמביאה לידי מעילה מהניא נמי לענין דלא תרד אבל חוץ למקומו דלא מהני למעילה לא ואע"ג דאמר רב גידל בפרק התכלת (לעיל מז:): דזריקת פיגול אינה מביאה לידי מעילה האמרינן התם דאיתותב ואפי' לדידיה נמי יש ליתן טעם משום דחוץ לזמנו מרצה לפיגולו וחוץ למקומו אינו מרצה וכן מוכח בפרק המזבח מקדש (זבחים דף פג:): שיש חילוק לענין ירידה בין קדשי קדשים לקדשים קלים גבי הא דאמר עולא אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמים לא ירדו נעשו לחמו של מזבח: **אין** הנסכים מתקדשים אלא בשחיטת הזבח. פי' בקונטרס ליפסל בלינה ולא יתכן אלא לענין לשנותן לזבח אחר קאמר כדפרישית בסוף הקומץ זוטא (לעיל טו:):

ב

-

עט

דף

לב בית דין מתנה עליהן. פירשתי התם (לעיל פרק א' דף טו:): **וליתנו** עלייהו וליפקו לחולין. אע"פ שכבר קידשו בכלי שרת אפילו תמצי לומר כלי שרת מקדשים שלא מדעת הני מילי קודש אבל חולין לא מקדשי: **ליפלוג** וליתני בדידה. מכאן מוכח דגרס במתניתין ואם לנו ולא גרסינן ואם לאו דא"כ הא קא מפלגי: **ומי** אית ליה לרבי שמעון לב ב"ד מתנה עליהן. משום דאמרן דרבי אלעזר ברבי שמעון סבר לה כוותיה דאבוה קפריך הכא מר' שמעון וכן לעיל בסוף רבי ישמעאל (דף עב:): דחיק לאוקמיה כוותיה גבי שלא כמצותה: **דאית** ליה תקנה ברעייה. תימה לה"ר משה דהוה ליה למימר שאני התם דאית להו תקנתא לקיץ המזבח כדאיתא בשבועות (דף יב. ושם) וי"ל דנקט רעייה כי היכי דלא תקשי משעירי חטאות ולא מיבעיא קאמר לא מיבעיא בתמידין דאין נפדין דהוה קיץ למזבח אלא אפי' שעירי חטאות דאין נפדין לר' שמעון משום דאית להו תקנתא ברעייה:

מאי קמשמע לן דקסבר רבי יוחנן מתכפר אדם בשבח הקדש. משמע הכא דפשיטא לן דאית ליה לרבי יוחנן הך סברא וכן משמע נמי בפרק בתרא דכריתות (דף כז.). דבעי רבי אלעזר אדם מתכפר בשבח הקדש או לא אמר רבי יוחנן כמה שנים גדל זה בינינו ולא שמע הלכה זו ממנו מכלל דאמרה ר' יוחנן אין ועל הדא אמרה דתנן וולד תודה ותמורתה כו' ומייתי הך דשמעתין ותימה דבתמורה בפ' כיצד מערימין (דף כה.) אמר רבי יוחנן הפריש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר מאי טעמא קסבר ר' יוחנן אם שיירה משוייר עובר לאו ירך אמו הוא והוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות רצה בה מתכפר רצה בחברתה ומותיב התם ר' אלעזר ומסיק כתנאי ופריך רבא ממאי דטעמא דר' יוחנן דאם שיירו משוייר דלמא היינו טעמא דרבי יוחנן דאדם מתכפר בשבח הקדש א"ל רב המנונא מכדי רבי אלעזר תלמידיה דר' יוחנן ויתיב קמיה דר' יוחנן ולא אהדר ליה האי שינויא ואת אמרת טעמא דר' יוחנן משום דאדם מתכפר בשבח הקדש נראה לפרש דדווקא בחטאת צריך לומר טעמא משום דאם שיירו משוייר דאם איתא דאינו משוייר משום דעובר ירך אמו לא היה מתכפר בשבח הקדש משום דקיימא לן (מעילה דף י:.) חמש חטאות מתות ולד חטאת כו' אבל השתא דעובר לאו ירך אמו הוא מתכפר בולד כבשתי חטאות לאחריות דמי והא דקיימא לן ולד חטאת מתה מיתוקמא בהפרישה ואח"כ נתעברה אבל בולד תודה מתכפר אפי' הפרישה ואח"כ נתעברה דאדם מתכפר בשבח הקדש כדאיתא הכא ובכריתות (דף כז.) ומתיישבת בכך שמעתא דבסמוך אמר שמואל כל שבחטאת מתה בתודה אין טעון לחם ומסיק שמואל כר"ש סבירא ליה דאמר חמש חטאות מתות ורועה לר"ש לית ליה כלל ושמואל מאי קמשמע לן לאפוקי מדרבי יוחנן הא שפיר אית ליה לרבי יוחנן נמי האי כללא דאם אדם מתכפר בשבח הקדש בתודה הכי נמי מתכפר בשבח הקדש בחטאת ואינה מתה בחטאת ולכך טעונה לחם כתודה אלא ודאי בחטאת אין מתכפר בשבח הקדש דאי כשהפריש חטאת מעוברת ההוא לא מיקרי שבח הקדש לר' יוחנן כיון דלאו ירך אמו הוא דאם שיירו משוייר דהוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות ואי בהפרישה ואחר כך נתעברה הוה ליה ולד חטאת מתה ואין מתכפר בה וכיוצא בה בתודת חובה טעונה לחם דמתכפר בשבח הקדש ומיהו קצת קשה דלקמן גבי מפריש חטאת מעוברת מסיק דלמא אם שיירו משוייר וטעמא דר' יוחנן דקסבר אדם מתכפר בשבח הקדש: **רועה** לרבי היכי משכחת לה. דרבי

אושעיא אליבא דרבי אמרה כדאיתא בתמורה בפרק וולד חטאת (דף כד.): **הפריש** שתי חטאות לאחריות מתכפר באחת מהן. לא בהפריש בזו אחר זו דאם כן אין מתכפר בשניה ומתכפר באחת מהן משמע באיזה שירצה ובמפריש בבת אחת נמי לא איירי דכל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו כדאיתא בפ' האיש מקדש (קדושין דף נ:). אלא כגון דאמר תיקדוש אחת מהן מתוך השתים כי ההיא דליקדשו ארבעים מתוך שמונים דלעיל אבל צריך לדקדק דלא תיקשי אם אין ברירה דגבי תודה ששחטה על פי חלות לא קשיא מברירה כדפרישית לעיל [דף עח: ד"ה ליקדשו]:

דף פ - ב

כולהו חליפין דהדדי נינהו. אביי לטעמיה דאמר כי האי גוונא בהקומץ רבה (לעיל דף כד:). גבי עשרון וכן בפרק כלל גדול (שבת עא.) גבי קצר וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות ושמא אין שייך אלא לדמות הנך תרתי דמדמי להו הכא תודה וחטאת: **וכי** מכניסין חולין לעזרה. מצינו למימר דרבי לטעמיה דאית ליה הכי לקמן בפרק בתרא (דף קו.) גבי פירשתי מנחה של עשרונות ואיני יודע מה פירשתי אי נמי אפילו לרבנן התם אפשר דמחוייב כולה ואפילו אינו מחוייב כולה יש שם מקצת שהוא מחוייב אבל כאן שמא כל הלחם חולין ואף על גב דאדם נכנס במלבושי חול לעזרה ומביא כבשתו לעזרה ומקדישה אחר כך לא אסרינן להכניס חולין לעזרה אלא היכא דאיכא כעין עבודה כי הכא וביכורים דפרק המוכר את הספינה (בי"ב דף פא:). דאיכא (הגשה ותנופה) וכן חזה ושוק דפרק הזרוע והלחיים (חולין קל.) שיש תנופה וכן ההיא דפירשתי ואיני יודע מה פירשתי כדדרשינן מה שלי בשלך אסור אף שלי אסור דהיינו כעין עבודה דומיא דשלי בשלך והא דפריך לעיל בהקומץ רבה (דף כא:). חולין פשיטא מאי בעי התם ומשני דאע"ג דאמר מר יאכלוה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על השובע אפילו הכי מלח דקדשים לא יהבינא להו ופירש שם בקונטרס דחוץ לעזרה יאכלו חולין ותרומה ויכנסו ויאכלום על השובע ועל חנם פירש כן דיכול לאכול החולין עמה בעזרה דתנן בפרק כל התדיר (זבחים צ:). וכולם רשאיין הכהנים לתת לתוכן תבלי חולין ותרומה ודריש לה בגמרא

מדכתיב למשחה לגדולה ומה שתאמר תחילה כל כך בפשיטות חולין מאי בעי התם בדין קא מתמה דמאי בעיא אכילת חולין בפני עצמה בעזרה דאיצטריך למימר דלא יהבינן להו מלח וא"ת מאי קשיא לן הכא ובכמה דוכתי מחולין בעזרה יקדישה ויאמר דאי לאו תודה היא יהו לבדק הבית כשאר הקדשות שמביאים בעזרה שהיה שם גפן של זהב שכל המתנדב גרגיר מביא ותולה בה ואין חילוק בין אוכלים לשאר דברים ובהדיא אמרי' בפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פא:) גבי קונה שתי אילנות דמספקא אי קנה קרקע ומביא ביכורים מספק ומקדישן דלא ליהוי חולין בעזרה וכי בעי למיכל פריק להו וכמו כן קשה בההיא דפירשתי ואיני יודע מה פירשתי וי"ל דלא שרינן הכי אלא גבי ביכורים דלא הוו כולי האי כעין קרבן אע"ג דאיכא (הגשה ותנופה) לר' אליעזר בן יעקב אבל כאן באין עם הזבח ובמנחה של עשרונות נמי יש עמהן מנחה גמורה ולא שרינן על ידי הקדש לבדק הבית וא"ת והא כי האי גוונא שרינן לעיל בפי' התכלת (דף מח.) גבי שחט שני כבשים על ד' חלות דמושך שנים מהן ומניפם והשאר נאכלות בפדיון דחולין ממילא הוו והכא נמי אמר אי הך דקיימא תודה היא הא לחמה ואי לא ניפקו לחולין חולין ממילא הויין ויש לומר דלא שרינן להכניס לכתחילה מספק והא דשרינן גבי ספק מצורע להביא אשמו ולוגו ושרינן להכניס לוג שמן לכתחילה מטעם דחולין ממילא הויין התם בטיל ליה בהדי אידך שמן והא דלא שרינן מטעם ביטול גבי פירשתי ואיני יודע מה פירשתי דהתם ששים עשרון לא בטלי בחד אבל אין לומר מטעם תקוני גברא שרי טפי גבי מצורע דלא מסיק אדעתיה האי טעמא עד המסקנא ועוד י"ל דהתם גבי תודה לא בעי למימר דמקדיש ופריק גזירה שלא יאמרו יש פדיון ללחמי תודה כדאשכחן לעיל דגזירה שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחולין וכן בההיא דפי' בתרא (לקמן קו.) שיכול להיות מנחה אחת חיישינן שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחולין אבל בלוג שמן של מצורע דליכא שיעור ידעי דהא דיש לו פדיון משום דאין קדוש קדושת הגוף וכן ביכורים ידעי דמשום ספיקא הוא דאין ביכורים ניפדין כתרומות ומעשרות וכן שחט שני כבשים על ד' חלות ידע דלא קדשי אלא שתים: **אמר** ליה לוי לרבי. פירש בקונט' לוי היינו למידין דר' קמייתא אמר ליה בישיבת שאר תלמידים וזו בינו לבין עצמו ועל חנם דחק דבסוף פ"ק דסנהדרין (דף יז:) אמרינן למידין לפני חכמים היינו לוי אבל למידין לפני רבי חכם אחר היה [ועי' היטב תוס' מעילה ט: ד"ה הלמידין]:

אם איתא לדחזקיה כו'. בחנם נקט אם איתא דהא אפיי רבי יוחנן מודה היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים כדאמרינן לעיל ושמא דדוקא היכא דלא מיכוין כדאמר (לו) לייתי חולין לעזרה דהוי צורך קרבן ואיכא בינייהו ארבעים דודאי הוו חולין וליקדשו להו ארבעים מתוך שמונים ואידך הוו ליה כמפריש לאחריות דהכי אמר חזקיה לעיל דלאחריות קא מיכוין והלכך ליכא למפרך דמעיל חולין לעזרה כיון דלאחריות קא מיכוין צורך קרבן נינהו ושפיר דמי אע"פ שהן חולין כדתניא בהלל הזקן (פסחים דף סו:) מביאה כשהיא חולין לעזרה ומקדישה וסומך עליה ושוחטה אבל בהנך דלעיל דליכא אלא חדא בהמה ודלמא תמורה היא ולא חזיא ללחם מעיקרא חולין לעזרה קא מעייל ועל חנם פיי כן בקונט' ואע"ג דלעיל בפרק התכלת (דף מח.) גבי שחט שני כבשים על ארבעים חלות חשבינן להו חולין בעזרה היינו משום דפריק להו בפנים דבחוץ לא מצי פריק להו דלא ליפסלו ביוצא: **דלמא** אם שיירו אינו משוייר. לעיל פירשתי דקשיא מתמורה פרק כיצד מערימין (דף כה.) דמשמע דהך הוא מסקנא דשמעתא דקסבר רבי יוחנן אם שיירו אינו משוייר: **התורה** אמרה טוב אשר לא תדור. ואפילו רבי יהודה לא קאמר אלא דאמר הרי זו אבל אמר הרי עלי לא כדאיתא בריש חולין (דף ב.) והא דאמרינן בפרק שני נזירין (נזיר נט:) גבי מת אחד מהם יביא אחר מן השוק וידור כנגדו תיקוני גברא שאני והאיש מדיר בנו בנזיר (שם דף כח:) היינו נמי כדי לחנכו במצות:

תודה מן החולין ולחמה מן המעשר יביא היא ולחמה מן החולין. דהכי אמר הרי עלי תודה מן החולין נתחייב הכל מן החולין דכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין וכי הדר ואמר לחמה מן המעשר לא מצי הדר ביה ואפילו תוך כדי דיבור דלא מבעיא לבית שמאי דאמרי בגמ' גבי הריני

נזיר מן הגרוגרות תפוס לשון ראשון אלא אפי' לבית הלל דחשבינן ליה נדר ופתחו עמו לא דמי להכא דבעי למיהדר ולא מצי מיהדר דאמירה לגבוה כמסירתו להדיוט ואמרינן נמי בפרק בתרא דנדריים (דף פז.) והלכתא תוך כדי דיבור כדיבור דמי חוץ ממגדף ועבודת כוכבים ומקדש ומגרש וגבי תמורת עולה ותמורת שלמים מוכח בתמורה פרק כיצד מערימין (דף כה:) דבנמלך אפילו רבי יוסי מודה דאפי' תוך כדי דיבור הרי זו תמורת עולה (ושלמים נמי): **אמאי** כיון דאמר לחמה מן החולין יביא היא ולחמה מן החולין. תימה הא לא שייך הכא סוף מילתא נקט כדלעיל וי"ל דקשיא ליה דכי אמר הרי עלי לחמי תודה יביא תודה מן המעשר כמו האומר הרי עלי תודה מן המעשר ולחמה מן החולין: **טעמא** דאמר תודה הא לא אמר תודה לא. תימה מאי קשיא ליה אין הי"נ דדווקא באומר הרי עלי תודה בלא לחם אבל אמר לחם בלא תודה לא דהא לעיל קא מפרש דסוף מילתא נקט אבל אם פירש בהדיא לחם בלא תודה לא: **(תודה)** היא ולחמה מן המעשר יביא לא סגי דלא מייתי. יש פי' שכתוב בהן וכי לא סגי דלא מייתי ללחם מן המעשר הא ודאי אם הביא לחם מן החולין תבא עליו ברכה ונראה שזה טעות סופר שאין אדם יכול ליישב ובמדוייקים מצאתי וכי לא סגי דלא מייתי תרוייהו מן המעשר הא ודאי אם הביא שניהם מן החולין תבא עליו ברכה וכן פירש בקונט' במתני' וזה לשונו תודה היא ולחמה מן המעשר יביא כמו שנדר ובגמרא מפרש דהאי יביא לאו חובה הוא דכ"ש אם הביא שניהם מן החולין דשפיר עבד אלא אם רצה קאמר:

א

-

פב

דף

אינו בתורת שלמים. לצאת עור לחולין דלא חלה עליו קדושת שלמים כלל שיצא העור לחולין ויצא מקדושת מעשר דאי הואי קדושת שלמים אחיה הוה נפיק והשתא לא חייל אחיה לא קדושת שלמים ולא תורת בשר תאווה דחיה לבשר תאווה נפיק עור לחולין כדמשמע הכא דקתני הלוקח חיה לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאווה לא יצא העור לחולין הא איפכא כגון חיה לבשר תאווה ובהמה לזבחי שלמים יצא העור לחולין כדדרשינן בפרק בכל מערבין (ערובין דף כז:) בבקר מלמד שלוקחין בקר אגב עורו ואפי' יין אגב קנקן קמרבי התם ומיהו הא יש לדחות דאתא

קרא למימר שהמעוות מתחללין על העור ועל הקנקן ולעולם עור וקנקן קדושים כקדושת מעשר אבל הכא משמע דנפיק לחולין והא דשרינן חיה לבשר תאוה טפי מבהמה נראה דנפקא לן מהא דתניא בספרי ואכלת מעשר דגנך יכול יקח בהמה למשתה בנו נאמר כאן שמחה ונאמר להלן שמחה מה להלן שלמים אף כאן שלמים אי מה להלן עולות אף כאן עולות תלמוד לומר ושמחת אכילה שיש בה שמחה והך דרשא לא שייכא בחיה אלא בבהמה הראויה לקרבן: **מוסיף** שני חומשים. כאן משמע שיש חומש כשפודה שלמים וקשיא דבפי' הזהב (בבא מציעא דף נד:) משמע דליכא חומש דאמר מה בהמה טמאה מיוחדת שתחילתה הקדש וכולה לשמים ומועלין בה ומסיק דלענין חומש קאמר וכולה לשמים למעוטי קדשים קלים ושם פירשנו: **הא** מני ר' יהודה היא. לעיל נמי גבי חיה לזבחי שלמים הוה מצי לשנויי הא מני רבי יהודה היא: **להקיש** דבר הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח. תימה תינתן זבחים עופות ומנחות ולחמי תודה מנלן ולמאן דיליף בגמ' מחטאת ניחא: **ונסכים** מכל מקום לא יביאו אלא מן החולין. דכל דבר דכולו למזבח אינו בא מן המעשר כדתניא בההיא דסיפרי שהבאתי לעיל דממעט עולות דבעינן אכילה שיש בה שמחה:

ב

-

פב

דף

והשתא נמי. דכתיב ועבדת לאקשוויי לכל הפסחים ליפרוך וכי דנין אפשר משאי אפשר ומשני אין משיבין על ההיקש ור"ע סבר אפ"ה אין דנין אפשר משאי אפשר אבל אין לומר דלית ליה היקשא דעל כרחין אית ליה היקשא דצריכא לשאר מיילי כדאיתא בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף צו.) וא"ת והא בפרק בנות כותים (נדה דף לז:) דדרשינן כימי נדתה כך ימי לידתה פריך וכי דנין אפשר משאי אפשר ומשני רב ששת ע"כ הקישן הכתוב ורב אחדבווי בר אמי משני רבי אליעזר היא משמע דבעי רב ששת לשנויי אפילו כר"ע ואמאי הא ה"נ היקישא היא ופליגי וי"ל דסבר רב ששת הכא דאיכא לאוקומי היקישא לשאר מיילי להכי לא אמרינן ע"כ הקישן הכתוב ובסמוך דדריש מה אשם אין שפיר ושליא קדוש כו' וקאמר דסבר דדנין אפשר משאי אפשר דמשמע לישנא דר' אליעזר לטעמי' אבל ר"ע פליג עליה התם נמי צריכא היקשא למילי טובא וא"ת הא פליגי בפי' החולץ (יבמות מו.) דרבי אליעזר יליף מאבות דמל ולא טבל

הוי גר ורבי יהושע יליף מאמהות דטבל ולא מל הוי גר ופריך ולרבי אליעזר נמי נילף מאמהות דהא אית ליה דנין אפשר משאי אפשר והשתא אפילו לר"ע מצי לאקשוויי דהתם מודה דדנין דהיקישא הוא כדדרשינן בפרק ב' דכריתות (דף ט.) ככס כגר מה אבותיכם לא נכנסו לברית כו' דע"כ היקישן הכתוב וי"ל דהתם מסתבר דאתא קרא למימר דילפינן אנשים מאנשים ונשים מנשים ואי לאו דאשכחן בעלמא דרבי אליעזר סבר דנין כדמייתי מהך דהכא לא הוה פריך ויש לתמוה (ולר"ע מנלן דאין משלשין במכות) דבפ"ק דמכות (דף ה.) ילפינן לה בגזירה שוה דרשע רשע [ממיתה] והיינו אפשר משאי אפשר ואע"ג דאין גז"ש למחצה ה"נ אין היקש למחצה וקסבר אין דנין וכ"ת דמודה התם משום דגז"ש לא צריכא וע"כ היקישן הכתוב דהא צריכין למילי טובא בההוא פירקא גופיה ובפרק קמא דסנהדרין (דף י.) ובפרק אחד דיני ממונות (שם לג:) ובפרק החובל (ב"ק פו:) ובפרק אלו נערות (כתובות לה.): **ובתרביצא** אמור. הוא בית המדרש מקום שמרביצין בו תורה ולשון שהוסיפו בו רבנן בש"ס: **ויקח** את המאכלת. השתא דריש ליה הכא לקדשים שטעון כלי ותימה דבפ"ק דחולין (דף טז. ושם) מוקמינן ליה לענין חולין דאמרינן מנין לשחיטה שהיא בתלוש שנאמר ויקח את המאכלת ואומר ר"ת דקרא ודאי בקדשים כתיב אלא גמרינן נמי חולין מדכתיב לשחוט את בנו ולא כתיב לשחוט העולה אבל כלי לא שייך למילף בחולין אלא בקדשים כשאר עבודות דבעו כלי שרת ומדכתיב ויקח דמשמע דבר תלוש ולא כתיב ויכין דרשינן תלוש בחולין וכלי בקדשים מדהזכיר מאכלת דה"ל למכתב ויקח את המחתך ואע"ג דהתם דחי רבי חייא זריזותיה דאברהם קמ"ל הכא לא שייך לדחויי הכי דלענין מה שהביא עמו דבר תלוש ולא סמך על מה שימצא צור וקנה מחובר שייך לומר דכתביה קרא לאשמועינן זריזותיה דאברהם קמ"ל אבל מאכלת שהזכיר למה לי [אין] לאו לאשמועינן דעולה טעונה כלי: **מה** מנחה אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה. בסוף דם חטאת בזבחים (דף צח.) פירש בקונטרס הא דלא ילפינן לזכרי כהונה מחטאת ואשם כדילפינן ממנחה משום דכתיב בתרוייהו גבי אכילת זכרים קודש קדשים הוא וקשיא דבפרק איזהו מקומן (זבחים דף נה.) איכא תנא דיליף מהיקישא דחטאת מהאי קרא דכתיב ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי ציבור לזכרי כהונה ונראה לפרש דהיינו טעמא הכא כיון דהיקישא דחטאת ואשם איכא לאוקומה למילתא אחריתי כדמפרש הכא לא מוקמינן לי לאכילת זכרים כיון דאינו שוה בכל הנהו דכתיבי בקראי אבל מנחה על כרחין להכי אתאי דלא משכחת למילתא אחריתי: **אף** כל

אינו נאכל אלא לזכרי כהונה. ושלמים דהאי קרא בכבשי עצרת קאי דקדשי קדשים נינהו כל הכתובין במקרא זה כך פיי בקונטי' בזבחים ונראה דעל כרחין איירי נמי בשלמי נדבה דהא בפיי'ק דזבחים (דף ח.). נפקא לן מהאי קרא שלא לשמו ועוד בכולהו קרבנות דטעונין כלי מהכא נפקא לן: .

א

-

פג

דף

בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר בכהנים יאכל אותו קודש יהיה לימד על זבחי שלמי צבור כו'. האי קרא בפרשת קרח כתיב ואעי'ג דזבחי שלמי צבור לא כתיבי התם כיון דכתיב בהאי קרא קדש יהיה לך וגבי כבשי עצרת כתיב בפרשת אמור אל הכהנים קדש יהיו לה' לכהן מסתברא דבדידה מיירי ועוד יש לפרש משום דאיקרו קדש קדשים כדילפינן בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) ובפיי'ב דערכין (דף יא:) מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי צבור קדשי קדשים: **איכא** דנפקא ליה מהכא כו'. עוד יש תנא שלישי בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) [דאמר] אלא היקשא למאי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי צבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי ליה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא משכחת ליה ברייתא בהדיא: **מה** חטאת מקדשה בבלוע. הא דאמרי' בפרק גיד הנשה (חולין צח:) לא נצרכה [אלא] לטעם כעיקר דבקדשים אסור והכא שרי [ופרידן] וליגמר מיניה גלי רחמנא גבי חטאת וכל אשר יגע בבשרה יקדש כו' ומשמע דשאר קדשים פשיטא ליה דילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף** כל שאין שפיר ושליא קדוש כו'. פירש בקונטי' בזבחים ואין חלב ושתי הכליות של שליל שבמעיהן קריבין ומעולה לא הוה ליה למילף דכליל הוא אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו לא מצי למימר דלא לעולות מדמית להו שהרי אף שאר הבשר אינו קרב. וולדות בהמות קדשים בהוייתן הם קדושים כשנולדו הם קדושים ולא במעי אמן דגמרי מאשם וכן משמע בפרק כיצד מערימין (תמורה כה:) דלמאן דאית ליה בהוייתן הן קדושים הן עצמן חולין במעי אמן והא דתניא בריש בהמה המקשה (חולין עה.) מה חלב ושתי כליות האמורין באשם מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל דמשמע דקדוש כשאר בשר בר מהקרבה ההוא תנא סבר במעי אמן הן קדושים

ולכך איצטריך קרא למעט חלב ושתי כליות: מה שלמים מפגלין כו'. בסוף פרק שני דזבחים (דף כח:) איכא תנא דדריש לה מדכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו מה שלמים מפגלין ומתפגלין כו' וכן בפרק ב"ש (שם דף מד.) דריש לה נמי מהאי קרא מה שלמים מיוחדין שיש להן מתירין בין לאדם בין למזבח מפגלין ומתפגלין כו' פירש בקונטרס מפגלין את הנסכים אם חישב בזבח ובחנם דחק דהוה מצי למימר שהדם מפגל את הבשר ובשר עצמו מתפגל: מה חטאת אינה באה אלא מן החולין כו'. תרתי דריש מחטאת דכבר דריש נמי מה חטאת בבלוע מקדשת: כדי נסבה. בסוף דם חטאת (זבחים דף צה. ושם) מסיק ואיבעית אימא סבר לה כר"ש דאמר אצבע לא בעיא כהונה כהונה בעיא אצבע אבל בפ"ק דחולין (דף כב. ושם) לא מסיק אלא ההוא שינויא לחודיה ונראה דלמ"ד (זבחים דף נ.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקשא צריך לומר כדי נסבה דאצבע דחטאת גופיה יליף בגזירה שוה ממצורע דהיינו ימין לעיל בפ"ק (דף י.) ובפרק שני דזבחים (דף כד:) ואם כן לא מצי למילף מהיקש שאר קרבנות מחטאת: מה אשם עצמותיו מותרין. לעשות מהן כלים אני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומבעי ליה הא נמי מחטאת הוה מצי למילף ונראה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס בסוף דם חטאת (זבחים דף צח.) וקשיא דבהווא קרא כתיבי חטאת ואשם בפרשת צו את אהרן כחטאת כאשם תורה אחת להם הכהן אשר יכפר בו לו יהיה ובעולה נמי כתיב בקרא דבתריה עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ו) ועוד דרשינן בפרק המזבח מקדש (שם פו.) נאמר לו יהיה בעולה ונאמר לו יהיה באשם מה אשם עצמותיו מותרין אף עולה עצמותיה מותרין וקאמרינן התם מופני דאי לא מופני כו' אלמא ממשמעות לו יהיה דריש ולא מיתורא ושם פי' בקונט' דפשיטא ליה באשם משום דאף בשרו מותר ואי משום נותר דבשריפה לא שייך נותר אלא במידי דבר אכילה כדכתיב (ויקרא ז) והנותר מבשר הזבח ובפרק כיצד צולין (פסחים דף פג.) מוכח בהדיא דאין נותר בעצמות וכאן פי' בקונט' דהא דפשיטא ליה באשם טפי משאר קרבנות הנאכלין משום דכתיב באשם הוא לאחר הקטרת אימורין דמשמע הוא אשם ואין עצמותיו אשם וצריך לדקדק למה לי תרי קראי לעצמות היקשא דהכא וגזירה שוה דלו יהיה בפרק המזבח מקדש (זבחים דף פו.):

ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמים. פ"י בקונטרס (בזבחים דף ט.) חגיגת ארבעה עשר וכן בסוף כל הפסולין (שם דף לו.) גבי תודה שנאכלת ליום ולילה קאמרינן מנין לרבות שלמי נזיר ושלמי פסח תלמוד לומר שלמיו ופ"י בקונטרס שלמי פסח חגיגת ארבעה עשר וקשה דבפסחים פרק אלו דברים (דף עא:) דריש מקרא בהדיא דחגיגת ארבעה עשר נאכלת לבי ימים ולילה א' והא דכתיב בפרשה (ויקרא ז) ובשר תודת זבח שלמיו (מרבי חגיגת י"ד לשני ימים ולילה אחד) ושלמים הבאין מחמת פסח ליום ולילה ונראה דודאי שלמי פסח דכל הפסולין היינו מותר הפסח כי ההוא דתורת כהנים ובפסחים בפרק האשה (דף פט.) גבי חמשה שנתערבו פסחיהם דקאמרינן ונייתי מותר הפסח דנאכל ליום ולילה ובפ"ק דראש השנה (דף ה.) קרי למותר הפסח שלמי הפסח דחשיב פסח גבי בל תאחר ופריך פסח זימנא קביעא ליה כו' ומשני מאי פסח שלמי פסח (שלמי פסח) ס"ד אמינא הואיל ומחמת פסח קאתו כו' ועל כרחין לאו היינו חגיגת ארבעה עשר דכיון דקתני פסח לא שביק מותר הפסח דמיקרי פסח טפי דהיינו פסח ממש ומוקי לה בחגיגת ארבעה עשר ומיהו שלמים הבאין מחמת פסח דשמעתין על כרחין לאו היינו מותר הפסח דכבר תנא ליה ובפרק מי שהיה טמא (פסחים דף צו:) פ"י בקונטרס דהיינו תמורת פסח עצמו ואע"ג דדרשינן התם הוא קרב ואין תמורתו קריבה הא מוכח התם דכל היכא דפסח קרב גם תמורתו קרב וברי"ש בזבחים (דף לו:) דקדקתי: **חד** לעברה שנתו וזמנו. הוא הדין שנתו בלא זמנו ואע"פ שבשעה שהקדישו לא היה ראוי לפסח דכשיגיע זמנו תעבור שנתו ואפילו מפריש נקבה לפסחו או זכר בן שתי שנים תורת שלמים עליו כדתנא במי שהיה טמא (פסחים דף צז:) ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו שלמים:

פרק תשיעי - כל קרבנות הציבור

מתני' כל קרבנות: **מן** החדש ומן הישן. פ"י בקונטרס במנחות קאמר

ונראה דשייך נמי בזבחים כדאשכחן במעשר בהמה אלא דהוה ליה למיתני חוץ מבכור ומעשר דאין באין מחוצה לארץ כדתנן בתמורה פרק אלו קדשים (דף כא.) ובתוספתא (רפ"ט) תניא כל קרבנו' הציבור והיחיד באין מארץ וחוצה לארץ אפילו מבין העובדי כוכבים חוץ מבכור ומעשר שאין באין אלא מן הארץ ואין באין אלא מישראל ובההיא בבא לא תני חדש וישן אבל בתר הכי תני כל המנחות באות מארץ ומחוצה לארץ ומן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ וכולן אין באין אלא מן המובחר שנאמר (דברים יב) וכל מבחר נדריכם: **עפריים**. עיר היא בדברי הימים (בי יג) וילכוד אביה את עפריים: **מתני'** דלא כי האי תנא. דאינן באין לאו לכתחילה משמע חוץ מהנך דתניא לא יביא ואם הביא כשר: **והא** כתיב חדשה. אלמא שנה לעכב ולכך לא משני הכא למצוה כדמשני גבי ראשית:

א

-

פד

דף

שומרי ספיחים בשביעית. וא"ת היאך עומר בא מן המשומר הא בעינן (יחזקאל מה) ממשקה ישראל ובסוף יבמות (דף קכב. ושם) מוכח דאסור גבי עובד כוכבים שהיה מוכר פירות בשוק ואמר פירות הללו של ערלה הן של עזקה הן של נטע רבעי הן לא אמר כלום ופי' בקונט' בשם רבותיו של ערלה הן פירות נטיעות הן וישנן משובחים מפירות אילן זקן של עזקה הן מפרדס מעוזק וגדר לו סביב והיא שנת שביעית לא אמר כלום לאוסרם על כך אלא הלך אחר הרוב שזה משקר ולהשביח מקחו מתכוין וכן בנטע רבעי להודיע שפירות נטיעה הן והקשה בקונטר' מה איסור יש כאן אם עבר זמן הביעור לא שנא מן המשומר ולא שנא מן המופקר אסורין וקודם הזמן אלו ואלו מותרין ופי' דהאי עזקה שם עיר שבא"י כדכתיב (יהושע י) ויכם עד עזקה ופירותיה משובחים ואם היה עובד כוכבים זה בחוצה לארץ ומשבח לאמר מעזקה הבאתים אין חוששין לומר אמת דבריו ושמא לא נתעשרו וישראל מכרם לו אלא להשביח מקחו אומר כן ובערוך פירש של עזקה פירות שביעית שנחרשו בשביעית כלומר לא תהא סבור שבשדה בור גדלו אלא נחרש יפה ונעזק כמו (ישעיה ה) ויעזקהו וכן עוזק תחתיהן של זיתים דלקמן (דף פה:) פי' חופר ומשליך אבנים ועל ויעזקהו דקרא פירש דיש מפרשין הסביבו גדר כטבעת תרגום

עִזְקָא וּרְבִינָא תַּם מְקַיִים פִּירוּשׁ רַבּוּתֵינוּ דְעִזְקָה לְשׁוֹן גְּדַר כְּמוֹ וְיַעֲזֻקְהוּ וְיִסְקְלֵהוּ וְכֵן בֵּית יַעֲזֻק הִיטָה נְקֻרָאֵת דְתַנֵּן בְּרִ"ה (דף כג:) וּבִתּוֹסְפֵתָא (פ"ה דדמאי) נְמִי גְרַסִינֵן עִזְקָה כְּלוּמַר פִּירוּשׁ מְשׁוּמְרִים וְאַסּוּרִין בְּשִׁבְעֵיתָא כְּדִרְשִׁינֵן בְּתוֹרַת כְּהֻנִים אֵת עֲנְבֵי נְזִירִיךָ לֹא תִבְצוֹר מִן הַמְשׁוּמֵר אִי אֵתָהּ בּוֹצֵר אֲבָל אֵתָהּ בּוֹצֵר מִן הַמּוֹפְקָר וְאַמְרִינֵן בְּפֶרֶק לֹלֵב הַגְּזוּל (סוּכָה לט:). בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים בְּלוֹקַח מִן הַמּוֹפְקָר אֲבָל בְּלוֹקַח מִן הַמְשׁוּמֵר אֲפִילוּ בְּכַחֲצֵי אִיסָר אֲסוּר וּבְקוֹנְטֵי פִירֶשׁ שֵׁם כִּיּוֹן דְחֲשׁוּד לְשִׁמּוּר חֲשׁוּד לְהִנִּיחַ דְמִים לְאַחַר הַבִּיעוּר וְקֶשֶׁה לְפִי דְאִם הוּא חֲשׁוּד אֲפִי מִן הַמּוֹפְקָר נְמִי וְעוֹד קִתְּנֵי הַתַּם הַפִּיגָם וְהַרְיָבוּזִין כּוֹלֵם נְלַקְחִין מְכַל אָדָם בְּשִׁבְעֵיתָא לְפִי שְׁאִין כִּיּוֹצֵא בְהֵן נִשְׁמַר וְאִי טַעֲמָא מְשׁוּם דְחֲשׁוּד לְהִנִּיחַ דְמִים אַחַר הַבִּיעוּר אֲפִי הֵנִי נְמִי אֲלֹא וְדָאִי מְשׁוּמֵר אֲסוּר בְּאַכִּילָה וְאִ"כּ הִיכִי שְׂרִיא הַכָּא לְהַבִּיא עוֹמֵר מִסְפִּיחִים הַמְשׁוּמְרִים הָא בְּעִינֵן מִמְשַׁקָּה יִשְׂרָאֵל מִן הַמּוֹתֵר לְיִשְׂרָאֵל וְאִין לּוֹמֵר מְשׁוּם דְכַתִּיב לְדוֹרוֹתֵיכֶם כְּדַבְּסִמוּךְ דְהָא יִכּוֹל לְהַבִּיא מִן הַמּוֹפְקָר וְיֵשׁ לּוֹמֵר דְמַדְאֻרִיִּתָּא בְּצִירָה דְוּוֹקָא אֲסוּר אֲבָל בְּאַכִּילָה שְׂרִי דְקָרָא בְּתוֹרַת כְּהֻנִים בְּבִצִירָה מִיִּירִי וְלֹא בְּאַכִּילָה וּבְפֶרֶק קָמָא דְמוֹעַד קֶטֶן (דף ג.) נְמִי אֲמַרִינֵן מְכַדִּי זְמִירָה. תּוֹלְדָה דְזָרִיעָה הִיא זְמִירָה דְכַתֵּב רַחֲמֵנָא לְמָה לִי וְעוֹד יֵשׁ לְפֶרֶשׁ דְשׁוּמְרֵי סְפִיחִים דְהַכָּא לֹא הִיוּ מוֹנַעִים בְּנֵי אָדָם מְלִיקַח אֲבָל הִיוּ מוֹדִיעִין לְהֵן וְהֵם פּוֹרְשִׁין מֵאַלִּיָּהֵן אִי נְמִי קְצִירֶךָ וְנִזְיֶרְךָ אֲמַר רַחֲמֵנָא דִּידְךָ אִין וְלֹא שֶׁל הַקֹּדֶשׁ וּמֵהָאִי טַעֲמָא שְׂרִיא קְצִירָה אִי נְמִי קְצִירָה שְׂרִי מְשׁוּם דְכַתִּיב לְדוֹרוֹתֵיכֶם דְהָא אֲפִי שֶׁבֶת דְחִי לְרִי אֲלַעְזָר בְּרִי שְׁמַעוֹן דְסוּף פֶּרֶק רִי יִשְׁמַעְאֵל (לְעִיל עַב.) וְאִיִּתּוּ וְלְרִיעֵ דְאֲמַר (פְּסֻחִים דף נא:) סְפִיחִין אֲסוּרִין הָא בְּעִינֵן מִמְשַׁקָּה יִשְׂרָאֵל לְאוּ פִירְכָּא הִיא דְבִשְׂאֵר שְׁנִים נְמִי לְאוּ מִמְשַׁקָּה יִשְׂרָאֵל הוּא וְשְׂרִיָּה רַחֲמֵנָא דְאֲמַרִי בְּפִ"ק (לְעִיל ה:) מְשׁוּם דְמַצּוּוֹתָהּ בְּכַךְ שְׁאֲנִי בְּשִׁבְעֵיתָא נְמִי לְרִיעֵ הִרִי מַצּוּוֹתָהּ בְּכַךְ: רַחֲמֵנָא אֲמַר לְדוֹרוֹתֵיכֶם וְאֵת אֲמַרְתָּ תִּיבְטַל. הַקֶּשֶׁה רַבִּינוּ תַּם דְאֲמַרִינֵן בְּסוּף פִי קָמָא דְבְּכּוֹרוֹת (דף יב: וְשֵׁם) בְּהַמַּת שְׁבִיעֵיתָא פְּטוּרָה מִן הַבְּכּוֹרָה לְאַכְלָה אֲמַר רַחֲמֵנָא וְלֹא לְשִׂרִיפָה וּפְרִיךְ מֵהָאוּכַל מְעִיסַת שְׁבִיעֵיתָא שְׁלֹא הוֹרְמָה חֲלָתָה חִיִּיב מִיטָה אֲמַאי כִּיּוֹן דְאִילוּ מִיטְמִיא בַּת שְׂרִיפָה הִיא וְרַחֲמֵנָא אֲמַר לְאַכְלָה וְלֹא לְשִׂרִיפָה וּמְשַׁנִּי שְׁאֲנִי הַתַּם דְכַתִּיב לְדוֹרוֹתֵיכֶם וּפְרִיךְ וְנִיגְמַר מִינִיָּה וּמְשַׁנִּי הַכָּא מְעִיקְרָא לְאַכִּילָה הַכָּא מְעִיקְרָא לְשִׂרִיפָה וְהַשְׁתָּא אַכְתִּי נִילֵךְ מִמְנַחַת הָעוֹמֵר דְמְעִיקְרָא לְשִׂרִיפָה וְיִי"ל מָה לְעוֹמֵר שְׁכֵן צִיבוּר וְדוּחָה שֶׁבֶת וְטוֹמָאָה וְעוֹד שְׁאֲנִי עוֹמֵר דְמַצּוּוֹתוֹ בְּכַךְ וְלֹא מִיִּקְיִמָּא מַצּוּוֹתוֹ אֲלֹא בְּשֶׁל שְׁבִיעֵיתָא וְנִיחָא נְמִי שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הַבָּאוֹת בְּפָנֵי עֲצָמָן בְּשִׁבְעֵיתָא לְמַאֵן דְאֲמַר דְלְשִׂרִיפָה קְאֵתִיין בְּפֶרֶק הַתְּכַלַּת (לְעִיל דף מו:): **בְּעִינָא** כְּרַמֵּל וְלִיכָא. תִּימָה וְלְרִי יוֹסִי בְּרִי יְהוּדָה נִיִּיתִי

מחוצה לארץ ושמה הך ברייתא דלא כוותיה : **אלמא** דשתי הלחם משום בכורים הוא. דבכורים בעינן וה"ה לעומר דהא בכורים נמי כתיב ביה והיינו כר"א וקשה לרבי יוחנן כך פירש בקונטרס ונראה דלתרוייהו פריך דהא רבי אלעזר פירש טעמא משום דכתיב ראשית קצירך ולא סוף קצירך ואם תאמר ומאי טעמא הוי תיובתא לימא דחד למצוה וחד לעכב ויש לומר דתרי בכורים כתיב :

ב

-

פד

דף

שבח ארץ. אין לפרש ממובחר שבפירות אפילו כולם מבית הבעל דממבחר נדריכם נפקא כדתניי בתוספת' (פ"ט) אלא כמו שפיי בקונטי' שבח ארץ שבעת המינים : **ארץ** מארץ לא משמע ליה. דלא דמי למאלה דדרשינן לעיל בפרק כל המנחות באות מצה (דף ס:) דהכא לא מצי למכתב אשר תביא ארצך : **כאן** בספינה של עץ כאן בספינה של חרס. פי בקונטרס ספינה של חרס מביא וקורא והא דלא משני אידי ואידי בספינה של עץ כאן בנקובה כאן בשאינה נקובה משום דאין דרך ספינה להיות נקובה שלא יכנסו בה המים והשתא לא הוי דומיא דאינך שינויי דבכולהו מזכיר ברישא ההוא דמביא וקורא וכמו כן פי בפ"ק דגיטין (דף ז:) גבי עפר חוצה לארץ הבא בספינה לארץ חייב במעשר ובשביעית אמר רבי יהודה אימתי בזמן שהספינה גוששת אמר רבי זירא עציץ נקוב המונח על גבי יתידות באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן פירש שם בקונטרס דספינה דלעיל של חרס היא ואינה צריכה לינקב אם היתה מונחת בקרקע כדאמר במנחות והקשה ר"ת דבפ"ב דגיטין (דף כא:) אמריי כתבו על חרס של עציץ נקוב משמע דחרס בעי נקיבה ואמרינן בסוף המצניע (שבת דף צה:) ה' מדות בכלי חרס ניקב כשורש קטן טהור מלהכשיר את הזרעים ועוד דסתם עציץ של חרס הוא כדמשמע בפרק שמנה שרצים (שם דף קח.) מאן דתלש פיטרא מאונא דחצבא כו' ופריך עלה מהתולש מעציץ נקוב וסתם חצבא דחרס הוא

ועוד הביא רבינו שמואל מהא דתניא בתוספתא דשביעית הטומן את הלוף בשביעית ר"מ אומר טומנו בעציץ כדי שלא יצמח ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר (ירמיה לב) ונתתם בכלי חרס למען יעמדו ימים רבים ונראה לר"ת דבשל חרס מהניא נקיבה אבל בשל עץ אפי' נקוב לא מהני מידי וספינה דגיטין (דף ז : ושם) בשל חרס ובנקובה ואין המים באין בה שהעפר נדבק ונעשה רגבים וסותם את הנקב והא דלא משני הכא גבי ספינה כאן בנקובה כאן בשאינה נקובה משום דהיינו שינויא דעציץ ורצה למצוא בספינה חידוש אחר ועוד דמה שיכול להעמיד בספינה של עץ מעמיד משום דסתם ספינה לאו דחרס וניחא השתא בכל הנהו חמש מדות בכלי חרס הוו כולהו בחרס דווקא דמדה של מוציא משקה וכונס משקה אשכחן גבי חרס כדתנן בפרק בא סימן (נדה מט.) כל כלי חרס שהוא מכניס מוציא ויש שהוא מוציא ואינו מכניס ואמר'י בגמרא מכניס פסול למי חטאת ופסול משום גיסטרא מוציא כשר למי חטאת ופסול משום גיסטרא וכן מדות דמוציא זית ומוציא רמון תנן במסכת כלים גבי כלי חרס אבל של עץ שיעורו לעולם כרימונים כדתנן (פי"ז מ"א) כל כלי בעלי בתים שיעורן ברימונים ומיהו לפי זה נמי לא הוי דומיא דאינדן שינויי דנקיט ברישא ההוא דמביא וקורא ותחילה היה רגיל ר"ת לפרש דבשל עץ אפי' נקיבה לא בעי דמתלחלח מן הקרקע יותר משל חרס ונקיט השתא ברישא ההוא דמביא וקורא כמו באינדן ולכולהו לישני דפרישית היה יכול לתרץ כאן ספינה אספינה לא קשיא הא רבי יהודה הא רבנן אי נמי כאן בגוששת כאן בשאינה גוששת והתם בגיטין דפריך תני חדא המביא גט בספינה כמביא בא"י ותניא אידך כמביא בחוצה לארץ ומשני הא רבי יהודה והא רבנן הוה מצי לשנויי כאן בשל עץ כאן בשל חרס א"נ כאן בנקובה כאן בשאינה נקובה ושמא יש לחלק דהתם נהי דהיכא דאינה גוששת לרבי יהודה מדחשיבא חוצה לארץ לענין מעשר ודחשיבא נמי חוצה לארץ לענין גט היינו משום דכיון דשם חוצה לארץ על המקום צריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם ואע"ג דשכיחי וגמירי כדי שלא תחלוק במדינת הים אבל כשהיא גוששת לרבי יהודה או לתנא קמא אפילו בשאינה גוששת כיון דשם ארץ ישראל על המקום אע"פ שמחמת שאין הכלי ניקב (כמו ספינה) אינו חייב במעשר לא יחשב בשביל כך כחוצה לארץ לענין גט : **תנאי** היא. תימה אכתי קשיא לר' יוחנן מגג וחורבה ואין לומר דגג וחורבה לא דמיא למתניתין דהא בכולה שמעתין משמע דמגג וחורבה נמי פריך מדקאמר קתני מיהא שבגג ושבחורבה כו'

ועוד קאמר בשלמא לר"ש בן לקיש גג אגג לא קשיא משמע אבל לר' יוחנן קשיא: **אין** מביאין כו'. בכל המנחות קאמרינן אע"ג דזורעה קודם לפסח שבעים יום היינו משום עומר דהא קתני כיצד בודק הגזבר מכניס ידו לתוכה אי בעומר דווקא הוה ליה למימר שלוחי ב"ד לכך אמרינן בגמרא אף חיטי כרזיים וכפר אחים משמע חיטי ממש והיינו במנחות אף על גב דמסיים בה לפי שאין מביאין את העומר הכי קאמרינן כי היכי דעומר אין מביאין כך במנחות יש לחזור אחר הסמוך לירושלים ותדע מדקתני ומעמר ודש ובעומר לא שייכא דישה דהא תנן (לעיל דף סו.) בקנים ובקולחות חובטין אותו כדי שלא יתמעך ומיהו קצת נראה בחיטי כרזיים לאו חיטי ממש אלא עיר אחת ששמה חיטי כרזיים ומשום עומר דלא מישתמיט בשום דוכתא דליבעי במנחות מן הקרוב לירושלים: **מודרמות.** פי' בקונטרס בדרומה של ירושלים ונראה לפרש דמיירי במשופעות לצד דרום שאז חמה זורחת בהן יותר ואין לחוש באיזו רוח של ירושלים: **וזורעה** קודם לפסח שבעים יום. תימה דבפרק המקבל (ב"מ קו: ושם ד"ה וקיימא) תניא ר' מאיר אומר חצי תשרי מרחשון וחצי כסליו זרע [כו'] ר' יהודה היה מונה מתשרי ר"ש היה מונה ממרחשון והשתא מאן מיקל בכולהו תנאי ר"ש וכולי האי לא מיקל דלא משיך זמן זרע עד שבט וי"ל דה"מ חיטין. אבל שעורין משוך זמן זריעתם עד אדר כדמוכח התם דפריך מהנך תנאי אר"ש בן לקיש דאמר. זרעה ולא צמחה כל עידן זריעה זרע לה ואזיל ועד כמה אמר רב פפא עד דאתו אריסי מדברא וקיימא כימה להדי רישייהו ופי' שם בקונטרס דהיינו לאחר תשעה שעות ביום קרוב לסוף העשירית דכימה שהיא בזנב הטלה כדאמרי' בפי' הרואה (ברכות דף נח:) קיימא להדי רישייהו בראש כל אדם דהיינו באמצע הרקיע שנראה לכל אדם כאילו על ראשו הוא והן יומי אדר שגלגל קבועים בו י"ב מזלות וסדרן טש"ת סא"ב מע"ק גד"ד ולעולם ששה עולין וששה יורדין בניסן לעולם בתחילת עמוד השחר טלה מתחיל לעלות ומאזנים לשקוע ובי' שעות המזל שוהה לעלות לאחר בי' שעות העולה גמר עלייתו

וששה בלילה כל ימי ניסן ראש טלה מתחיל לצאת ובאייר שור ובסיון תאומים וכן הסדר נמצא באדר מזל דגים מתחיל לעלות בבוקר ולסוף שתי שעות טלה מתחיל לעלות ולסוף ארבע גמר עלייתו ושור עולה לסוף שש גמר שור ומתחיל תאומים ולסוף שמונה גמר תאומים ומתחיל סרטן נמצא ראש טלה באמצע הרקיע שהרי עברו שש שעות משהתחיל לעלות ובשש שעות ראשו מגיע לאמצע הרקיע שהרי מתחלת עליית המזל עד תחלת שיקועו י"ב שעות נמצא שמשעה שמתחיל לעלות עד ו' שעות מגיע לאמצע הרקיע ולסוף ח' שעות משעלה הוי זנבו באמצע הרקיע נמצא זנב טלה באדר בסוף שעה עשירית באמצע הרקיע ומשני התם הא בחרפי הא באפלי ופירש שם בקונטי' בחרפי חטין ושיפון הנזרעים בתחלת החורף באפלי שעורים וקטניות הנזרעים באדר ומיהו קשיא לפירוש הקונטרס דבי' שעות ביום אין כוכבים נראין ומזל כימה נראה ועוד וכי דרך פועלים לצאת ממלאכתם בעשרה שעות הא אמרינן בריש הפועלים (בי"מ דף פג:): דפועל בכניסתו לביתו משלו דהיינו בלילה על כן נראה דהיינו בשבת שמזל דלי מתחיל לעלות בבקר ונמצא דקיימא כימה ארישייהו בסוף היום: **בעי** רבא הקדישו מהו שילקה. שמא יש שום צריכותא הא דאזיל ומיבעיא ליה אכל חד וחד ונראה דבעיא דעצים אליבא דרבי לעיל בהקומץ רבה (דף כ:): דעצים קרבן גמור הוא ושייך בהן לא תקריבו: **הלך** לצור. אין זה צור המעטירה אלא צור אחרת שהיתה בארץ ישראל: **עוזק**. יש מפרשים כמו (ישעיה ה) ויעזקהו עושה גדר סביב זיתיו ולא יתכן דהא תניא עוזק תחת זיתיו ובערוך פירש חופר ומשליך אבנים כדפרישית בריש פירקין:

א

-

פו

דף

ואם הביא פסול מפני שהוא שרף. מוהל בעלמא ולא שמן והיכי חשיב ליה מתני' בהדי שמנים פסולין דמכל מקום שמן קרי ליה כד פירש בקונטרס ור"ת גריס במתני' ואם הביא כשר: **זריק** ליה. כלומר לא היה אוכלו אבל לא זורק ממש דסכין אותו שמשיר את השיער ומעדן את הבשר: **שלשה** זיתים. פירש בקונטי' ג' פעמים בשנה מלקטין את הזיתים לפי שאין מתבשלין בבת אחת וקשיא דבמס' פאה (פ"א מ"ה) משמע דחייבין בפאה וכל דבר שאין לקיטתו כאחד לא מחייבא בפאה כדאי' בריש כלל גדול

(שבת דף סח.) וממעט תאינה דלא נלקטין כולן כאחת אלא שזה מתבשל יותר מזה כדמפרש ואזיל ובערוך פירש כפירוש הקונטרס דבשלשה זמנים לוקט את הזיתים לפי שאין מתבשלין כולן ביחד ובגמי דבעי מגרגר תנן או מגלגל תנן פירש בערוך מגרגר תנן כלומר לוקט אחד אחד אותן המבושלין או מגלגל תנן שעושה להם סימן שלא יתערבו עם אחרים ומניחם עד שיתבשלו יפה ויתרככו כביצה מגולגלת ובמס' עדיות (פ"ד מ"ו) ומייתי לה בפי' קמא דיבמות (דף טו:) חבית של זיתים המגולגלין ובפי' אין מעמידין (ע"ז לט:) זיתי קלוסקא המגולגלין פי' זיתים הנמתקים לאכילה נקראין מגולגלין:

דף פו - ב

שוין למנחות. אבל למנורה אינן שוין דאין זך אלא נקי והראשון לעולם נקי ופירוש הקונטרס עיקר דאי כדפרישית מרישא שמעינן הראשון למנורה והשאר למנחות: **לא** לאכילה אני צריך ולא לאורה אני צריך. יש מפרשים מדנותן שולחן בצפון ומנורה בדרום ולא לצד מערב ששם שכינה וליתא דלאו לאפוקי לצד מערב קאתי וכי מימשכי נמי לצד מערב אפשר שינתן זה לצד צפון וזה לצד דרום ומחצי הבית ולפנים היו מונחים כדאמר לקמן בפי' שתי הלחם (דף צח:) ואיכא למ"ד מזרח ומערב ואיכא למ"ד צפון ודרום מונחין ופי' הקונט' עיקר דדייק מדשולחן בצפון ומנורה בדרום ומזבח היה באמצע שמע מינה לא לאורה אני צריך ולא לאכילה דאם הייתי צריך הייתי נותן מנורה סמוך לשולחן כנוהג שבעולם: **מחוץ** לפרכת העדות יערוך כו'. בפרק במה מדליקין (שבת כב:) גרסי' וכי לאורה הוא צריך והלא כל אותן ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו כו' ומפרש ר"ת דאאהרן קאי וכי לאורה הוא צריך אהרן והלא כל אותן ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו של עמוד האש כדאיתא בברייתא דמלאכת המשכן מסתכל בטפיח ורואה בו בחבית ורואה מה שבתוכה ובתורת כהנים בפר' אמור אל הכהנים גרסינן וכי צריכין לנר והלא כל אותם ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הוצרכו לנר שנאמר כי ענן ה' על המשכן ומיהו סוגי' דשמעתין משמע דאשכינה קאי וקשיא דה"ל למימר כל העולם כלו לאורו של מקום היו הולכים: **ממנה** היה מדליק. כלומר ממנה מתחיל

ההדלקה שאותו מדליק תחילה בערב ובו היה מסיים ההטבה בבוקר שאותו מטיב אחרון לפי שבכל בוקר מוצא אותו דולק והשאר מוצא שכבה ופעמים שהיה דולק כל היום כולו ומדליק ממנו שאר הנרות שבבוקר היו כולם כבות חוץ ממנו ומטיבו שמנערו מן הדשן כדכתיב בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות וגוי ונר מערבי שדולק כל היום לערב היה מדליק ממנו שאר הנרות כך פי' בקונטרס וזה היה קודם שמת שמעון הצדיק שהיה נר מערבי דולק כל היום כו' כדאמר בריש טרף בקלפי (יומא לט) כל ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק היה נר . מערבי דולק מכאן ואילך פעמים דולק פעמים כבה והיה צריך ליתן בה שמן בשחרית שתהא דולקת עד הערב להדליק בה השאר והכי תנן במסכת תמיד פרק ראשון אמר להן הממונה קמא (דף ל:) נכנס ומצא שתי נרות מזרחיות דולקות מדשן את השאר ומניח את אלו פירוש שתי נרות מזרחיות מניח עד לאחר דם התמיד כדנפקא לן מקרא בפרק שלישי דיומא (דף לג.) סידור מערכה משמיה דגמרא וקא סבר האי תנא כמ"ד לקמן בפרק שתי הלחם (דף צח:) מזרח ומערב היו מונחין והדר קתני מצאו שכבה פירוש דהיינו לאחר שמת שמעון הצדיק שלא היה הנס רגיל מדשנו ומדליקו מן הדולקין פירוש ומשים חצי לוג שמן שתהא דולקת עד הערב להדליק ממנה את השאר ואחר כך מדשן את השאר דהיינו הטבת חמש נרות ובפרק החלו עולים קתני נכנס ומצא שתי נרות מזרחיים דולקים מדשן את המזרחי ומניח את המערבי דולק שממנו מדליק את המנורה בין הערבים מצאו שכבה מדשנו ומדליקו ממזבח העולה ובפרק במה מדליקין (שבת דף כב:) פירש בקונטרס דנר מערבי היה מטיב בין הערבים ואוחז את הישנה בידו או היה מניחה בכלי עד שהיה נותן שמן ופתילה ומדליקה ומדליק ממנה את השאר והקשה רבינו תם אם אפשר לעשות כך מאי קפריך התם והא הכא כיון דקביעי נרות לא סגי דלא למישקל ואדלוקי וקשיא למאן דאמר (שבת דף כב:) אין מדליקין מנר לנר מאי קושיא הרי באותה שעה יכול להדליק את כולן דמאחר שהוציא פתילה ישנה מן הנר שבמנורה אין בו משום מצוה ויש לומר דלא אפשר לעשות כן משום דדרשינן בתורת כהנים להעלות נר תמיד שצריך שיהא נר קבוע להדליק שאר נרות ואיזה זה נר מערבי וריב"א פירש דבעוד שהישנה דולקת בנר מערבי היה מדליק ממנה את השאר על ידי פתילות ארוכות ושוב מדשן את זו ונותן בה שמן ופתילה חדשה ארוכה ומדליקה מן השאר והיינו ובה היה מסיים ההדלקה והיינו עדות שהיה מדליק ממנה מאותה שהודלקה אמש את השאר כל ימי שמעון הצדיק ולישנא דמתני' דתמיד משמע כדבריו מדקתני שממנו

מדליק המנורה בין הערבים ואפשר במה שמדליקה שחרית ממזבח העולה ואין ממתנין עד הערב שידליקנה ממזבח העולה ואח"כ ידליק ממנה את השאר משום דכתיב תמיד דבעינן שתהא המנורה דולקת תמיד ואם הטענה תלוי בכך א"כ לפירוש הקונטרס קשיא דבשעה שאוחז הישנה בידו אין שום נר דולק במנורה ושמא הא דתקון הכי היינו טעמא שלא לשנות מכמות שהיה בשעה שהנס קיים בימי שמעון הצדיק:

א

-

פז

דף

הליסטיון. יין ענבים שנתמתקו בשמש כדמוכח בגמ' דמוקי לה בחוליא דשמשא ומיהו לא כמו שפיי בקונט' שתולין הענבים לשמש דהא בפרק המוכר פירות (ב"ב צז:) קתני בברייתא יין הליסטיון ושל צמוקין אלא במחובר בעודן בגפן נמתקו בשמש: **מתוק.** לשון אחר פיי בקונטרס תירוש שלא עברו עליו ארבעים יום ולא יתכן דהא הכא קתני ואם הביא פסול ובפרק המוכר (גם זה שם.) תני רבי חייא יין מגיתו לא יביא ואם הביא כשר ונראה כלשון אחר שפיי מתוק היינו מאליו ולא מחמת השמש: **כרוך** ותני. להכשיר קאמר כדמוכח סוגיא דהמוכר פירות (גי'ז שם.) דהליסטיון כשר ואע"ג דאיצטריך ליה לתנא למיתני הליסטיון ומתוק לא משמע ליה לרבינא לחלק בין זה לזה: **כשם** שהדיבור יפה לבשמים כו'. בפרק קמא דכריתות (דף ו:) קאמר רבי יוחנן איפכא גבי קטורת דתניי כשהוא שוחק אומר היטב הדק וקאמר מסייע ליה לרבי יוחנן דאמר כשם שהדיבור רע ליין כך דיבור יפה לבשמים משום דכי קאמר רבי יוחנן בנסכים קאמר להו כי היכי דקים לן בקטורת שהדיבור יפה לבשמים כך הדיבור רע ליין וכי קאי בקטורת קאמר להו כי היכי דקים לן בנסכים שהדיבור רע ליין כך הדיבור יפה לבשמים: שגובהן רחבים גרסינן ולא שגובהן כרחבן כדאשכחן רוחבו מייתי קרא דכתיב כר נרחב ובבראשית רבה אמר דכבשים של תמיד דהיו כל כך גבוהים שאוכלים על גבי ארזים וכשהיו מרכיבין אותן על הגמלים רגלי הכבשים נגררין לארץ:

מתני' שתי מדות. אחד גדוש ואחד מחוק. תימה גדול דר"מ דריש לה מקרא דכתיב עשרון עשרון לכבש האחד ובקונטרס פי' דר"מ ס"ל גמרא דשתי עשרונות בצבור: **גדוש** שבו היה מודד לכל המנחות. איפכא לא רצו לעשות למדוד בגדוש לחביתי כ"ג שלא ישפוך הסלת לארץ כשחוצהו:

מודד ורמינהו חביתי כהן גדול כו'. מהא דקאמר ר"מ ומחוק שבו מודד לחביתי כ"ג לא בעי לאקשוויי דסלקא דעתך שפעמים מודד בזה ופעמים בזה: **במה** מחלקה לחלות. פירש בקונטרס שמחלקה לעיסה וא"א לומר כך דהא אמרינן לקמן (דף פח:): דרביעית נמשחה שבו היה מודד לחביתי כ"ג רביעית שמן לכל חלה וחלה וקודם לישה צריך לבלול כשהוא סלת ומכל מקום לא אפשר לעשות בו טורטני דמשקולת ומאזנים סימן קללה בסלת כמו בעיסה ומדה קטנה כל כך של אי משנים עשר בעשרון לא רצו לתקן ואפשר דקטנה כל כך גם היא אינה סימן ברכה: **מהו** שיקדש קמצים בגודש שלו. פי' בקונט' שני קומצי לבונה בלא בזיכין וקשיא דהוה ליה למימר לבונה בהדיא ועוד כיון דעם שולחן נמי בעי בזיכין כדכתיב כפותיו ותניא לקמן בפרק שתי הלחם (דף צז.) כפותיו אלו הבזיכין היאך תיסק אדעתין למימר דסגי בלא בזיכין ונראה לפרש דמיירי בקומץ של מנחה כדאמרי' בפ"ק (לעיל ח.) דמנחי שקמצה בהיכל כשרה ומיהו הא דמסיק אינו מקדש ליקרב אבל מקדש ליפסל לפי' הקונטרס נוחא דמקדש ליפסל בטבול יום ובלינה דאי לאו שולחן לא מיפסלי דעדיין לא נתקדשה בכלי שרת כיון דלא נתנוה בבזיכין אבל למאי דפרישית הא מיקמי הכי כבר נתקדשה כולה מנחה בכלי שרת ומיפסלא בטבול יום ובלינה ויש לפרש כי ההוא דפ"ק (שם ו:) גבי זר שקמץ דמקדשין ליפסל לענין דלא מהני תו חזרה מאחר שנתקדש הקומץ על השולחן: **שנתות** היו בהין. בפי' המוכר את הספינה (ב"ב דף פו:): אמרי' כדאמר רב כהנא שנתות היו בהין ה"נ שנתות היו במדות ופירש שם רבינו שמואל דמילתא דרב כהנא בפי' שתי מדות ואינה כאן אלא משנה שלימה שנינו אבל במסכת שבת פרק המוציא יין (דף פ:) גבי אנדיפי מפרש רב כהנא שנתות

כדתנן שנתות היו בהין והשתא הכי קאמרינן התם כדאמר רב כהנא על תירוץ אחר שנתות היו בהין הכא נמי נתרץ שנתות היו במדות :

א

-

פח

דף

אף לדבריכם חצי לוג [ולוג] לא יעשה שרביעית היתה שם. ורבנן סברי דלא דמי כמדה של לוג ומחצה לא צריכה אלא לחביתין אבל חצי לוג צריך למילי טובא לסוטה ולתודה ולמנורה : **בירוצי** מדות נתקדשו. למאן דאמר לא נתקדשו ניחא הא דאמר לקמן (דף צ.) מותר נסכים לקיץ מזבח ומפרש רבינו חיים בר ר' יוסי בירוצי מדות דיש להן פדיון ולוקחין ממותר נסכים כבשים לעולה ומקיצין אותו אבל למאן דאמר נתקדשו קשיא הא אין להם פדיון ויש לומר דמייירי בנסכי צבור ולב בית דין מתנה עליהן כדמפי' בירושלמי דשקלים ומיהו אם לנו מיפסלי בלינה כדאמרינן לקמן דלענין הכי לא מתנו ומדמיפסלי בלינה נמי יש לדקדק דקסבר בירוצי מדות נתקדשו ואם תאמר ונגזור שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול כדגזרינן התם לר' יוסי בלח בדנעקר ולעיל בפ' התודה (דף עט:) ויש לומר דהכא לא גזרינן דאמרינן לנפשייהו בירוצין לא נתקדשו : **ומאן** דאמר מלמעלה למטה קסבר מלאים שלא יחסר ולא יותיר. הלכך יעשה הין מצומצם וממנו יכוין שאר המדות ומאן דאמר רביעית ברישא ומרביעית יעשה שאר המדות עד הין ואי אפשר לעולם שלא יהו שתי מדות קטנות כשמדדו לתוך אחת גדולה שלא יהו יתירות עליה מפני האופיא הגדולה כשמערינן שני כלים בתוך כלי אחד אבל כשמודד בהין את חצי ההין שופך מן ההין לחצי ההין בנחת אין כאן אופיא כך מוגה בפירושי רש"י ועוד יש לפרש דהיינו טעמא דמאן דאמר מלמעלה למטה הוי סימן דכמו שהולך ומחסר ואינו הולך ומוסיף כך לא יותיר דאפי' נתקדשו בירוצין היינו דיעבד אבל לכתחילה לא יותיר ומאן דאמר מלמטה למעלה הוי סימן דכמו שהולך ומוסיף כך יכול להותיר הבירוצין : **שבע** מדידות. פירוש לתוך כלי אחד דשנתות היו בהין וכן פי' במתניתין דלא היתה שם אלא הין וקשיא דבתוספי' (פ"י) תניא אמר ר"א [ב"ר צדוק] ד' מדות של לח היו במקדש ובמתניתין נמי לא קתני שנתות אלא לפר ואיל וכבש : **רביעית** מים למצורע. תימה דבפ' בתרא דנגעים תנן כיצד מטהרין את המצורע היה מביא פיילי של חרס חדשה ונותן

לתוכה חצי לוג מים והגיה הרב רבינו יהודה בן הרב רבינו יוס טוב רביעית מים כדתנן הכא ורב רבינו יוס טוב בר יצחק מפרש דתנאי היא כדאשכחן גבי סוטה בפי' היה מביא (דף טז : ושם) שלשה צריכין שיראו עפר סוטה ואפר פרה ורוק יבמה משום ר' ישמעאל אמרו אף דם צפור ומפרש טעמא דר' ישמעאל משום דכתי' וטבל אותם בדם הצפור השחוטה ובמים הבא מים שדם הצפור ניכר בהן וכמה הן רביעית ומסתברא דרבנן דלא חיישי בעו חצי לוג כדתנן התם גבי סוטה ונותן לתוכו חצי לוג מים מן הכיור רבי יהודה אומר רביעית ואשכחן התם לעיל בגמ' דילפי' סוטה כלי כלי ממצורע משמע שיש להשוותם וקשה לפירוש זה לחשוב גבי דתנן הכא במתני' רביעית מים למצורע וחצי לוג לסוטה ועוד בנזיר בפי' שלשה מינין (דף לח.) קא חשיב גבי עשר רביעית [רביעית] מים למצורע ופריך דלא חשיב רביעית מים לסוטה ומשני דבפלוגתא לא קמיירי אלמא דמצורע לאו פלוגתא היא ושמא אף דפלוגתא היא לא חשיב לה לפלוגתא ודווקא בסוטה פליגי כדקאמר במתני' דר' יהודה כשם שממעט בכתב כך ממעט במים דלא היה ניכר בחצי לוג אבל במצורע אע"ג דלכולי עלמא הוי ברביעית פליגי הכי דמר בעי אדמומית דם גמור ומר לא חייש אלא אפי' נתבטל במים וליכא אלא חזותא בעלמא שיש בו קצת אדמומית :

דף פח - ב

אי לסוטה חולין הוא. בתמיה וכי חולין הוו המים שיהא צריך לקדשן והא מים קדושים כתיב (במדבר ה) ואמרינן בספרי אין קדושים אלא שנתקדשו בכיור אלמא כבר קדשו להו וא"ת והא פרישית בפ"ק (לעיל ח.) דאחר שנתקדשו בכלי שרת לא משימינן להו בכלי חול משום דמיגניא מילתא וי"ל דהני מילי בדבר הקרב למזבח : נר ישראל כך היה. כאן ובפי' שני דערכין (דף י.) קרי ליה נר ישראל גבי מעשה ועשה רבי תשעה חסירין ונראה חודש בזמנו ומפרש הרב רבינו חיים משום דאיירי במידי דאורה כגון הכא בנרות והתם בלבנה : נר של מקדש של פרקים הוה. ולא של חוליות שיוכל לסלקה והא דאמרינן בפרק במה מדליקין (שבת דף כב.) והא הכא כיון דקביעי נרות לא סגי דלא משקל ואדלוקי היינו כמ"ד של

פרקים : מכלל דאי בעי לאוּזוּזי מצי מזיז לה. וכי תימא אין הכי נמי דשל חוליות היה אי"כ טוב היה שיסלק לגמרי כדי שיקנח יפה :

א

-

פט

דף

וליעבד זהב כל דהו. ולא ליעבד זהב טהור ולפי זה גרסינן לעיל שיהא כולו זהב טהור ואי גרסינן הכא וליעביד כל דהו אתי שפיר אעייג דלא גרסיי לעיל טהור אלא שיהו כולן זהב : **חד** ריבוי הוא. דחד בשמן קאמר דאיצטריך לגופיה דטעון שמן בכל המנחות ללוג תימה דכי האי גוונא קרי ריבוי אחר ריבוי לעיל בהקומץ רבה (דף לד.) דתניא מזוזות שומע אני מיעוט מזוזות שתים כשהוא אומר מזוזות בפרשה שניה שאין ת"ל הוי ריבוי אחר ריבוי : **חצי** לוג לכל נר ונר. תימה למה היה צריך לקדש השמן בכלי שרת : **אין** לך עבודה שכשרה מערב ועד בוקר אלא זו בלבד. צריך ליישב הקטרת אברין ותרומת הדשן ויש לפרש דלא דמי דהקטרת אברים מתחלת מבעוד יום כדאמר בפרק ר' ישמעאל (לעיל עב.) דחביבה מצוה בשעתה ותרומת הדשן לא מתחלא משקיעת החמה : **ושיערו** רבנן חצי לוג מאורתא ועד צפרא. ואם משתייר מן השמן בתקופת תמוז לא חיישינן ובירושלמי אמרינן דבימות הקיץ היו עושין פתילה גסה ובימות החורף פתילה דקה ומיהו כששיערו מתחילה שיערו בפתילה בינונית : **אין** עניות במקום עשירות. ואף על פי שיכול לשער בשמן של חול מ"מ אין עניות במקום עשירות :

ב

-

פט

דף

בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן [ונתערבו] כשרות. כרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה בהקומץ רבה (לעיל כג.) דאמרי חרב שנתערב בבלול יקרב : **ואם** עד שלא בלל נתערבו פסולות. דבעינן ראוי לבילה : **והא** מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן כו'. תימה מאי קשיא דלעולם אין

מערבין אפי' נתערבו נמי לא וכגון שלא בלל ונראה דלא מייתי ההוא דאין מערבין אלא משום דסיפא דבללן אלו בפני עצמן כו' עלה קאי אנסכי כבשים בנסכי פרים ואילים אבל לא דייק כלל אלא מהא דמדקתני סיפא ונתערבו בלשון דיעבד מכלל דמערבין דרישא לכתחילה קאמר : שאם אי אתה אומר כן פסלתו. תימה אם כן כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן דתניא בפי' התכלת (לעיל מח.) הדם יזרק והבשר יאכל אמאי הא כיון דבעי לחם ולא קדש הלחם יפסל וכן תודה ששחטה שלא לשמה תיפסל כיון דלא קדש הלחם ושלמי נזיר ששחטן שלא כמצותן דקאמר דאין טעונין לא לחם ולא זרוע וכן מפריש מעות לנזירותו ומת דאמר בפי' קמא (לעיל ד:) דמי שלמים יביא בהן שלמים ואין טעונים לחם ולרבא ניחא דמשני בשלמא הנך עולות נינהו אי לא חזו לעולת חובה חזו לעולת נדבה הכא נמי שלמים נינהו אי לא חזו לשלמי חובה חזו לשלמי נדבה אלא לאביי קשיא ואפי' לרבא נמי קשה דהא ציבור לא מייתו שלמי נדבה ויש לומר דלחם לא דמי לנסכים דנסכים חשיבי טפי כגוף הקרבן משום דקרבי למזבח אבל לחם לא חשיב כגוף הקרבן משום דאין בו למזבח וזרוע בשילה נמי אף על גב דגופא דזיבתא הוא אין לחוש בכך דשלמי נזיר גופיהו אפי' לא היה מקיים בהן מצות זרוע בשילה לא היו פסולין בכך הואיל ונעשו העבודות כמצותן : תמיד של שחר טעון שני גזירין. בכהן אחד אחר סידור כל המערכה ושל בין הערבים בשני כהנים ושני גזירין כדמפרש בפרק ב' דמסכת יומא (דף כו:) כך פירש בקונטרס והכי תנן התם בפרק ב' (גי'ז שם) דתמיד קרב בתשעה בעשרה באחד עשר לא פחות ולא יותר עצמו בתשעה בחג ביד אחד צלוחית של מים הרי כאן עשרה בין הערבים ביי"א עצמו בתשעה ושנים בידן שני גזירי עצים והשתא תימה אי גזירי עצים דתמיד של שחר בכהן אחד הוה ליה עצמו בעשרה או באחד עשר אי טעונים שני כהנים וצריך לומר דלא חשיבא

שני גזירין של שחרית משום דלפני שחיטת תמיד השחר הן משכימין לסדר המערכה לא חשיב אלא העוסקין בשעת התמיד דסידור שני גזירין היה אפילו קודם תרומת הדשן כדאיתא בסידור המערכה דאביי בפרק אמר להן הממונה (יומא דף לג.) והיינו דאמר בירושלמי בפ"ב דיומא

אמר רבי יוחנן לא גזרו על שני גזירין בשחרית פ"י שיהו בשעת הקטרת איברים א"ר אסי מתניתין אמרה כן בכל יום קרב בין הערבים באחד עשר ולא אמר בשחרית כלום ומהשתא ליכא למידק מהתם כלל אי הויא בכהן אחד או בשני כהנים ומיהו יש לדקדק מהא דתניא התם בגמ' ביומא (דף כו:) מנין לתמיד של בין הערבים שטעון שני גזירין בשני כהנים שנאמר וערכו עצים על האש אם אינו ענין לתמיד של שחר שנאמר ובער עליה הכהן עצים בבקר תניהו ענין לתמיד של בין הערבים ואימא אידי ואידי בתמיד של שחר וקאמר רחמנא ניעבד בחד ויהדר נעביד בתרי אלמא משמע בהדיא דשל שחר בחד משום דכתיב וביער לשון יחיד ושל בין הערבים בתרי משום דכתיב וערכו לשון רבים ועוד תניא התם (דף כז:) בסוף פירקא מי שזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה ובשני גזירי עצים: **כיצד** יעשה. שלא יבא דבר לפסול יניחנה עם הבזיכין לשבת הבאה אי נמי מה יעשה מן הלחם אחר שהוקטרו הבזיכין: **שאפילו** הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום. תימה דבפרק המזבח מקדש (זבחים דף פז.) בעא מיניה רבא מרבה לינה מועלת בראשו של מזבח או אינה מועלת היכי דמי אי דלא ירדו השתא לנו בעזרה אמרת לא ירדו בראשו של מזבח מיבעיא אלא דירדו לשולחן מדמינן לה דתנן שאפ"י הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום והשתא הא לא דמי לשולחן דהא אסידרו באחד בשבת קאי משום דכלי שרת אין מקדשין שלא בזמן כדמוכח בפרק שתי הלחם (לקמן ד' ק.). דדייקינן מהכא ואי ס"ד כלי שרת מקדשין שלא בזמן ליקדוש וליפסל ואם סידרן בשבת הכי נמי דאם לא סילקן לשבת אחרת היה נפסל בלינה ואהך גופה דאחד בשבת מקשי התם דאי לילה אין מחוסר זמן כי מטי לילה דבי שימשי תיקדוש ותיפסל ומשני רבא בשקדם וסילקו ורב אשי משני אפילו בשלא קדם וסילקו נעשה כמי שסידרו הקוף וא"כ גבי מזבח אפילו מדמית ליה לשולחן נמי תועיל בו לינה וי"ל דלשון שאפ"י הוא על השולחן משמע ליה נתינת טעם אההוא דסידרו אחר השבת דלכך לא חיישינן עליה משום דבכל לחם הפנים כמו הנסדר בזמנו אפילו הוא על השולחן ימים [רבים] אין בכך כלום ומיהו על כרחין לאו טעם גמור הוא דהכא היינו טעמא משום דכלי שרת אין מקדשין אלא בזמן: **בירוצי** מדות. אע"ג דנתקדשו לוקחין מהן כבשים לעולות קייץ כדפרישית בריש פירקין (דף פח.) דלב ב"ד מתנה עליהם: **מארבע** ועמדו משלש מספק מארבע. בפ' הזהב (ב"מ דף נו:) מפרש דהאי רבית הקדש היכי דמי כגון שקיבל עליו לספק סלתות מארבע ועמדו משלש דמספק מד' דבחבירו כי האי גוונא אסור ותימה היכי דמי אי דאית ליה סלתות או חיטין שיתחללו עליהן מעות הקדש

אפ"י בהדיוט שרי דאפ"י על הגדיש תנן (שם ד' עב) פוסק עמו על הגדיש וכי תימא הא דשרי לפסוק עמו על הגדיש היינו בפוסק לפי השער (או) אפ"י בשער הלקוטות אבל אי מוזיל טפי אסור אפ"י ביש לו והכא גבי הקדש שרי אי אפשר לומר כן דהא בריש הזהב (שם דף מו.) תניא היו חמריו ופועליו תובעים אותו ואמר לשולחני תן

ב

-

צ

דף

לי בדינר מעות ואפרנסם ואני אעלה לך יפה דינר וטריסית אם יש לו מותר כדפרישית דמטבע נעשה חליפין או בפרוטטות דכיון דיש לו אוזול אוזיל גביה ואין כאן אגר נטר ליה ואם אין לו אפילו גדיש א"כ מה מרויחו בהקדמת מעות הרי לא יוכל להשתמש בהן דאין להם על מה שיתחלל ולא נפקי לחולין וי"ל דלעולם בדלית ליה אפ"י גדיש אלא מקבל מעות הקדש והולך אצל בעלי בתים שנותנין לו יותר מדי סאין ומרויח היתר ומה שאין נותן להקדש אותו העודף מידי דהוה אמשלש ועמדו אארבע משום דלא יהיב להקדש אלא כפי השער והשער הוא מארבע ומיהו לפי טעם זה היה מותר להולך מעות הקדש לסחורה כדי להשתכר בהן וזהו תימה דא"כ אמאי לא אשכחן ריבית בהקדש בכי האי גוונא בפי הזהב (ב"מ דף נו:) לכך נראה דאין נכון לעשות כן או משום בזיון הקדש או משום שלא יבא לידי מעילה והא דשרי הכא בהקדש ואסור בהדיוט י"ל כי ההיא דסוף איזהו נשך (שם דף עד.) אמר רב מחוסר שתיים פוסק שלש אינו פוסק ושמואל אמר בידי אדם אפילו מאה פוסק בידי שמים אפילו אחת אינו פוסק תנן פוסק עמו על הגדיש והא מחוסר משדא בחמה למיבש ולמידש ומידד ומשני כגון דשדא בחמה ויבש ולשמואל [דאמר בידי שמים אפילו אחד אינו פוסק והא מחוסר] מידד דבידי שמים היא אפשר בנפוותא ובהקדש אפילו מחוסר כל הני שרי ועוד יש לומר דמיירי הכא בעשירים המתנדבים ונותנין מעות חולין למוכרי סלתות כדי לספק מארבע ואפילו למאן דחייש שמא לא ימסרום יפה בפרק הבית והעליה (שם דף קיח.) גבי שומרי ספיחים בשביעית דאין מתנדב שומר חנם הכא ליכא למיחש דאפילו לא מסרו העשירים יפה יפה מכל מקום מוכרי הסלתות שקיבלו המעות מוסרין אותם יפה יפה וכי תימא אפילו ריבית קצוצה לישתרי שילוו העשירים מאה של חולין לשלם להקדש מאה

ועשרים כדאשכתן בהזהב (ב"מ דף נו:): גבי אבני בית המסורות לגיזבר לא דמי דהתם הכל יודעים שהאבנים עומדות לבנין וליכא למיגזר אטו הדיוט אבל הכא גזרינן דילמא אתי למימר דכי מלוה מאה במאה וכי שרי אם הקדישום אחר כך כי היכי דשרי להלוותן מאה לשלם להקדש מאה ועשרים ועוד דאפילו כי האי גוונא אסור מדאורייתא דחשיב כאילו הויא הנאה למלוה כיון דקעביד על פיו כגון תן מנה לפלוני ואקדש אני לך דמקודשת מדין ערב ולא דמי לאבני בנין שאין לגזבר חלק בהן ולא דמי נמי לשקול ארבע זוזי ולימא ליה לפלניא דלזופן זוזי דהא פשיטא ודאי דאסור למימר לחבריה אנא מוזיפנא לך זוזי והב לפלניא ארבע זוזי: **משלש** ועמדו מארבע מספק מארבע. בהא ליכא קולא בהקדש טפי מבהדיוט לרבי יהודה דתנן בסוף איזהו נשך (ב"מ דף עב:): אע"פ שלא פסק עמו כשער הגבוה יכול לומר לו תן לי כזה או תן לי מעותי: **אפי'** מנחה ת"ל עולה. תימה דבריש המזבח מקדש (זבחים דף פג:): משמע דמדכתיב עולה לא ממעטינן מנחה גבי כל הנוגע במזבח יקדש דאמרי' אי כתיב עולה ולא כתיב כבשים הוה אמינא כל עולין אפי' מנחה וי"ל דשאני התם דכתיב כל הנוגע דמשמע לרבות אי נמי זאת תורת ריבה אי נמי הכא גבי נסכים דכולן למזבח מסתבר עולה ממש דכולה כליל: **שלמים** מנין. וא"ת שלמים בהדיא כתיבי (במדבר טו) לפלא נדר או שלמים לה' וי"ל דהא ברישיה דההוא קרא כתיב וכי תעשה בן בקר ואתא זבח לרבוויי מן הצאן: **שלמי** חגיגה ועולת ראייה. הוה מצי למינקט כבשי עצרת אלא נקט דבר הנוהג בכל הרגלים: **או** במועדיכם. מבמועדיכם דריש דלקמן (דף צא.). דריש או או: **בן** בקר בכלל היה. פי' בקונטרס בכלל ועשיתם אשה דשמעינן כל העולה לאישים ובחנם פי' כן דבהדיא כתיב בפרשה (במדבר טו) מן הבקר או מן הצאן ועוד כתיב בתריה והקריב על בן הבקר ולשון בכלל משמע כפי' הקונטרס: **מה** בן בקר מיוחד בא בנדר או בנדבה. ומפיק שעירי חטאת טפי משום דאין כיוצא בהן נדבה אבל שלמי דחגיגה ועולת ראייה כיוצא בהן נדבה:

א

-

צא

דף

הואיל וכתוב ומן הצאן כמאן דכתיב יחדו. דמדכתיב מן הבהמה והדר כתיב מן הבקר ומן הצאן משמע שניהם (ובקונטרס פירש בע"א)

דתרוייהו אפירושא דבהמה מדלא כתיב מן הבקר והצאן משמע שניהם דאתא לפרש מאיזו בהמה מן הבקר ומן הצאן מזה אחד ומזה אחד ואף ע"ג דדרשי' בתמורה (דף כח:): כוליה דוי"ו דידיה נמי דריש התם מ"מ אי לא כתיב הכא או לחלק הוה דרישנא ליה למימר דבעינא יחדו: **וכל** הזבחים שנזבחו שלא לשמן. תימה הא למה לי קרא כיון דדרשינן בריש מכילתין (דף ב.). אם כמה שנדרת עשית יהא נדר ואם לאו יהא נדבה ליבעי נסכים כנדבה וכי תימא דלגבי נסכים לא הוה מוקי ליה לקרא הא על כרחיך צריך לאוקומי הכי שאם אי אתה אומר כן פסלתו כדאמר רבי יוחנן לעיל גבי אשם מצורע ונראה דכדי נסביה משום דאי לאו קרא דמוצא שפתיך מהכא הוה נפקא ליה ועיקר קרא לאחרינא אתא:

ב

-

צא

דף

דאמר מר חטאת ואשם מנין ת"ל זבח. בפי כל הפסולין (זבחים דף לו.). גבי נאכל ליום ולילה ובקונטרס פירש בנזיר בפי ג' מינין (דף מה:): גבי חטאת נזיר ואשמו: **אבל** היכא דחטאת לכפר ואשם להכשיר בעי תרי קראי. והא דלא מבעיא לן תרי קראי לחטאת ואשם של מצורע בפרק כל הפסולין (זבחים דף לו.). אלא נפקא לן מחד קרא כולהו חטאות ואשמות דנאכלים ליום ולילה היינו היכא דלא משנינן להו מדין שאר חטאות ואשמות אבל הכא משנינן להו דשאר חטאות ואשמות לא בעו נסכים והני בעו נסכים: **אימא** חטאת ואשם דנזיר. אחטאת ואשם דעלמא לא פריך אלא מהני משום דאית בהו מנחה וגם דמו לנדבה דנזירות נדבה היא: **איל** בכלל היה ולמה יצא. דכתיב ביה מנחתו ונסכו וא"ת והא דרשינן ליה בפ"ק דזבחים (דף ח.). וי"ל דהתם וי"ו קדריש ולעיל פירשתי בפי התכלת (דף מד:): **חמור** מן העיקר. דמעשר גופיה לא בעי נסכים: **דמייתי** ומתני. [פירש] בקונט' מביא נסכי איל ואומר אם איל הוא הרי נסכיו עמו ואם כבש הוא יהו נסכים כשיעור כבש באין חובה לו והשאר יהו נסכי נדבה שהרי מתנדב אדם נסכים בלא זבח ובפ"ק דחולין (דף כג.). הוסיף בקונטרס אע"ג דתנן בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קד.). אין מתנדב לוג שנים וחמשה אלא שלשה שיהו קרויין נסכי כבש או ארבעה שקרויין נסכי איל או ששה הראויין לפר הכא כי האי גוונא בהדי אחריני קרבי והא דאמרינן לקמן בגמרא (דף קד.) דהיכא דאייתי חמשה אי

אמרת אין קבע לנסכים משיך ארבעה מינייהו דחזו לאיל ומקריב ואידך הו נדבה ופיי שם בקונטרס נדבת צבור וימכר ויפלו דמיו לשופרות או יקרב הוא עצמו ויצטרף עם שני לוגין אחרים ויקרב לנסכי תמיד דהני נמי לצבור משמע דאותו לוג חמישי אינו קרב עם הארבעה לא דמי להכא דאע"ג דאם כבש הוא השלשה באין חובה לו והרביעי ניתוסף עליהם שאני הכא דהא ארבעה חזו לאיל בעלמא וא"ת והא תניא בסוף כל התדיר (זבחים דף צא:) יין כדברי רבי עקיבא לספלים כדברי רבי טרפון לאשים והשתא לרבי עקיבא ניחא אלא לר' טרפון דאמר לאשים הא לא ידע הי מינייהו נדבה דעביד לאשים וי"ל דכי קאמר רבי טרפון בסתם אבל במפרש לספלים מודה דלספלים ולענין המנחה מייתי שתי מנחות בשני כלים אחת של שני עשרונים לאיל וד' לוגין שמן ואחת של עשרון אחד לכבש ושלשה לוגין שמן והויא חדא לחובתו ואידך נדבה ושתייהן אינן נקמצות דמתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום ואי אפשר לערב כדתנן במתניתין אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים: **תלמוד** לומר לשור האחד. ושור בן יומו קרוי שור כדכתיב (ויקרא יז) שור או כשב או עז כי יולד:

א

-

צב

דף

וכפר את מקדש הקודש זה לפני ולפנים אהל מועד זה היכל מזבח כמשמעו. בפ"ק דשבועות (דף יג:) פירש בקונטרס דמיירי . בטמא ששימש לפני ולפנים או בהיכל או במזבח ותימה דלא אשכחן דמכפר שעיר הנעשה בפנים אמשמש בטומאה וכאן פירש בקונטרס דמיירי בטמא שנכנס לפני ולפנים או נגע במזבח וקשה דאמאי בעי קרא הכא אכל חד וחד הא בפ"ב דשבועות (דף טז:) נפקא כרת בכולהו מחד קרא מדכתיב משכן ומקדש אם אינו ענין לטומאה שבחוץ תנהו ענין לטומאה שבפנים ושמא מאחר דנפקא לן הכא בכולהו דמתכפרין לא מיבעי לענין כרת אלא חד קרא ועוד קשה הא דתניא בפ"ק דשבועות (דף ז:) וכפר על הקודש מטומאות בני ישראל שיש לי בענין הזה להביא שלש טומאות טומאת עבודת כוכבים וגילוי עריות ושפיכות דמים וקאמר רבי שמעון ממקומו הוא מוכרח הוה ליה למימר מהכא דעל כרחך בטומאת הקודש הכתוב מדבר ועוד דבסוף הוציאו לו (יומא סא.) מייתי לה אמתניי בנשפך

הדם יביא אחר ויחזור ויזה תחלה בפנים וכן בהיכל וכן במזבח הזהב משמע בהדיא דלענין הזאות דריש דמזה על בין הבדים ועל הפרוכת ועל מזבח הזהב ושירי הדם על יסוד מזבח החיצון וקרי ליה למזבח החיצון עזרות לפי שהיה בעזרה דאיכא עזרת כהנים ועזרת ישראל דקדושתם שוה ליחשב מחנה שכינה ואע"ג דכולהו הזאות כבר כתיבי ואפילו עיכובא דרשינן מוכלה בפרק ב' דשבועות (דף טז) אם כילה כיפר ואם לא כילה לא כיפר איצטריך האי קרא דלא תימא הני מילי אהרן להכי כתב רחמנא וכפר הכהן אשר ימשח אותו ואשר ימלא כדדרשינן בתורת כהנים וכתיב בתריה וכפר את מקדש הקודש: **הושו** כולן לכפרה אחת שמתכפרין בשעיר המשתלח. אבל בשעיר הנעשה בפנים לא הושו דאין כהנים מתכפרים כדדרשינן בפ"ק דשבועות (דף יג): דכתיב אשר לעם ואם תאמר ולוים במה מתכפרים אי בשעיר הנעשה בפנים אשר לעם כתיב ואיכא למאן דאמר בפרק הזרוע (חולין קלא): לויים לא איקרו עם ואי בפרו של אהרן ביתו כתיב דהיינו כהנים ויש לומר דמתכפרין בשעיר הנעשה בפנים מאחר דכתיב יכפר אלו הלוים דאשמועינן קרא דמתכפרין: **ואין** שעירי עבודת כוכבים טעונין סמיכה. ואיצטריך קרא למעוטי דלא תילף מפר העלם דבר של צבור דזה צבור והאי צבור אי נמי משום דר' שמעון מרבי להו בסמוך מדכתיב (ויקרא ד) וסמך ידו על ראש השעיר ור' יהודה מוקי לה לרבות שעיר נחשון ואיפכא לא מסתברא ליה למימר דמהחי ממעט שעיר נחשון ומהשעיר ירבה שעירי עבודת כוכבים משום דמהשעיר דכתי' גבי נשיא אית לן לרבוויי טפי נמי שעיר נשיא כמו שעיר דנחשון ולי נראה דלהכי ליכא למימר חי למעט [שעיר] נחשון משום דאי אמרת בשלמא לרבות שפיר אלא אי אמרת למעט לשתוק קרא מיניה דשעה מדורות לא ילפינן כדאמר פ' כל המנחות באות מצה (לעיל דף נט). גבי מנחת שמיני ללבונה:

ב

-

צב

דף

הא לרבי שמעון סמיכה בבעלים בעינן. ואהרן לאו בעלים הוא דאי משום שמתכפר עם כל ישראל הא אמר ר' שמעון במסכת הוריות (דף ה). פר ושעיר לכל שבט והא דחשיבי זקנים בעלים אע"פ שיש פר ושעיר לבית דין בפני עצמן כיון דעל ידיהן נעשה החטא קרי להו בעלים: **גירסא**

בעלמא. ל"א פירש בקונטרס כלומר דרבי יהודה לית ליה הלכה למשה מסיני בשתי סמיכות אלא בגירסא בעלמא נקט להו ויליף להו מקראי וקשה דבפרק כל המנחות באות מצה (לעיל סב:) פריך ויהו זבחי שלמי צבור טעונין סמיכה מק"ו ומשני גמירי שתי סמיכות בצבור וי"ל דהתם מיירי לר' שמעון דאית ליה גמרא כדאמר נמי בסמוך לרבינא ורבי יהודה הוה ממעט זבחי שלמי צבור מהפר עוד פירש לשון אחר גירסא בעלמא קראי אסמכתא בעלמא לאוקמי גירסא לסימנא: **איכא** למיפרך. תימה נילף מהקישא דכל הקרבנות כדרשינן (זבחים דף ז:): ביום צוותו זה בכור מעשר ופסח: **שכן** טעונין נסכים ותנופת חזה ושוק. וכי תימא חטאת ואשם יוכיחו מה לכולהו דמתן דמים מרובה למזבח תאמר בהני דבמתנה אחת:

א

-

צג

דף

קראי למה לי. פי' בקונטרס דתלת קרבנו כתיבי בשלמים בויקרא ואם מן הצאן קרבנו אם כבש הוא מקריב קרבנו וסמך ידו על ראש קרבנו ובת"כ משמע דאקרבנו דעז קאי והתם לא כתיבי אלא תרי ואם עז קרבנו והקריב ממנו קרבנו ושמא וסמך ידו על ראשו חשיב כמו קרבנו: **תחלת** הקדש מסוף הקדש. תמורה מסמיכה ובנוזיר בפרק בית שמאי (דף לא.) חשיב לתמורה סוף הקדש אבל הכא לגבי סמיכה חשיב תחלת הקדש ואית ספרים דגרסי הכא איפכא ובפי' הזהב (ב"מ נה.) נמי קרי תמורה סוף הקדש לגבי חילול: **קרבנו** ולא קרבן עובד כוכבים. הא דדרשינן בפרק כל המנחות באות מצה (לעיל סא:) בני ישראל סומכין ואין העובדי כוכבים סומכין פירשתי שם: **לרבות** כל בעלי קרבן לסמיכה לית ליה. פי' בקוני' אחד סומך על ידי כולן ובריש תמורה (דף ב.) פירש בקונטי' דלא סמכי כלל ויש ספרים שכתוב שם מ"ט דלא מייחד קרבן דידהו משמע כפירושו אבל קשה דלקמן אמרי' קרבנו לרבות כל בעלי סמיכה שיכול ומה תנופה שנתרבתה בשחוטין מתמעטה במחוברין סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין אין דין שתתמעט במחוברין משמע דאי לאו קרא הוה אמינא דהוי כתנופה דאחד מניף על ידי כולן וכאן נמי אחד סומך על ידי כולן: **מיבעי** ליה לרבות את האשה. תימה דבפרק אין מעמידין (ע"ז כז.) שמעינן ליה לר' יהודה גבי המול ימול דברה תורה כלשון בני אדם ושמא

במקום שהפסוק מוכיח לא אמרינן : לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בלשון זכר. בכמה מקומות בעי קרא למעט אשה כגון בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות וכן (סוטה דף כג :) בגניבתו ולא בגניבתה אע"פ שכל הענין אינו מדבר כולו אלא בלשון זכר משום דהשווה הכתוב אשה לאיש לכל עונשים שבתורה (קדושין דף לה.) אלא הכא היינו טעמא כדמפרש בריש תמורה (דף ב :) מהו דתימא הני מיילי עונש דשוה בין ביחיד בין בציבור אבל הכא כיון דעונש שאינו שוה בכל הוא דתנן אין הציבור והשותפין עושין תמורה אשה נמי כי עברה לא תילקי קמ"ל וא"ת ולמה ליה למימר שכל הענין כולו הוה ליה למימר לפי שיש לנו ללמוד תחלת הקדש מסוף הקדש דכי היכי דאינה סומכת אינה ממירה ועוד קשה דנילף סוף הקדש כגון שחיטה מתחילת הקדש כגון סמיכה ונבעי שחיטה בבעלים ומיהו בזה י"ל כדאמר בהקומץ רבה (לעיל יט.) דגלי רחמנא בפרו של אהרן ושחט את פר החטאת אשר לו מכלל דבעלמא לא בעינן בעלים ועוד קשה הא דתנן בריש תמורה (דף ז :) דאין כהנים ממירין בבכור משום דכתיב הוא ותמורתו יהיה קדש היכן קדושה חלה בבית בעלים אף תמורה בבית בעלים תיפוק ליה דילפינן תחילת הקדש מסוף הקדש מסמיכה דבעלים ועוד קשה דבעי התם בתמורה (דף ב :) עובד כוכבים מהו שימיר נילף מסמיכה דאין עובד כוכבים סומך ויש לומר דדווקא גבי יורש גמרי מהדדי דאי חשיב קרבנו לגבי האי חשיב נמי לגבי האי אבל בעלמא לא ילפי מהדדי כלל : **ורבי** יהודה ואם לא דריש. הא דבעלמא דריש ר' יהודה וי"ו פירשתי בסוף התכלת (לעיל נא : ד"ה וי"ו) : **הכל** סומכין. בריש ערכין (דף ב.) אמרי' הכל לאיתויי יורש ותימה הא תנא ליה רישא וכמו כן קשה מהכל ממירין דאמרי' התם בריש תמורה (דף ב.) דהכל לאיתויי יורש ודלא כרבי יהודה וממתני' דלעיל שמעינן לה דאוקימנא דלא כר' יהודה וי"ל דאורחיה דתנא הכי כיון דלא מייתר ליה בבא בכך רגיל לשנות תיבה אחת אגב אורחיה אע"ג דתני לה בהדיא בשאר דוכתי כדאשכחן בכתובות בפ' נערה (דף מח : ושם) דתנן לעולם היא ברשות האב כו' מפרש בגמ' מאי לעולם לאפוקי ממשנה ראשונה אע"ג דמשנה ראשונה ואחרונה תנן בפרק אע"פ (שם נז.) וכן בריש יבמות (דף ג.) תנן פוטרות משום דאי תנא אוסרת ה"א אוסרת לייבם אבל מיחלץ חלצה אע"ג דהא מילתא שמעינן מכמה מתני' דאפי' חליצה לא בעי כדקתני (שם דף ב.) כל היכולה למאן ולא מיאנה צרתה חולצת ולא מתיבמת אלמא דאינך אפי' חליצה לא בעו עוד תנן (שם דף יג :) חלצו בית הלל מכשירין ואי בעיא חליצה אפי' מדרבנן היו פוסלין כדאשכחן בריש החולץ (שם לו :) גבי מת בתוך שלשים ועמדה ונתקדשה דאם אשת כהן

אינה חולצת שלא תיפסל לו ובריש ברכות (דף ב. ושם) נמי אמרינן מילתא אגב אורחיה קמ"ל העריב שמשו אוכל בתרומה אעי"פ שהיא משנה במסכת נגעים (פ"ד מ"ג): **רב** חסדא ורבי יצחק בר אבדימי. כאן ולקמן בפרק שתי הלחם (דף צח.) משמע שהיה חברו של רב חסדא והוא היה

ב

-

צג

דף

רבו של רבא דאמר רבא בריש יבמות (דף ג.) ובפי הנשרפין (סנהד' עה.): א"ל רב יצחק בר אבודימי אתיא הנה הנה אתיא זמה זמה ועוד אחר היה בימי רבי כדאשכחן בפי כירה (שבת מ:) דאמר רב יצחק בר אבודימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ כו' והוא היה רבו של רב דאמר בפי הספינה (ב"ב פז.) איכא תנא דאתנייה לרב מדות אחוייה לרב יצחק בר אבודימי ורבינו שמואל גריס דאתנייה רב בלא למ"ד כלומר ששנה לו רב במדות ור"ת מייתי ראייה מפרק כל הבשר (חולין קי.) דרבו של רב היה דאמר איכא תנא דאתנייה לרב כחל אחוייה לרב יצחק בר אבודימי ואי אפשר לגרוס שם דאתנייה רב דהוא דקמהדר ליה אני כחל מניקה שניתי לו ויש מפרשים דלו כמו ממנו כדאשכחן במועד קטן (דף כא.) ואם היו רבים צריכין לו: **אתיא** סמיכה סמיכה מזקני. תימה אם כן ניבעי מנוקים מכל מום ולמאן דיליף מעולת ראייה נמעט סומא באחד מעיניו דפטר ליה מראייה ושאר כל הנהו דפטורים התם ועוד למה לי בני ישראל למעוטי נשים תיפוק לי מהכא: **יליף** מעולת ראייה. אע"ג דעולת ראייה גופה מעולת נדבה גמרה כדבסמוך וקיימא לן (זבחים דף מט:) דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בג"ש הני מילי היכא דיליף ההיא מילתא גופה אבל הכא ילפינן עולת חובה דטעונה סמיכה מעולת נדבה והדר גמרינן סומא דלא: **ידו** ולא יד אשתו. מהא דכתיב בני ישראל למעוטי נשים מסמיכה לא נפקא אשתו דהוה אמינא תסמוך בקרבן בעלה דכיד בעלה דמיא וא"ת ולמה לי קרא למעוטי נשים מסמיכה תיפוק לי דמצות עשה שהזמן גרמא אם תכף לסמיכה שחיטה דאורייתא כדאמר בפי כל הפסולין (זבחים לג.) דאפילו סמך בסוף הלילה תכף לעמוד השחר צריך לשחוט עדיין את התמיד תחילה שלא יהא דבר קודם לתמיד עוד תנן בפרק ב' דמגילה (דף כ:) כל היום כשר לסמיכה ולשחיטה דריש בגמרא

דכתיב ביום זבחכם ואיתקש סמיכה לשחיטה דכתיב ושחט וסמך: **כאילו** לא כיפר וכיפר. בפ"ק דזבחים (דף ו.) בעי למידק מהכא דלא מכפר אעשה דלאחר. הפרשה דקאמר מאי לאו כיפר עשה דקודם הפרשה לא כיפר סמיכה דהוה ליה עשה דלאחר הפרשה ואמר רבא עשה דסמיכה קאמרת שאני הכא כיון דכל כמה דלא שחט בעמוד וסמוך קאי אימת קא הוי עשה לאחר שחיטה חשיב כעשה דלאחר שחיטה אמר ליה רב הונא בר (רבי) יהודה לרבא ואימא כיפר גברא לא כיפר קמי שמיא כדתניא והנותר בשמן אשר על כף הכהן כו' ותימה דלא מייתי מברייתא דתנופה דהכא דעל כרחין לא כיפר קמי שמיא קאמר דלא שייך למימר לא כיפר עשה דתנופה היא לאחר זריקה ויש לומר דהך ברייתא מיתניא גבי אשם מצורע בתורת כהנים שטעון תנופה חי ושייך לפרש לא כיפר עשה דתנופה מחיים: **ולא** ידו על הצואר. לצד הגרון מקום הסימנין ששם קרוי צואר כדתנן בפרק קמא דחולין (דף יט):

דף - **צד** - **א**

סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין. תימה ותתרבה בשחוטין מקל וחומר מתנופה שנתמעטה בחוברין ונתרבתה בשחוטין: **קא** הויא חציצה. והא דכהן מניח ידו תחת יד הבעלים ומניף פירשתי לעיל בפרק כל המנחות באות מצה (דף סא): **בזמן** שכהן גדול רוצה להקטיר. משנה היא במסכת תמיד (דף לג):

פרק **אחד** **עשר** - **שתי** **הלחם**

מתני' שתי הלחם. במשנה ובמקרא קרוי לשון זכר ולשון נקבה דהכא תנן שתי הלחם ובשמואל (א י) כתיב גבי שאול ונתנו לך שתי לחם ולקחת מידם ולעיל פ' ואלו מנחות (דף עה): קרי ליה לשון זכר דקאמר בבא מלחם גדול וכתוב (ישעיה נא) ולא יחסר לחמו: **ובדפוס** היה עושה אותן. אית דגרסי טפוס והכל אחד כמו גיטין (דף כו.) טופסי גיטין פורמ"א

בלע"ז ואי אפשר לברר אם היה מתקן הלחם מחוץ לדפוס שהיה הדפוס בתוך הלחם או הלחם בפנים ומתוך הסברא נראה שהלחם בתוך הדפוס אבל מדקאמר בגמ' וליהדרה בדפוס קמא ומשני כיון דאפי לה נפחה משמע שהלחם חוץ לדפוס דאי בתוך הדפוס כיון דכמין דפוס היה לה בתנור היכי מינפחה הא אין הדפוס מניחה ועוד דבכל דוכתא משמע שהיו מדביקין את הפת בתנור ואם בתוך הדפוס נתונה אי אפשר להדביקה ומהא דקתני וכשהוא רודן נותנן בדפוס אין לדקדק דשייך רדיה מפני הדפוס ולא מפני שהודבקה בתנור: **וכשהוא** רודן נותנן בדפוס. הן הקערות של שולחן כדאמר (לקמן דף צז). קערותיו אלו דפוסין וכן פירש רש"י בפירושי חומש שהיה נותנו בקערות לאחר אפייה ותימה הא דפליגי לקמן (דף צה:) באפייתן אי דחיא שבת דלמאן דאמר תנור מקדש דחיא שבת משום דאי אפי לה מאתמול איפסלא בלינה ולמאן דאמר אין תנור מקדש לא דחיא הא בין למר ובין למר קערות נתקדשו כדכתיב בפי' נשא ומשחת בו את אהל מועד ואת ארון העדות את השולחן ואת כל כליו ושמא אע"ג דכתיב גבי שלחן ועשית קערותיו מ"מ כלי השולחן מיהא לא מיקרו אי נמי מאן דמפרש קערותיו אלו הדפוסים קסבר תנור מקדש אבל מאן דאמר אין תנור מקדש היה מפרש דקערותיו היינו קערות שהיו נותנים בהם את הלחם על שתי שולחנות שבאולם אחד מכסף ואחד מזהב על של כסף נותנים לחם הפנים בכניסתן ועל של זהב ביציאתן אבל אין לפרש דעל שולחן של משה שבהיכל היו סודרין בתוך הקערות דאם כן שולחן היה מקדש יותר מחמשה עשר טפחים: **ושמת** אותם בדפוס. וא"ת והא אפיקתיה לומר שאפייתן שתיים שתיים ויש לומר דאם כן לכתוב ונתת אותם אבל ושמת משמע שימה בדפוס.

ב

-

צד

דף

כמין תיבה פרוצה. דשולחן רחבו חמשה לרבי יהודה (לקמן דף צו.) וששה לרבי מאיר ולחם ארכו עשרה ורחבו חמשה ונותנין ארכו כנגד רחבו של שולחן וקופל לרבי יהודה טפחיים ומחצה מכאן וטפחיים ומחצה מכאן ולרבי מאיר טפחיים מכאן וטפחיים מכאן נמצא ' שהיה כמין תיבה פרוצה ב' דפנות זו כנגד זו ושוליים רחבין ופרוצה מלמעלה כמין ספינה רוקדת ואין לה שוליים אלא מלמעלה רחבה ומלמטה כלה והולכת עד

כאצבע ושני ראשיה חדין והולכין וגבוהין מלמעלה ואין נוגעין במים כד פ"י בקונטרס ומתוך פירושו נראה דפתוח הלחם מלמטה ושני ראשין חדין כספינה החדה בראשה ובסופה כדי לרוץ מהרה כד הלחם חד בראשו ובסופו (של חד) צד אורך השולחן ולהכי פריך למאן דאמר כמין ספינה רוקדת היכי יתבי קנים הלא ראשן חדין ואין יכול לישב שם אלא קנה אחד באמצעיתו ואע"פ שהיו שם ד' סניפין של זהב מפוצלין בראשיהן כדי לקבל ראשי קנים מ"מ בעינן שיהא לחם משאן חזק באמצען שלא יתקפלו מכובד הלחם ומה שצייר בקונטרס צורתו כזה הם החידודין שבראשו ושבסופו של אורך השולחן ולצד רוחבן שהיו דופני הלחם מאריכין ומרחיבין בענין זה שכופפין לצד ראשו ולכך מפרש לקמן דסניפין עגיל להו מיעגל אבל גובה הלחם מאמצעית לא היה הולך ומגביה בשיפוע מכאן ומכאן עד שהיה הולך ומרחיב עד ה' טפחים והם השוליים הממלאים רחבו של שולחן ואחד כופל מכאן ומכאן כמו דופן זקוף לר' יהודה טפחיים ומחצה ולר' מאיר טפחיים כזה אבל מה שפ"י בקונטרס ושני ראשיה חדין והולכין וגבוהין למעלה ואין נוגעין במים אם רוצה לומר כעין ספינות שלנו שראשו וסופו משופע והולך ואינו נוגע במים נמצא דכי מסדר ליה ללחם על השולחן לא יתיב לחם אקנים המונחים בראש הלחם שתחתיו ובסופו דלא יתיב אלא אקנה אמצעי בלחודיה ויש מפרשים דהיינו הא דפריך אלא למאן דאמר כמין ספינה רוקדת קנים היכי הוו יתבי כלומר היאך היה יושב הלחם על הקנים פירוש היכי הוו יתבי קנים כמשפטו שישב הלחם עליהם ומשני מורשא עביד להו שהיה מדביק בצק בשולי הלחם מתחתיו בחודו שלמטה כדי שישען על הקנים ואין הלשון משמע כן כלל לפיכך נראה שהלחם בראשו ובסופו שכלפי אורך השולחן אין הולך ומשפע כלל אלא זקוף וא"ת למאן דאמר כמין ספינה רוקדת היכי מיפרשא מתני' דלחם הפנים ארכו עשרה ורוחבו חמשה וקופל לר' יהודה טפחיים ומחצה מכאן וטפחיים ומחצה מכאן ולרבי מאיר טפחיים דכיון דלמטה כלה והולך עד כאצבע היכי תנן נמצא ארכו ממלא רחבו של שולחן הא חסר ליה מה ששוליו הולכין וגבוהין מאמצעיתו מכאן ומכאן דכי פשטת ליה קממלא ליה ותו לא וכי משפעת ליה חסר ליה פורתא ושמא ההוא פורתא לא חשיב ועוד קשה הא דאמר רבי יוחנן (לקמן ד' צו.) לדברי האומר טפחיים ומחצה קופל נמצא שולחן מקדש ט"ו טפחים למעלה הא גבוה טפי לרבי יוחנן גופיה כיון דאמר כמין ספינה רוקדת וצריך לומר דלא הוי טפח ואמרינן לקמן כיון דלא הוי טפח לא קחשיב ודוחק הוא שהרי ששה לחמים היו על גב זה ואי לכל חד וחד לא סליק שתות טפח מאי קא פריך למ"ד כמין ספינה רוקדת

היכי יתבי בזיכין הא אין משפיעין השוליים אפילו שתות טפח וי"ל דאפילו הכי משמע ליה דלא יתבי בזיכין שפיר דבעינן שלא יהו נוגעין כל עיקר וא"ת אכתי הרי לחם הפנים עוביו טפח כדאמרינן בפסחים בפרק כל שעה (דף לז.). נמצא שולחן מקדש טובא וי"ל דאותו עובי טפח היה בתוך הקיפול שהקיפול טפחיים ומחצה לרבי יהודה או טפחיים לרבי מאיר: **דסמכי**. ליה סניפין ללחם. נראה ... דסניפין רחבין חמשה כרחבו של לחם ומפוצלין בראשיהן דאמר פי' בקונטרס שראשי הקנים של כל לחם ולחם מונחין באותן פיצולין ולפי' זה היו הפיצולין זה למעלה מזה לר' יהודה טפחיים ומחצה ולרבי מאיר טפחיים במדת גובהו של לחם ואפשר דאותן פיצולין היו כעין פגימות לראשי הסניפין כמדת עובי הקנה ותימה דבמתני' תנן (לקמן דף צו.) ד' סניפין של זהב היו שם מפוצלין בראשיהן כדי שיהו סומכין בהן את הלחם וכן קתני לקמן בברייתא שבהם סומכין את הלחם ואין מזכיר בשום מקום כלל נתינת ראשי הקנים משמע דלא . בעי העמדה אלא ללחם התחתון המונח על טהרו של שולחן ובתוספתא (פי"א) נמי תניא ד' סניפין היו שם שבהן סומכין את הלחם משמע חלה התחתונה דווקא ולא אפשר להיות כלל למאן דאמר כמין ספינה רוקדת: **תלח**. כמו נפל תילחי תילחי דפרק אלו טרפות (חולין דף נג.):

א

-

צה

דף

כמין כוורת היה לה בתנור. כוורת עגולה היא כדמוכח בפ"ק דשבת (דף ח.) והכא קתני כמין טבלא מרובעת אלא מנוקב ככוורת של קנים שישלוט האור בכולו: מר אמר במסודר ומר אמר במסולק ולא פליגי מסקנא דשמעתא דלא אמרינן אע"פ שנסע . אהל מועד הוא והא דמסיק ליה בפי' בתרא דזבחים (דף קטז): היינו לענין קדשים קלים דנאכלין בכל מחנה ישראל ולא בעו אהל מועד ומיהו ק' דבפרק קדשי קדשים (שם דף סא): מסיק ליה גבי קדשי קדשים דמפרש בשני מקומות קדשים נאכלים קודם שיעמידו הלויים את המשכן ולאחר שיפרקו הלויים המשכן ולא מיפסלי ביוצא משום דאע"פ שנסע אהל מועד הוא ויש לומר דהתם מיירי (קודם) שנפרס אהל מועד והמזבח וקלעי החצר עומדים במקומן וא"ת וכיון שנסתלק המזבח היכי מתאכלן הא"ר אלעזר התם מזבח שנפגם אין

אוכלין בגינו שירי מנחה ור' ישמעאל ברבי יוסי נמי קאמר כל הקדשים שנשחטו שם פסולין ואפילו קדשים קלים והתם מדמי סילוק מסעות לנפגם מזבח וי"ל דאתיא כתנא דפליג אר' ישמעאל בר' יוסי ובקונטרס פ"י התם דשני מקומות לאו לאחר שנסעו ונסתלק המזבח קאמר אלא חד מינייהו כדאיתא בעוד שהמשכן נטוי כמשפטו וחד לאחר שפרקוהו קרשיו ויריעותיו ועדיין המזבח במקומו וקודם שיעמידו לויים המשכן דנקט לאו דווקא נקט חדא דלא משכחת לה שיהא המזבח מונח קודם העמדת המשכן שהרי קודם שיחנו בני קהת נושאי המזבחות היו חונין בני גרשון ובני מררי נושאי המשכן ומקימין אותו אבל בנסיעתן שהיו מורידין המשכן תחלה ונושאים בני גרשון ובני מררי אחר דגל ראשון ובני קהת אחר דגל שני כדי שיהו קודמין בני גרשון בחנייתן ומעמידין את המשכן לפני בא בני קהת כדכתיב אחר מסע בני יהודה (במדבר י) והורד המשכן ואחר שני דגלים כתיב (שם) ונסעו הקהתים נושאי המקדש דהיינו ארון ומזבחות וכלי שרת והקימו בני גרשון המשכן עד בואם של בני קהת ועוד אי בששינו את הסדר מוקמת לה היכי שחטו קרבנם קודם שיעמידו המשכן הא אמרן באיזהו מקומן (זבחים דף נה:) שלמים ששחטן קודם שיעמידו הלויים את המשכן פסולין ואי גרסינן לה מיתוקמא בששינו את הסדר וההיא דאיזהו מקומן שלמים דווקא קאמר ומשום דכתיב בהו ושחטו פתח אהל מועד ולא יליף שאר קדשים מינייהו עכ"ל והא דתנן גבי תמיד (דף ל:) לא היה השוחט שוחט עד שישמע קול שער גדול שנפתח למצוה בעלמא וא"ת ולעיל אמאי איצטריך לשנויי ההוא לדגלים הוא דאתא לימא לקדשים קלים הוא דאתא כדמוכח בפרק בתרא דזבחים (דף קטז:) וי"ל דא"כ לא הוה ליה למתלייה באהל מועד ואם תאמר ולוקמה בקדשי קדשים וכגון שהמזבח והקלעים במקומן וי"ל דמשמע ליה ונסע אהל מועד שנסתלק הכל אפילו המזבח: **שמע** מינה יש סילוק מסעות בלילה. פ"י בקונטרס מדקתני קדשים נפסלין דאי אין סילוק מסעות בלילה אימת מידלו קלעים בצפרא מאי איריא משום יוצא תיפוק לי דאיפסיל ליה בלינה תימה דלמא נפקא מינה היכא דנסעו באמצע היום דקדשים שנשחטו היום נפסלין משום יוצא ולא משום לינה ונראה לפרש דקאי אפלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דאיירי בלחם הפנים ומסקינן דמסולק נפסל במסעות ועל כרחיך בשבת לא היו נוסעין דאפילו לא היו תחומין מדאורייתא לא היו יכולין ליסע משום איסור הוצאה ואיסור מתמר להכי דייק דאי אין סילוק מסעות בלילה תיפסול הלחם בלינה ואי הוה אמרינן דבשום פעם לא היו

נוסעין אלא או בתחלת היום או בתחלת הלילה הוה מצינו למימר דדייק
מברייתא שפיר :

ב

-

צה

דף

אין טמאי מתים משתלחים. כגון עכשיו שהוגללו הפרוכת דאין מחיצה
לטמאי מתים להשתלח דטמא מת מותר ליכנס למחנה לוייה כדאמרינן
בסוטה פרק היה נוטל (דף כ:) ובפסחים בריש אלו דברים (דף סז.) לא
טמא מת בלבד אמרו אלא אפילו מת עצמו שנאמר ויקח משה את עצמות
יוסף עמו עמו במחיצתו וא"ת והיכי ילפינן טמא מת ממת שאני מת דאין
לו טהרה במקוה כדאי" בסוף עירובין (דף קד:) המכניס שרץ למקדש
פטור ואע"פ שהיו נושאים ארונו של יוסף עמו במחיצתו ומכל מקום קשה
הא קא חשיב רבותא אפילו מת עצמו וי"ל דסבר כמאן דאמר חייב אי
נמי חשיב במינו טהרה במקוה דיש לאדם חי טהרה: **לישתו** ועריכתו
בחוף. אלמא מדת יבש לא נתקדשה דאי נתקדשה מיגנייא מילתא אי
אפיק להו אבראי ולא כפי" הקונטרס דמפרש מטעם פסול יוצא דמשום
קידוש כלי לא מיפסיל ביוצא כדפרישית בפ"ק (דף ט.) והאי דכל המנחות
נילושות בפושרין אפילו מנחת מאפה פירשתי בפי כל המנחות באות מצה
(לעיל נה.): **שהוא** קשה כברזל. שבח הוא לתלמידי חכמים כדאמר בפ"ק
דתענית (דף ז.) כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם:
ומאי קושיא דילמא עשרון לא מקדש תנור מקדש. תימה אכתי קשיא
סיפא דקתני חביתי כ"ג לישתן ועריכתן בפנים אלמא מדת יבש נתקדשה
וי"ל דאע"ג דעשרון לא נמשח חצי עשרון נמשח משום דאמרינן בפ"ק
(לעיל דף ח.) חביתי כהן גדול רבי יוחנן אמר אינה קדושה לחצאין
ובהיא שמעתא א"ר חנינא אין מנחה קדושה בלא שמן ואם כן צריך
להניח בביסא או בכלי שרת אחד עשרון שלם של חביתין ושלשת לוגין
שמן כדי לקדשן בכלי שרת ובתוך הביסא עצמה היה נתון הסולת לצד
אחד והשמן לצד אחר לפי שצריך אחר כך לחלק הסולת בפני עצמו בחצי
עשרון והשמן בפני עצמו לוג ומחצה שחרית ולוג ומחצה בין הערבים
וכיון דאתקדש בכלי שרת גנאי הוא להשימן אחר כך בכלי חול ולא
מסתבר למימר שיוכל לחלוק הסולת והשמן קודם שיתקדש בביסא ויניח
בתוך הביסא עצמה של שחרית לצד אחד ושל בין הערבים לצד אחר דהא

דריש בפ"ק (ג"ז שם) אמר קרא מנחה מחציתה הבא מנחה ואחר כך חוצהו ומיהו למאן דאמר בפ"ק (ג"ז שם) קדושה לחצאין ומחצה משלם דמביא לא נצרכא אלא להביאה שלם מביתו קשה מאי שנא חצי עשרון דנמשח ומאי שנא עשרון דלא נמשח ויש פירושים מרש"י שכתוב בהן בסוף התכלת (לעיל דף נ:): לפי שהיו צריכין לעשרון למדוד בו שאר מנחות כל יחיד המתנדב מנחה ופעמים מוציאו לחוץ אבל חצי עשרון היה מיוחד לכהן גדול ולא היה צריך למנחת נדבה של יחיד ולא יתכן טעם זה כלל דהא בפ' כל המנחות באות מצה (לעיל דף נז:): דדרשינן מקרא דמנחת יבש לא נתקדשה מדכתיב חמץ תאפינה ביכורים לה' אימתי הם לה' לאחר אפייה ואע"ג דההוא קרא גבי עשרון כתיב לא שנא ונראה לפרש דלישה ועריכה דלחם הפנים ושתי הלחם מדת יבש הוא דאין בהן שמן ולישתן ועריכתן לא היתה בכלי הלח אבל לישה ועריכה דחביתין היה בכלי הלח דיש בה שמן שנמדד בלוג ומדת הלח נמשחה לכולי עלמא ובין למאן דאמר בפ' ואלו מנחות (לעיל דף עה:.) בוללן סולת בין למאן דאמר בוללן חלות מכל מקום בכלי שהיה לש ועורך היה בולל לפיכך צריך בכלי שרת והא דנקט במתני' חביתין כהן גדול לאו דוקא דהוא הדין שאר מנחות הטעונות שמן כדאיתא בתוספתא דקתני מנחה יש בה מעשה כלים בפנים טחינתו והרקדתו בחוץ ולישתו ועריכתו בפנים כל מעשיהן בפנים ובזר כשרות עד שיבואו לבית הקמיצה והא דלא תני במתניתין אלא חביתין י"ל משום דחביתין חלוקין משתי הלחם ולחם הפנים בשני דברים דאלו לישתן ועריכתן בחוץ ואינן דוחות את השבת ואלו לישתן ועריכתן בפנים ודוחות את השבת ועוד נראה דמתני' נמי קתני שאר מנחות דקתני בסיפא כל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ופ"י בקונטרס לישה ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ ואף על גב דמשמע פירוש הקונטרס שזו היא נמי פירושו של ואין בהן מעשה כלי בחוץ והכל חדא מילתא הוא נראה לפרש דאין בהן מעשה כלי בחוץ אטחינה והרקדה קאי דלא בעו כלי שרת כי ההיא דתוספתא: **אלא** דרב אשי ברותא היא. ותברה מי ששנה זו לא שנה זו: **דרך** חולין אפיתו להו אף כי היום יקדש בכלי איפסיל ליה בלינה. ואע"ג דאין כלי שרת מקדשין אלא בזמן וזה אין זמנו בערב שבת לדבריהם קאמר להו כדפרישית בסוף התכלת (לעיל דף נא:.) [ד"ה אפי לה]:

כלל א"ר עקיבא כו'. בפי ר"א אומר אם לא הביא (שבת דף קלג. ושם) ובפי אלו דברים (פסחים דף סט:): פסק כר' עקיבא משום דאיכא צריכותא גבי פסח ומילה אבל הכא ליכא צריכותא ומיהו אמילתיה דר"ע לא בעי צריכותא דאשמעינן בכל דוכתא מאי דדחי שבת: **כל** הכלים שהיו במקדש אורכן לאורכו של בית. בגמ' תניא חוץ מארון שאורכו לרוחבו של בית ובשולחן ומנורה פליגי רבי ור' אלעזר בר' שמעון ומתניי כרבי דאמר מזרח ומערב מונחין: **שאלו** את רבי זו מנין. אמתניי קאי וקאמר מנין שכל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ולא לענין קמיצה מכלי שרת וקידוש קומץ בכלי שרת איירי דבהאי קרא דמייתי איירי בבישול חטאת ואשם ואפיית מנחה ולא מיירי בקידוש קומץ כלל ומהיקשא דזאת התורה נפקא לן לעיל בסוף פ' התודה (דף פב:): מה עולה טעונה כלי דכתיב ויקח את המאכלת אף כל טעון כלי וקמיצה כנגד שחיטה וקידוש קומץ כנגד קבלה כדאמר לעיל בפי' שני (דף יג:): אלא הכא בלישה ועריכה ואפיה של מנחה מיירי דאיתקש אפיה דמנחה לבישול דחטאת ואשם מה הם טעונין כלי דכתיב וכלי חרס אשר תבושל בו ישבר ואם בכלי נחושת בושלה ומיהו מזה אין ראיה דלאו למירמי חובה קאמר אלא כדפירש בקונטרס דכתיב אשר תבושל בו ואין בישול בלא כלי ובפנים משתעי קרא דאי בחוץ הרי חטאת ואשם נפסל ביוצא ועוד כתיב ביה לבלתי הוציא אל [החצר] החיצונה אף אפיה דמנחה טעונין כלי שרת והוא הדין לישה ועריכה וצריך לדקדק לאיזו מנחה איצטריך קרא אי למנחת מחבת ומרחשת ומאפה תנור הא כתיב בהו כלי ואילו למנחת סלת אין בה אפיה קודם קמיצה: **והאיכא** בזיכין. הקשה בקונטרס אמאי פריך הכי דהא שולחן לא מקדש להו לבזיכין ונראה דלא קשה (ליה) מידי דהא אמרינן בפ"ק (לעיל דף ז.) דקומץ מנחה מכלי שעל גבי קרקע שכן מצינו בסילוק בזיכין משמע דהוי כקומץ מע"ג השלחן:

לא היה שם סניפין. תימה לרבי יוסי מה הן קשותיו דקרא דלקמן (דף

צו.) אמרינן קשותיו אלו הסניפין ומנקיותיו אלו הקנים ורש"י פירש בפ"י חומש שנחלקו בהן חכמי ישראל ואית דאמרי איפכא ואונקלוס שתרגם מנקיותיו מכילתיה כמאן דאמר מנקיות אלו סניפין ולא מצינו מחלוקת זה בש"ס שלנו ומכילתיה נמי יש ליישב אקנים נמי שגם הם היו סונפין את הלחם ועוד דאי אסניפין הא כתיב (שמות כה) ומנקיותיו אשר יוסך בהן שמסככין בהן את הלחם שעל הלחם מסככין הקנים בין לחם לחברתה והא דכתיב (במדבר ד) את קשות הנסך הכי קאמר סניפין של קנים המסככין את הלחם וכדפרישית לעיל שהסניפין מעמידין את הקנים: **מסגרתו** [של שלחן] מעמדת את הלחם. משמע שא"צ העמדה אלא חלה התחתונה ולעיל פירשנו (דף צד:): **לדברי** האומר מסגרתו למטה היתה. ברגלים אבל הדף העליון חלק היה משני צדדין ואין לו בית קיבול טבלא המתהפכת שיכולין להשתמש בצד זה כמו בצד זה שחלקה היא משני צדדין טמאה כשולחן של מקדש שהיה מקבל טומאה כדמפרש לקמן ואין טבלא זו כשאר פשוטי כלי עץ משום דרחבה היא בית קיבולה ולדברי האומר למעלה היתה האי דמקבל טומאה משום דאית לה בית קבול ואינה מתהפכת וטבלא המתהפכת תיבעי לך כך פירש בקונטרס והאי דלא משכח בפרק אלו מומין (בכורות דף לח.) טומאה מדאורייתא ואין לו תוך בכלי שטף אלא בהנך דחזו למדרסות דלא איתקש לשק היינו כמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה דטבלא המתהפכת תיבעי לך אי נמי טבלא המתהפכת ביש לה תוך חשיבא מחמת שהיא רחבה ולא מיקריא אין לו תוך כך פ"י בקונטרס והא דאמר בפרק המוכר את הבית (ב"ב דף סו.) גבי דף של נחתומין דפשוטי כלי עץ מדרבנן היינו כמאן דאמר מסגרתו למעלה היתה דמדרבנן טמאה ומדאורייתא תיבעי ולכל הפחות אפילו תמצי לומר דמדאורייתא טהורה מדרבנן מיהא טמאה ומיקל שם ר' אליעזר משום דשמא מדאורייתא טהורה אי נמי ההיא שינויא דלא כר' יוחנן ובמסקנא לא קאי אי נמי הא דמיבעי לן הכא בטבלא המתהפכת היינו משום דטבלא משמשת את האדם ומשמשת משמשי אדם כדתניא בת"כ בפרשה ויהי ביום השמיני וכלי עץ יכול אף הסולם והקולב והאנחות והמנורה ת"ל מכל כלי עץ יכול שאני מוציא את השולחן ואת הטבלא והדולבקי ת"ל כל כלי ריבה ומה ראית לרבות אלו ולהוציא את אלו אחר שריבה הכתוב ומיעט ת"ל שק מה שק מיוחד שמשמש אדם ומשמש תשמישי אדם אף אני ארבה את השולחן ואת הטבלא והדולבקי שמשמש אדם ואת משמשי אדם ומוציא אני את הסולם שמשמש אדם ואינו משמש את משמשי אדם הקולב והנחותה והמנורה שמשמש את משמשי אדם ואינו משמש אדם ועל כרחך בשאין

ראויין למדרס מיירי מדלא נקט מטה כסא וספסל והוה ליה לרבוויינהו נמי ממשכב ובשאין להם בית קיבול מדלא קאמר מה שק מיטלטל מלא וריקן ומיבעיא לן הכא אי דרשא גמורה היא לו או אסמכתא בעלמא משום דעל כרחין אפילו למ"ד מסגרתו למטה אע"פ שכל הדרשות צריכות ההיא דת"כ לרבוויי משמשי אדם ומשמש משמשי אדם והשולחן הטהור איצטריך ללמד שמגביהין אותו לעולי רגלים מ"מ לענין טבלא לאו דרשא גמורה היא דטבלא המתהפכת נפקא לן משולחן הטהור והשתא דף של נחתומין דפשיטא לן דהויא דרבנן אינה משמשת אדם ומשמשי אדם והא דמשמע בכל דוכתא דפשוטי כלי עץ אפילו טומאה דרבנן אין בהן כדמשמע בריש חולין (דף ג.) דקאמר טמא במוקדשין שבדק קרומית של קנה ושחט בה ועל כרחך בשעשאה כלי דעולה טעונה כלי ובפ"י בכל מערבין (עירובין דף לא.) דקאמר דשקיל לה בפשוטי כלי עץ ובפרק כל הכלים (שבת קכג:) גבי קנה של זיתים דפריך בגמרא פשוטי כלי עץ הוא ובפ"ק דשבת (דף טז.) כלי עץ כלי זכוכית פשוטיהן טהורין אפילו מדרבנן דומיא דכלי זכוכית וסיככה בחיצין זכרים כשרה בפ"ק דסוכה (דף יב:) ואי מקבלי טומאה אפילו מדרבנן הוו פסילי לסיכוך דאמר מר אפילו מטלניות שאין בהן שלש ואניצי פשתן פסולין אע"ג דלא הוו מקבלי טומאה כל הני לא דמו לדף של נחתומין דחשיב רחבה כבית קיבול כדפירש בקונטרס הכא דמהאי טעמא טמאה טבלא המתהפכת מדאורייתא למ"ד מסגרתו למטה ואי הוה מצי למימר דדף של נחתומין הוי כטבלא דמשמשת אדם ומשמשי אדם כ"ש דניחא טפי דלא דמי לכל הני דטהורין אפילו מדרבנן ורבינו שמואל פי"ש דההיא מסקנא לא קיימא ור"ת פי" דהיינו טעמא דטבלא המתהפכת לפי שיש לה בית קיבול למטה כמו שולחן למאן דאמר מסגרתו למטה ועדיף טפי משאר פשוטי כלי עץ שאין להם בית קיבול כלל ואי אפשר להיות כן דלפירושו למ"ד מסגרתו למטה היתה המסגרת קבועה בשולחן ובפ"ק דסוכה (דף ה.) מוכח דברגלים היתה המסגרת ולא בשולחן דפריך ונילף מזר דאמר מר זר כל שהוא ומשני דנין כלי מכלי ואין דנין כלי מהכשר כלי ופריך מסגרת נמי הכשר כלי הוא ומשני מסגרתו למטה היתה: **כלי** עץ העשוי לנחת הוא. דמה שמסלקים אותו בסילוק מסעות אין זה טלטול כיון דמקומו קבוע: **סילוקו** כסידורו. היינו למאן דאמר אפייתו דוחה שבת דתנור מקדש דלמ"ד אין אפייתו דחיא שבת לא היה חס בשעת סידור: **כאן** בציפוי שאינו עומד. הוה מצי לאקשוי משלחן דמשה דציפוי דעומד הוא אי נמי (לא היה) מחובר בעץ אלא כעין מעשה ארון דאמר בפרק בתרא דברכות (דף נו) שלש ארונות עשה בצלאל אחד של עץ ושנים של זהב

ועוד יש לפרש דעומד קרי כשהציפוי עב וחזק וראוי להשתמש עליו בפני עצמו אפילו כי שקלת ליה לעץ :

א

-

צז

דף

כלי אכסלגוס. שם מקום דבפרק דם חטאת (זבחים דף צד.). מייתי לה גבי עורות: **שאני** שולחן דרחמנא קרייה עץ. תימה דבסוף חומר בקודש (חגיגה דף כו.): תנן כל הכלים שהיו במקדש טעונין טבילה חוץ ממזבח הזהב והמזבח הנחושת מפני שהן כקרקע דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים מפני שהן מצופין ומפרש בגמרא וחכמים מטמאין מפני שהן מצופין והשתא מה בכך הא רחמנא קרייה נמי למזבח עץ דכתיב והמזבח עץ שלש אמות ועוד קשה דהכא משמע דציפוי לא בטל גבי שולחן ודולבקי היכא דלא שייר כלום ולאידך לישנא קאמר התם דחכמים לדברי רבי אליעזר קאמרי ליה מאי דעתיך דמטהרת להו מטעם קרקע ולא מטעם עץ משום דמצופין מבטל בטיל ציפויין גבייהו ויש לך לטהר מטעם עץ וי"ל דהא דכתיב המזבח עץ לאו אמזבח קאי אלא כדמתרגם יונתן פתורא דלקבל מדבחא ואידך לישנא סבר דאפילו לא קאי אשולחן מ"מ מדאפקיה לשולחן בלשון מזבח שמע מינה דמזבח נמי בטל ציפוי ציפוי השולחן אי נמי היינו טעמא דבטל ציפוי גבייהו כדמפרש התם טעמא דמתניתין דלא בעי טבילה מזבח הנחשת דכתיב מזבח אדמה מזבח הזהב דכתיב המנורה והמזבחות מדאיתקיש מזבחות זו לזו: **המזבח** עץ שלש אמות. אין שיעור זה לא למזבח ולא לשולחן ושמא זה היה גובהן של סניפין: **שלחנו** מכפר עליו. דגדולה לגימא (סנהדרין דף כג.): **לאורכו** של שולחן. על הרצפה היה מניחו לאורך השולחן דעל השולחן לא היה מקום פנוי למדוד הקנים לאורכו: **קשותיו** אלו סניפין. לר' יוסי קשה מה ידרוש כדפרישית לעיל (דף צו: ושם ד"ה לא): **לא** סידור הקנים כו'. ואף על גב דאין שבות במקדש האי טלטול לאו משום שבות הוא אלא משום דמיחזי כבונה וסותר כך פירש בקונטרס ולא משמע כן בריש כל הכלים (שבת דף קכג: ושם) דאמר קנים קודם התרת כלים נשנו משמע דליכא אלא איסור בעלמא ואשכחן נמי שבות דאסרו במקדש כגון ציר העליון שמא יתקע נגר המונח בפי בתרא דעירובין (דף קב. ושם): **תנן** התם ר' מאיר אומר כו'. משנה היא במסכת כלים פרק כל

[כלי] בעלי בתים : **באמות** אמה אמה וטופח. פירוש מדת המזבח יהיה באותן אמות שאמה בינונית תחזיק מהן אמה וטפח :

דף - צז - ב

וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד זרת חצי האמה וכשתמדוד מאמצע הקרן זרת סביב עד השפה אישתכח דהוי אמה : **ותנן** חוט של סיקרא כו'. משנה היא במסכת מדות (פ"ג מ"א) : **אל** חיק האמה בגובהה. מכאן יש לקיים גירסת הספרים בזבחים פי' קדשי קדשים (דף סג. ושם ד"ה חוץ) דאמרינן התם כל כבשים שהיו במקדש שלש אמות לאמה חוץ מכבשו של מזבח שהיה שלש ומחצה וחצי טפח ואצבע ושליש אצבע בזכרות' ומחק שם בקונטרס חצי טפח דאז החשבון מכוון לט' אמות של מזבח ולדברי רבותיו שגורסין חצי טפח פי' בקונטרס שם דלאותו חשבון לא היה ראש הכבש שוה לראש המזבח אלא נמוך ממנו רביע אמה ולא דק בקונטרס דאינו נמוך אלא חומש אמה חסר משהו והקשה בקונטרס שהרי אמרה תורה לא תעלה במעלות על מזבחי ותירץ רבי נתן [מדודא] דאמה של יסוד באמה בת ה' כדאסיקנא הכא ולפירוש הקונטרס קשה דנמצא ראש הכבש גבוה מראשו של מזבח ומיהו אין לחוש בזה אי נמי לגירסת הקונטרס אמות של כבש לפי האמות של מזבח וכגירסתו גריס רבינו חננאל בעירובין בפי' חלון (דף עו.) :

דף - צח - א

שלא יבואו לידי מעילה. לאו דוקא דהקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה מחולל אלא שלא היו רוצים ליהנות משל הקדש : **חדא** לכספא ודהבא. אותה של קרן מזרחית צפונית וסימנך (איוב לז) מצפון זהב יאתה : **אחת** של ארבע ואחת של שמונה. חדא נקט והוא הדין בענין אחר : **רואין** אותו כאילו אינו. תימה הא אין שולחן מקדש יותר מייב טפחים

ונמצא בזיכין למעלה מי"ב וי"ל כגון דמשקע ליה לשביעי עד שהוא בתוך
הששי ומיירי שעשאו באותו ענין שיכול לשקע בתוכו :

דף - **צח** - **ב**

דוחקין ובולטין בפרוכת ודומין כמין שני דדי אשה. מעשה נס היה דארוון
באמצע קדשי הקדשים היה ולכל צד היה עשר אמות ומקום ארוון אינו
מן המדה כדאיתא בפרק קמא דמגילה (דף י :) ואם כן אפילו למאן דאמר
שהבדים נשמטים לצד אחד היאך מגיעים עד הפרוכת הא לא היה אורכין
עשר אלא ע"י נס האריכו הבדים עד שהיו דוחקין ובולטין ונראין כשני
דדי אשה לחיבתן של ישראל: **מזרח** ומערב מונחין. ומתניי דתנן אורכין
לאורכו של בית כרבי: **מדכתיב** בנר מערבי לפני ה'. נר שני של שתי
מזרחיות קרי נר מערבי כדפרישית בפרק כל קרבנות (לעיל ד' פו: ד"ה
ממנה) ומתניתין דתמיד (פ"ג מ"ט) דמצא שתי מזרחיות דולקות כרבי
דאמר מזרח ומערב מונחין דלמאן דאמר צפון ודרום מונחין אין שייד
מזרחיות: **שאמצעי** משובח. פי' בקונט' לענין שלשה שקוראין בתורה
דאין פוחתין מעשרה פסוקים ואמצעי שקורא ארבעה משובח ועל זה
מייתי הך ברייתא התם בפ"ג דמגילה (דף כא:) אבל [קשה] דמייתי [נמין]
שאר ברייתות דראשון ואחרון משובחים לכך נראה דהך [דהכא] מיתניי
לגבי שלשה המהלכים בדרך דגדול באמצע כדאמר בפרק אמר להם
הממונה (יומא דף לו.) ובמגילה (דף כא:) מייתי לה משום דכיון דמשובח
לשאר דברים טוב שיקרא ד' פסוקים: **תרי** דרי הוו. ומיתרצי השתא
כולהו פירכי דלמאן דאמר צפון ודרום אף על גב דכי יהבינן

דף - **צט** - **א**

חמשה ראשה של זו בצד ראשה של זו אי אפשר לצמצם חמש שולחנות
של עשר אמות בעשר אמות אפי"ה כיון דטפי ליה טפח לא הוי לא חשיב

והא דתניא בפי' אמר להן הממונה (יומא דף לג:) שולחן בצפון משוך מן הכותל שתי אמות ומחצה ומנורה בדרום משוכה מן הכותל שתי אמות ומחצה ומזבח ממוצע ועומד באמצע ומשוך קימעא כלפי חוץ משום דכתיב ואת המנורה נכח השולחן דבעינן דחזו אהדדי יש ליישבו אפי' כמ"ד צפון ודרום מונחין ואשולחן דמשה קאי אבל שולחנות דשלמה סמוכות לכותל והא דתניא בפרק הוציאו לו (שם דף נא:) בין המזבח למנורה היה מהלך דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר בין שולחן למזבח אע"ג דרבי מאיר סבירא ליה צפון ודרום מונחים כדמסיק התם ניחא דיכול להלך בין שולחן למזבח דשולחנות שלמה קיימי בתרי דרי ושולחן דמשה בין שתי השורות שתי אמות ומחצה ממנו לשורה החיצונה ושתי אמות ומחצה ממנו לשורה הפנימית ומשוך מכותל צפוני שתי אמות ומחצה והמזבח היה בין שולחן דמשה למנורה דמשה אלא שמשוך קימעא כלפי חוץ ומזבח הזהב היה אמה על אמה נמצא מקום פנוי הרבה שהיה יכול להלך בין המזבח לשולחנות וצריך ליישב הסוגיא דשקלים (דף יא.) דמייתי התם בפרק שלש עשרה שופרות פלוגתא דרבי ור' אלעזר בר שמעון דהכא ומתנייא התם איפכא לרבי אלעזר בר שמעון מזרח ומערב ולרבי צפון ודרום והדר קא אמר מ"ד מזרח ומערב כולן ראויין לשירות ונראה דהיינו כר' אלעזר בן שמוע דבסמוך דאמר על כולם היו מסדרים ומאן דאמר צפון ודרום נמצא שולחן בצפון ומנורה בדרום דוקא על של משה מסדרן פי' כרבי יוסי בר יהודה דבסמוך דעל של שלמה אין יכול לסדר כיון שראש השורה סמוכה לכותל צפוני בדוחק והדר קתני השולחן היה נתון מחצי הבית ולפנים משוך מן הקרן שתי אמות ומנורה בדרום ומזבח הזהב היה נתון בתוך הבית חולק את הבית מחצי הבית ולפנים משוך קימעא כלפי חוץ וכולהו משליש הבית ולפנים אי אפשר ליישב אותה ברייתא אלא כמ"ד מזרח ומערב מונחים משוך מן הקרן היינו מן הכותל שתיים ומחצה היה משוך אלא שדילג הסופר ומחצה והא דקאמר ברישא דברייתא מחצי הבית ובסיפא משליש כדשנינן לעיל דברישא לא חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל ובסיפא קא חשיב בית קדשי הקדשים בהדי היכל: **כמה** משוך מן הכותל שתי אמות ומחצה. כדתניא ביומא פרק אמר להן הממונה (דף לג:) ובקונטרס פירש הטעם שיהיו שני הכהנים הנושאים שני הסדרין יכולין להלך זה בצד זה: **מלמד** שהלוחות ושברי לוחות מונחין בארון. בפרק קמא דבבא בתרא (דף יד.) אמרינן והלוחות ארכן ששה ורחבן ששה ועוביין ג' ואם כל אחת בפני עצמה היתה ששה על ששה אי אפשר ליישבן בארון זו אצל זו כ"ד טפחים לארבעתן וארכו של ארון לר"מ חמש עשרה טפחים באמה

בת ששה ולר' יהודה י"ב טפחים ומחצה דאמרינן באמה בת חמשה דאמתים וחצי ארכו וצ"ל שהיו שברי לוחות תחת השלימות ובירושלמי דשקלים בפי י"ג שופרות (ה"א) משמע דאורכן ששה ורוחבן שלשה ומונחות אורכן לארכו של ארון ויכול ליישב ארבעתן זו אצל זו ברחבן והכי נמי איתא בפרק בתרא דתענית ירושלמי והש"ס שלנו נמי דקאמר בב"ב (דף יד.) ארכן ששה ורחבן ששה מצית למימר דמיירי בין שתיהן כשהיו זו אצל זו לרחבן והא דקאמר כמה לוחות אוכלות בארון י"ב טפחים היינו בין לוחות ושברי לוחות כשהיו מונחות זו אצל זו ארכן לארכו של ארון :

ב

-

צט

דף

יכול אפילו מחמת אונסו. משנה היא במסכת אבות (פ"ג מ"ח) : **אחד** של כסף. ברוב ספרים גרסינן של שייש וכן מוכח במסכת שקלים פרק י"ג שופרות (דף ט:) דתנן י"ג שולחנות היו במקדש ח' של שייש בבית המטבחים ושנים במערבו של כבש אחד של שייש ואחד של כסף ושנים באולם אחד של שייש ואחד של זהב ואמר בגמ' תני של כסף [היו] ר' אחא ור' מיישא ומטו בה משום רב שמואל בר רב יצחק לית כאן של כסף מפני שהוא מרתית לא כדין תני זה אחד מן הנסים שהיו במקדש שכשם שהיו מניחין אותו חס כך מוציאין אותו חס שנאמר (שמואל א כא) לשום לחם חס ביום הלקחו ריב"ל אמר אין מזכירין מעשה נסים משמע דכולה סוגיא אשולחנות של אולם קיימא דמיוחדים ללחם ולא אשולחנות דבית המטבחים ובמערבו של כבש דמיוחדים לאברים ומיהו בכל הספרים כתוב שם במשנה ובמסכת תמיד מייתי לה בפרק לא היו כופתים (דף לא:) אחד של כסף ואחד של זהב בשולחנות של אולם ואין לדחות דרוצה לומר דכי היכי דאיכא נס אלחם הי"נ אאברים דאם כן הוה ליה לאיתויי מתניי דמסכת אבות (פ"ה מ"ה) לא הסריח . בשר הקודש מעולם ובקונטי משמע כגירסא במתניי דהכא של שייש ובגמ' בברייתא של כסף ופי' שם בקונטרס בגמרא דהאי דקרי לה בברייתא כסף היא ברייתא דשקלים ופלוגתא דתנאי היא והא דפריך במסכת תמיד (דף לא:) מכדי אין עניות במקום עשירות אמאי עבדי דשייש נייעבדו דכספא ודהבא ומשני ר' שמואל בר רב יצחק מפני שמרתית אכולהו פריך ור' שמואל בר רב יצחק

לטעמיה דחייש להכי במסכת שקלים (דף יא): **מהו** ללמוד חכמת יונית. תימה וכי לא היה יודע דגזרו עליה ולעיל פירשתי בריש רבי ישמעאל (דף סד: ד"ה ארור): **לא** יהו עליך חובה. כאדם שיש לו חוב ואומר מתי אפרענו ואפטר כך לא יאמר אשנה פרק אחד ואפטר שאי אתה רשאי לפטור את עצמך מהן כך פירש בקונטרס עוד יש לפרש לא יהו עליך חובה שלא תעסוק אלא בהן ואי אתה רשאי לפטור עצמך מהן שלא תעסוק בהן כלל אלא יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ אי נמי לא יהו עליך חוב ללמוד כל התורה כדתנן במסכת אבות (פ"ב מט"ז) לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין ליבטל:

דף - ק

ששונאין את הבבליים. כדאשכחנא בפ"ק דיומא (דף ט:): דאמר א"ל ר"ש בן לקיש לרבי אלעזר אלהא דישראל סנינא לכו לפי שלא עלו בימי עזרא ומה שמזכירין אותם לגנאי על שאוכלין את השעירים חיים אע"ג דמצוה קעבדי שלא יבואו לידי נותר לפי שהרגילו עצמם כמו כן לאוכלם חיים אף בכל השנים דמיחזי כרעבתנותא: **אמר** להם הממונה. ביומא (דף כח.). פירש בקונטרס דממונה הוא הסגן וקשה דאם כן הוה ליה למיחשביה בהדי דברים דחשיב בירושלמי דיומא שהסגן משמש אומר לו אישי כ"ג הגבה שמאלך הסגן בימינו וראש בית אב בשמאלו והניף הסגן בסודרים ואחז הסגן בימינו והעלהו לא היה מתמנה להיות כהן גדול עד שנעשה סגן אלא ממונה אחר היה ושמא היה ממונה על הפייסות דמיקרי ממונה סתם כדתנן פרק שני דיומא (דף כב.). אומר להם הצביעו: **מתתיא** בן שמואל אומר (אם) האיר פני המזרח. מתתיא בן שמואל היה ממונה על כך כדאמר בשקלים (דף ז:): מתתיא בן שמואל היה ממונה על הפייסות והיינו הפייסות שכשהאיר היום היו מפייסין מי שוחט מי זורק וכשהוא שואל אם הגיע זמן אומר לאותו שעולה על הגג אמור אם האיר פני כל המזרח עד שבחברון והוא אומר לו הן ובתלמוד ירושלמי נמצא שלפיכך אומר לו ביום הכפורים עד שבחברון כדי להזכיר ישיני חברון כך פי' בקונטר' ומה שכתוב בספרים בפ' אמר להן הממונה (יומא דף כח:): מתתיא בן שמואל אומר ממונה על הפייסות אומר כו' ליתא אלא אומר ה"ר מאיר דה"ג מתתיא בן שמואל ממונה על הפייסות אומר שהוא עצמו

ממונה על כך והתם מפרש מי אומר כן : **אלא** אפיי עולת העוף שנמלקה ומנחה שנקמצה. רבותא היא מהני אעייג דלאו בכלל ביום זבחכם נינהו קמ"ל דנפקי מביום צוותו כדמפרש במגילה (דף כ:) ומשום קודם התמיד לא מיפסלא דהיינו למצוה בעלמא כדאמרי' בפ' התכלת (לעיל דף מט:) ומשום פסול לינה נמי לא דלאלתר שרפו אפיי קודם עמוד השחר ומיהו אי אפשר לומר כן דהא פריך ניהדר קומץ לדוכתיה ולקמציה ביממא ומשני כלי שרת מקדשין שלא בזמנן ומיפסיל משום לינה אלמא לא מיפסיל קמיצה ואי אפשר לשרוף עד אחר עמוד השחר שיפסל בלינה ונקמצה לאו דוקא אלא אפילו לא נקמצה נמי כדתנן בפרק שני דמעילה (דף ט.) : **בלילה**. פיי בקונטרס כגון מנחת נסכים ויש מפרשים הטבת נרות לא שיידך על זה לשון קרב :

דף - **ק** - **ב**

כמי שסידרו הקוף. הא דאמרינן בסוף לולב וערבה (סוכה דף נ.) דלא היה ממלא במקודשת משום פסול לינה ולא אמרינן דנעשה כמי שמלאהו הקוף שאני התם דלא בעי כהן בבגדי כהונה במילוי : שני ימים טובים של ראש השנה קודם לשבת נאפה ברביעי ונאכל לשבת שניה לאחד עשר. ואי קשיא שנים עשר נינהו דהא אין נאכלות עד מוצאי שבת דבאותה שבת הוי יום הכפורים הא לא קשיא דלענין אכילת קדשים לילה הולכת אחר היום שעבר כדאמר באותו ואת בנו (חולין דף פג.) הילכך מיקרי אחד עשר כך פירש בקונטרס ונראה דלא קשיא מידי דאם באו עדים מן המנחה ולמעלה דנוהגין אותו היום קודש ולמחר קודש (ר"ה דף ל:) יום שני עיקר ומנינן מיניה יוה"כ ויחול אחר השבת ודנוהגין אותו היום קודש חומר א בעלמא דלא ליזלזלו ביה לשנה הבאה ואם קודם מנחה באו עדים לא עבדינן אלא חד יומא ומחרתו דהוא ערב שבת חול אע"פ שכבר אפו לחם הפנים מערב יו"ט חוזרין ועושין אחרים לקיים לחם חום כמו שנוכל יותר וראשון נאכל בפדיון ואע"פ דאמר בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קא.) כל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם היכא דאיכא תקנה לא אמר משום לחם חום ביום הלקחו כדאמרי' בפרק התכלת (לעיל דף מז:) גבי שני כבשים ששחטן על ארבע חלות ותודה ששחטה על שמונים חלות ומיהו קשה היכי חייל יום הכפורים באחד בשבת הא

משמע בפרק החליל (סוכה דף נד:) דלא מיקלע באחד בשבת אלא לאחרים שעושין לעולם אחד מלא ואחד חסר ומשנה זו שנויה בפ"ב דערכין (דף ח:) וקתני רישא אין פוחתין משה חדשים המעוברין בשנה ולא נראה לעבר יותר על שמנה ומשמע התם דאתיא דלא כאחרים: ואינו דוחה את יום צום. בפרק אלו עוברין (פסחים דף מז.) פריך מהכא דשתי הלחם למאן דאמר מדאורייתא צורכי שבת נעשין ביו"ט דהכא קתני ואפילו דיו"ט ביו"ט לא עבדי ומשני שאני התם דאמר קרא לכם ולא לגבוה ולרשב"ג דאמר משום ר"ש בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום מא"ל ס"ל כאבא שאול ומוחק שם בקונטרס יום צום (משמע) [משום] דלא שייך יום צום גבי שתי הלחם ובחנם מחקו דמילתא דרשב"ג מיתניא בתר הנך תרתי בבי דשתי הלחם ולחם הפנים ואתרוייהו פליג רשב"ג ונקט יום צום משום לחם הפנים:

פרק שנים עשר - המנחות והנסכים

מתני' המנחות והנסכים שנטמאו. בגמרא פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות**. בשקדם הקדישן למומן מיירי אבל קדם מומן להקדישן נפדין כדתניא בתוספתא ובפרק בתרא דתמורה (דף לג.) דתני לוי הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תני לוי במתניתיה אפילו חיה ואפילו עופות: **וכלי שרת**. לרבי נחמיה דאמר פרק הנהנה (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מביאין לידי מעילה הוא עצמו לא כל שכן ניחא דאין להם פדיון ואשכחן לרבנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין ובגמרא משמע נמי דהוי דרבנן בעלמא דמפרש כלי שרת ולבונה משום דלא שכיחי:

דף קא - א

אע"ג דנטמאו כטהורים דמו. מדלא קאמר טהורים ניהו משמע דמקבלי טומאה אלא דלא חשיבא טומאה ותימה דבפי' כל הפסולין (זבחים דף

לד.) אמרינן והאמר מר והבשר לרבות עצים ולבונה הכא במאי עסקינן כגון שקדשו בכלי ואע"ג דאליבא דרבא מסיק הכי אביי נמי לא פליג בהא וי"ל דהתם מדאורייתא והכא מדרבנן והכא נמי הא קאמר עצים כמה דלא משפי להו לגזירין דלא מיתכשרי משמע דאז מקבלי טומאה מדאורייתא וקדושת כלי דהתם היינו שיפוי גזירין דהכא ובקונטרס פ"י התם דמיירי בעצים שחתה במחתת כלי שרת מעל המזבח עם גחלים ולפיכך צ"ל דהכשר של שיפוי גזירין דהכא דרבנן ולא יתכן פירוש זה דבמסכת תמיד (דף כח:) משמע שהיה חותה מן המאוכלות הפנימיות וגם אין לפרש דמיירי אליבא דרבי בהקומץ רבה (לעיל דף כ:) במתנדב עצים דעצים קרבן נינהו ובעו כלי שרת דהא מסיק התם דנעשה כמי שקרבו מתירין דתנן כל שאין לו מתירין משיקדש בכלי ולרבי הא אמרי' עצים טעונין קמיצה אלמא יש להן מתירין אע"ג דבפרק הקומץ רבה (שם) אמר שהקומץ והשירים הכל למזבח אלמא קדושת כלי דהתם היינו שיפוי גזירין דהכא ובעצי המערכה ומתוך לשון הקונטרס משמע דכמה דלא משפי להו לגזירין טהורין לגמרי וכטהורין דמו לאו דוקא אלא טהורין ממש וא"ת וכי משפי להו לגזירין בקורדום היכי מקדשי והא קורדום אינו כלי שרת כדמשמע בתוספתא דתניא השואל קורדום של הקדש מחבירו ביקע בו ובא חבירו וביקע בו כולן מעלו נתנה לחבירו וחבירו לחבירו הראשון מעל והשני לא מעל ובעולה אינו כן נתנה לחבירו וחבירו לחבירו כולן מעלו ואמר בפי' השואל (ב"מ דף צט.) המשאיל קורדום של הקדש מעל לפי טובת הנאה שבו וחבירו מותר לבקע בו בתחילה ויש לפרש דקורדום דהתם לא במיוחד לעצי מערכה מיירי אבל כלי שרת היה להם מיוחד לעצים שמשפן ומנסרן ומייפן לעשות בקיעות יפות דחזו למערכה ואם תאמר וכיון דקורדום דתוספתא לאו כלי שרת הוא אמאי מעל השני הא מכיון דבקע הראשון ומעל בו יצא לחולין כדתנן במסכת מעילה (דף יט:) אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בהמה וכלי שרת בלבד כיצד רכב על גבי בהמה ובא חבירו ורכב ובא חבירו ורכב כולן מעלו שתה בכוס של זהב ובא חבירו ושתה ובא חבירו ושתה כולן מעלו מה שאין כן בקדושת דמים וי"ל דההיא דתוספתא מיירי בקורדום המסור ליד גזבר דומיא דנטל אבן או קורה של הקדש לא מעל דקתני התם בתר ההיא דקורדום וקתני בה נתנה לחבירו הוא מעל וחבירו לא מעל עד שידור תחתיה שוה פרוטה ופריך עלה הש"ס בפרק בתרא דמעילה (דף כ.) ובפרק קמא דחגיגה (דף י:) מכדי מיגזל גזלה מה לי הוא מה לי חבירו ומשני בגזבר המסורות לו אבני בנין עסקינן ולכך יוצא הקורדום כולו לחולין כשנותנו לחבירו שהרי מוציאו כולו מרשות הקדש

אבל כשמבקע בו והוא סבור שהוא שלו אינו מוציאו מרשות הקדש אלא הנאת הביקוע כיון דגזבר הוא ועדיין בידו אינו יוצא מרשות הקדש ולכך מועלין כולן שאין הקורדום מתחלל על ידי הביקוע אבל איניש בעלמא שאינו סבור שהוא שלו כי מבקע ביה מיגזל גזליה ומפיק ליה מרשות הקדש ומתחללת הקדושת דמים בכך ואפ"י אין מתכוין לגזול אלא דעתו להחזיר לרשות בעלים לאחר ביקוע הא קיימא לן (ב"ב דף סח.) שואל שלא מדעת גזלן הוי לרבנן וקם ליה כוליה ברשותיה דאפילו נתכוון להיות שואל כאילו נתכוון לגזול דמי והא דאמר בהשואל (ב"מ דף צט.) המשאיל קורדום של הקדש מעל לפי טובת הנאה שבו וחבירו מותר לבקע בו בתחלה וסתם משאיל סבור שהוא שלו מדלא מעל אלא לפי טובת הנאה שבו שחבירו מותר לבקע בו בתחלה דיצא לחולין ומיהו נראה שעדיין הקדש מעורב בו כיון שהוא סבור שהוא שלו ואינו מתכוין להוציא הקורדום מרשותו מ"מ שרי לבקע בו שהרי הנאת הביקוע כבר יצתה לחולין כיון שאינה מסורה לו והא דאמרינן גבי בית בפרק האומר משקלי (ערכין דף כא.) הקדישו משכיר הדר בו מעלה שכר להקדש ופריך כיון דמעל נפיק לחולין לאו כולי בית קאמר דאפ"י קורדום כה"ג לא היה יוצא כולו לחולין אם השכיר לחבירו קורדום של הקדש מידי דהוה אמשאיל אלא השכר לבדו הוא דיצא לחולין וברוב ספרים נמי כתוב נפיק שכר לחולין: פיגל במנחה לרבי שמעון אינו מטמא טומאת אוכלין. ומפרש טעמא משום דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים אין קרוי אוכל ומוקי לה במסקנא דאקדשה במחובר שלא היה לה שעת הכושר דטהורין אין נפדין וא"ת א"כ

ב

-

קא

דף

עולה לרבי שמעון לא תטמא טומאת אוכלין דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא כמו מנחה שפיגל דלא מקבלת טומאה אם הקדישה במחובר וזה נמי לא היתה לה שעת הכושר וי"ל דאכילת מזבח שמה אכילה כדאשכחן באותו ואת בנו (חולין דף פא.) לענין אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים בהיא חולין ובנה עולה דחשיב עולה שחיטה הראויה ואפילו לרבא דלא חשיב ליה שחיטה הראויה ופטר משום אותו ואת בנו לר"ש לענין אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים מודה דשמה

אכילה מידי דהוה אטריפה שנשחטה דשחיטה שאינה ראויה והויא אוכל
שאתה יכול להאכילו ותדע דהא עצים ולבונה מקבלין טומאה לר"ש על
כרחך משום אכילת מזבח דאי משום חיבת הקודש לחודיה הא לא
מהניא חיבת הקודש לשוייה אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים דאי לא
פיגל במנחה יטמא לר"ש טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר
קודם פיגול מיד כשנתקדש בכלי דחיבת הקודש מכשרתה ועוד כמו
שמדקדק מפרה: **ועגלה** ערופה. לאו כשנערפה דא"כ תיפוק ליה משום
נבילה אלא בששחטה וקא סבר ירידתה לנחל איתן אוסרתה ולמאן
דאמר עריפתה אוסרתה נמי מצינן למימר דקא סבר ר"ש עגלה בשחיטה
כשירה כדאמרינן בפ"ב דכריתות (דף כה.) אי נמי משערפה ועריפתה
מטהרתה מידי נבילה כדמוכח בסוף חטאת העוף (זבחים דף ע:): **אוכל**
שאתה יכול להאכילו לאחרים. הקשה ה"ר אליעזר ממיץ דהכא לא
ממעט ר"ש מדכתיב אשר יאכל אלא איסור הנאה ובפרק כיסוי הדם
(חולין דף פה. ושם) ממעט ר' שמעון אף טריפה מכיסוי משום דכתיב
אשר יאכל ולא אמרי' איסורי הנאה דווקא וי"ל דהכא כתיב מכל האוכל
דמשמע כל לרבויהי אפילו אסור באכילה הילכך לא ממעט אלא איסור
הנאה אבל התם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל כתיב ולא כתיב
כל הילכך אמרינן ההיא דווקא דשרי באכילה: **בשר** בחלב אסור באכילה
ומותר בהנאה. בסוף כל הבשר (חולין דף קטו): יליף איסי איסור אכילה
מהך ג"ש ואיסור הנאה מק"ו ונראה דהיינו טעמייהו דר"ש סבר אין ג"ש
למחצה וילפינן מינה אף היתר הנאה ואיסי סבר אהני ג"ש ואהני ק"ו אי
נמי משום דבההוא קרא דטריפה איירי נמי בקדשים שיצאו חוץ
למחיצתן כדאמר בפרק בהמה המקשה (שם דף סח): דאסירי אף בהנאה
וגלי קל וחומר דילפינן מינייהו ורבי שמעון דהכא סבר דפשטיה דקרא
בטריפה מיירי: **נאמר** כאן אנשי קודש. וא"ת ונילף מבקודש באש תשרף
דמיירי בפסול קודש כדאמר בפרק כל שעה (פסחים דף כד.) ואסירי
בהנאה ויש לומר דילפינן עם קודש מאנשי קודש: **פיגל** במנחה מטמא
טומאת אוכלין. וקשיא לרבי אושעיא תימה למאי דס"ד השתא דאיירי
רבי אושעיא אפי' בהיה לו שעת הכושר תיקשי ליה מההיא דלעיל דמודה
רבי שמעון בבשר בחלב הואיל והיתה לה שעת הכושר ויש לומר דהוה
אמינא שעת הכושר דבשר בחלב כגון שנתערבה קודם בישול כגון דתרי
ליה כולי יומא בחלבא ואח"כ בישל וכי האי גוונא לא היתה למנחה שעת
הכושר קודם שהקדישה: **ההיא** דפרה מטמאה טומאת אוכלין. מפורש
בבבא קמא (דף עז.) יפה: **והא** לן לפני זריקה דמצוה למיזרקה. אי לאו
הנך שינויי דאסיקנא לרבי אושעיא ברייתא גופא לא קשיא ליה מאי שנא

פיגל במנחה דמטמא טומאת אוכלין ומאי שנא לן לפני זריקה דאין מטמא דמנחה היתה לה שעת הכושר קודם שהוקדשה:

א

-

קב

דף

דקומץ מנחה כשחיטה דמי. תימה הוא שחושב חידוש הא דלא חשבינן ליה כשחיטה לענין טומאת אוכלין: **אמר** רב אשי אמריתה לשמעתיא קמיה דרב כהנא גרסינן. והוא רב כהנא אחרון שהיה בימי רב אשי כדאשכחן בכמה דוכתי אבל רב נחמן לא גרסינן דרבו של רבא היה ונפטור מקמי רבא כדאיתא במועד קטן (דף כח.) וביום שמת רבא נולד רב אשי (קידושין דף עב:) ואי גרסינן רב נחמן בר יצחק ניחא: **דאי** בעי זריק לא אמר. ולית ליה הא דאמרן לעיל בפ' התודה (דף עט:) ובפרק קמא דפסחים (דף יג:) לרבי אלעזר בר' שמעון היכא דנתקבל הדם בכוס ונשפך אמרינן כזרוק דמי והא דתנן במרובה (ב"ק עד:) קדשים שחייבין באחריותן משלם ארבעה וחמשה ופריך בגמ' (שם עו.) והרי חזרה קרן לבעלים ומשני רבי יוחנן בשוחט תמימים בפנים שלא לשם בעליהן והוי שחיטה הראויה משום כל העומד ליזרק כזרוק דמי ההוא שינויא לא יתכן לרב אשי אלא סבר לה כר"ש בן לקיש דמשני שוחט בעלי מומין בחוץ אי נמי היכא דנזרק (בחוץ) מודה רב אשי דאמר מעיקרא כזרוק דמי וכן צ"ל דלא תיקשי לר' יוחנן דשמענא ליה בפרק קמא דמעילה (דף ה.) היתר אכילה שנינו אבל היתר זריקה לא מהני ואין לחלק בין מעילה לשאר דברים דאדרבה בסמוך משמע דאמרי' במעילה (ג"ז שם) כזרוק טפי מבטומאה ובמרובה (ב"ק עו:) מיייתי ראייה מטומאה: **ה"ג** לא ראויה לצאת וראויה ליטמא. ולא גרסינן וראויה ללון לא כגון שלנה בשעה שראויה ליפסל ביוצא ובטומאה והיינו לאתר שנזרק הדם שאין בה פסול ומעתה ראויה ליפסל ביוצא ובטומאה שלא יהא בה דבר פסול אלא הוא דעדיין אינה פסולה אבל ראויה ליפסל דאי לן הדם תו לא מיקרי ראויה ליפסל דהא פסולה ממש היא ולעולם אי בעי זריק לא אמר כך פירש בקונטרס וקשה מאי פריך כל שיש לה היתר מיבעי ליה הא כיון דלנה אין לה עכשיו היתר ועוד מאי קאמר מעילה משום קדושה הוא לבתר דפקעה במאי הדרא היכי פקעה כיון דלנה ממש ונראה לפרש ראויה ללון ראויה לצאת וראויה לטמא כלומר שעדיין לא נארע בה שום

פסול קאמר דאין מועלין משום דהשתא הוא עומד ליזרק כזרוק דמי ולבסוף נמי כשהיה בה פסול לינה או יוצא או טומאה אין מועלין כדמפרש טעמא בסמוך דכיון דפקעה קדושה תו לא הדרא רכבא והשתא הא דנקט שלנה ושנטמאת רבותא נקט דכ"ש קודם לכן ולכך פריך כל שיש לו היתר מיבעי ליה שהטעם משום דקודם שיפסל אמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי ומשני רב אשי במעילה כיון דפקעה קודם פסול תו לא רכבא לאחר פסול אבל טומאה מידי דחזי השתא לאכילה לא אשכחן ומתבטל ראוי דידה והא דמשני במעילה (דף ה.) דלן בשר היינו למ"ד היתר אכילה אבל למאן דאמר היתר זריקה הוי לן דם :

ב

-

קב

דף

כי קאמרינן דרבנן. תימה בפרק אור ל"י"ד (פסחים כ.) דקאמר האי בשר דאיתכשר במאי כו' אלא בחיבת הקודש תפשוט דבעי ר"ש [בן לקיש] אמאי לא משני כי הכא דר"ש בן לקיש מיבעי ל"י דאוריית' כי קאמר הכא דרבנן וי"ל דרוצה לתרץ שם אפי' לרב יוסף דאמר בפ"ב דחולין (דף לו:) לר"ש בן לקיש נמי עשאוהו כהכשר מים דרבנן משמע דקסבר דמיבעי ליה דרבנן ולדידיה ה"נ דתיפשוט מהכא כי היכי דפשיט ל"י התם: **כשתי** מנחות שנתערבו. ואמרינן בהקומץ רבה (לעיל כג.) אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשרות ואם לאו פסולות והא דקתני נמי לעיל אלו להביא בשני כלים והביא בכלי אחד פסולה כגון דלא יכול לקמוץ מכל אחת בפני עצמה כך פי' בקו' ועוד י"ל דהכא מיירי כגון שאמרו לו בשתי כלים נדרת והקריבן בשתי כלים וחזר ונתן בכלי אחד וקמ"ל דאף ע"פ שמתחילה הביא בכלי אחד מ"מ הויא לה השתא כשתי מנחות שנתערבו: **הא** מני בית שמאי היא דאמרי תפוס לשון ראשון דתנן כו'. בפ' שני דנזיר (דף ט.) מפרש טעמיה דב"ש דסבר לה כר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכיון דאמר הריני נזיר הוה נזיר כי קאמר מן הגרוגרות לאיתשולי קאתי ב"ש לטעמייהו דאמרי אין שאלה בהקדש וכיון דאין שאלה בהקדש אין שאלה בנזירות פי' כיון דאין אדם מוצי' דבריו לבטלה לא תימא מעיקרא כי אמר הריני נזיר היה בדעתו לגמור מן הגרוגרות ומן הדבלה אלא אמר דנמלך הוא והיינו לאיתשולי שרוצה לחזור בו וכיון דסברי אין שאלה כדתנן (שם ל:) בית שמאי אומרים

הקדש טעות הקדש הכי נמי לא מצי מהדר אף בתוך כדי דיבור אע"ג דבעלמא כדיבור דמי ובית הלל אומרים אינו נזיר דסברי לה כר"ש דתנן ר' שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין פי' בקונטי' גבי הרי עלי מנחה מן השעורים דקאמר תנא קמא יביא מן החיטין דתפוס לשון ראשון ור"ש פוטר דאין זה כדרך המתנדבין דאין מנחה באה שעורין אלא מנחת העומר ומנחת קנאות והכי נמי בנזירות לא הוי נזיר דמעיקרא היה בדעתו לגמור מן הגרוגרות ואין זה כדרך הנודרים ואם תאמר ולימא טעמא דבית הלל משום דיש שאלה להקדש ובית הלל לטעמייהו דאמרי הקדש טעות לא הוי

א

-

קג

דף

הקדש ולכך מצי למיהדר תוך כדי דיבור וי"ל דלמ"ד אין פותחין בחרטה נקט טעמא דב"ה דסבר כר"ש וטעמא דב"ש נקט לשנויי אפי' למ"ד פותחין דלמ"ד אין פותחין לא הוי צריך לפרושי טעמא דב"ש משום דאין שאלה להקדש ועוד יש לפרש דניחא ליה לפרושי טעמא דבית הלל כר"ש משום דהיינו נמי טעמא דב"ש לר' יהודה דקתני סיפא אמר רבי יהודה אף כשאמרו ב"ש לא אמרו אלא באומר הרי הן עלי קרבן פירוש כשבדקנוהו אח"כ למאי נתכוון אמר להיות מן הגרוגרות עלי נתכוונתי אז הוא נדור מן הגרוגרות כאילו אמר גרוגרות ודבילה עלי קרבן ואין זה דברים שבלב שלבו אינו משונה ממה שבפיו דהוצאת פיו לא משמע נזירות אבל לרבנן כי אמר הכי הוי נזיר דהוצאת פיו משמע להו לשון נזירות כדמפרש להו בגמ' דגרוגרות ודבילה לא פתח נדרו הוא ונזיר הוי ולא נדור הוי אפי' נתכוין לומר קרבן עלי דהא לרבי מאיר לא הוי נדור לבית שמאי וכי פליגי ר' יהודה ותנא קמא אליבא דב"ש פליגי ולא לבית הלל והשתא לבית שמאי כיון דאמרי אין שאלה בהקדש אמאי לא הוי נזיר אלא סבירא ליה לרבי יהודה כרבי שמעון דלא נדר כדרך הנודרים ולהכי אמר טעמא דבית הלל בהכי דהוי השתא חד טעמא לתרוייהו ומיהו קשה לפי' זה דשמעי' ליה לרבי יהודה בסוף פי"ב דזבחים (דף ל.) דאית ליה תפוס לשון ראשון ולקמן מפרש טעמא דר' שמעון משום דבשיטת ר' יוסי אמרה דאף בגמר דבריו אדם נתפס ובמקום שנהגו נמי אמר ר"ש סבר לה כר' יוסי ואם תאמר דהשתא אמר לבית שמאי דאין

שאלה בהקדש וכן מוכח בפי נערה המאורסה (נדריים דף עח.) ובפרק יש נוחלין (ב"ב דף קכ:) ואילו בפי בית שמאי (נזיר דף לא:) תנן מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם ואסרו מונה משעה שנדר נשאל לחכם והתירו (מונה משעה שנדר ואם) היתה לו בהמה [מופרשת] תצא ותרעה אמרו להם ב"ה לב"ש ואי אתם מודים [בזה] שהוא הקדש טעות שתצא ותרעה בעדר משמע שגם ב"ש מודים לב"ה דיכול חכם להתיר וי"ל דנשאל לחכם דהתם היינו לידע אם בלשון נזירות נדר או לא ולהכי נקט לשון ואסרו שאמרו לו יש בלשון הזה לשון נזירות ולהכי איצטריך לי למימר כשאסרו דמונה משעה שנדר דלא תימא עד שידע שהוא נזיר לא יתחיל למנות ומיהו אין מזה ראייה דאיצטריך ליה לאשמועין אע"פ שעבר ושתה יין בימי נזירותו אפילו הכי עולין לימי המנין כדמוכח התם בגמ' וא"ת מאחר דמפרשי טעמא דב"ש משום דאין אדם מוציא דבריו לבטלה וכי אמר הריני נזיר היה בדעתו לגמור ולפרש מן היין אם כן קשה אמאי איצטריך למימר טעמא דב"ה משום דסברי כרבי שמעון לימא דקסברי אדם מוציא דבריו לבטלה ועוד קשה אטו רבנן דר"ש דאמרי יביא מן החטין מי סברי לה כב"ש דאמרי מן הגרוגרות הוי נזיר וכי תימא ב"ש תנו לה כדקאמר חזקיה ב"ש היא אכתי קשה מר' יוסי בפי מקום שנהגו (פסחים נג.) דאמרי' לא סבר לה כר"ש מי קא רבי יוסי כב"ש וי"ל דרוצה ליישב דברי ב"ה ככולי עלמא אפי' כמאן דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה והא דקאמר סברי לה כרבי שמעון לאו משום דפליג ארבנן דר' שמעון לענין מנחה אלא כלומר גבי נזיר הוי מסקי טעמייהו כר' שמעון גבי מנחות ומיהו רבנן גופייהו מודו גבי גרוגרות דלא הוי נזיר דדוקא גבי מנחה יביא מן החטין משום דשעורין שייכי גבי מנחה כדאשכחן מנחת העומר ומנחת קנאות דבאות שעורין ולמנחה מעליא איכוין אבל גרוגרות לא שייכי לנזירות ומעיקרא כי אמר הריני נזיר לא היה בדעתו לנזירות כלל ולחזקיה דמדמי מנחה ונזירות אהדדי ההיא דמקום שנהגו דרבי יוסי לא סבר לה כרבי שמעון לאו ארבי שמעון דפירקין קאמר אלא אההוא דלקמן בפרק הרי עלי עשרון (דף קט.) דתנן הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו יצא רבי שמעון אומר אין זו עולה דטעמא משום דלא התנדב כדרך המתנדבים וההיא דתודוס איש רומי דפרק מקום שנהגו (שם דף נג:) דמיא לה אבל גבי מנחה מן השעורים מודה דפטור כרבי שמעון דהיינו טעמא משום דגבי עולה כי אמר הרי עלי עולה שייך בקדושתה וכי אמר אחר כך להקריב בבית חוניו מכל מקום קדושה היא וכיון דחל עליה הקדש תו לא פקע אבל מנחה מן השעורים לא קיבל עליו מנחה מן החטין ומודה רבי יוסי דפטור: הריני נזיר מן הגרוגרות.

בתוספתא (רפ"ב דנזירות) תניא [כינויי] כינויים בית שמאי אומרים נזיר
ובית הלל אומרים אינו נזיר ואיזו כינויי כינויים האומר הריני נזיר מן
הגרוגרות ומן הדבילה ותימה מה שייכא הכא ורבינו תם פירש
דבירושלמי מפרש דקרו אינשי לגרוגרות תירוש פי' כששואלין אותו
אומר כך היה בלבי לשון רבינו תם :

ב

-

קג

דף

לא שנו אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא. ואית דגרסי אבל אמר
מנחת פירוש משום דמנחת דבוק לשעורין ולא שייך כלל גבי בלא שמן
ולבונה: מאי לאו דלא אמר מנחה. וכגון דאמר אילו הייתי יודע שאין
נודרין כך כו': אי הכי אימא סיפא עשרון ומחצה כו'. בשלמא אי לא אמר
מנחה מייתי תרי באומר אילו הייתי יודע אלא כיון דאמר מנחת עשרון
ומחצה אמאי מביא תרי הא אמרת דהיכא דלא אמר מנחה אין כלום
ואם כן משום אותו חצי עשרון לא לייתי כלום: אי הכי רבי שמעון פוטר
כו'. כיון דתפוס לשון ראשון ואיהו אמר מנחה הרי התנדב כדרך
המתנדבים כך פירש בקונטרס וקשה הא אוקימנא לעיל רבנן כבית שמאי
דתפוס לשון ראשון אם כן ר' שמעון דקאי כבית הלל לית ליה תפוס לשון
ראשון וי"ל הא אסיקנא לעיל דחזקיה הדר ביה ועוד יש לפרש דקאי אהא
דאמרן לא צריכא דאמר הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון דבשלמא אי
אמר עשרון וחצי עשרון אין זה כדרך המתנדבין אבל חצי עשרון ועשרון
משמע תרי מילי ולכל הפחות עשרון דקאמר בסוף לייתי ומשני דסבר כר'
יוסי דאמר [אף] בגמר דבריו אדם נתפס בתמורת עולה תמורת שלמים
דמשוינן לה חדא דיבורא אע"ג דמשמע תרי דיבורי מדקאמר תמורת
עולה תמורת שלמים ולא קאמר תמורת עולה ושלמים ולא חשבינן ליה
כנמלך ה"נ אע"ג דמשמע תרי דיבורי משום דאמר חצי עשרון ברישא
מכל מקום חשבינן ליה חד דיבורא: והא תנן לא בלל כשר. פירשתי
בהקומץ רבה (לעיל יח: ד"ה כי): מעשה בפרדה אחת של בית רבי. איידי
דאיירי ברי יהודה ראש המדברים על ידי קיסר כדאיתא בפי' במה
מדליקין (שבת דף לג:): מייתי האי עובדא דרבי יהודה מורינא דבי
נשיאה דשמא מינהו קיסר ראש על בית נשיא ובקונט' פירש משום
דאיירי בשיעורין:

מורינא דבי נשיאה. של בית רבי ואפשר שהיה בימיו דאפיי רבי מאיר דנפטר קודם רבי יהודה כדמוכח בפרק שני דקידושין (דף נב:) היה קיים עדיין בהלולא דרבי שמעון בר רבי כדמוכח בירושלמי דביצה דעבר קמי פתחא ושמע שהיו מטפחין ואמר מחללין את השבת ואף בימי רב היה כדמשמע בפרק קמא דעירובין (דף יג:) דאמר רב האי דמחדדנא מחבריא דחמיתיה לרבי מאיר מאחוריה ויש גורסין שם רבי משום עובדא דירושלמי: **הואיל** ויכול לקרוש ולעמוד על כזית. משמע דדם טמא מחמת דחשיב כבשר ותימה דבמעילה בפרק קדשי מזבח (דף יז.) אמר מנין לדם שרצים שהוא טמא שנאמר וזה לכם הטמא תיפוק לי דחשיב כבשר ויש לומר דאיצטריך קרא לרבויה דם צלול דמטמא בכעדשה דס"ד עד שיהא בו כדי שיוכל לקרוש ולעמוד על כעדשה ולהכי תנן דם השרץ ובשרו מצטרפין דשיעורן שוה אבל דם נבילה ובשרה לא דאין שיעורן שוה וכן מוכח בירושלמי דאמר דם נבילה טמא והדתנן דם השרץ ובשרו מצטרפין ואין לנו כיוצא בו וא"ת ולמה לי קרא בפרק בהמה המקשה (חולין עב.) לרביעית דם מן המת הרי יכול לקרוש ולעמוד על כזית ויש לומר דשאני מת דהוה ממעיטנן דם משום דגזעו מחליף כדדרשינן בריש דם הנדה (נדה נה.) מה עצם שנברא עמו ואין גזעו מחליף יצאו שינים שלא נבראו עמו יצאו שער וצפורן שאע"פ שנבראו עמו גזען מחליף ופריך והרי בשר דגזעו מחליף וטמא ומשני מקומו נעשה צלקת ועוד קשה בפרק כל שעה (פסחים דף כב.) דלא משני אקושיא דדם כשהותרה נבילה היא וחלבה וגידה ודמה הותרה כדמשני אקושיא דחלב וגיד משמע דלא חשיב כבשר לפיכך צריך לומר שיש שום ריבוי דמרבין ביה דם נבילות ולבתר דמרבה ביה מסתבר לאוקומי רבויה ברביעית שיכול לקרוש ולעמוד על כזית: **אין** מתנדבין לוג שנים וחמשה. תימה כי היכי דאמריי (לעיל דף קג.) גבי מנחות דאם אמר חצי עשרון יביא עשרון שלם עשרון ומחצה יביא שנים הכא נמי נימא כי אמר לוג או שנים יביא שלשה שהם נסכי כבש וכי אמר חמשה יביא ששה שהם נסכי פר ושמה הכי נמי היכא דאמר הרי עלי אבל הכא מיירי בנדבה דיש לוג אחד או שנים לפניו ואמר הרי אלו לנסכים ובגמרא גבי יש קבע לנסכים פירש בקונטרס כגון דאמר הרי עלי כך וכך לוגין למדה: **ששה** לנדבה. בפרק בתרא (דף קז:) מייתי לה לקמן ופליגי

אמוראי כנגד מי: **אמר** אביי אם תמצא לומר כו'. מספקא ליה לאביי משום קושיא דרב אשי: **עד** עשרה פשיטא לי אחד עשר מיבעיא לי. ואם תאמר שבעה נמי תיבעי אי לשני כלים איכוין עד דממלא להו לא קרבי או לאיל וכבש איכוין וי"ל דלא מיבעיא ליה אלא בתרי מחד מינא וחד מחד מינא אי אמר או לא אבל פשיטא דחד מחד מינא וחד מחד מינא אמרינן:

דף קד - ב

מה נשתנית שנאמר בה נפש. דאי משום דאין באה בשותפות הוה ליה למיכתב איש או לשון אחר דמשמע יחיד דוקא: **חמשה** מיני טיגון. לא היה מטגן מנחת סולת מאפה תנור אלא מנחת מחבת ומרחשת לחודייהו אלא קורא טיגון מה שיש בכולו שמן:

פרק שלושה עשר - הרי עלי עשרון

מתני' הרי עלי מנחה יביא איזו שירצה. פירוש מחמשת מנחות אבל במנחת נסכים לא איכוין אע"ג דמתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום דסתמא דעתו אמנחות המפורשות ורגילות לבא בפני עצמן ולא בגלל זבח: **מנחה** מין המנחה. פירוש או אמר מין המנחה:

דף קה - א

סימנא בעלמא. לגירסא שלא תטעה ושלא תשכח באיזה מנחה א"ר יהודה כי על ידי טעם זה אתו לאדכורי גמרא: **למחרת** מביא אשמו ולוגו.

פירש בקונטרס למחרת יום ששים ובזבחים (דף עו.) פירש למחרת יום שמיני והכל אחד דאספק נזיר טמא ואספק מצורע טמא קאי כדמוכח בתוספתא דנזיר פרק בתרא והכי איתא התם ספק נזיר טמא וספק נזיר טהור אבל נזיר ודאי היה ספק מצורע טמא פי' מוחלט ספק מצורע טהור פי' שטהור כבר אבל מצורע ודאי היה פי' בחד גברא איירי שיש בו ספיקות הללו אוכל בקדשים לאחר ששים יום ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ק"כ יום כיצד אמרו לו נזיר טמא אתה [ואין נזיר טמא מגלח אלא עד שבעה] צא ומנה שבעה הזה ושנה וגלח והבא קרבן מנה שבעה ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין טהור מגלח פחות מל' יום צא ומנה כ"ג להשלים לז' מנה ל' ומבקש לגלח א"ל נזיר טהור אתה ואין טהור מגלח אלא על הדמים פירוש שלש בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחד מהם יכול לגלח וחטאת בהמה אינה באה על הספק ושלמי נזיר נמי טעון תנופה וזה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מצורע טמא אבל עולה יכול להביא על תנאי והיינו דקתני כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו חובה ואם לאו הרי זו נדבה כיצד הוא עושה להחמיר עליו מביא פיילי של חרס חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים חיים ומביא שני ציפורי דרוור פירוש כדין כל מצורעין ביום תגלחתם וחטאת העוף פי' כדין נזיר טמא דשמא טמא הוא ותגלחת זו של טומאה ואינו מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאתו של טומאה שחטאתו מעכבתו מלמנות נזירות טהרה אבל אשמו אינו מעכבו ומשיגלח תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שימנה נזירות טהרה ולהכי צריך להביא חטאת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בסופה לטהרת צרעתו ואשם ישהה עד תגלחת הטומאה שיעשה אחרי טהרתו בודאי מן הצרעת שאותה תעלה לו ודאי לטומאת נזרו כמו שמפרש בסוף הברייתא דימי צרעתו אין עולין לו לימי נזרו ותגלחת צרעתו אינה עולה לתגלחת נזרו כדאמר בפרק מי שאמר הריני נזיר מגלח (נזיר יז:) ובפרק שני נזירים (שם סט:) ומה שמביא חטאתו ביום תגלחתו היינו כרבי עקיבא דאמר במסכת נזיר (דף מד:) אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכי נמי הוי כגילח בשמיני שהרי שיהה תגלחתו ומתנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פי' עולה שאמרנו למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק מגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהמצורעים מגלחין ומביא עולת בהמה [ומתנה עליה כו'] וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו'] שהרי ספק נזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח תגלחת שניה לצרעתו עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא עולה וחטאת ושלמים (ודאי עולת בהמה) וישהה עד סוף

נזירות טהרה שאחר טהרת צרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה ראשונה נדבה היתה וזו תהיה חובה וחטאת העוף שהבאתי בתגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חובה וזו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום וחטאת העוף ספק ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך מצורעים ותגלחת זו היתה ראויה לעשות בסוף ז' ימי ספירה תגלחתו ראשונה אבל לא היה יכול משום דגילוח ספק מצורע אינו דוחה איסור גילוח דנזיר

ב

-

קה

דף

רבי שמעון אומר למחרת מביא אשמו ולוגו עמו בידו כדין מצורע בשמיני שלו והוא יום אחד וששים ומתנה עליו לפי שהוא ספק מצורע וחטאת מצורע שמעכבת טהרתו אינו יכול להביא מבהמה שאין חטאת בהמה באה על הספק לפיכך יביא חטאת העוף ואם הוא עשיר יכתוב נכסיו לאחר ויהא עני ויביא קרבן עני דהיינו עוף ור"ש לטעמיה דאמר במסכת ערכין (דף יז:): אפ"י היה עשיר בשעה שהביא ציפוריו או בשעת הבאת אשם והעני הכל הולך אחר החטאת ואפילו לתנאי דפליגי עליה איכא לאוקומה להא דהכא ולפרושי יכתוב נכסיו לאחר מעיקרו ומתנה על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירוש אם מצורע הוא הרי זו חובתו ואם לאו הרי זו ספיקו ואוכל בקדשים מיד אבל לשתות יין וליטמא למתים אינו יכול שאין ימי נזרו עולין לו לימי צרעתו כיצד יעשה פירוש לדברי בן זומא שאין מצריך לבקש אחד מן השוק לידור כנגדו בנזיר כמו שמצריך רבי יהושע בפרק שני נזירין (נזיר נט:): סופר שלשים ומביא עולת בהמה ומגלח פ"י ספק תגלחת טומאה וספק תגלחת טהרה דשמא מצורע היה ונזיר טמא ולא עלו לו אחת מתגלחותיו לנזירותיו רק מצרעתו שאין ימי נזרו עולין מתוך ימי צרעתו ולסוף שבעה אחר ימי טהרת צרעתו אינו יכול לגלח דשמא נזיר טהור הוא אבל הזאה לא בעי שכבר הזה ושנה ואפילו לסוף ל' אינו יכול לגלח עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משום ספק תגלחת טומאה שאינו יכול להתחיל מנין נזירות טהרה עד שיביא חטאתו כדפרישית ומתנה עליו כתנאי שלמעלה בתגלחת ראשונה והוא הדין שיש להתנות שאם אינו נזיר עכשיו כלל שכלתה נזירותיו מתגלחת שלמעלה העולה נדבה וחטאת העוף ספיקו אך

התנא לא חש לפרש כל זה וסופר שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים ודאי ועולת בהמה ספק ומתנה עליה ואומר אם טמא הייתי בתגלחת שלישית העולה ראשונה נדבה וזו חובה וחטאת העוף מחובתי ואם טהור אני העולה ראשונה חובה וזו נדבה וחטאת העוף ספק והוא הדין נמי דמתנה אם כלתה נזירות מתגלחת שניה שתיהן עולת נדבה וחטאת העוף ספק אך לא חשש לפרש כך ושותה יין ומיטמא למתים תימה למה לא הזכיר בקרבנות תגלחת רביעית זו חטאת [בהמה] שהרי ודאי נזיר היה ועדיין לא הביא חטאת הבהמה בשום פעם ואם באנו לפרש רישא דברייתא ספק נזיר וספק אינו נזיר כלל עכשיו (אבל נזיר ודאי היה) ולכך לא יביא חטאת בהמה שהרי אינה באה על הספק לא משתמע הכי דא"כ הוה ליה לפרושי בהדיא ועוד א"כ בשלמים הוה ליה למיתני תנאי או למיהוי עולת נדבה או שלמי נזיר לענין [המורס מהם] דבהאי חזה ושוק ובהאי זרוע בשילה במה דברים אמורים בזמן שנדר שלשים אבל נדר שנים עשר חדש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעה שנים באותו ענין ובאותה שיטה שאמרנו מגלח לסוף שנה באותה של סוף שלשים ובאותו תנאי ולסוף שתי שנים בשניה ולבסוף ג' שנים בשלישית ולבסוף ארבעה שנים ברביעית טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים דתגלחת מצורע ודאי דוחה איסור גילוח דנזיר ומיד כשיבא לפנינו מגלח ראשונה ובשביעי תגלחת שניה ובשמיני מכניס ידיו לבהונות ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ל"ז כך כתוב בתוספתא ונראה דגרסינן ששים ושבעה לפי שיטה שפירשנו טמא בודאי ומוחלט בספק אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה יום ושותה ביין ומיטמא למתים לאחר ע"ד יום טמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעה וארבעים יום: **אשם** זה יהא שלמי נדבה. וא"ת והא אמרינן בפרק איזהו מקומן (זבחים דף מז:) דאשם מצורע שני כהנים מקבלין את הדם אחד ביד ואחד בכלי ושלמים אמרינן דצריך שיקבל כל דמו של פר ויש לומר דתקוני גברא שאני כדאמרינן בפרק התערובות (זבחים דף עו:): **וסמיכה**. למ"ד אשם מצורע לאו דאורייתא הוי באקפווי ידיו ואע"ג דשלמים בעו סמיכה גמורה ואשכחן בפסחים בפרק האשה (דף פט:): גבי חמשה שנתערבו עורות פסחיהן דנמנעין מלעשות פסח שני מחמת סמיכה משום תקוני גברא התירו ולמ"ד דאורייתא הזכיר בחנם סמיכה וכן נסכים דבין שלמים בין אשם מצורע טעונין סמיכה ונסכים ומיהו נסכים מצינו למימר דנקט משום שאר אשמות דלא בעו נסכים: **ותנופת** חזה ושוק. תימה דלא תני תנופה מחיים דבעי אשם מצורע כדתנן

בפרק כל המנחות באות מצה (לעיל סא.): **ונאכל** ליום ולילה. ובתודה דאין נאכלת אלא ליום ולילה אין יכול להתנות משום דבעיא לחם ובלחם אי אפשר לעשות תקנה כדמוכח בפרק התודה (לעיל פ.): שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר אם הביא עשרון אחד משני עשרונות ולוג אחד משני לוגין יצא. פי' בקונטרס לא איתפריש ויש לדקדק מדקסבר מדת יבש לא נתקדשה דמכשר שתי הלחם ולחם הפנים אבית פאגי שמעת מינה דלא חייש בעשרון משתי עשרונות ומיהו לוג אחד מב' לוגין לא שמעינן מינה דכולהו מודו במדת הלח דנתקדשה:

א

-

קו

דף

כרבי שמעון בן יהודה. ואם תאמר מאי סלקא דעתך דמקשה דקאמרינן דאי מחצה חלות ומחצה ריקין מותר השמן מחזירו לחלות הא לא אשכתן בפ' ואלו מנחות (לעיל עה.) רבי שמעון דאית ליה האי סברא ומנא ידע בכולה ריקין דשאר השמן נאכל לכהנים וי"ל משום דרבנן דפליגי ארבי שמעון בן יהודה התם סבירא להו במותר השמן מחזירו לחלות ואלביא דרבי שמעון קאמרי דהא קתני מנחה הבאה מחצה חלות ומחצה ריקים ומאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא רבי שמעון: **שהן** אלף ושמונה מאות ושלישים. כיצד קח בידך מאחד ועד ששים וצרף תחילתן לסופן עד האמצע כגון אחד וששים הם ס"א שנים ונ"ט הם ס"א ושליש ונ"ח הם ס"א כן תמנה עד שלשים דשלשים וששים ואחד נמי הם ס"א ויעלה לך שלשים פעמים ס"א וכן נוכל למנות פרים דחג דעולין לשבעים כיצד ז' וי"ג הם עשרים וכן ח' וי"ב הם עשרים וכן ט' וי"א הם כ' וי' הרי שבעים: **במותר** להכניס חולין לעזרה קמיפלגי. ולא מיתוקמא אלא כרבנן דאמרי למנחה של ששים עשרון ששים לוגין דאי כרבי אליעזר בן יעקב דאמר אין לה אלא לוגה היכי מיתכשרה כיון דאיערב חולין בהדה הא אינה ראויה לבללן משום דהוה ליה חיסור שמנה: **רבה** אמר דכולי עלמא וכו'. רבה גרסינן אף על פי שהוא אחר רב חסדא דרבא משני לקמן שינויא אחרינא: **דתלי** לה בדעת כהן. ואף על גב דבהקומץ רבה (לעיל דף כד:) לית ליה לאביי בדעתא דכהן תליא מילתא הכא מודה:

אפשר דמייתי שיתין בחד מנא ומגע להו וקמיץ. תימה והא תניא בהקומץ רבה (לעיל כד.) והרים ממנו בקומצו מן המחובר שלא יביא עשרון בשני כלים ויקמוץ ומשמע התם כגון דחק קפיזא בקבא אע"ג דעריב מעילאי ואין לחלק בין עשרון אחד לכמה עשרונות דהא על כרחיך הא דקאמרי' הכא ומגע להו וקמיץ למה לי דמגע להו אי לאו משום דכתיב ממנו כדדריש להו התם וכיון דמדכתיב ממנו נפקא יש לנו למעט שני עשרונות בשני כלים כיון דחדא מנחה נינהו וחד קומץ לתרוייהו אע"ג דנגעי כמו עשרון אחד בשני כלים וצריך לפרש שני כלים דהכא כעריבה של תרנגולים דהתם ואע"ג דמפסקן מחיצתה הא נוגע וא"ת דבכולה שמעתא משמע דלא אסרינן אלא לערב חובה בנדבה אבל חובה בחובה משמע דשרי וא"כ לרבי יאמר אם ששים עשרונים נדרתי הרי עלי עדיין עשרון א' ואם פחות מס' נדרתי הרי עלי עדיין כל מה שחיסרתי מס' ועוד עשרון אחד יותר ומייתי שיתין בחד מנא וחד בחד ומגע להו וקמיץ מהאי וקמיץ מהאי דכיון שהכל חובה יכול לערב ויש לומר כדשנינן לעיל בפרק התודה (דף פא.) התורה אמרה טוב אשר לא תדור ואת אמרת ליקו ולינדר לכתחילה ואין לנו לעשות כאן תקנה ע"י הרי עלי אבל בהרי זו שרי דהוי נדבה ורבי כר' אליעזר בן יעקב ואין לומר דלייתי שיתין בחד מנא וחד בחד ומגע להו וקמיץ להו מעשרון אנדבה דבששים דהא כי כלל חובה מערב' בנדבה הוה ליה חיסר שמנה וריבה שמנה: **לא** יפחות משני גזירין. ודווקא כי אמר עצים אבל כי אמר עץ מייתי גזיר אחד כדאיתא בשקלים (דף יא): **לא** יפחות מן הקומץ. במסכת שקלים בפרק שלשה עשר שופרות (דף יא) פליגי אי לשיעור יד בעלים אי לשיעור יד כהן: **המעלה** את הקומץ בחוץ חייב. ובהא כללא הוי מעלה קומץ בפנים דהקטרה מעלייתא היא והלכך לא חשיב להו בשיתא כך פירש בקונטרס וא"ת ומי סתם לן תנא כר' אליעזר דבפרק בתרא דזבחים (דף קי.) ומייתי ליה לעיל בסוף פרק קמא (דף יב): דרבנן מחייבי בכזית בחוץ וי"ל דקומץ דנקט לאו לאפוקי כזית אלא לאפוקי מאידך דרבי אליעזר דאמר בשני בזיכי לבונה עד שיקריב שני קמצים ולפירוש זה לא מיירי בקומץ דסולת: והא איכא עולה וא"ת והא איכא שמן למ"ד בפרק כל התדיר (זבחים צא): דכליל וי"ל כיון דאיכא שמן דאכלי כהנים לא פסיקא ליה

ועוד קשיא והא איכא עצים דאפיי לרבי דאמר טעון קמיצה הכל קרב
כמפורש בהקומץ רבה (לעיל כ):

א

-

קז

דף

ודילמא נסכא. נראה דנסכא פחות מדינר דמטפי לא קשיא ליה דאזלינן
בתר הפחות כדקאמר (לעיל דף קד): הרי עלי עשרונות יביא שנים אבל
טפי לא הרי עלי עולה יביא תור או בן יונה וכן כולם ובפי' בתרא דכתובות
(דף קי): ובבבא בתרא (דף קסה): אמר כתוב בו כסף מגביהו דינר ופריך
ואימא נסכא ובכל דוכתא קיי"ל דיד בעל השטר על התחתונה ובמסי'
שקלים (דף יא) אמרינן הרי עלי זהב יביא דינר זהב אמר ר' אלעזר והוא
שהזכיר צורה אבל לא הזכיר צורה מביא אפילו צינורא משמע דצינורא
פחותה מדינר והיינו נסכא כדי לעשות צינורא וקשיא מהא דאמרי'
בהגוזל בתרא (ב"ק דף צו): נסכא ועבדינהו זוזי משמע דזוזא פחות
מנסכא וי"ל דהתם בזוזי פשיטי דהוא שמיני שבצורי ואע"ג דנקט זוזי
סתם הכי נמי תנן בפי' אע"פ (כתובות דף סה): כלים של חמשים זוז
ומפרש בגמ' חמשין זוזי פשיטי ובפרק הישן (סוכה דף כב): אמר כוזא
מלעיל כאיסתירא מלתחת וקים לן איסתירא פלגא דזוזא אלא ההוא
זוזא הוא זוזי פשיטי דארבע מנייהו קיימי באיסתירא באתרא דלא סגי
פריטי דכספא הכא ובגט פשוט (ב"ב קסה): משני הכי ותימה דבפי' בתרא
דכתובות (דף קי): אמרי' פריטי דכספא לא עבדי אינשי ועוד קשיא דבגט
פשוט (ב"ב שם). אמרי' מגביהו דינר ובכתובות (דף קי): קתני מגביהו
לוה כל מה שירצה וי"ל דפריטי דהכא ובגט פשוט לאו דווקא והכי פריך
ואימא פריטי כלומר פונדיונים או מעות איסרים כי התם בכתובות
ומשני באתרא דלא סגי ובכתובות פריך ואימא פרוטות ממש ואע"ג דקתני
מגביהו לוה כל מה שירצה לא משמע ליה שיוכל להגבותו פרוטות מדלא
קתני מגביהו פרוטות שהוא הגרוע שבכל המטבעות: שמוחטין בה את
הפתילות לאו של מנורה דמלקחיים אית להן אלא [של] שאר נרות שהיו
במקדש כדתנן בתמיד (דף ל) ובפ"ק דסנהדרין (דף יד): דאמרי' אפיי
צינורא קטנה של הקדש צריכה עשרה בני אדם לפדותה לא כמו שפיי' שם
בקונטרס שטווין בה זהב אלא כי הכא שמוחטין בה את הפתילות אשכחן
צינורא כדתנן (כלים פ"ט מ"ו) כוש שבלע את הצינורא: **כליה** עורב. פירש

בקונטרס מסמרות חדין תוחבין בראש גג ההיכל לכלות העורבים שלא ישבו עליו ובמקום אחר פירש כמין טבלא חדה זקופה על צידה וחדודה לחתוך כמו סכין ובערוך ערך כל פי' שעשו צורה להבריח בה העופות מגג ההיכל . כדרך שעושין עכשיו שומרי זרעים וקראו אותה כליה עורב ועוד פירש בערוך מקדש ראשון ששכינה שרוייה בו לא היו צריכין כליה עורב שלא היו עופות פורחין עליו אבל במקדש שני שלא היתה קדושתו כקדושת ראשון הוצרכו לכליה עורב ובפי' שני דמועד קטן (דף ט.) לא משמע כן גבי בית שעשה שלמה דאכלו ביוה"כ דקאמר איבעי לשירי בבנין פורתא ומשני שירי בנין לא משיירי איבעי ליה לשירי באמת כליה עורב משמע שהיה שם כליה עורב ושמא תחלה עשה כליה עורב שלא היה יודע אחרי כן כשראה קדושתו שמטו : **אי תניא תניא**. ולעולם כאן בדון מינה פליגי וה"נ אית ליה לרב פפא בפי' כל התדיר (זבחים דף צא.) ובפי' כל שעה (פסחים דף לג.) והא דלא קאמר הכי בפי' כל המנחות באות מצה (מנחות סב:) דיחויא בעלמא הוא : **רבי אלעזר בן עזריה** אומר יביא תור או בן יונה. בגמ' אמרי' דל"פ דמר כי אתריה ואע"פ שהיו רגילין לקנות קרבנות בירושלים כדאמרי' (ב"מ כו.) מעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה ואמרו (כריתות ח:) מעשה ועמדו קינים ברבעתיים מ"מ דעת הנודר לפי מה שרואה בעיר : **פירשתי** מן הבהמה כו'. ה"ג יביא פר עגל ואיל שעיר גדי וטלה ויש ספרים דלא כתיב שעיר ועל כרחין גרסי' ליה כדקתני גבי שלמים שעירה : .

ב

-

קז

דף

מוסיף עליהם תור ובן יונה. ולא גרסינן ובני יונה : הרי עלי תודה או שלמים גרסי' ולא כספרים דגרסי תודה ושלמים : **כבש** יביא הוא ונסכיו בסלע. תימה הא דאמר בפי' שני דכריתות (דף י:) גבי עולה ויורד מכאן אתה למד לעשירית האיפה בפרוטה דתניא הרי עלי בסלע למזבח יביא כבש דמדאמר רחמנא איל אשם בכסף שקלים דבן שתי שנים מכלל דבן שנה בסלע ומדחס רחמנא עליה דדלות למהוי חד משיתסר בעשירות דמטמא מקדש עשיר מביא כבש לחטאת בסלע ועני שני פרידים ברובע כדתנן (כריתות דף ח.) ועמדו קינין ברבעתיים פירוש רובע דינר שהוא אחד מט"ז בסלע אלמא דכבש בלא נסכים הוי בסלע דחטאת אינה טעונה

נסכים וי"ל דכך ה"ה דכבש בין יש עמו נסכים [בין אין עמו נסכים] בסלע כדקתני באיל הוא ונסכיו בשתים והיינו לפי שמצינו באיל האשם שהוא בכסף שקלים אע"פ שאין נסכים באשם וא"ת והא משמע בריש איזהו מקומן (זבחים מח.) דחטאת בת דנקא פירוש שתות דינר דהיינו מעה ובריש חגיגה (דף ו.) אמרי' דחגיגה מעה כסף ושה של פדיון פטר חמור אמרי' בפ"ק דבכורות (דף יא.) בפטרוזא בת דנקא וי"ל דודאי מה"ת יכול להביא אפי' בפרוטה כדאמרינן בפ' [בתרא] דכריתות (דף כז.) שלא נתנה תורה קצבה במחוסרי כפרה שמא יוזלו טלאים ואין להן תקנה לאכול בקדשים ושמא עין יפה בסלע עין רעה בדנקא ואם יוזלו טלאים אפי' בפחות [מדנקא] אם הוא טוב ומובחר [מתכפר בהם] וא"ת והא אמרינן בפ' הוציאו לו (יומא דף נה:) גבי לא היו שופרות לקיני חובה מפני התערובות שמא ימות א' מן הבעלים ופריך ונשקול ארבע זוזי מינייהו ונשדי בנהרא והנך לישתרו משמע שזהו שיעור דמי הקן ופי' שם בקונטרס ארבע זוזי מדינה והיינו חצי דינר צורי דאיסתירא דהוי סלע מדינה הוי פלגא זוזא כדאמר בפרק אע"פ (כתובות דף סד.) וקשיא לההיא דכריתות דמשמע שהוא רובע דינר וי"ל דהש"ס נקט שיעור שהיו עומדים בימיהם ושמא אח"כ נתייקרו אי נמי אורחיה דהש"ס בכל דוכתא ד' זוזי ולא דווקא כדאשכחן בפ' איזהו נשך (ב"מ דף סט:) שקול ארבע זוזי ואימא ליה לפלניא דלזפן זוזי ובפ' קמא דגיטין (דף יג.) דאי בעי שקיל ארבע זוזי מישראל ופסיל ליה ובפ' המקדיש שדהו (ערכין דף כט.) שקיל ארבע זוזי ושדי בנהרא ובפ' בתרא דר"ה (דף לא:) גבי גר שנתגייר מפריש רובע לקינו פי' רש"י רובע סלע ולא יתכן אלא רובע דינר כדפרישית כדמוכח בפ"ק דכריתות (דף י:) דחד משיתסר הוי ועוד קשיא דבפ' הזהב (ב"מ דף נב.) אשכחן רובע סתם דהוא רובע שקל דהיינו חצי דינר צורי גבי עד כמה תחסר ויהא רשאי לקיימה בסלע עד שקל בדינר עד רובע ומפרש התם רובע שקל וי"ל דאדרבה משם ראייה דסתם רובע לאו רובע שקל מדהוה בעי למימר מעיקרא רובע דינר ומסיק רובע שקל ודייק לה מדקתני עד רובע ולא קתני עד רביע ועוד דומיא דסלע: **שחור** והביא לבן. חלוקים קצת כדאמר פ"ה דנזיר (דף לא:) ופ"ק (דף ג) אוכמא למשכיה סומקא לבישריה חיורא לרידיא: **שיהא** שלום זה עם זה. ואע"פ שבערב השבת מחלקין העורות משום בעלי זרוע [כדאמרי'] בפרק מקום שנהגו (פסחים דף נו.) כאן יש תקנה לבעלי זרוע אע"פ שכל בית אב נוטל מספר שלו הואיל וכל המשמרה ביחד: **ורבי** היא דאמר קטן והביא גדול לא יצא. דלרבנן לא חיישינן אע"ג דזמנין דשני ליה דההוא נתנן לשם אילים והוא מביא פר תחתיהם:

והמעה. קולבון שכל יחיד מביא מחצית השקל בהכרע באדר ואם נתנו בין שניהם שקל שלם נותנין קולבון א' מעה קטנה מפני הכרע שעכשיו לא נתנו שניהם אלא הכרע אחד ואילו הביאו כמשפטו היה שם שתי הכרעות לפיכך נותנין קולבון אחד כך פירש בקונטי' וקשיא דאם הכרע עולה יותר ממעה היאך יוצאין בהכרע אחד במעה והלא חייבין שתי הכרעות ואם זה שיעור הכרע למה דחק בקונטרס לפרש כן לפיכך נראה דבכל הכרעות מיירי ופלוגתא היא בתוספ' דשקלים דתניא כמה הוא נותן קולבון מעה כסף אחד מכ"ד כסף לסלע וחכמים אומרים חצי מעה של ארבע איסרות וקולבונות אלו מה היו עושין מהן נופלין לשקלים דברי ר"מ ר' אלעזר אומר לנדבה: **ושמואל** מאי טעמא לא אמר כרבי אושעיא. והוא הדין כל הני אמוראי דלעיל ורבי אושעיא מאי טעמא לא אמר כשמואל דבשלמא אמוראי דלעיל סברי דמותר מנחה לאו לנדבה אזלי אלא לרבי אושעיא דחשיב מותר מנחת חוטא כל שכן מותר עשירית האיפה: **היא** קרויה חטאת. בפרק קמא (לעיל ד.) דרשינן לה ותרתוי שמעת מינה: **ומדאינה** קרויה חטאת ירקבו. לא דמי למותר מנחה דלא תירקב ואינה קרויה חטאת ועשירית האיפה דווקא דקרויה חטאת ביחזקאל (מו) אתא האי קרא לאפוקי דאין מותר קרויה חטאת ותירקב:

לפי שאין בילה. שצריך להביא שני מנחות עמהן בבי' כלים ואין יכול לערבן יחד בכלי אחד הלכך לא מיחזי כי ההוא דנדרו ומן הדם לא חיישינן אם נתערב ולכל הפחות אם נתערב סולתן יכול לערב לכתחילה כדאמרן לעיל גבי יין:

שאקריבנה בבית חוניו. אין שייך כאן תפוס לשון ראשון ואחרון דהוי כאומר עד בית חוניו מצינא דאטרך כדאיתא בגמ': **אפילו** תימא עלייה דגריעה יד בעל השטר על התחתונה. תימא דבפי הנודר מן הירק (נדריס נו.) מסיק מאי עלייה מעולה שבנכסיו ושמא דיחויא הוא אבל קשיא דמסיק יד בעל השטר על העליונה ושמא לאפוקי יציע דווקא קאתי: **לא** ישמשו במקדש בירושלים. בספר הזהיר כתוב כהן שהמיר דתו לא ישא את כפיו ולא יקרא ראשון דכתיב וקדשתו והוא אחליה לקדושתיה ועבדו ליה רבנן מעלה מפני דרכי שלום והאי כיון דאידחי אידחי כדתנן הכהנים ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים ורש"י פירש דכשר וזה לשונו הרי אלו כבעלי מומין כו' מהכא נפקא לן דכהן שהמיר דתו וחזר בתשובה כשר לדוכן שהרי לא מצינו כהן בעל מום שיהא פסול לדוכן אלא אם היה לו מום בידיו כדאמרינן במגילה (דף כד:;) מפני שהעם מסתכלין בו ותו הא דקתני לא ישמשו במקדש בירושלים ולהכי איצטריך בירושלים לאשמועינן דבנוב וגבעון היו מותרין לשמש כל שכן בזמן הזה שאין שירות ואין מקדש דודאי כשר לדוכן ולקרות בתורה תחילה ותו אמרינן (תענית דף כז.) אי מה משרת בעל מום לא אף מברך בעל מום לא ת"ל לעמוד לשרת לעמידה הקשתיו ולא לדבר אחר עד כאן לשונו: **כהן** ששחט לעבודת כוכבים קרבנו ריח ניחוח. ולרב ששת בשוגג ולרב נחמן אפ"י במזיד:

נזדמן לי זקן אחד לבוש לבנים. בירושלמי פריך והכתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד ואפ"י מלאכים דכתיב ודמות פניהם פני אדם ומשני דשמא שכינה היתה: **חוניו** בני ישמש תחת. תימא הא דרשינן בת"כ תחת אביו בזמן שהוא ממלא מקום אביו וזה לא היה יודע סדר עבודה דהא קאמר ליה בא ואלמדך סדר [עבודה] ויש לומר דביראת חטא היה

ממלא מקום אבותיו ואם תאמר וכי לא ראה כהן גדול משמש מעולם שהיה לובש באונקלי וחגור בצילצול ועוד הא אינו נעשה כהן גדול עד שיעשה סגן ויש לומר דלא היה יודע ובא ליכנס בכהונה גדולה תחילה: **והעלה** עליו עולה לשם שמים. תימה הרי יש כאן איסור שחוטי חוץ ונראה דלבני נח היה מעלה (לעובדי כוכבים) הנודרים נדרים ונדבות: **בתחילה** כל האומר עולה [או] מנחה. בתחלה קודם שיפריש קרבנו ואומר הרי עלי עולה ומנחה אני מטיל עליו כו' משום דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים וכתוב (דברים כג) וכי תחדל לנדור וגו' כך פירש הקונטרס עוד פירש בקונט' פירוש אחר גרסינן בתחילה כל האומר עלה אני כופתו ומניחו לפני ארי עכשיו כל האומר לירד ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין בתחילה הייתי שונא הרבנות וכל האומר לי עלה לגדולה כו' ועכשיו שעליתי לגדולה רבי יהושע בן פרחיה נשיא היה במסכ' חגיגה (דף טז). עד כאן לשונו ואותו לשון ראשון היה כתוב בספר ולעיל הוה ליה לאיתויי גבי הרי עלי עולה ורבינו קלונימוס אביו של רבי משולם הגיה כלשון שני בשעת פטירתו והסופר טעה בין עלה לעולה ושלשה דברים הגיה כמפי נבואה בשעת פטירתו זאת ועוד אחרת שהיה כתוב בספרים בפרק בית שמאי בזבחים (דף מה:) דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול חייבין עליהם משום נותר וטמא חוץ מן הדם ונומי רבי שמעון מחייב בדבר שדרכו להיאכל פי' אמר רבי שמעון ועוד הגיה בשבועות (דף יב:) שהיה כתוב בספרים קרבנות ציבור סכין מושכתן למשהו ולא היו יודעין מהו ואמר דגרסינן למה שהן:

א

-

קי

דף

הלומד תורה בטהרה נושא אשה ואחר כך לומד תורה. בפרק קמא דקידושין (דף כט:) איכא למאן דאמר איפכא ואמרינן לא פליגי הא לן והא להו: **ומיכאל** שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן. מדרשות חלוקין יש מי שאומר נשמותיהן של צדיקים ויש מי שאומר כבשים של אש והיינו דאמרינן בשמונה עשרה בעבודה ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון ויש אומרים דקאי אדלעיל והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל. לא מצאתי יותר: